

ΘΗΣΑΝΡΟΣ

Χριστίνα Σύλβα

ΔΥΟ φορές, πού την παθαίνει. "Αν, μάλι-
στα, λογαριάσουμε και τὸ γάμο, τρία
γίνονται τ' αὐχμημά της. Παντρεύτηκε σὲ
ἡλικία δεκαοχτὼ ἐτῶν, χωρίς τὴν συγκατά-
θεσι τῶν δικῶν της. Γάμος, πού δὲν πρόκυψε.
Χώρισε ἀπὸ ἐκτὸς ἔτος. Δὲν ἦταν πιά μὴνι.
Μ' ἔνευ κοριτσάκι στὶς ἀποσκευές, ἐπέστρεψε
στὸ πατρικὸ σπίτι.

Ζήτημα οικονομικὸ δὲν ὑπάρχει. Εὐκατά-
στατοί οἱ γονεῖς, ἐργαζομένη καὶ ἡ ἴδια.
Ἐξοικειώθηκε γρήγορα μὲ τὴν κατάσταση τῆς
χρησίας. Ἀλλὰ ἦταν τόσο νέα ἀκόμα... Οὐ-
τε σωστά ἐκκοσιπέντε. Συγγενεῖς καὶ φίλες
τὴν παρακινούσαν νὰ ξαναδοκιμάσῃ τὴν τύχη
τῆς. Μὲ τὴν πείρα, πού ἀπόκτησε στὸν πό-
τὸ γάμο της, καὶ ὕστερα ἀπὸ τὰ χρόνια πού
πέρασαν, θὰ ἦταν περισσότερο προσεκτικὴ
στὴν ἐκλογὴ τῆς. Τὴ πείραζε τὸ παιδί; Οὐτε
ἡ πρώτη, οὐτε ἡ τελευταία, πού θὰ νυμφεύ-
ταν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι πατέρας
τοῦ παιδιοῦ τῆς. Μεγαλάνουν καὶ φεύγουν
γρήγορα τὰ κορίτσια ἀπὸ τὸ σπίτι.

Φρόνιμα τὰ ἐπιχειρήματα, ἀλλὰ δὲν τὴν
ἐπείσαν. Κυλούσε ὁ καιρὸς. Τὴ ἔκανε κατὰ
τὸ διάστημα αὐτό; Εἶχε, ἄραγε, τὸν κρυφὸ
σύνδεσμό της; Σχετικὰ εὐκόλο γιὰ μιά κο-
πέλλα, πού δὲ γνώρισε τὸν δλοκληρωμένο ἔ-
ρωτα, νὰ μείνῃ ἐγκρατῆς. Λιγότερο εὐκόλο
γιὰ μιά πού πέρασε ἀπὸ περίοδο γάμου. Δὲ
μὰς λείει ἡ νέα κυρία πῶς ἐκάλυψε τὸ χρο-
νὸ τῆς χρησίας τῆς κατὰ τὴν πρώτη του φα-
σι. Οὐτ' ἔχει καὶ κανένα λόγο νὰ μὰς το
πῇ. «Ὁ καιρὸς περνοῦσε ἡσυχα», μὰς γρα-
φει. Μὲ μειωμένη τὴν ἐμπιστοσύνη στὸς ἄν-
τρες, ἀπαθῶσε τὴ σκέψι τοῦ γάμου. «Μὴ
ἔχουσα ἐμπιστοσύνη στὸς ἄντρες, ἀπέκλειε
τὸ γάμο». Ἐπειτα, σκεφτόταν καὶ τὸ ἄλλο:
«Ὅποιος θὰ μ' ἑπαίρνε, ἔπρεπε νὰ ξέρῃ πὺς
παίρνει δυὸ γυναίκες, μιά ἐμένα καὶ μιά τὴν
κόρη μου, πού μεγάλωσε καὶ εἶναι πολὺ ἄ-
νεπτυγμένη γιὰ τὰ δεκαπέντε τῆς χρόνια».

Κάπου ὁμως, κάποτε, ἡ γνωριμία. Γνωρί-
στηκαν σὲ μιά συγκέντρωση. Συναντήθηκαν
τὴν ἐπομένη μακριὰ ἀπὸ τὸ φιλικὸ κύκλο.
Βῆκαν ἀρκετὲς φορές μόνοι. Τῆς ἔκανε ἐν-
τύπωση ἡ συμπεριφορά του. Γενικά τῆς ἡ-
ταν συμπαθῆς. Οὐτε τῆς πέρασε ὁμως ἀπὸ
τὸ νοῦ, ὅτι θὰ τὴν καλοῦσε σὲ γάμο. Ἡ
πρότασι τοῦ γάμου ἔφτανε. Εὐχάριστο τὸ ἔα-
φνισμα. Εἶχε τόσα χαρίσματα. Μαζὶ μ' αὐ-
τά κι ἓνας σημαντικὸς μισθός. Δὲ βιάστηκε
ὁμως νὰ δεχθῇ τὴν πρότασι του. Τοῦ ἀνέ-
πτυξε τὶς δυσκολίες, πού ὑπῆρχαν — τὸ παι-
δί.

Τὴν καθυόχασε ἐκεῖνος. Θὰ τὸ ἀγαποῦσε
σὰ νὰ ἦταν δικό του. Ἀλλὰ κάτι τέτοιες
ἐμπυχες οὐρές, δὲν εἶναι ἐπίσης εὐπρόδεκ-
τες κι' ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τοὺς γονεῖς, τοὺς
ἀδελφούς, τὸ ἄμεσο οἰκογενειακὸ περιβάλ-
λον. Τὴν ἐνεθάρρυνε καὶ σ' αὐτό. Τὰ πε-
ρισσότερα μέλη τῆς οἰκογενείας τὸ ἤθεραν.
Δὲν ἔμενε παρὰ ἡ μητέρα. Ἀπ' αὐτὴν προ-
έρχονταν οἱ μεγάλες ἀντιδράσεις. Ἀλλὰ ἡ-

Γνωρίστηκαν σὲ μιά
συγκέντρωσι...

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

μοτικό, νὰ σὰς λένε, ὅτι δὲν τοὺς ἀφίνουν
οἱ δικοὶ τους γὰ παντρεῖσθαι; Ἡ, ἐπίσης κα-
κὸ, τοὺς ἐπιβάλλουν νὰ πάρουν κοπέλλα μὲ
τὴν ἑγκρίσι τῆς δικῆς τους. Γιὰ σκεφθῆτε: Ὁ
ἓνας γιαντρός, δικηγόρος, μηχανικός, καθη-
γητῆς, ταξιδεμένος, διαβασμένος, μὲ τὸν κύ-
κλο του, μὲ τὴν κοινωνικὴ του θέσι. Ἡ μη-
τέρα μὲ τὶς προλήψεις, μὲ τὰ πείσματα, μὲ
τὴ νοστορία τοῦ χωριοῦ τῆς. Καὶ νὰ ἐπι-
βάλλεται στὸ γυιὸ καὶ τὴν κόρη πᾶνω
θέματα, πού δένονται μὲ ὅλη τὴν ζωὴ τοῦ
ἀνθρώπου.

Δὲ λέμε, ὅτι εἶναι ὁ κανόνας. Ἀλλὰ δὲν
εἶναι καὶ τόσο σπάνιο τὸ φαινόμενο. Μιλοῦ-
με γιὰ ἀπειθαρχία τῶν σημερινῶν παιδιῶν
στὰ σπιτία τους. Βιάζονται γὰ χειραφετι-
θοῦν ἀπὸ τὴν κηδεμονία καὶ, πρὶν σκάσουν
ἀπ' τ' αὐτὸ, σηκώνουν ἐπαναστατικὴ σημαία.
Ἐπὶ τοῦ ὅτι, ἄλλω, δεμένα μὲ γερὰ
σχοινία στὶς ρίζες τῆς οἰκογενείας, πού περ-
θαρχώντας στὴν παράδοσι, ἡ ἀπὸ ἀδυναμία,
ἀν δὲν ἔχουν τὸ θάρρος σὲ ἀπόλυτα προσω-
πικὰ ζητήματα ν' ἀναπτύξουν ἀτομικὴ πρω-
τοβουλία. Τριανταπεντάρδες, σαραντάρδες,
ἐπιστήμονες μὲ καθηγητικὴ ἔδρα, ἄνθρωποι
πού διευθύνουν ἐπιχειρήσεις, ἀνώτεροι κρα-
τικοὶ λειτουργοί, νὰ σὰς λένε, ὅτι δὲν τοὺς
ἀφίνει ἡ μητέρα τους, ἡ τοὺς ἐπιβάλλει τὸ
σπίτι ἀποφάσεις, πού δὲν ἀνταποκρίνονται
στὶς ἐπιθυμίες τους. Συγκινητικὴ βέβαια ἐκ-
δήλωσι στοργῆς καὶ σεβάσμιος τὸ σπῆτι. Ὁ
ταν ὁμως ἡ ἐκδήλωσι αὐτὴ περνᾷ καταφανῶς
τὸ μέτρο, τότε γίνεται ἐπικίνδυνη καὶ προ-
καλεῖ ζημιές.

Οἱ ἀντιρρήσεις τοῦ σπιτιοῦ γίνονται πιὸ
ἐντονες ὅταν ἡ γυναίκα, πού θέλει νὰ παν-
τρεψῇ τὸ γυιό, προέρχεται ἀπὸ δεύτερο χέ-
ρι. Ἰδιαίτερη ὅταν ὑπάρχῃ στὴ μέση παιδί.
Κάνουν ὅτι μποροῦν οἱ γονεῖς γιὰ νὰ παν-
τρέψουν τὴν κόρη τους, πού ἀτύχησε σὲ γά-
μο τῆς, ἡ ὁ θάνατος τῆς ἀφείλεσε τὸ σῶμα
τοῦ. Ἐπίσης ὁμως κάνουν ὅτι μποροῦν οἱ
γονεῖς γιὰ ν' ἀποτρέψουν τὴν ἐνωσι τῶν ἀ-
γοριῶν τους μὲ γυναίκες, πού βρίσκονται
στὴν ἴδια θέσι στὴν ὁποία βρέθηκε ἡ δική
της κόρη. Ὡραία λογική, ὦραία ἐντιμότη-
τα, ὦραία ἀνθρωπιά...

Μὲ πλήρη — τυπικὰ τολάχιστον — παρ-
ενικότητα πρέπει νὰ προσέρχεται στὸν ὕ-
μέναιο ἡ δική τους νόψη. Νὰ μὴ συγκινή-
θῃ ἀπὸ ἄλλον ἄντρα, νὰ μὴ τὴν ἀγγίξῃ
χέρι ἀρσενικοῦ. Ἀσπὶλ καὶ ἀμόλυπτη. Εἰ-
δὲς πού δὲν ἀφθονεῖ σήμερα στὴν παγκό-
σμια καὶ στὴν ἐλληνικὴ ἀγορά. Οὕτῃ ἡ παρ-
ενικότητα αὐτὴ εἶναι ἐγγύησι, ὅτι ἀσπὶλ
θὰ εἶναι καὶ τὸ μέλλον. Ἐχομε προηγού-
μενα γυναικῶν μὲ ἐρωτικὸ παρελθόν, πού
γίνονται λαμπρές σῶζουσι, κι' ἀντίθετα, ἔ-
χομε κορίτσια, πού φεύγουν ἀπὸ τὴν ἀν-
καλιὰ τῆς μαμάς καὶ εὐθεῖαν στὴν ἀγκα-
λιά τοῦ ἄντρα καὶ ὁμως, ἔσπερ' ἀπὸ τὸ γάμο τους,
ἀναπτύσσουν ἀπὸ τὴν δραστηριότητα μὲ ξένους ἄν-
τρες.

Κανείς δὲ μπορεῖ νὰ ξέρῃ. Τὸ παρελθόν δὲν προ-
εσφείλῃ τὸ μέλλον. Ἐκτός πιά ἀν τὸ παρελθόν τῆς
γυναίκας φέρῃ τὰ στίγματα τῆς ψυχικῆς παρώσεως.
Τὴν πίκρα τῆς γιὰ τὴν ἀντιλήψι, πού ἐπικρατοῦν
ἐκφράζει ἡ σημερινὴ κυρία. Ἐκφεύγει πῶς μὲ κα-
ταδικάζει ἡ κοινωνία. Νὰ ἐξαινοῦν ὅλοι τὶς ἀρετὲς
σου, νὰ σε θεωροῦν τὸν τέλειον ἄνθρωπο τῆς γυναικάς,
μὰ σὰν ἔρχεται ἡ στιγμή τοῦ γάμου, νὰ σοὶ φρά-
ζῃ ἡ κοινωνία τὸ δρόμο τῆς χάρας. Ὅχι. Ἐσὺ ἡ
χίρα, δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ γίνῃς σῶζυγος. Μόνο
γιὰ ἐρωτικὴ εἶσαι καλὴ.

Εὐλογία διαμαρτυρία μὲ δυὸ στόχους: ὁ ἓνας ἡ
προκατάληψι, πού ὑπάρχει γιὰ τὶς γυναίκες, πού,
νέες ἀκόμα, ἐπιθυμοῦν νὰ ξαναεπιδροῦν τὴν συζυ-
γικὴ σιγή, πού κατέδρασε ὁ ἄλλος ἡ ὑποταγή
τῶν ἀνδρῶν, πού καὶ ἡλικία ἔχουν καὶ οικονομικὴ
ἀντιότητα, στὶς ἐπιρροές τοῦ σπιτιοῦ. Ἐκτός πιά
οἱ ἐπιρροές αὐτές εἶναι δική τους ἐπινοήσι, προ-
φασί γιὰ ν' ἀπαγγιγτοῦν ἀπὸ ἐνὸς σὺνδεσμο, πού
ἀρχισε νὰ τοὺς γίνεταῖ κουραστικὸς. Ἀλλὰ εἶναι
ἀντρίκειο κι' αὐτό;

Π. ΠΑΛΛΙΟΔΟΓΟΣ

ΟΟ

ΤΕΧΝΗΤΕΣ ΒΡΟΧΕΣ ΣΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Ὁ χειρότερος ἐχθρὸς τῶν μεγαλοκτηνοτρόφων τῆς
Αὐστραλίας εἶναι ἡ ἑρασία, πού ἀποδεκτικὴ
κοπάδια τους. Τώρα, λοιπόν, ἀντιμετωπίσθηκε ἀπο-
φασιστικὰ ἀπὸ τὴν Ὀργάνωσι Ἐπιστημονικῶν καὶ
Βιομηχανικῶν Ἐρευνῶν τῆς Κοινοπολιτείας.

Ἐπειτα ἀπὸ πείρασμα 5 ἐτῶν, καθορίσθηκε ν'
αὐθροῦν κατὰ 15-30% οἱ βροχοπτώσεις σὲ ὀρι-
σμένες περιοχές. Αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται μὲ ἀεροπλάν,
πού πετᾶνε πάνω ἀπ' τὰ σύννεφα καὶ σκορπίζουν ἓνα
μίγμα ἰωδιούχου ἀγρίου, ἰωδιούχου νατρίου καὶ
ἀσέτης. Οἱ χημικὲς αὐτές οὐσίες προκαλοῦν τὸ
αἰχμητικὸ παγκοσμιζόμενον μέσα στὰ σύννεφα, πού
λυώνουν μετὰ μισὴ ὥρα περίπου καὶ μεταβάλλονται
σὲ βροχὴ.

Δὲν εἶναι ὁπόσο καταλλήλα γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ
ὅλα τὰ σύννεφα, ἀλλὰ ὀρισμένα μόνο, πού διαλέ-
γονται καὶ ἐπισημαίνονται μὲ τὸ ραντάρ.

Τὸ χημικὸ μίγμα εἶναι πολὺ σπάνι. Ἐταί, ἡ τε-
χνικὴ βροχὴ δὲ στοιχίζει παρὰ λίγα σελάνια, γιὰ
μιά ἑκτασι 1.000 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων.

Γεννιέται ὁμως τὸ ἐρώτημα τί θὰ γίνῃ σὲ ἓνα
κῆμα χρειάζεταῖ βροχὴ γιὰ νὰ σώσῃ τὰ ἀπαρτὰ του,
ἐνὸς τοῦ γειτονικοῦ ἡ βροχὴ μπορεῖ νὰ καταστρέψῃ
τὰ φρούτα του; Ποῖος θὰ ρυθμίζῃ τότε πρέπει νὰ
πῶσι τεχνητὴ βροχὴ καὶ πότε δχι;

ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1960 — ΕΤΟΣ ΚΓ' — ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 1138

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἱδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Γραφεῖα: Δραγατσάνειο 4—Τηλ. 36-781

—Μὰ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ, ξαναμυράθηκε πιά. Καὶ ἐγινε... παλίμψαις!
Μὲ κατὶ τέτοια καλαμποῦρια μπορεῖτε ν' ἀρπάξετε κανένα φοβερὸ
κρυολόγημα τὸ χειμῶνα!

ΣΤΟ «καφέ-οὐζερί» νεαρὰς προαστιακῆς συνοικίας. Τὸ ραδιόφωνο
διαφημίζει: «Μὴν ξεχνάτε πῶς ἔχει ἐβδομάδα μεγάλων ἐκπτώσεων
(τὸ Κομφὸν), τὸ πασίγνωστο κατάστημα τῆς ποιότητος καὶ τῆς φη-
νείας. Στὶς ἐκπτώσεις του, μπορεῖτε ν' ἀγοράσετε μὲ κλεισιὰ τὰ
ματία!... Μὲ κλεισιὰ τὰ ματία!...»

—Μὲ κλεισιὰ, βέβαια! ἐπικροτεῖ κι' ὁ σερβιτόρος. Γιατί, ἂν πᾶμε
μ' ἀνοιχτά, δὲ θ' ἀγοράσουμε τίποτα!

Καὶ πραγματικῶς! Σ' αὐτές τὶς τόσο διατυμπανιζόμενες «ἐκπτώ-
σεις», γίνεται μεγάλῃ... ὑπερτιμῆσι τῶν εἰδῶν καὶ οὐ σερβίρουν
ὅλη τὴν σαβούρα. Καὶ μὴ νομίζετε ὅτι παίζει κανένα ρόλο ἐκεῖνο τὸ
ἐπιδημικὸν «ἄδεια τοῦ κ. Προέδρου Πρωτοδικῶν». Ἀπλῶς, δεῖξανε
στὸν κ. Πρόεδρο εἰκόσι γραμματίδια διαμαρτυριῶν καὶ ἐκείνος ἔδω-
σε τὴν ἄδεια ἐκπτώσεων, κατὰ καθήκον γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνῃ
νὰ μὴν κάνουν πτώχευσι! Αὐτὸ εἶν' ὅλο!

ΕΝΑΣ ἀπὸ τοὺς συμπαθεῖς ἡθοποιοὺς τοῦ θεάτρου μας, ἐτέλεσε
πρὸ ἡμερῶν τὸ γάμο του. Ἦταν δὲ κατὰ σειρὰν ὁ... τοῖτος
καὶ τελευταῖος. Ἐστειλε, λοιπόν, πολλὰς προσκλησεις, δὲν παρέ-
λειψε δὲ νὰ τὶς ὑπενθύνῃ καὶ προφορικῶς. Ἐτοι, τὴν παραμονὴ
τῆς τελετῆς, εἶπε σ' ἓνα ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του πού παίζαν
στὸν ἴδιον θέατρον:

—Θάρρος αὐριο σὲ γάμο μου, βέβαια.
—Ὅχι! ἀπάντησε ἐκεῖνος κοφτά. Δὲ θάρρω!
—Γιατί; ῥώτησε ἐκκληκτικῶς ὁ μελλόννυμφος.
—Γιατὶ τὸ ἴδιο ἔργο τὸν ξαναἰδῇ ἄλλες... δυὸ φορές! Τί χρειά-
ζεται ἡ τρίτη; ἀπάντησε ὁ ἄλλος.

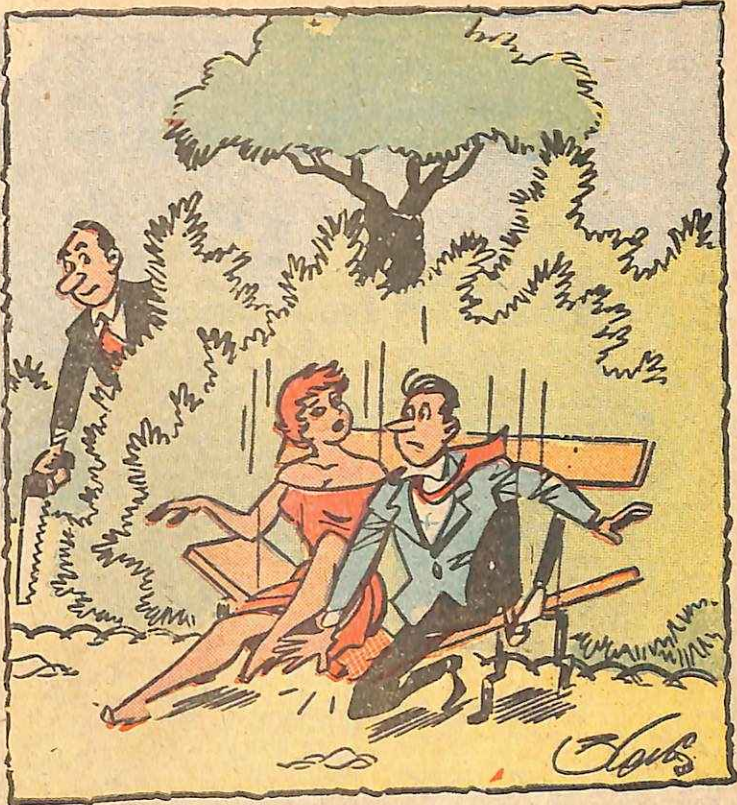

Ἐπικολούθησε, τότε, ἡ ἀκόλουθη στιχομυθία
μεταξὺ τῶν δυῶν... μνηστήρων τῆς Πηνελόπης:
—Ἐσεῖς τί γνωρίζετε; εἶπε ὁ πρῶτος. Γνωρίζετε μὲ τὴν κυρία;
—Τίποτ' ἐν ἐρώτησι τοῦ.
—Δὲν τὴν γνωρίζω! Ἀλλ' ἐν πάσῃ περσιπώσῃ τὴν ἐπρόσδεκα πρῶτος!
—Ναι! Ἀλλὰ ἔρχεσθε δεύτερος! Εἶμαι... ὁ κύριος τῆς κυρίας!...
Ὅποτε ὁ νεαρὸς ἔκανε κανονικὴ μεταβολὴ καὶ ἐγινε μπουχός!

ΔΥΟ Ἀθηναῖοι, ἀμφότεροι πρὸ πολλοῦ παντρεμένοι, συναντῶνται στὸ
δρόμο. Προφανῶς ἔχουν νὰ ἰδωθοῦν ἀρκετὸν καιρὸ, διότι ὁ πρῶ-
τος λέει σὲ δεύτερο:

—Μιά χαρὰ εἶσαι, Δημητράκη. Ξεγύρισες πολὺ ἀπὸ τὴν τελευταία
φορὰ πού σε εἶδα.
—Παραθερίζω, βλέπεις, ἀπάντησε ὁ Δημητράκης.
—Μπᾶ; Πού;
—Ἐδῶ, στὴν Ἀθήνα.
—Δὲ σὲ καταλαβαίνω, ἀπόρησε ὁ δεύτερος.
—Μὰ εἶναι πολὺ ἀπλὸ. Ἀντωνάκη μου. Ἐστειλε τὴν... γυναῖκα μου
ἐξοχῇ. Κι' ἐτοῖς ξεγυρίζουμε καὶ οἱ δυο. Ἐκείνην στὸ νοῖο κι' ἐγὼ ἐδῶ!
Ὅποτε, λοιπόν, ὅτι ὑπάρχει καὶ ἡ... ἀρνητικὴ ὠφέλεια τοῦ παρα-
θερισμοῦ. Ξεγυρίζε καὶ ὁ φεύγων, ξεγυρίζει καὶ ὁ μένων. Τώρα τί
θὰ γίνῃ ὅταν τελειώσῃ τὸ «ξεγύρισμα» καὶ πραγματοποιηθῇ τὸ... γύ-
ρισμα, εἶναι ἄλλο ζήτημα!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Τὸ σαμποτάζ τοῦ περιφρονημένου!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Λυρικά τραγούδια

Ἔχεις φύγει

Ἔχεις φύγει ἀπὸ κοντὰ μου κι' ἡ ματιά μου
διαρκῶς εἶδ' αὐτὴν ἐκεῖ σ' ἀναζητᾷ.
Ὡς ἂν δὲν τοῖώθω σε νὰ βροῖσκασι κοντὰ μου,
ἡ ἀνάμνησι σου σκιάδω μὲ κοιτά.
Ἔχεις φύγει... Μοναξιά μὲ τριγυρίζει
κι' ἂν μιά δυοσση στιγμὴ ἀναπολεῖ
τὴν καρδίαν μου, ὁ καὶ τοῦς τὴν πλημνυρίζει
κι' ἂν εἶδ' αὐτὴν τὸ βλέμμα μου θολό.

Ἔχεις φύγει... Ἡ ἐρημία μου μὲ πειράζει
κι' ἔχω νάσαι τῆς ζωῆς μου τὸν εἰσὸ
καὶ ἡ νύκτα, μὲ γεμίζει μὲ μαράζι
πού δογοῦνται τῆς καρδίας μου τὸν παλμό.
Φτάνει νάσαι ἐσὺ καλὰ κι' ἂς ἀποφῶρω
ἰσάνει νύχτα τὴ γαλήνη σου, ἐσὺ
φτάνει νάσαι εὐτυχισμένη, νὰ τὸ ξέρω
καὶ ἂς χάσω ἀπ' τὴν ζωὴ μου τὴ μισή.

Ποῖος τὸ ξέρει ἂν μιά πέτρα στὸ πλευρὸ σου
δὲ θὰ εἶναι ἀπὸς ἄλλος, τυχερὸς
καὶ τὸ γῆμι θὰ κρατᾷ, τὸ ἄσπρ σου
καὶ σὰ λῶγιά σου θὰ εἶναι τοῦφερός...
Μὰ κι' ἂν ἴσως μὲ ξεγᾶσῃ, μὰ κι' ἂν ἴσως
κάνῃ τέτοια, στὴν ψυχὴ σου, ἀλλὰ
ἡ δική μου ἀγάπη, δὲ θὰ γίνῃ μίσος,
μὰ θὰ γίνῃ μιά ἀνταρτέλειη στοργή.

Ἔχεις φύγει... Νὰ ξαναῤῥθῃ, δὲν τὸ ἐλλείπει
κι' ἡ καρδιά μου, πότε πότε, ξαφνικὰ
μου θυμίζει ὅσα ἐγὼ δὲ σοὶ θυμίζω.
Μὰ ἡ καρδιά μου νὰ σε σῶσῃ δοτικὰ.
Μὰ δὲ σῶνται τὰ λόγια τὰ γραμμένα
δὲν ξεχνιέται καθεὶ σου ὁμοῦ τοῦφερός
κι' ἂν τὰ οὐραῖα εἶναι πιά ξεθωριασμένα
μὲ τὸ πρῶτον, δὲν τὰ σῶναι ὁ καιρὸς.

Ἔχεις φύγει... Μ' ἔχει δάκρυ ὁ πόθος στήναι
γιὰ νὰ γένω μιά θλιμένη συντροφιά
καὶ περνοῦνται ἀπ' τὸ σπῆτι πού ἐγὼς φύγει
σκιευνὲ τὸ βλέμμα μὲς τὴν συννεφιά.
Ἔχεις φύγει... Τί νὰ γίνῃ; Περνοῦν
καὶ ἡ ἑλπίδα πιά τὶς μέρες μου περνοῦ,
μὴ ποτε... οὐραῖο αὐτὸ τὸ περασμένο
ξαναγίνῃ ζωντανὸ κι' ἀληθινόν.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

Η ΔΥΝΑΜΙ ΤΟΥ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟΥ

ΠΟΛΛΟΙ πιστεύουν ότι η τύχη δεν παίζει κανένα ρόλο. Κι' όμως η ιστορία μου φανερώνει ποση δύναμη έχει το πεπρωμένο και πόσο ανίσχυρος είναι μπροστά του ο άνθρωπος. Με το φάνη γινώριζατε από παιδιά. Ήμασταν γειτόνισσες και τον θυμάμαι γιατί ήταν πρώτος στα παιχνίδια και αρχηγός όλης της συντροφιάς σε κάθε σκανταλιά. Γλυτώνε σκεδόν πάντα το ζύλο, γιατί έρχινε πάνω μου την ευθύνη κι' εγώ τη δεχόμουν, πολύ περηφανή που υπέφερα προς χάρι του. Οφείναι πως αγαπούσα από τότε τις μαύρες του μπλούζες και τα φωτεινά, γαλάζια του ματιά.

Όταν ήρθε ο καιρός να πάμε στο σχολείο, ανέλαβα όλα καθηκόντα: να του γράφω τα μαθήματα.

Πέρασαν τα χρόνια και μαζί τους η ξένοιαστη, παιδική ηλικία. Έγινε κοπελλάκια κι' ο φάνης παλληκάρι. Όλα τα κοριτσόπουλα της γειτονιάς ήταν ξετρελλαμένα μαζί του. Αυτό του άρεσε, γιατί κοίταζε τη ματαιοδοξία του, αλλά η καρδιά του έμενε ασυγκίνητη. Ήταν ξεβολιάρης στον έρωτα, όπως άλλοι στα παιχνίδια.

Είχα μείνει η παιδική του φιλή. Σ' έμένα ανέθετε να εξηγήσω στην τελευταία του φιλέντα πως δεν την ήθελε πιά, από μένα ζητούσε συμβουλές πως να φερθή στην κοινούργια του κατάρκτη, έμενα έδωσα να απαντήσω τα γράμματα, που του έστελναν.

— Έσύ δεν έχεις καμιά περιπέτειουλα; με ρωτούσε πότε πότε.

— Μήπως μου άφηνε καιρό να κτάω και για τους δικούς μου έρωτες, απαντούσα τάχα κοροϊδευτικά.

Η αλήθεια ήταν πως καίγουνταν όλη μου η καρδιά από το πάθος μου γι' αυτόν. Μα πως μπορούσα να του το ομολογήσω; Άλλωστε κι' αν άκείμα ευρί-

σκα τόσο θάρρος, τί θα κέρδιζα; Το πολύ-πολύ να με έκανε φίλενά του για ένα-δυο μήνες. Ύστερα θα μ' άρνηνε γιατί κάποια άλλη και τότε θα έχανα ακόμα και τη φιλία του.

Γι' αυτό προσπαθούσα να κρυθώ το αίσθημα μου, όσο καλύτερα μπορούσα. Έλπιζα πως σιγά-σιγά θα κατόρθωνα να ξεριζώσω απ' την καρδιά μου αυτό τον άτυχο έρωτα και να φτιάξω τη ζωή μου. Μα υπολόγιζα χωρίς τη μοίρα, που έδωσε για πρώτη φορά το χέρι της, τη μέρα που έκλεινα τα είκοσι χρόνια μου.

Είχα οργάνωσει ένα πάρτυ, στο οποίο ήταν φυσικά, καλεσμένος και ο φάνης. Άρραγο λημέυη με τα καθήκοντα της οικοδέσποινας, δεν πρόσεξα ότι ο αγαπημένος μου εξαφανίστηκε από το σαλόνι κατά τα μεσάνυχτα.

Μόνο όταν οι άλλοι άρχισαν να φεύγουν, είδα πως δε βρισκόταν ανάμεσά τους. Τον ανακάλυψα στο τέλος στη βεράντα. Είχε ακουμπισμένη την πλάτη του στον τοίχο και διάβαζε... το ημερολόγιό μου!

Τού το άρπαξα απ' τα χέρια, μα ήταν πιά άρνη. Είχε φτάσει σχεδόν μέχρι τη μέση, είχε διαβείλει ένα σωρό σελίδες, που ξεχειλίζουν από τόν έρωτά μου. — Πήγαινε στο δωμάτιό σου να ξεζαλίσει απ' τις φωνές και το πιότη, μου έστησε. Βρήκα το ημερολόγιό μου πάνω στην τουαλέτα κι' έπειδή έκοιμε α-δελφική οικειότητα, το άνοι-

ξα. — Γιατί τόκανε αυτό; άνα, στέναξα! Τώρα δε μένει παρά να μ' ηνί σε ξανάδω!

— Κουτο κορίτσι! γέλασε ο φάνης. Τώρα δε μένει παρά να σε πάρω στην αγκαλιά μου.

Κι' αυτό έκανε.

Έτσι άρχισε το ειδυλλίό μας. — Μ' αγαπάς ακόμη; τον ρωτούσα κάθε φορά, που συναντιόμασταν. — Δεν κουράστηκες;

— Έχεις όικνο να φοβάσαι, μου απαντούσε. Μέχρι τώρα με

ήξερες άοτατο κι' αδιάφορο. Μα έσύ δεν είσαι σαν τις άλλες, Μιράντα. Μου έμαθες τί θα πη ν' αγαπάς και ν' αγαπιέσαι.

Απίστευτο κι' όμως αληθινό. Μετά από τόσες περιπέτειες ο φάνης μου έμεινε πιστός για ένα όλο-όλο χρόνο. Οι σκέψεις μας είχαν σχεδόν έπισημοποιηθεί και όλοι περιμέναν να όρίσουμε την ημέρα του γάμου μας.

Τότε ήταν που έβαλε για δέυτερη φορά το χέρι της η μοίρα: Ο προέστημένος του φάνη του ζήτησε — έπειδή ήξερε θαν μάσια άγγλικά — να κάνει τον ξεναγό σε μία γνωστή του Άμερικανίδα, που είχε έρθει να έπισκεφθή τη χώρα μας. Αυτή η «γνωστή» άποδείχθηκε πως ήταν νέα, αρκετά όμορφη και πάλιλουτη. Δεν άνηούχουσα καθόλου. Είχα πιστέψει τόσο στη νίκη του έρωτά μου, που όταν ο φάνης έφυγε με την Άμερικανίδα για τη Νέα Υόρκη, κόντευα να τρελλάθω.

Τον πρώτο καιρό η ζωή ήταν ένας έφιάλτης. Σιγά-σιγά όμως κατάλαβα πως η ευτυχία μου είχε καταστραφή άνεπαυρόντως. Δέκα χρόνια πένθησα το πεθαμένο μου όνειρο. Όταν αυτό τον καιρό ο φάνης δεν έδωσε κανένα σημείο ζωής.

Συνήθισα στη θλίψη μου. Την ένοιωθα πιά σαν κάτι δικό μου, σαν ένα κομμάτι του έαυτού μου. Γι' αυτό και δεν άντε-δρασα από φλέρι του Κώστα. Πίστευα πως ο πόνος με εί-

χε τυλίξει με μία πανοπλία άδιαπέραστη στο αίσθημα.

Μα ο Κώστας δεν ήταν κανένα παιδάρελι, για να θαρρώ εύκολα. Με πολιορκούσε καιρό, όχι με έρωτάλογα, αλλά με τις ευγενικές του φροντίδες και με το συγκινητικό του ένδια-

φέρον.

— Μιράντα, μου είπε μία μέρα, έξω την ιστορία σου και γι' αυτό δε θα σου ζητήσω να μ' αγαπήσεις. Είμαστε πιά μεγάλοι. Έγώ κλείνω σε λίγο τα γένια. Έσύ, συγκύρεσε σαράντα κι' έσύ, συγκύρεσε με, αλλά δεν είσαι πιά κοπελλάκια. Θέλω να παντρευτώ, να κάνω παιδιά, ν' άποκτήσω μία οικογένεια. Ένα λιμάνι για τα όνειρά μου. Μου ταίριαζε, γιατί ένα ζευγάρι έρωταμέ-

ποτε ένα ζευγάρι έρωταμέποτε, αλλά άπορούμε να δημιουργήσουμε ένα ευτυχισμένο άντρο.

Τα λόγια του ήταν λογικά κι' ο ίδιος πολύ συμπαθητικός. Άνοιξα ν' άποφασίσω, μα στο τέλος κατάλαβα πως είχε όικνο και πως αυτή ήταν η τελευταία ευκαιρία που μου παρουσιάζονταν για να σώσω ό τι ήμουν από τη συντροφιά της ζωής μου. Και δέχτηκα να γίνω γυναίκα του Κώστα.

Τότε άκριθώς μου έγραψε ο φάνης. Ένα γράμμα νεύμα άπογοήτειας και μετάνι-ας. — Έσύ είσαι ευτυχισμένης, η νά είχε γίνει ευτυχισμένης, η νά μου του με την Άμερικανίδα είχε κρατήσει λίγο. Μου δέχτηκε πως με έμυόταν με νοσταλγία, πως ήμουν η μόνη που τον είχα αγαπήσει πραγματικά και που ήθελε να γυρίσει στην Ελλάδα για να ξαναοικειώσω.

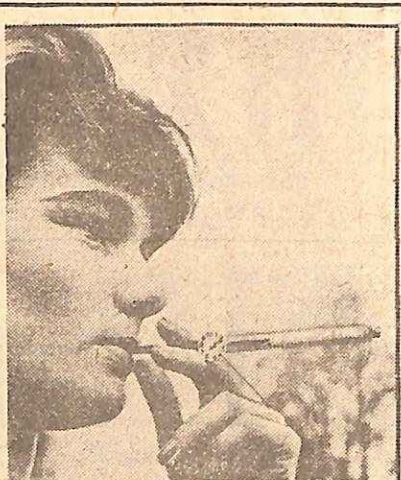
Ήταν έξωφρενικό. Μετά από δέκα χρόνια σιωπής είχε την άνοιξη να τον περιμένω και να τον αγαπάω! Και το πιά έξωφρενικό ήταν πως είχε όικνο!

Τα έζηνα όλα στον Κώστα. Που έδειξε μεγάλη κατανόηση. Άρχισε να άλληλογραφεί με το φάνη και τέλος με έδωσαν πως έσπασε την έπισημη άποστασία. Πως μπορούσα να φανταστώ ό τι η μοίρα είχε άποφασίσει να μου δώσει το τρίτο και τελευταίο χτύπημα;

Περσίνα τον αγαπημένο μου στην αίθουσα άναγνώσε του άε άδελφού μου. Ήταν, Ξαφικά. — Πως η είδηση πως το άσπ-όλο έμεινε αντάμω, όδυνά-ταν στη βεράντα όλους τους έ-παιτες του.

Απ' τότε η μοίρα δε με άφάνησε. Γιατί δεν είχε πιά τίποτ' άλλο να μ' ηνί πάλι.

ΒΕΡΑ ΓΑΛΑΖΗ

ΠΙΠΑ ΜΕ ΜΕΙΡΗΤΗ.

Ένας νεαρός Άγγλος, ο Ένριν Πήτερς, ήταν τρομερός καπνιστής και συχνά έπαρνε την άποφάση να όπορήσει το τσιγάρο χωρίς όμως και να το καπνίσει. Σκέφτηκε τότε να κατασκευάσει μία πίπα με μερική, που σημειώνει αυτόματα τα τσιγάρα, τα όποια ο κατόχος της τοποθετεί σ' αυτήν για να τα καπνίσει. Κατά τον Πήτερς, ο αριθμός που τού θυμίζει ο μετρητής, κάνει τόσο έντονα στον καπνιστή, ώστε αυτόματα όπορίζει το τσιγάρο.

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΓΚΡΕΓΟΡΥ ΠΕΚ Κατά την παραμονή του στη Ρόδο, για το γύρισμα των έξωτερικών του φιλμ «Τα κανόνια του Ναβαρόνε», ο Γκρέγκορυ Πέκ έπιασε μία παράξενη φίλα. Βρήκε μία μέρα σε μία παραλία ένα τραυματισμένο μικρό γλάρο και τον περιποίηθηκε με μεγάλη σπουδή. Όταν το πουλί έγινε καλά, δεν ήθελε πιά να έγκαταλείψη το σωτήριο του και τώρα ο Γκρέγκορυ παίρνει παντού όπου περνάει το νέο φτερωτό φίλο του.

ΠΟΝΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΚΡΑΣΙ

Ο Ιδιοκτήτης ενός μπαρ του Χερές γιέ λα φροντίζει (Ανδολούσια), για να διαφύγει τα περίφημα Ισπανικά κρασιά της περιοχής, τοποθέτησε στη βίτρινά του δυο καλογυμνασμένα ποντίκια, που άνεδοκατέ-θαίνουν έκ περιτροπής μία μικρή σκάλα, για να πιαούν από ένα ποτήρι το έλεκτό κρασί. Ξερέψ. Φυσικά, το θέμα αυτό κέρδιζε πολύς τουρίστες να σταματήσουν μπροστά στο μπαρ και να πιούν τελικά σ' αυτό για να δοκιμάσουν το τόσο έπι-τυχώς διαφημιζόμενο κρασί.

ΟΙ ΩΡΑΙΕΣ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

Για πρώτη φορά, στους έφετεινούς Όλυμπιακούς, βαθε-λογηθήκε, εκτός από τις έπιδόσεις, και η όμορφιά των αθλητριών!

Οι έφετεινοί Όλυμπιακοί άγώνες της Ρώμης πλουτίστηκαν μ' ένα ιδιαίτερο στοιχείο, που έλειπε έντελώς από τις τρεις προηγούμενες μεταπολεμικές Όλυμπιάδες, του Λονδίνου, του Έλ-σίνκι και της Μελβούρνης. Ούτε οι φιλελαθικοί Φινλανδοί, ούτε οι ψυχροί Αυστραλοί μπορούσαν να διανοηθούν πως, πηγαί-νοντας να παρακολουθήσουν τους άγώνες, ήταν δυνατό να μοιρά-σουν την προσοχή τους σε κάτι άλλο — και το κάτι αυτό να ήταν... η όμορφιά των αθλητριών.

Στη Ρώμη, όμως, τα πράγμα-τα στάθηκαν διαφορετικά. Οι Ι-ταλοί ενδιαφέρονται πάντα για τις όμορφες γυναίκες, είτε φορούν βραδινή τουαλέττα, είτε είναι ντυμένες με την αθλητική φόρμα. Και τις αθλήτριες, που ήρθαν από κάθε γωνιά του κόσμου, για να διεκδικήσουν τον ολυμπιακό κότινο στην Αιώνια Πόλη, τις εί-δαν πρώτα σαν γυναίκες και έ-πειτα σαν αθλήτριες.

«Οι Ιταλοί — διαπίστωσε έ-νας Γερμανός δημοσιογράφος — προτιμούν μία κοπέλλα, που έ-χει ανάστημα 1,75 και πηδάει στο ύψος 1,50, παρά μία άλλη, που έχει ανάστημα 1,50 και πη-δάει 1,75!»

Το ενδιαφέρον αυτό για τις ό-μορφες αθλήτριες εκδηλώθηκε από την στιγμή, που έφτασε στη Ρώμη η πρώτη πολυμελής γυναι-κεία αθλητική αντιπροσωπεία, η γιαπωνέζικη. Οι Ιταλοί στεύσα-νε στον στίβο και στο κολυμβή-τήριο, για να παρακολουθήσουν τις προπονήσεις, όχι, όμως, για να διαπιστώσουν την φόρμα τους και τους χρόνους, που θάφεραν, αλλά απλώς για να εξακριβώσουν ποιές ήταν οι όμορφότερες! Σε λίγες μέρες όλη η Ρώμη ήξερε έ-πακριθώς ποιές ήταν οι Γιαπωνέ-ζες αθλήτριες που υπερέβαιναν... από πλευράς καλλονής απέναντι στις συναδέλφους τους!

Όταν, όμως, έφτασαν και οι ομάδες των άλλων χωρών, το έν-διαφέρον των Ιταλών για τα αί-σθητικά χαρίσματα των ξένων πρωταθλητριών δεν έμεινε σε κα-θαρά πλατωνικό επίπεδο. Οι με-γαλόσωμες σφαιροδόλοι και δι-σκοβάλοι άφησαν άσυγκίνητη την χρυσή νεολαία της Ρώμης, δεν συ-νέβη, όμως, το ίδιο με τις καλλι-γραμμές κολυμβήτριες και τις α-θλήτριες των δρόμων και των άλ-μάτων, που οι Ιταλοί τις πολιορ-κήσαν συστηματικά και όχι με ά-πολύτους άγνα φιλελαθικά αίσθη-ματα! Η πολιορκία, μάλιστα, αυτή έγινε τόσο έπικίνδυνη, ώστε η άστυνομία άναγκάστηκε να πά-ρη δρακόντεια μέτρα για να προ-στατεύσει τις αθλήτριες από τις έκδηλώσεις του φλογερού μεσο-γειακού θαυμασμού. Άνάμεσα σ' άλλα, άπαγόρευσε και το παρκάρισμα των αυτοκινήτων σε άρκετη απόσταση από τα οίκημα-τα, που φιλοξενούσαν, στο Ό-λυμπιακό Χωριό, τις ξένες αθλή-τριες, γιατί διαπιστώθηκε πως οι περισσότεροι από τους κατόχους των αυτοκινήτων παρκάρζαν εκεί μέ... σκοτεινούς σκοπούς!

Έτσι, με την εξαίρεση των πιό ρίπτεϊ όριστικά τον άνόπο θρύλο πως ο αθλητισμός καταστρέφει, στις γυναίκες, την όμορφιά και την ηθλικότητα.

Ένα από τα πιό ζωντανά πα-ραδείγματα σ' αυτό, αποτέλεσε, στη Ρώμη, η εμφάνιση της Ρουά-νας πρωταθλήτριας Γιολάντας Μπάλας — γνωστής και στους Ά-θηναίους από μία εμφάνισή της στο Παναθηναϊκό Στάδιο — που κατόπιν άφησε τον παγκόσμιο ρεκόρ του άλματος εις ύψος με έπίδοσι 1,86. Η Μπάλας ένδυσαισε τους Ιταλούς, που υποδέχτηκαν την εμφάνισή της με θύελλα χειροκρο-τημάτων όχι μόνο εξ αίτίας της όφης, που την συνοδεύε, αλλά κι' έπειδή έβλεπαν μπροστά τους μία αληθινή ώραια κοπέλλα, που, παρά το έξαιρετικό άσπστημα της — 1,85! — έχει μία σπάνια άρρω-νία και χάσι στις κινήσεις της 23 χρονών, με κατάξανθα μαλ-λιά, κυπαρισσένιο κορμί και μα-κρυά πόδια, η Γιολάντα Μπάλας θά μπορούσε να διεκδικήσει τον τίτλο της... σόας τόν έφετεινών Όλυμπιακών! Και αν τόν έκανε, λένε οι Ιταλοί, θά τόν έκανε από μία άλλη αλτρία, την Γερμανίδα Χίλντρον Κλάους.

Η Γιούτα Χάινε υπήρξε, στη Ρώμη, ο αντιπροσωπευτικός τύπος της διανοουμένης αθλήτριας, που συνδυάζει τις πνευματικές με τις α-θλητικές κλίσεις.

Άγνωστη, στο διεθνές φιλάθλο κοινό, ως πέμπτη, η Χίλντρον Κλάους, ένα ώραιότατο κορίτσι 21 χρονών από την Δρέσδη, με θαυμάσια, έκφραστικώτατα μάτια και γλυκύτατο χαμόγελο, παρου-σιάστηκε ξαφνικά, τον περασμέ-νο μήνα, σαν μία από τις μεγά-λες έλπίδες της χώρας της για το χρυσό ολυμπιακό μετάλλιο στο άλμα εις ύψος. Με το 6,40, που πήδησε, δημιουργώντας ένα νέο παγκόσμιο ρεκόρ στο άγώνισμα, λίγες έβδομάδες πριν από την έ-ναρσι των Όλυμπιακών, η όμορ-φη Χίλντρον δικαιολογούσε κάθε προσδοκία των συμπατριωτών της πως η πρώτη θέση δε θα της έφευγε. Και οι Ιταλοί θεάτες την υποστήριζαν στις προσπά-θειές της μ' ένθουσιασμό, όχι για άλλο λόγο, μα έπειδή ήταν άνα-τηρήρα η όμορφότερη απ' όσες προκρίθηκαν για τόν τελικό. Μα η Χίλντρον δεν ξανάπιασε το ρε-κόρ της. Το καλύτερο άλμα της ήταν 6,21 και μ' αυτό πήρε την τρίτη θέση μετά την Ρωσίδα Κοεπκίνα (6,37) και την Πολο-νέζα Κοζίνσκα (6,27). Αυτό, ό-μως, αν άπογοήτευσε τους συμ-πατριώτες της, δεν την έβριζε στα μάτια των Ιταλών, που ά-ποθέωσαν, έστω και νικημένη, την

«υπέλλα σαγκάτσα», που τούς εί-χε κατακτήσει από την πρώτη στι-γμή με την όμορφιά της και με την γαί της!

Αμέσως μετά την Γιολάντα Μπάλας και την Χίλντρον Κλά-ους, την μεγαλύτερη έπιτυχία... στις καρδιές των Ιταλών σημείω-σαν δυο άκοιμη Γερμανίδες, οι όμοιες των 100 μέτρων Γιούτα Χάινε, από το Άννόβερο, και Μπρούνι Χέντνιξ, από τη Νυρεμ-βέργη.

Η πρώτη, μάλιστα, από τις δυο προκάλεσε ένα ζωρό έν-διαφέρον γύρω από την προσωπι-κότητά της, γιατί άποτελει ένα άσυνήθιστο δείγμα αθλήτριας — διανοουμένης. Προικισμένη με έ-ξαιρετική πνευματική καλλιέ-ρεια, η Γιούτα Χάινε, σπρίντερ και φοιτήτρια των οικονομικών έ-πιστημών, χαρακτηρίστηκε στη Ρώμη σαν ο ύποδειγματικός τύ-πος του μοντέρνου κοριτσιού, που έξέρει να ίσορροπεί και να συνδυ-άζει με άξιοβόηστο τρόπο τις πνευματικές κλίσεις με την αγά-πη στα σπό.

Από τις κολυμβήτριες, που λά-θαν μέρος στους έφετεινούς Ό-λυμπιακούς, η Αυστραλέζα Νόρ-ων Φρέντσε, φημισμένη κίελας ά-πό τους Όλυμπιακούς της Μελ-βούρνης, όπου είχε κατακτήσει δυο χρυσά κι' ένα άσημένο με-τάλλιο, ήταν εκείνη που κέρδισε τους περισσότερους θαυμαστές. Έκείνη όμως, που έλπιζαν από αυτήν κάτι παραπάνω από ένα.. αυτόγραφο, δοκίμασαν μία σκλη-ρή ψυχρολουσία μόλις η πρωτα-θήτρια, για να γλυτώσει από την έπισημη πολιορκία της, άποκά-λυψε πως είναι αρραβωνιασμένη και πως πρόκειται να παντρευ-τεί αμέσως μετά την λήξι των Ό-λυμπιακών άγώνων, έπιτρέποντας στη χώρα της.

Φυσικά, ο θαυμασμός τους για τις ώραιες ξένες δεν έμπόδιζε τους Ιταλούς να τιμήσουν όπως έπρεπε και τις δικές τους αθλη-τριες. Καμιά, όμως, από τις Ιτα-λίδες δεν άπέσπασε τα χειρο-κροτήματα, που υποδέχτηκαν την κολυμβήτρια Λουσιάννα Μαρσε-λίνα, κατόχο ενός ρεκόρ, που γεν-νούσε ιδιαίτερα τρυφερά συναι-σθήματα. Η Λουσιάννα ήταν η νεώτερη απ' όλους, άρσενικούς και θηλικούς άσους, που πήραν μέρος στην Όλυμπιάδα της Ρώ-μης. Η ηλικία της: 12 μόλις έ-τών!

Η Γερμανίδα πρωταθλήτρια Χίλν-τρον Κλάους, που έχασε την ο-λυμπιακή νίκη, αλλά κέρδισε ά-ναριθμους καρδιές Ιταλών!

ΟΙ ΑΙΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ναρκισσισμοί

Εις την γνωστήν σαγήνην μου τα μάλα πεποιθώς πρό του καθρέπτου δε σταθείς, ω παιδες, ευπειθώς κι' ιδών το θεϊον κάλλος μου ειπών τετράκις: «Ότου μου!» και ήνοιγον αυχίτησιν μετά του έαυτού μου.

— Ίδου, λοιπόν, άνέκράδον, ω Παρατατικέαι! Έχεις ρεμβώδεις όφθαλμούς κι' αίσθηματα γλυκέα και χάρεις φημιν γόητος ως το γινώσκουν πάντες κι' ο έαυτός μου απήντησεν: «Άλήθεια; Καλέ άντες!»

— Προς τί αύτεις ο σαρκασμός; άνέκράδον εύρεώς Δέν είμαι μέγας Δόν Ζούδιν καλλιμορφος κι' ώραιος; Κι' ο έαυτός μου έκράδεν: «Τί λές βρε ταρανεύ;»

— Όστε, λοιπόν, αμφοτέρας την αινίτην μου, τού ειπών. Ίδε, δέν έχω γόητος περιφανούς τόν τύπον. Κι' η φήμη μου, ως έραστός, παντού δέν πάει κρεσέντο; Κι' ο έαυτός μου έκράδασεν: «Βρε άστ, ραμολιμέντο!»

— Έο! ω μεγάλως κολλώδεις δια την ειρήν (νείαν):

— Τυνχάνω νόης, έκράδον, με δόξαν αλ- (νείαν), δι' ο και μ' αναμένουσιν σφοδρύν έρώ- (των τυχες... Κι' ο έαυτός μου έμώρσασεν ειπών την (λέξιν: «Τρίχες!»)

— Τυνχάνω μέγας έραστής! τού ειπών (σθενάρως και σφοδρά περιζήτητος εις τας νύνας (γαυδία... Κι' ένώ εις νάμους φλογερούς η σκέ (ψις μου έπέτα, τό ειδωλόν μου έκράδεν: «Όστε, ναι, (πρό... κομμάτια!»)

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

“Ενα ιστορικό θαύμα της ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΕΥΦΗΜΙΑΣ

‘Από τους ‘Αγίους της έβδομάδας

Η ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΙΝΥΣ Εύφημία έζησε στη Χαλκηδόνα κατά τον τρίτο αιώνα, κ' ήταν κόρη του συγκλητικού Φιλόφρονος και της πατρικίας Θεοδωρησιακής. Το μάρτυριό της συνέβη το έτος 288, όταν ανθύπατος της Θράκης και της Βιθυνίας ήταν κάποιος Πρίσκος. ‘Η Εύφημία πιάστηκε από τους ειδωλολάτρες Ρωμαίους, μαζί με μερικές άλλες ομοπίστες της και, καθώς παρρησιάζει ο πρώτος συναξαριστής της, «έχοντας στη γυναίκα της ψυχή ανδρείο φρόνημα», ομολόγησε με παρρησία το Χριστό και περιφρόνησε όλες τις απειλές, που της εκτόξευσε ο Πρίσκος.

Μετά από τη σφαγή της αυτής κλεισθήκε στο δεσμωτήριο, όπου έπρεπε να την περάσουν από λογής-λογής βασανιστήρια, με την ελπίδα, ότι θα τη λύγισαν και θα την έκαναν ν' άπαρνηθή τον ‘Ιησού. ‘Η άνοχη όμως, κ' η καρτερία, που έδειξε η γενναία κόρη, στάθηκαν τόσο μεγάλες και θαυμαστές, ώστε δυο από τους βασανιστές της, ο Σωσθένης κ' ο Βίκτωρ, πέταξαν σε μιά άκρη τα συνεργά τους και δήλωσαν ότι πίστευσαν κ' αυτοί στο Χριστό. ‘Η Εύφημία, τέλος, σίχθηκε στο στάδιο της Χαλκηδόνας, βαρύνει πεινασμένες άρκοδες.

‘Αργότερα, όταν ο Χριστιανισμός επικράτησε, χτίσθηκε πάνω στον τάφο της ένας μεγάλος και περιώνυμος ναός.

Το 451, όταν βασιλεύαν στο Βυζάντιο οι ευνουχισμένοι αυτοκράτορες Μαρκιανός και Πουλχερία, συγκροτήθηκε εκεί μέσα η τετάρτη οίκουμενική σύνοδος, με σκοπό να εξετάσει τις πλανερές δοξασίες του Εὐτυχούς και του Διόσκορου, που δίδασκαν, ότι ο ‘Ιησους δεν είχε δύο φύσεις τη θεία και την ανθρώπινη. Αλλά μια, τη θεία, που απορρόφησε κ' αφοσίωσε την ανθρώπινη. Στη σύνοδο αυτή, εκτός από τους εξασκούμες τριάντα ορθόδοξους επισκόπους, μετείχαν κ' αρκετοί άλλοι, που είχαν προσχωρήσει στην αίρεση και την υποστήριζαν με πολλή επιμονή και δεισιτεχνία. Οι συζητήσεις κ' οι διαφωνίες συνεχίζονταν άκαρπα.

Ο πρόεδρος της συνόδου, που δεν ήταν άλλος από τον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως ‘Ανατόλιο, δεχόταν τέλος μια πρόταση, που φάνηκε σαν η πιο αποτελεσματική, για να πάρη τέλος ο διαλογικός εκείνος άγωνα ανάμεσα στη ουσία πίστις και στην πλάνη. Οι εξακόσιοι τριάντα ορθόδοξοι επισκοποι, συνετάξαν την υγια δασκαλία της ‘Εκκλησίας για τις δύο φύσεις του Κυρίου. Σε μία άλλη περιγραφή, οι αίρετικοί έγγραφαν τη δική τους δασκαλία. Κατόπιν, πήραν τους δυο αυτούς γεγραμμένους εκκλησιαστικούς άνοιξαν τη λάδινα του λειψάνου της ‘Αγίας, τους τοποθέτησαν πάνω στο σώμα της και εναγκαλίσαν τη λάδινα.

‘Επακολούθησαν προσευχές κ' ικεσίες, που βάσταξαν τρεις ολόκληρες ημέρες και κατόπιν, επί παρουσία του αυτοκράτορα κ' ενώπιον όλων των μελών της συνόδου, σφραγίσθηκε η λάδινα. Και τότε, βρέθηκε η μέν περυσινή, που είχαν γράψει οι ορθόδοξοι στο δεξί χέρι της ‘Αγίας, η δε άλλη, που περιείχε την κακοδοξία του Εὐτυχούς και του Διόσκορου, στα πόδια του λειψάνου. ‘Ετσι, με τη θαυματουργή επέμβαση των οσίων και μέσω της μεγαλομάρτυρας, έλαμψε η αλήθεια και καταδικάσθηκε το ψεύδος.

Το λείψανο της ‘Αγίας Εύφημίας, στο κλήμα των αίωνων, γνώρισε ολόκληρη δόξα. ‘Όταν ακόμα βασίλευαν στον τάφο της Χαλκηδόνα, γινόνταν κάθε χρόνο την ημέρα της γιορτής της ‘Αγίας, ένα θαύμα. ‘Από τον τάφο που ήταν στολισμένος μ' ασημί, ξεχύνονταν μερικές σταγόνες αίματος, που σκορπίζαν γύρω τους μιά άειπαστη εὐωχία. Αυτές τις σταγόνες όπως αναφέρει ο χρονογράφος Μανουήλ Γεδεών, τις μαζεύει ο επίσκοπος της πόλεως.

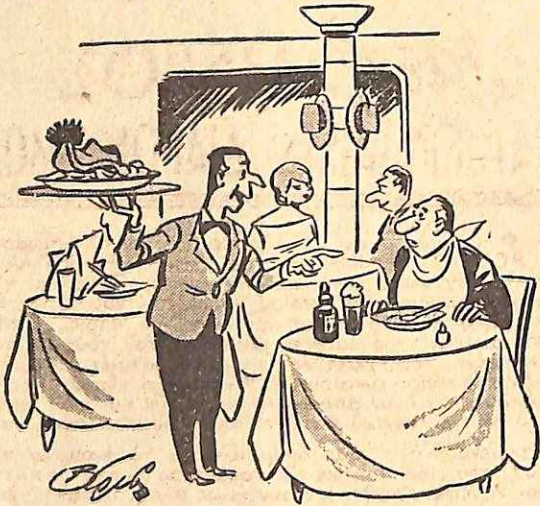
Το έτος 594 ο αυτοκράτορας Μαυρίκιος, βοήθα από διαβολές, πρόσταξε ν' αφαιρεθούν από τον τάφο τα άσημενα σπαθιά, αλλά και πάλι το φαινόμενο των σταλαγμάτων του αίματος συνεχίζονταν.

Κατόπιν, το λείψανο της ‘Αγίας Εύφημίας ανακομίσθηκε στην Κωνσταντινούπολη κ' εναποτέθηκε σ' ένα μασ που χτίσθηκε επί τοούτο στην περιοχή του Ιπποδρόμου. ‘Αλλά κ' εκεί δεν έμεινε για πάντα. Το έτος 766, όταν η εικονομαχία είχε ξεσπάσει για καλά, το πήγαν στη Λήνο, όπου η τιμή των εικόνων αποκαταστάθηκε. Το λείψανο εναγίχθηκε στην Κωνσταντινούπολη. ‘Όταν όμως αργότερα οι Σταυροφοροί κυριάρχησαν το Βυζάντιο, μεταφέρθηκε στη Σιλιβρία, από το, το μήπως το πάρουν οι Φράγκοι.

‘Όταν η Πάλη έπεσε στα γόνατα των Ισλαμικών, ο Πατριάρχης Γεννάδιος πρόσταξε να το ξαναφέρουν στην Κωνσταντινούπολη. ‘Από, αφού έμεινε σε διαφόρους ναούς, καταλήξε στο ναό του ‘Αγίου Γεωργίου, στη Φανάρι. ‘Εκεί βρίσκεται και τώρα.

‘Η μνήμη της μεγαλομάρτυρας Εύφημίας πανηγυρίζεται στις 16 Σεπτεμβρίου στις 11 ‘Ιουλίου γιορτάζεται χωριστά το θαύμα, που έγινε κατά τη σύνοδο της Χαλκηδόνας.

ΒΑΣ. ΜΟΥΣΤΑΚΗΣ

—‘Εσείς παραγγείλατε τη γιορτινή σαλάτα;
(Του Β. Χριστοδούλου)

‘Επικάριοι στίχοι

ΕΥΤΥΧΙΑ

Τόν τάραχό μας πάθαμε
και βγήκαμε απ' τα όρια,
εὐθύς μόλις εμάθαμε
πως τα έστιάτορ'ια
μιάν αὐθαγή επίσημοι κ' ανέλπιση ταιμπαῖνε
και τις μεριδες όλες τους απάνω θα τις πάνε...

Στά ύψη κατευθύνονται,
λοιπόν και οι μεριδες
κ' αρχίζουν και γίνονται
‘κορμάκη μην τις είδες;...»

‘Εφ' ω κ' όροι δεν έχουμε γεμάτο πορτοφόλι
θα μείνουμε, ανανώνωστε μου... ‘κουή μερίδα» όλοι!

«ΠΛΗΡΩΜΑΤΑ» ΚΑΙ... ΠΛΗΡΩΜΑ

Εὐρέως διαδίδεται αυτές τις μέρες ότι
μία οπείρα τετραπέρατη, με πράκτορα τὴν Σκότη,
διά κομπιναδόρικης μεθόδου ἐνεργούσε
και παρευθὺς διπλωμάται... πλοιάρχων κορηγούσε!

Χρηματισμοὺ ὑπόθεσις, τούτεστι, ἀπεκαλύφθη
κ' ως πράκτωρ κ' ως μεσοδόουσα η... Σκότη συνε-
(λήφθη,
ἐφ' ω και περιμένουμε απ' τὴν δικαιοσύνη
τό μέγα ἔκνεο σκάνδαλο σά... σκότη να μὴ μείν!

ΓΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Του μηρουτιου το ἄρμα παντού, πλέον, σὲ πνίγει
γιατί Νεμρώδ ἀμέταπτοι ἐδῶνχαν γιά κυνήγι,
και μού' σὲ δέντρα γέρικα, η δέντρα τροφαντά,
τό τρυφερό να γίνεται... κ' δασοφύει και βροντά!

‘Αλλά και σὴν πανένδοξη κ' ισοτεφῆ μας πόλι,
που ἀτελείς μονόδρομοι, αἰώμς, λειπουνοῦν,
ἐπὶ ποδὸς εὐρίσκονται οι συμπολίτες όλοι
κ' ἀφετρίδες πάντοτε και... στάσεις κυνηγούν!

ΑΣΦΑΛΗ ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ

Ρητῶς η Δολοφονητρίτσα, προ ἡμερῶν ἐδήλωσε,
ὅτι πολὺ τὴ μύτη της η ὤρεν τὴν ἐψηλάσε
και ὅτι σὴν ‘Ιταλία συντόμως θα βρεθῇ
μαζί με τὴ λεγόμενη γιά... ν' αναμετρηθῇ!

‘Αγῶνα ἐπικρατήσεως ἄς κάνουν ἐπομένως,
κ' ἄς δείξουν τὰ προσόντα τους κ' οι δυο τους
(φανερὰ
ἀν και σὴν ἀναμέτρηση ἔκνεον, ὠρισμένως,
θα φάν η μὴ τὴν ἄλλην με... ‘σθήθους διαφορά»!

ΟΠΩΣ ΠΑΜΕ

Τὸ παραθεῖον ἄρχισε να παραπαίρνει φόρα
και κάθε μέρα βρέχουμε, η μάλλον κάθε ὥρα,
να προέβην ἐγκαύματα, να δηλητηριάξην
και αρκετούς συνέλληνες σὸ κῆμα να σωριάξην...

‘Απ' τὰ πολλὰ των κρούσματα στενάζει η ἐπαρχία
κ' εὐλόγως αἰθανόμεστε σφοδρὸ ἀνυποξία,
γιατί ὅπως πᾶν τὰ πράγματα, σὸν τόπο μας τὸν...
(θεῖον
δὲν θ' ἀπομείνῃ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ... παραθεῖον!

ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΠΙΚΡΕΣ

Στους γλυκοφίλους ‘Ελλήνες καθίσταται γνωστὸν
πὺς ἀπειρῶν θάκουσε τὴν ζαχαροπλαστῶν,
που ἀπειλῶν να κλείσουν τὰ ζαχαροπλαστεία,
γιατί σὰ λόγια μπουχτίσαν και σὴν ἄοριστη.

Κατὰ τῶν ἀρμολιών μας κ' αυτοί, ἐσχάτως, στρέ-
(φονται,
γιατί ποτὲ δὲ θέλουμε να πουν τὰ σὺκα-σὺκα,
ἐταί με (θα) συνέχισα, οι γλυκατζῆδες τρέφονται
και σὸ φινάλε μένουμε μονάχα με τῶ... γλῦκα!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

‘Αλληλογραφία ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ν. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ, Πάτρας: ‘Εσείς πρώτος θα κρίνετε τὸν ἑαυτοῦ σας και θ' αποφασίζετε, ἂν μὴρῆτε νὰ παίξετε σὸν κινηματογράφο ἢ ὄχι. Σε περίπτωση που ἡ κρίσι σας εἶναι ἐννοή, θὰ μας στείλετε τις φωτογραφίες και τὰ στοιχεία που ζητάμε, γιά νὰ σας πούμε τότε κ' ἡμέις τὴ γνώμη μας.

ΚΩΝ. ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ, ‘Αθῆναι: Λάβαμε τις φωτογραφίες, που βγάλατε σὸ «‘Ελπι»! ‘Αντὶ ὅμως νὰ συνοδῶνται ἀπὸ ἕνα γράμμα σας με τὰ στοιχεία, που μας ενδιαφέρουν και με τὴ διεύθυνσι σας, συνοδεύονται ἀπὸ μιά κάρτα φίλου και συναδέλφου μας, φροντίστε τὸ ταχύτερο γιά μας στείλετε τὸ ἀπαραίτητο αὐτὸ γράμμα.

ΡΟΥΛΗ, Κατωχώρι Βόλου: ‘Η φωτογραφία δὲν εἶναι ἀκριβῶς αὐτὴ που ζητούμε, εἶναι ὅμως καθαρή και θὰ ἀρκεστοῦμε ἔτσι σ' αὐτήν.

ΝΙΚ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ, Θεσσαλονίκη: ‘Όταν κάποιο ἐξωτερικὸ συνεργεῖο της «Φίνος-Φίλμ» θὰ ἐρῇ σὴν πόλι σας, θὰ σας εἰδοποιήσωμε εγκαίρως, γιά νὰ ἐρεθε σ' ἐπαφὴ μαζί του. Περιμένουμε πάντα τις φωτογραφίες της προστατευμένης σας.

ΘΟΜΟΡΦΗ ΚΕΡΚΥΡΑΙΟΠΟΥΛΑ, Κέρκυρα: Στείλτε μας τις φωτογραφίες σας. Ο διαγωνισμός μας συν-χίζεται και σκόπος του εἶναι νὰ ἐκπληρώσῃ ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερους ἀναγνώστες και ἀναγνώστριες που ἐπιθυμοῦν νὰ πάρουν μέρος σ' αὐτόν. ‘Αρκεῖ μόνο οι ενδιαφερόμενοι νὰ κάνουν ὑπομὴν και νὰ περιμένουν τὴν κατάλληλη στιγμή.

ΑΝΤΣΕΛΑ ΠΟΥΛΟΥ, Θεσσαλονίκη: Δὲν ήταν ἀνάγκη νὰ μας στείλετε τὸν φωτογραφίες. Τρεῖς ἥσαν ἀρκετές.
ΕΛΛΗ ΚΑΝΟΥΔΑΚΗ, Κορυδαλλὸν Πειραιῶς: Λάβαμε τὸ νέο σας γράμμα κα, θὰς και τὴ φωτογραφία, που περιέχει. Εἶναι πολὺ καλὴ και σύμφωνα με τὴ νέα σας ἀπόφασι θὰ δημοσιεύῃ συντόμως.

‘Ελάβαμε τὰ γράμματα τῶν κατωθὶ ἀναγνωστῶν μας ἀπὸ τὴν ἐπαρχία. Οι φωτογραφίες, που τὰ συνοδεύσαν ἐκείθησαν κατάλληλες και περιελήφθησαν σὸ «‘Αλμπουμ τῶν ὑποψηφίων ἀστέρων».

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΣΥΜΟΡΦΙΔΗΣ, Δράμα, **ΤΟΝΥ ΚΑΡΝΕΖΗΣ,** Θεσσαλονίκη, **ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΦΩΜΑΔΑΚΗΣ,** Χίος, **ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΧΡΥΣΟΜΑΛΟΣ,** Κασάνα, **ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΧΡΥΣΑΝΘΙΔΗΣ,** ‘Ελαιώνα, **ΣΕΡΡΩΝ ΠΟΤΗΣ ΚΟΥΒΑΡΑΚΟΣ,** Σπέρ, **ΤΕΡΑΚΩΝΙΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΒΑΣΙΛΟΥΠΟΥΛΟΣ,** Φλωρίνα, **ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΜΙΣΙΔΗΣ,** Δίκαια ‘Εβρου, **ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ ΝΙΚ. Α. Κρηνίς Σερρών, ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΑΛΑΜΟΠΟΥΛΟΣ,** Μαυροκόρος Γρεβενών, **Κοζάνη ΕΓΩ Κ. Β. Χίος ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΤΡΟΓΓΥΛΑΚΗΣ,** Βαρούπετρον, **Χανιά, ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ ΔΗΜ. Σ. Φανάρι, Κύκλος, ΣΤΑΘΜΑΡΧΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, ΜΕΛΗΣ ΑΝΔΡΙΚΟΠΟΥΛΟΣ,** Κασάνα, **Πύργου ‘Ηλίας ΣΟΥΛΗΣ ΔΡΑΜΑΛΗΣ** (ψευδώνυμο), Θεσσαλονίκη, **ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΤΑΜΠΑΣΗΣ,** ‘Ηράκλειον Κρήτης, **ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΤΑΠΟΔΗΣ,** Θεσσαλονίκη, **ΜΙΚΡΟΣ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ ΝΕΣΤΟΣ Βόλος, ΠΗΤΕΡ ΜΠΕΚΛΕΪ** (ψευδώνυμο), Πάτρα, **ΜΠΟΥΖΟΥΚΛΗΣ Ν. Π., Δελιάς, Κρήτης ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΒΑΓΓΕΛΑΤΟΣ,** ‘Αργυρόστολον ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΜΟΥΣΤΡΟΥΦΟΣ, Αμφιλοχία Αιτωλοακαρνανίας, **ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ ΚΡΗΤΗΣ, ΚΟΣ, Σκριπτερόν Κερκύρας, ΗΛΙΑΣ ΣΓΟΥΡΟΣ,** Νεστόλι Κρήτης, **ΗΠΙΡΩΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΤΣΑ,** Ιωάννινα, **ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΤΣΕΡΚΕΖΗΣ,** Θεσσαλονίκη, **ΛΕΙΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ,** Λαμία, **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΒΕΛΙΟΣ,** Θερόν Τρίχας, **ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΟΛΥΜΠΙΟ ΤΑΛΕΝΤΟ Α. Τ.,** Λαβίδος, **ΟΛΥΜΠΙΟ ΤΑΛΕΝΤΟ Α. Τ.,** Χριστός, **ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΕΤΑΛΛΙΑΝΣ,** Χριστός, **ΜΑΡΛΟΝ ΜΠΡΑΝΤΟ, Ε. Μ. Π., Σερρών, ΜΑΡΛΟΝ ΜΠΡΑΝΤΟ, Ε. Μ. Π., Θεσσαλονίκη, ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ,** Κουδούκλιον, **Σερρών, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΞΑΝΘΟΥΔΑΚΗΣ,** Βαρούπετρον, **Χανιά Κρήτης, ΧΩΜΦΡΕΥ, ΜΠΟΓΚΑΡΤ, Γ. Δ. Κρήτης, ΕΛΙΑΣ ΑΛΗΤΗΣ ΘΑ ΠΕΡΑΣΗ, Α. Θ. Κατερίνη, ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ Ο. Ρ., ‘Αθῆναι-‘Αγρίνιον, ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΞΕΝΟΣ** (ψευδώνυμο), Πάτρα, **ΦΙΛΙΠΠΑΣ ΚΟΥΜΠΟΥΤΑΚΗΣ,** ‘Ηράκλειον Κρήτης **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΣΕΤΑΚΑΣ,** Κομοτηνή, **ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΜΠΑΤΑΡΛΗΣ,** Θεσσαλονίκη, **ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΚΗΣ,** Κουδούκλιον, **Σερρών, ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΓΙΑΝΖΗΣ,** Σέρροι, **ΕΡΜΟΛΑΟΣ ΣΤΑΜΠΟΛΙΑΝΣ,** ‘Αρδιάς, **Ν. Πέλλης, ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΤΣΙΑΡΤΑΣ,** Παλαιονόστον, **Βερόντας ΠΑΝΤΙΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ,** Θεσσαλονίκη, **ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ,** η ΠΑΤΙ-ΚΟΣ, Κασάνα, **Πύργου, ‘Ηλίας, ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΛΕΣΚΑΣ,** Θεσσαλονίκη, **ΖΑΝ ΚΑΡΑΣ** (ψευδώνυμο), Εύδοιον Φερράλιν, **Θεσσαλίας, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΧΟΥΓΙΑΣ,** Νέας ‘Εωνίας, **Πατρών, ΜΠΑΚΟΓΙΑΝΝΗΣ,** ‘Αγίας ‘Ηλίας, **‘Ολυμπίας, ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΧΑΛΚΙΑΔΑΚΗΣ,** ‘Ηράκλειον Κρήτης.

‘Ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΟΡΩΝΙΔΗΣ (19 χρόνων) ἀπὸ τὴν Κατερίνη, μοιάζει πολὺ με τὸ Δημήτρη Παπαμιχαήλ.

‘Ο ΑΡΗΣ ΣΟΦΗΣ (ψευδώνυμο, 25 χρόνων) ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, δὲν εἶναι προικισμένος μόνο με ὁποικριτικὸ ταλέντο, ἀλλὰ εἶναι συγχρόνως ζωγράφος και ποιητής.

‘Ο ΟΡΦΕΟ ΚΑΡΝΕΖΗΣ (ψευδώνυμο, 21 χρόνων) ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, ἔχει πάρει μέρος, με σημαντικὴ ἐπιτυχία, σὲ πολλές ἐρασιτεχνικὲς θεατρικὲς παραστάσεις.

‘Ο ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΟΝΤΙΔΗΣ (11 χρόνων) ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, εἶναι πολὺ καλὸς μαθητὴς και πιστεύει νὰ γίνῃ ἕνας καλὸς ἡθοποιός.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

‘Η «Φίνος-Φίλμ» χοιιάστηκε μερικές νέες γιά νὰ πλαισιώσουν τὴν ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ και τὸν ΔΗΜΗΤΡΗ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ σὸν πρώτο ἔγχρωμο φίλμ, που θὰ γυρίσῃ. Πρόκειται γιά μιά αἰσθηματικὴ κωμωδία, τὴς ὁποίας τὸ μεγαλύτερο μέρος θὰ γυριστῇ στὰ μαγευτικὰ νησιά μας και πάνω σὲ πλοία. ‘Ετσι, ἐκτός ἀπὸ τὴν ἀμοιβὴ τους και τὴν εὐκαιρία, που τοὺς δίνεται νὰ δείξουν τὸ ταλέντο τους, ὅσες ἀπὸ τὴς ἀναγνώστριες μας ἐκλεγούν τελικά, θὰ ἔχουν τὴν εὐκαιρία νὰ κάνουν και ἐξαιρετικὰ εὐχάριστα ταξίδια και νὰ δουν ἀπὸ κοντὰ πὺς ζοῦν και πὺς ἐργάζονται ἀπὸ τὰ πῶ λαμπρὰ ἀστέρια τοῦ κινηματογράφου μας.

Στὸ προηγούμενο τεῦχος μας δημοσιεύσαμε τὰ ὀνόματα τὴς πρώτης ὁμάδος, που εἰδοποιήθηκε νὰ παρουσιάσῃ στὰ στούντιο τὴς Φίνος Φίλμ.Θὰ ἐπακολουθήσουν συντόμως ἄλλες προσκλήσεις.

Τὰ μέλη τὴς ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία θὰ κοῖνη ἐκείνους και ἐκείνες, που θὰ πάρουν μέρος σὸν Διαγωνισμό τοῦ «Θησαυροῦ» και τὴς «Φίνος-Φίλμ» εἶνε κατ' ἀλφαβητικὴ σειρὰ τὰ ἀκόλουθα:

ΒΑΛΑΚΟΥ ΑΝΤΙΓΟΝΗ
ΒΑΡΙΑΝΟ ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ
(‘Ιταλὸς ὁπερατέρ)
ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ ΑΛΙΚΗ
ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ ΝΤΙΝΟΣ
(Σκηνοθέτης)
ΙΩΑΝΝΗΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜ.
(Σκηνοθέτης)
ΚΕΛΕΣΙΔΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
(Μακινιέρ)

ΛΑΣΚΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ
(Σκηνοθέτης)
ΛΑΣΣΑΛΥ ΓΟΥΛΑΤΕΡ
(‘Αγγλὸς ὁπερατέρ)
ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΗΤΡΗΣ
(‘Ηθοποιός)
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΑΛΕΚΟΣ
(Συγγραφεὺς - Σκηνοθέτης)
ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ ΜΑΝΟΣ
(Μουσικοσυνθέτης)

Σκοπὸς τοῦ διαγωνισμοῦ εἶναι ν' ἀνακαλύψῃ τὸ ταλέντο που βρίσκεται κρυμμένο μέσα σὲ ὁποιοδήποτε ἄτομο και νὰ τὸ φέσι υποστήριξη σὸν ὅς τὸν προδοῦν τὸν κινηματογραφικὸν στούντιο. ‘Η ὁμορφία μὴδὲν θὰ θεωρηθῇ προσόν, δὲν εἶναι ὅμως ἀπαραίτητη προϋπόθεσι γιά τὴ συμμετοχὴ στὸν

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ

Δὲν ὑπάρχει, ἐξ ἄλλου, κανένας περιορισμός και καμμιὰ δέσμευσι. Μποροῦν νὰ πάρουν μέρος πόσῶπα ὁποιασδήποτε ἡλικίας, ἀρκεῖ βέβαια νὰ ἔχουν κάποιο ταλέντο ἢ νὰ πιστεύουν ὅτι ἔχουν.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι μποροῦν και ἀπὸ σήμερα νὰ δηλώσουν συμμετοχὴ σὸν Διαγωνισμό. ἀρκεῖ νὰ συμμορφωθοῦν με τοὺς κατωθὶ τοεῖς ὁρους:

1) Θὰ βγάλουν δυὸ καθαρές φωτογραφίες σὲ σῆμα κατ-ποστάλ, δηλαδὴ ἕνα κεφάλι ἢ ὑπόστὸ και μιά ὁλόσωμη.

2) Στὴν ἐπιστολή, που ποῖτει νὰ εἶναι ἐνανάγνωστη και γράμμεν πάντα ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἀποστολέα, νὰ ἀναφέρονται οι γνώσεις του (συχλικὲς σπουδὲς και τυχὸν ἔγνες γλώσσες, μουσική, γοὸς κλασσικὸς ἢ μοντέρνος, κολύμπι, ποδήλατο, σκι, σφαρίσμου, κλπ.) ἀπαραίτητως δὲ και ἡ ἡλικία.

3) Θὰ ἐσοικλήσουν τις φωτογραφίες σὸν γράμμα και θὰ τὸ στείλουν στὰ γραφεῖα τοῦ «Θησαυροῦ», Δραγατσάνιον 4, (4ος ὁσος) ‘Αθῆναι (Τιμὴν Κινηματογραφικοῦ Διαγωνισμοῦ), χωρὶς ἄλλη ἐπιδάνουσι.

‘Ο διαγωνισμός, βέβαια, δὲν ἀφορᾷ μόνο τοὺς ‘Αθηναίους, ἀλλὰ και τοὺς διαμένοντας σὴν ἐπαρχία (γιά αὐτὸ ἄλλωστε χαρακτηρίστηκε και Πανελλήνιος). Γιά τοὺς τελευταίους οι δυὸ φίοιμες ἐπιπιστοσύνης

ΘΗΣΑΥΡΟΣ – ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ

ἔχουν καταστράψει ἕνα ἀνέδριο ἐπαφῆς μαζί τους, που θ' ἀνακοινωθῇ ἐν καιρῶ.

Οἱ φωτογραφίες, που λαβαίνουμε συγκεντρώνονται—κατὰ κατηγορίες—σὲ ἄλμπουμ, τὸ ὁποῖο ὁ «Θησαυρός» θὰ ἔχη σὴν διαθεσι τῶν ‘Ελλήνων σκηνοθετῶν.

‘Όπως νοῦσμε πῶν ἡ «ΦΙΝΟΣ-ΦΙΛΜ» θὰ βραβεύσῃ τοὺς τέσσερις πρώτους, που θὰ διακριθὸν σὸν διαγωνισμό μας (δυὸ ἀπὸ τὸ κάθε φύλο) και θὰ τοὺς δώσῃ ἀμέσως τὴν εὐκαιρία νὰ πρωταγωνιστήσουν σὲ φίλμ και νὰ ἀμειβοῦν με τὴν τοεχεύσα τιμὴ τῶν ἄλλων πρωταγωνιστῶν.

‘Επίσης γιά ὅσους διαπιστωθῇ ὅτι ἔχουν μὲν ταλέντο, ὄχι ὅμως και τὴν ἀπαιτούμενη τεχνικὴ κατάρτισι ἡ «ΦΙΝΟΣ-ΦΙΛΜ» και ὁ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» ἔχουν ἐξασφαλίσῃ 20 ὑποτροφίες (6 κα ἐκπρωσώπων ἀπὸ τὸ κάθε φύλο) σὲ κινηματογραφικὲς σχολές.

(Στὴ σελίδα 6 ἡ ἀλληλογραφία τοῦ Διαγωνισμοῦ μας)

‘Η ΡΙΤΣΑ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ (19 χρόνων) ἀπὸ τὴν ‘Αγία Σοφία Πειραιῶς, εἶναι ἡθῇ ἀπὸ διετίας φοιτήτρια Δραματικῆς Σχολῆς.

Τὸ 17ΧΡΟΝΟ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ, ἀπὸ τὴ Δράμα, ἐλπίζει νὰ μπορέσῃ γρήγορα νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ μοναδικὸ ὄνειρό της ζωῆς της: νὰ παίξῃ σὸν κινηματογράφο.

‘Η ΜΑΙΡΗ ΖΙΖΗ (16 χρόνων) ἀπὸ τὴν Καλλιπὴ Πειραιῶς, παρακινήθηκε ἀπὸ τὸν κύκλο της, που βρίσκει πὺς ἔχει ταλέντο, νὰ πάρη μέρος σὸν διαγωνισμό μας.

‘Η ΚΙΚΙ (15 χρόνων) ἀπὸ τὴν ‘Αθῆνα, δὲν εἶναι προικισμένη μόνο με ὁποικριτικὸ ταλέντο, ἀλλὰ εἶναι και πολὺ καλὴ χορεύτρια.

— Μ' αγαπάει; Και μιλιάει διαρκώς πότε για τους άρτους άδειασμένους του ναυτικού, πότε για τους όστιμους έμπορούπαλλήλους και πότε για τους Γκρέγκορ Πέκ;
— Μά δεν καταλαβαίνεις ότι σε δουλεύει; είπε η Λέλα. "Έχει καταλάβει ότι είσαι πολύ ζηλιάρης, θάρθε το κουμπί σου και σε εργάζεται κανονικά. Σπάει την πλάκα της, καυμένε!
— Λοιπόν, να πάω να βρω άλλο, για να σπάει την πλάκα της. Έγώ το άποφάσισα. Θα χωρίσω.
— Αλλά την παντρεύτηκε.

— Έπειτα από το γάμο, η Ρίτα έπαψε πιά να το μιλιάει για άρτους. Αλλά άρχισε το θιολί να παίζεται από την ανάποδη. Όταν γύρισαν από το γαμήλιο ταξίδι, συγγενείς και φίλοι περιούσαν από το σπίτι για τα συγγαρητήρια και τις ευχές. Άνάμεσα στους συγγενείς ήταν και η Πόπη, δεύτερη ξαδέρφη της Ρίτας. Ένα πλάσμα πολύ αξιοπρόσεκτο, και ζωηρούτσικο. "Ο Κοσμάς δεν ξεκόλλησε από κοντά της. Κι' έτσι έβγαλε τη μισοαγκαλιάσε συγγενικά τάχα και της είπε:
— Νά μές έγρασε συχνά, Πόπη. Κάνεις διουρεν παρά.

— Η Ρίτα κατουρούσε. Και με όλη του την άεγλεια τώρα και ο Κοσμάς, είπε στη γυναίκα του:
— Τι ένδιαφέρων τύπος αυτή η ξαδέρφη σου. Νά την καλέσουμε σε τραπέζι καμιά άπ' αυτές τις μέρες.
— Σ' άρέσει; ρώτησε με σαρκασμό η Ρίτα.

— Ναί... ως τύπος, δηλαδή... Μά γιατί κρέμασε τα μούτρα σου, Ρίτα; Δέ φαίνεται να θάχης στο νό σου ότι... Αυτό θά ήταν άστειο. Έγώ νόμιζα πως θά σ' εύχριστούσε που θρίσκα ένδιαφέροντες τους συγγενείς σου!...

Το δεύτερο έπεισόδιο έγινε λίγες μέρες άργότερα. "Ωρα που έλειπε ο Κοσμάς, γτύπος το τηλεφώνω. Τό πήρε η Ρίτα.

— Παρακαλώ, ο κύριος Κοσμάς εν' εκεί; άκούστηκε μια λιγυμένη γυναικεία φωνή.
— Όχι, δεσποινίς. Βγήκε.
— Έσεις ποιά είστε;
— "Η γυναίκα του".
— "Η γυναίκα του; Όστε είναι παντρεμένος.

Και το τηλεφώνω έκλεισε. Σάν άγριμένη γάτα περίμενε η Ρίτα τον Κοσμά να γυρίσει. Και το σκάωσε μια σκηνή από τις πιο συνταρακτικές. Τό κορόδιο ο Κοσμάς.

— Αί, άφρατα. Ρώτησε ποιά είσαι, είπες η γυναίκα του και είπε άωστε είναι, παντρεμένος! Καί λοιπόν; Ποό θρίσκει το ύπιοπο;
— Μά τώρα κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις; Αύτη σε νόμιζε για άνό παντρο.

— Βεβαίως. Βλέπεις δεν έχουμε όβτε δυό μίνες παντρεμένοι. Και έξεπλάνη η κυρία...
— Κυρία είναι;
— Κυρία, δεσποινίς. Εξώ γά ποιά είναι; "Ων καυμένη Ρίτα, τί φαίνεται από άπες. Άειντε, ήρθεσε τώρα, Δέ σημαίνει τίποτα. Και νύσου να πάμε στον κινηματογράφο. Έχει άπόψε ένα κινουμένο έργο με τον Γκρέγκορ Πέκ.

— Άσε με και υ' αυτόν τον κρόο!...
— Έτσι κρύμας κι' όλος ο άνθρωπος; Έμενα άρσιες να υ' άσσει, λοιπόν. Και έξερεις τί λέω; Νά τηλεφωνήσουμε και στην Πόπη νάρθη παρά μας.

Τώρα ήταν η σειρά το Κοσμά να τρώει πατακόφτες.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Χιούμορ

Παλληκάρη!

— Η σύζυγος ένναι τον άντρα της και το λέει τρομαγμένη:
— Γιώργο, άκούε ένα θόρυβο στην κουζίνα. Μοό φαίνεται ότι είναι κλέφτης.

— Μη φοβάσαι καθόλου, της άπαντάει άκείνος και σπκάνεται άποφασιστικά.
— Πού πιά; ρωτάει η γυναίκα του.
— Νά κλειδώσω την πότα της κρεβατοκάμαρας μας.

— Πιστεύεις στην μετά θάνατο ζωή; ρωτάει ο προϊστάμενος έναν υπάλληλό του.
— Βεβαίως, κύριε.
— Αί, τότε ξηνηγείται το πως ήρθε να σε βρω γτέ ο παππούς σου, την ώρα που έσύ θρίσκουσαν στην... κηδεία του.

Θεατρικά

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Ο "ΠΑΤΟΥΧΛΑΣ", ή άφρατα κρητική ήθογραφία, που έδωσε την ευκαιρία μιας έξαιρετης δημιουργίας στο Μάνο Κατράκη, κατέρριψε όλα τα εισπρακτικά ρεκόρ των θεάτρων πόδας.

— Έτσι, ενώ το έργο του "Νέου Θεάτρου" γιόρτασε τις 400 συνεχείς παραστάσεις του, ο "Πατούχλας" μέσα σε διάστημα ένός σχεδόν μηνός πραγματοποιήσε εισπραξ, ένός εκατομμυρίου!

Σε μια από τις τελευταίες παραστάσεις, η "Παγκρήτιος" έννωσε, εις ένδειξιν τιμής προς τον διαλεχτό θιασάρχη, που κατέγεται από την Κρήτη, το προέσερε ανανηρωτικά, ένα άσπασμένο κρητικό μαχαίρι, σύμβολο της έλληνικής λευτερίας.

Γιά πρώτη φορά στη Θεσσαλονίκη θά εμφανιστούν, σε διάστημα ένός μηνός, πέντε ταυτογώνια θέατροι.

Τώρα παίζουν εκεί τρείς θίασοι, δυό πόδας, το Κούν και το Μπαρκοκλή, καθώς και ένας μουσικός, το Στυλίκια. "Από την έργομένη δε θδοιά θα εμφανιστούν και δυό άκόμη, της Μαίρης Άρώνη και της Τζένης Καρέζη.

Ο τελευταίος θίασος, που αποτελείται κατά το πλείστον από νέα στελέχη, προέβλεπεται ότι θά κάνει γυροές δουλειές στις έπαρχιες, γιατί η Καρέζη είναι γνωστή από τον κινηματογράφο.

Η φετινή θεατρική σαζόν έδωσε την ευκαιρία να άποκαλυφθούν έντελώς άπθανοι ελκικότητες άριστών πρωταγωνιστριών μας.

Έτσι, έκτός από την Άννα Καλουτά, που άπεδείχθη πρώτη τάξως χορογράφος, η κ. Κατερίνα παρουσίασε προσόντα πεπεισμένης ένδοματολόγου, άφου φιλοτέχνησε η ίδια τις μακέτες των γιοπανέλκων κοστούμιών το έργο "Ελευθερία το ένός.

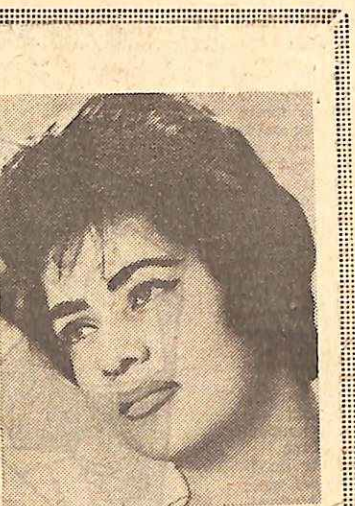
Η Τίτικα Νικηφοράκη, παρουσιάζεται ως μεταφράστρια, άφου άπέδωσε στα έλληνικά το γιοπανέλκιο έργο "Ρασουμόν" και τέλος η Ελένη Χατζηπαυρή άς ντιζέ, άφου άποδίδει σε δυό νέες ταινίες δυό ρεαλιστικά τραγούδια.

Ο φημισμένος πιανίστας Κλεονίτιο Άρσους, που ήρθε στην Άθήνα για τρείς εμφανίσεις και που θρίσκει σήμερα στην πρώτη σειρά των καλλιτέων πιανιστών στον κόσμο, κατάνεται από τη Χιλή.

Η πατρίδα του, για να τον τιμή.

Ο Λάμπρος Ζούνης

Η Πόπη Πόλλυ

ση, τον έχει έφοδιάσει με διπλωματικό διαβήτη, με το όποιο ταξιδεύει σε όλο τον κόσμο, ενώ παράλληλα έδω και άρκετά χρόνια, μια από τις πιο κεντρικές λεωφόρους του Σάν Ντιέγκο, φέρε το όνομά του.

Ένας άλλος φιλοξενούμενός μας, ο διάσημος Γάλλος χορογράφος Σερζ Λιαφόρ, που ύπηρε έπί πολλά χρόνια πρώτος χορευτής της όπερας τοό Παρισιού, δε μπορεί να άντισταθί στον πειρασμό.

— Έτσι ένα άπόγευμα που έπεσκέφθη το άρχαίο θέατρο της Έπιδαύρου, μέσα στην τόσο κατανυκτική άτμόσφαιρα παρουσίασε μερικόν φίλων του, γύρισε το άπόγευμα με τη συνοδεία της φλογέρας ένός δοκού της περιοχής.

Ο Σπύρος Φωκάς, ο περιζήτητος "άεν πρεμιέ" τοό Ιταλικού κινηματογράφου, ύστερα από τις τέσσερες ταινίες που γύρισε στη Ρώμη, θά κάνει την εμφάνισή του και στο γαλλικό κινηματογράφο.

Σύμφωνα με τα συμβόλεια που ύπέγραψε ο Φωκάς, θά παίξη το ρόλο στην ταινία "Η μάχη", που θά γυρισθί στο Παρίσι τον έρχόμενο μήνα, με πρωταγωνίστρια, τη Μυλνέν Ντεμονζώ.

— Υστερα από τη σπάνια έπιτυχία, άρσιες να τις άπειλή ένας άλλος: Τά φασινοθηρικά τοό γυρισμού τους, πενούσαν άπ' αυτά τα νσιά και οι ναύτες τους πόνανε έκαιονάδες νελώνες. Γιατί είχαν άνακαλώσει ότι το λίπος τους μπορούσε ν' άποδίδει άκετη ποσότητα ένός λαδιού κατάλληλου για πολλές γυροές.

Όταν πιάνανε μια γελώνα, κάνανε μια τομή στο δέρμα της, κάτω από την ομφά κι' από εκεί κύτταζαν μέσα στο σώμα της, για να δούν αν είχε άκοπο το λίπος στην πλάτη της. "Αν τη θρίσκανε μάλλον άδύνατη, την άφαιναν έλευθερα, φαίνεται δε ότι έπουλωνόταν γρήγορα το πρσίμα της από την παράξη αυτή άγυγέρισης.

Έτσι, στα τέλη τοό περασμένου άίνου, οι γελώνες είχαν λείψει τελείως από άκοκτα νσιά της άδοδας των Γκαλαπάγκος και στα ύπολοιπα είχαν γίνει σπινάκες.

Σταμάτησε τότε το κυνήγι τους για το λάδι τους. Δέν είχαν όμως πολλές έλπίδες να πολλαπλασιαστούνε πάλι, γιατί άντιμετώπιζαν τώρα ένα τρίτο κίνδυνο: Στα νσιά τους είχαν έγκατασταθί πογνίκια, γάτες και σκύλοι, από διάφορα πλοία, που για να τραφούν σκότωναν τις μικρές γελώνες και τρώγανε τ' αυγά που γεννούσαν οι νευλές.

— Έπειτα από 30' έτών προσπάθειες, η Ζωολογική Έταιρεία της Νέας Υόρκης κατάλαβε πως δεν ύπηρε πιά τρόπος να προάξουν οι γελώνες σ' αυτά τα νσιά, κι' έτσι μετέβρεσαν δοκιμαστικά μικρές άδοδες τους σ' άλλα κατάλληλα μέρη: στις Βερμούδες, τη Χονολουλού, την Άρζόνα, το Τέξας, τη Λουιζιάνα, τη Φλόριδα και την Αύστραλία. Μονάχα δυοσε στις Βερμούδες και στη Φλόριδα πέτυχε η δοκιμή και ύπόγονοι θάσιμες έλπίδες να δημιουργηθούν μόνιμες άποικίες από γελώνες, όστε να σωθούν τα ζωά αυτά άπ' την τελεία έξαφάνισι.

ΟΙ ΧΕΛΩΝΕΣ ΚΙΝΔΥΝΕΥΟΥΝ!

Ένα από τα άρχαιότερα ζωικά είδη άπειλείται με έξαφάνισι

Οι χελώνες είναι ένα από τα άρχαιότερα ζωικά είδη. Κατοικούσαν ήδη στη γη πριν από τους δεινοσαύρους, έπιζήσανε μετά την έξαφάνισι των τεράστιων αυτών σαυροειδών κι' έξακολουθούν να ύπάρχουν και σήμερα. Έπειτα από άμείρητα εκατομμύρια χρόνια.

Ένώ όμως άποδείχσαν τέτοια καταπληκτική άντοχη στις δυσάειες της φύσης, άπειλούνται με έξότωση άπ' τον άνθρωπο. "Ιδίως ένα πελώριο είδος τους, που ζή σε μια ομάδα νησιών τοό Ειρηνικού και που ήταν άλλοτε άφθονώτατο, σήμερα έχει γίνει σπάνιο και κινδυνεύει να λείψη τελείως.

Το δράμα τους άρχισε από μια μέρα τοό 1535, που άνακαλώσαν αυτά τα ήφασισιογενή νσιά ο "Ισπανός έξερευνητής Μπερνάνγκα και τα δνόμασε Γκαλαπάγκος (που σημαίνει Ισπανικά "γελώνες") γιατί είχαν άμείρητα και τεράστιες γελώνες. Άυτές ήταν οι μόνοι κατοικοί τους. Κανένα άλλο είδος ζωού δεν είχε ύπορσει να προκύψει στους άόλιδενους αυτούς γυμνούς θόρυγους, όπου ύπινγε έλάχιστο νερό και μια καυτική θάλασσα από κάκους και άρσιες θάμνους.

Έπειτα από λίγο καιρό, οι ναυτικοί τοό καιρού έκείνου άνακαλώσαν ότι το κρέας της γελώνας ήταν σγνώσιμο, θρεπτικό, γαυό και νοστιμώτατο. Άρσιες λοιπόν να έπισκέπτονται τις νήσους Γκαλαπάγκος, για να έφοδιάζονται με κρέας για τα μακρινά ταξίδια τους.

Οι γελώνες αυτές παρουσιάζαν ένα πλεονέκτημα, σπουδαίο για την έποχή έκείνη, που δεν ύπάρχον ζυνεία: Μπορούσαν να διατηρηθούν ζωνάδες στο άμύρι τοό πλοίου για πολύν καιρό, χωρίς να χρειάζονται τροφή, φτάνει να είχαν άρσιες και ύγρασία. Πς άποδείχσαν λοιπόν έκει κάτω κι' έτσι έξαφάνισαν άσθονα ναπό κρέας. Λέγεται ότι κατόρθωσαν να τις διατηρήσουν έτσι, γαυό τροφή και νερό, έπί ένα όλοκληρο χρόνο. Πρόσεξαν μονάχα να μη σπάσ το κάδοκι τους.

Όταν ο περιήγητος Λαβίνος έπισκέφτηκε αυτά τα νσιά, οι πελώριες γελώνες, μέσα στο περιβάλλον της ναυικής λάσας, τοό έκαναν την έντύπωση προκατακλιμαίοντα έρπετα. "Ήταν άκόμα άμείρητες. Άλλάσε είχαν σχεδόν πάψει πιά να τις χρησιμοποιούν ως τροφή οι ναυτικοί.

Μόλις δυοσε έλειψε ο κίνδυνος άότς, άρσιες να τις άπειλή ένας άλλος: Τά φασινοθηρικά τοό γυρισμού τους, πενούσαν άπ' αυτά τα νσιά και οι ναύτες τους πόνανε έκαιονάδες νελώνες. Γιατί είχαν άνακαλώσει ότι το λίπος τους μπορούσε ν' άποδίδει άκετη ποσότητα ένός λαδιού κατάλληλου για πολλές γυροές.

Όταν πιάνανε μια γελώνα, κάνανε μια τομή στο δέρμα της, κάτω από την ομφά κι' από εκεί κύτταζαν μέσα στο σώμα της, για να δούν αν είχε άκοπο το λίπος στην πλάτη της. "Αν τη θρίσκανε μάλλον άδύνατη, την άφαιναν έλευθερα, φαίνεται δε ότι έπουλωνόταν γρήγορα το πρσίμα της από την παράξη αυτή άγυγέρισης.

Έτσι, στα τέλη τοό περασμένου άίνου, οι γελώνες είχαν λείψει τελείως από άκοκτα νσιά της άδοδας των Γκαλαπάγκος και στα ύπολοιπα είχαν γίνει σπινάκες.

Σταμάτησε τότε το κυνήγι τους για το λάδι τους. Δέν είχαν όμως πολλές έλπίδες να πολλαπλασιαστούνε πάλι, γιατί άντιμετώπιζαν τώρα ένα τρίτο κίνδυνο: Στα νσιά τους είχαν έγκατασταθί πογνίκια, γάτες και σκύλοι, από διάφορα πλοία, που για να τραφούν σκότωναν τις μικρές γελώνες και τρώγανε τ' αυγά που γεννούσαν οι νευλές.

— Έπειτα από 30' έτών προσπάθειες, η Ζωολογική Έταιρεία της Νέας Υόρκης κατάλαβε πως δεν ύπηρε πιά τρόπος να προάξουν οι γελώνες σ' αυτά τα νσιά, κι' έτσι μετέβρεσαν δοκιμαστικά μικρές άδοδες τους σ' άλλα κατάλληλα μέρη: στις Βερμούδες, τη Χονολουλού, την Άρζόνα, το Τέξας, τη Λουιζιάνα, τη Φλόριδα και την Αύστραλία. Μονάχα δυοσε στις Βερμούδες και στη Φλόριδα πέτυχε η δοκιμή και ύπόγονοι θάσιμες έλπίδες να δημιουργηθούν μόνιμες άποικίες από γελώνες, όστε να σωθούν τα ζωά αυτά άπ' την τελεία έξαφάνισι.

Η Πόπη Πόλλυ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ντέμης δεν δέχεται να παντρευτή τη Στέλλα, αν δεν άπαλτραυ έκείνη από το παιδί της και της δίνει μια προθεσμία δυό ήμερών για ν' άποφασίσει. "Η Στέλλα την έπομένη πηγαίνει στην κλινική για να δει τη Ρίκα, που ο Καραφόντης την τραυμάτισε και άπεριόρηθη ν' αυτοκτονήσει κατόπιν, όταν η νέα του ζήτηση την έλευθερία της, γιατί άγαπούσε άλλον. "Η Ρίκα τώρα είναι έκτός κίνδυνου και στέλνει τη Στέλλα στον Άνγelo Κρανιώτη για να τη δικαιολογήσει. Έκείνος όμως της δηλώνει κατηγορηματικά ότι δεν πρέπει ποτέ να έπιδιώξη η Ρίκα να τον έθανώ. Το άπόγευμα της άλλης ήμερας, η πόρτα του θαλάμου της Ρίκας άνοιγει έραφικά και παρουσιάζεται η Μαργαρίτα Καραφόντη, που πλαισιάζει και τη ρωτάει: "Γιατί μου τόκανες αυτό, παιδί μου;"

Τέτοια λόγια δεν περίμενε η Ρίκα. "Ενώ είχε πάρει μια έκφρασι τρομοκρατημένη κι' άμυντική, έννοιωσε άξανα τα μάτια της να βουρκώνουν. Κι' η Στέλλα με κόπο συγκρατούσε τα δάκρυά της. Τόσο ήταν συγκινητική η άφρατα αυτή γυναίκα με το άγαλματινό σώμα, που φαίνονταν τόσο δυστυχισμένη.

— Ήρθα, πρόσφερε πάλι η κυρία Καραφόντη σιγανά, ήρθα να σε ίδω, να σε γνωρίσω... να σου μιλήσω... Μοό είπαν τώρα πως ύπάρχει έλπις να ζήσ ο άντρας μου...

— Άβελά της άνασκηώθηκε η Ρίκα. Τα μάτια της άστράψαν.
— Θα ζήσ;
— Ναί, έτσι μου είπαν. Κι' ήρθα... μικρά μου... ήρθα να σε ρωτήσω. Τώρα που γνώρισε την τραγωδία της ζωής, κατάλαβε πως δεν έπρεπε να μου το κάνει αυτό; Κατάλαβε πως ήταν ένα φταίσιμο που άφισε γυρό του συντρίμια;

— Δεν πρόκειται να τον έθανώ. Βόγγηξε η Ρίκα.
— Το έρω. Μοό, τα είπε ο Ίδιος. Συνηλθε... Σε καταριέται, Ρίκα. Υπόφέρει άφάνταστα... Δέ θέλω να κρίνω έγώ, δέ θέλω να μάθω ποιος έκανε την άρχη, αν έσταις έσύ ή αυτός... Πάντως, έσύ είσαι είκοσι γυρόν και έκείνος κοντεύει τα πενήντα. Λοιπόν, έκείνος φταίει πιο πολύ. Τώρα όμως είναι άρρωστος ψυχικά άρρωστος, κι' έγώ είμαι άρρωστη, κι' έσύ... Όλοι είμαστε άρρωστοι κι' όμως, τη γιαιτέρα την περιμένουμε όλοι από μέσα.

— Από μέσα; ρώτησε τομαγμένη η κοπέλλα.
— Ναί, Ρίκα. Πρέπει να έξαφανισθίς από τη ζωή του.
— Μά τού το είπα... τού το ήλωσα, γι' αυτό θέλησε να με σκότωσ.

— Το έρω. Κι' όμως, έλπίζει.

Η Πόπη Πόλλυ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ντέμης δεν δέχεται να παντρευτή τη Στέλλα, αν δεν άπαλτραυ έκείνη από το παιδί της και της δίνει μια προθεσμία δυό ήμερών για ν' άποφασίσει. "Η Στέλλα την έπομένη πηγαίνει στην κλινική για να δει τη Ρίκα, που ο Καραφόντης την τραυμάτισε και άπεριόρηθη ν' αυτοκτονήσει κατόπιν, όταν η νέα του ζήτηση την έλευθερία της, γιατί άγαπούσε άλλον. "Η Ρίκα τώρα είναι έκτός κίνδυνου και στέλνει τη Στέλλα στον Άνγelo Κρανιώτη για να τη δικαιολογήσει. Έκείνος όμως της δηλώνει κατηγορηματικά ότι δεν πρέπει ποτέ να έπιδιώξη η Ρίκα να τον έθανώ. Το άπόγευμα της άλλης ήμερας, η πόρτα του θαλάμου της Ρίκας άνοιγει έραφικά και παρουσιάζεται η Μαργαρίτα Καραφόντη, που πλαισιάζει και τη ρωτάει: "Γιατί μου τόκανες αυτό, παιδί μου;"

Τέτοια λόγια δεν περίμενε η Ρίκα. "Ενώ είχε πάρει μια έκφρασι τρομοκρατημένη κι' άμυντική, έννοιωσε άξανα τα μάτια της να βουρκώνουν. Κι' η Στέλλα με κόπο συγκρατούσε τα δάκρυά της. Τόσο ήταν συγκινητική η άφρατα αυτή γυναίκα με το άγαλματινό σώμα, που φαίνονταν τόσο δυστυχισμένη.

— Ήρθα, πρόσφερε πάλι η κυρία Καραφόντη σιγανά, ήρθα να σε ίδω, να σε γνωρίσω... να σου μιλήσω... Μοό είπαν τώρα πως ύπάρχει έλπις να ζήσ ο άντρας μου...

— Άβελά της άνασκηώθηκε η Ρίκα. Τα μάτια της άστράψαν.
— Θα ζήσ;
— Ναί, έτσι μου είπαν. Κι' ήρθα... μικρά μου... ήρθα να σε ρωτήσω. Τώρα που γνώρισε την τραγωδία της ζωής, κατάλαβε πως δεν έπρεπε να μου το κάνει αυτό; Κατάλαβε πως ήταν ένα φταίσιμο που άφισε γυρό του συντρίμια;

— Δεν πρόκειται να τον έθανώ. Βόγγηξε η Ρίκα.
— Το έρω. Μοό, τα είπε ο Ίδιος. Συνηλθε... Σε καταριέται, Ρίκα. Υπόφέρει άφάνταστα... Δέ θέλω να κρίνω έγώ, δέ θέλω να μάθω ποιος έκανε την άρχη, αν έσταις έσύ ή αυτός... Πάντως, έσύ είσαι είκοσι γυρόν και έκείνος κοντεύει τα πενήντα. Λοιπόν, έκείνος φταίει πιο πολύ. Τώρα όμως είναι άρρωστος ψυχικά άρρωστος, κι' έγώ είμαι άρρωστη, κι' έσύ... Όλοι είμαστε άρρωστοι κι' όμως, τη γιαιτέρα την περιμένουμε όλοι από μέσα.

— Από μέσα; ρώτησε τομαγμένη η κοπέλλα.
— Ναί, Ρίκα. Πρέπει να έξαφανισθίς από τη ζωή του.
— Μά τού το είπα... τού το ήλωσα, γι' αυτό θέλησε να με σκότωσ.

— Το έρω. Κι' όμως, έλπίζει.

Η Πόπη Πόλλυ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ντέμης δεν δέχεται να παντρευτή τη Στέλλα, αν δεν άπαλτραυ έκείνη από το παιδί της και της δίνει μια προθεσμία δυό ήμερών για ν' άποφασίσει. "Η Στέλλα την έπομένη πηγαίνει στην κλινική για να δει τη Ρίκα, που ο Καραφόντης την τραυμάτισε και άπεριόρηθη ν' αυτοκτονήσει κατόπιν, όταν η νέα του ζήτηση την έλευθερία της, γιατί άγαπούσε άλλον. "Η Ρίκα τώρα είναι έκτός κίνδυνου και στέλνει τη Στέλλα στον Άνγelo Κρανιώτη για να τη δικαιολογήσει. Έκείνος όμως της δηλώνει κατηγορηματικά ότι δεν πρέπει ποτέ να έπιδιώξη η Ρίκα να τον έθανώ. Το άπόγευμα της άλλης ήμερας, η πόρτα του θαλάμου της Ρίκας άνοιγει έραφικά και παρουσιάζεται η Μαργαρίτα Καραφόντη, που πλαισιάζει και τη ρωτάει: "Γιατί μου τόκανες αυτό, παιδί μου;"

Τέτοια λόγια δεν περίμενε η Ρίκα. "Ενώ είχε πάρει μια έκφρασι τρομοκρατημένη κι' άμυντική, έννοιωσε άξανα τα μάτια της να βουρκώνουν. Κι' η Στέλλα με κόπο συγκρατούσε τα δάκρυά της. Τόσο ήταν συγκινητική η άφρατα αυτή γυναίκα με το άγαλματινό σώμα, που φαίνονταν τόσο δυστυχισμένη.

— Ήρθα, πρόσφερε πάλι η κυρία Καραφόντη σιγανά, ήρθα να σε ίδω, να σε γνωρίσω... να σου μιλήσω... Μοό είπαν τώρα πως ύπάρχει έλπις να ζήσ ο άντρας μου...

— Άβελά της άνασκηώθηκε η Ρίκα. Τα μάτια της άστράψαν.
— Θα ζήσ;
— Ναί, έτσι μου είπαν. Κι' ήρθα... μικρά μου... ήρθα να σε ρωτήσω. Τώρα που γνώρισε την τραγωδία της ζωής, κατάλαβε πως δεν έπρεπε να μου το κάνει αυτό; Κατάλαβε πως ήταν ένα φταίσιμο που άφισε γυρό του συντρίμια;

— Δεν πρόκειται να τον έθανώ. Βόγγηξε η Ρίκα.
— Το έρω. Μοό, τα είπε ο Ίδιος. Συνηλθε... Σε καταριέται, Ρίκα. Υπόφέρει άφάνταστα... Δέ θέλω να κρίνω έγώ, δέ θέλω να μάθω ποιος έκανε την άρχη, αν έσταις έσύ ή αυτός... Πάντως, έσύ είσαι είκοσι γυρόν και έκείνος κοντεύει τα πενήντα. Λοιπόν, έκείνος φταίει πιο πολύ. Τώρα όμως είναι άρρωστος ψυχικά άρρωστος, κι' έγώ είμαι άρρωστη, κι' έσύ... Όλοι είμαστε άρρωστοι κι' όμως, τη γιαιτέρα την περιμένουμε όλοι από μέσα.

— Από μέσα; ρώτησε τομαγμένη η κοπέλλα.
— Ναί, Ρίκα. Πρέπει να έξαφανισθίς από τη ζωή του.
— Μά τού το είπα... τού το ήλωσα, γι' αυτό θέλησε να με σκότωσ.

— Το έρω. Κι' όμως, έλπίζει.

Η Πόπη Πόλλυ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ντέμης δεν δέχεται να παντρευτή τη Στέλλα, αν δεν άπαλτραυ έκείνη από το παιδί της και της δίνει μια προθεσμία δυό ήμερών για ν' άποφασίσει. "Η Στέλλα την έπομένη πηγαίνει στην κλινική για να δει τη Ρίκα, που ο Καραφόντης την τραυμάτισε και άπεριόρηθη ν' αυτοκτονήσει κατόπιν, όταν η νέα του ζήτηση την έλευθερία της, γιατί άγαπούσε άλλον. "Η Ρίκα τώρα είναι έκτός κίνδυνου και στέλνει τη Στέλλα στον Άνγelo Κρανιώτη για να τη δικαιολογήσει. Έκείνος όμως της δηλώνει κατηγορηματικά ότι δεν πρέπει ποτέ να έπιδιώξη η Ρίκα να τον έθανώ. Το άπόγευμα της άλλης ήμερας, η πόρτα του θαλάμου της Ρίκας άνοιγει έραφικά και παρουσιάζεται η Μαργαρίτα Καραφόντη, που πλαισιάζει και τη ρωτάει: "Γιατί μου τόκανες αυτό, παιδί μου;"

Τέτοια λόγια δεν περίμενε η Ρίκα. "Ενώ είχε πάρει μια έκφρασι τρομοκρατημένη κι' άμυντική, έννοιωσε άξανα τα μάτια της να βουρκώνουν. Κι' η Στέλλα με κόπο συγκρατούσε τα δάκρυά της. Τόσο ήταν συγκινητική η άφρατα αυτή γυναίκα με το άγαλματινό σώμα, που φαίνονταν τόσο δυστυχισμένη.

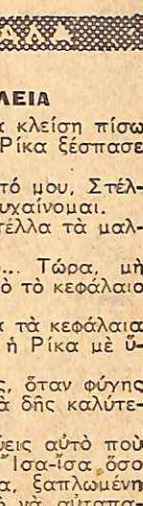
— Ήρθα, πρόσφερε πάλι η κυρία Καραφόντη σιγανά, ήρθα να σε ίδω, να σε γνωρίσω... να σου μιλήσω... Μοό είπαν τώρα πως ύπάρχει έλπις να ζήσ ο άντρας μου...

— Άβελά της άνασκηώθηκε η Ρίκα. Τα μάτια της άστράψαν.
— Θα ζήσ;
— Ναί, έτσι μου είπαν. Κι' ήρθα... μικρά μου... ήρθα να σε ρωτήσω. Τώρα που γνώρισε την τραγωδία της ζωής, κατάλαβε πως δεν έπρεπε να μου το κάνει αυτό; Κατάλαβε πως ήταν ένα φταίσιμο που άφισε γυρό του συντρίμια;

— Δεν πρόκειται να τον έθανώ. Βόγγηξε η Ρίκα.
— Το έρω. Μοό, τα είπε ο Ίδιος. Συνηλθε... Σε καταριέται, Ρίκα. Υπόφέρει άφάνταστα... Δέ θέλω να κρίνω έγώ, δέ θέλω να μάθω ποιος έκανε την άρχη, αν έσταις έσύ ή αυτός... Πάντως, έσύ είσαι είκοσι γυρόν και έκείνος κοντεύει τα πενήντα. Λοιπόν, έκείνος φταίει πιο πολύ. Τώρα όμως είναι άρρωστος ψυχικά άρρωστος, κι' έγώ είμαι άρρωστη, κι' έσύ... Όλοι είμαστε άρρωστοι κι' όμως, τη γιαιτέρα την περιμένουμε όλοι από μέσα.

— Από μέσα; ρώτησε τομαγμένη η κοπέλλα.
— Ναί, Ρίκα. Πρέπει να έξαφανισθίς από τη ζωή του.
— Μά τού το είπα... τού το ήλωσα, γι' αυτό θέλησε να με σκότωσ.

— Το έρω. Κι' όμως, έλπίζει.

Η Πόπη Πόλλυ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ντέμης δεν δέχεται να παντρευτή τη Στέλλα, αν δεν άπαλτραυ έκείνη από το παιδί της και της δίνει μια προθεσμία δυό ήμερών για ν' άποφασίσει. "Η Στέλλα την έπομένη πηγαίνει στην κλινική για να δει τη Ρίκα, που ο Καραφόντης την τραυμάτισε και άπεριόρηθη ν' αυτοκτονήσει κατόπιν, όταν η νέα του ζήτηση την έλευθερία της, γιατί άγαπούσε άλλον. "Η Ρίκα τώρα είναι έκτός κίνδυνου και στέλνει τη Στέλλα στον Άνγelo Κρανιώτη για να τη δικαιολογήσει. Έκείνος όμως της δηλώνει κατηγορηματικά ότι δεν πρέπει ποτέ να έπιδιώξη η Ρίκα να τον έθανώ. Το άπόγευμα της άλλης ήμερας, η πόρτα του θαλάμου της Ρίκας άνοιγει έραφικά και παρουσιάζεται η Μαργαρίτα Καραφόντη, που πλαισιάζει και τη ρωτάει: "Γιατί μου τόκανες αυτό, παιδί μου;"

Τέτοια λόγια δεν περίμενε η Ρίκα. "Ενώ είχε πάρει μια έκφρασι τρομοκρατημένη κι' άμυντική, έννοιωσε άξανα τα μάτια της να βουρκώνουν. Κι' η Στέλλα με κόπο συγκρατούσε τα δάκρυά της. Τόσο ήταν συγκινητική η άφρατα αυτή γυναίκα με το άγαλματινό σώμα, που φαίνονταν τόσο δυστυχισμένη

ρά του μάτια, και της αποκρίθηκε κοφτά:

— Δεν υπάρχει λόγος να φοβάσαι. Ζήτημα ολίγων λεπτών της ώρας.

— Άληθινός Γολγοθάς, ψιθύρισε η κοπέλλα.

Σήκωσε τους ώμους του, κι έπειτα της είπε, με μια κακή λάμψη στα μάτια:

— Κανείς δε σου φταίει.

Σά μαχαίριά στην καρδιά της μπήκαν τα λόγια του. Έκείνη τη στιγμή όμως άνοιξε η πόρτα. Μια αδελφή, της έκανε νόημα να προχωρήσει.

Σηκώθηκε η Στέλλα, σαν αυτόματα, έριξε μια ικετευτική ματιά στο Ντέμν.

— Άντε, της είπε αυτός, ανυπόμονα. Άντε! Να τελειώνη αυτή η υπόθεσι. Μη τα μεγαλοποιήεις τα πράγματα.

Η νοσοκόμα την πέρασε στο χειρουργείο. Ο γιατρός την υποδέχθηκε με ύφος γελαστό και ειρωνικό. Ήταν ένας άντρας νέος, ίσαμε τριάντα χρόνων, παχύς, κάπως πλαδαρός, και τα μάτια του είχαν μια λάνια λάμψη.

Τα πρώτα του λόγια της πάγωσαν την καρδιά.

— Δεν πιστεύω να φοβάσαι, μικρή μου; Πρώτη φορά είναι που καταφεύγεις στα φώτα της επίσημης;

Τόν κύτταξε με τρόμο. Δε μπορούσε να διαανοηθεί, πως ήταν δυνατόν να φαντάζεται αυτός ο άνθρωπος, ότι της είχε ξανασυμβεί μια τέτοια ντροπή.

— Πρώτη, ψιθύρισε τρεμουλιαστά.

— Όλα τα πράγματα είναι ζητήμα συνήθειας, της είπε, με ύφος κυνικό.

Η πρώτη της σκέψη ήταν να φύγει. Να τραπή σε φυγή. Να τους γυρίση την πλάτη να τρέξει έξω, στον καθαρό αέρα. Είχε την εντύπωση, πως εκεί μέσα πνιγόταν. Το μόνο που τη συγκράτησε ήταν η σκέψη, ότι έξω βρισκόταν ο Ντέμν.

Δε θα την άφινε να φύγει. Ήταν βέβαιο ότι θα την κρατούσε με το στανί. Κι αν επέμενε αυτή να φύγει, θα τόν έκανε. Της είχε δηλώσει ρητά ότι δε μπορούσε ν αναλάβη τις ευθύνες του ξένου παιδιού.

Αν έφευγε θα τόν έκανε. Οάχανε το μόνο άντρα που αγαπούσε, που πίστευε πως την αγαπούσε. Ναί, την αγαπούσε. Γιατί κι αυτό πούκανε γι' αυτήν, δεν ήταν λίγο. Βέβαια, δεν ήταν η μεγάλη θυσία, που θα της χάριζε την ευ-

τυχία. Δεν αποφάσιζε να την παντρευτεί με το παιδί της. Άλλα, και να δεχθί να την πάρη, εν γνώσει του παρελθόντος της, ήταν ένδειξι αγάπης. Κι η δική της αγάπη είχε φουντώσει. Δεν ήθελε να τόν χάσει.

Και δεν ήταν μονάχα που θα τόν έκανε. Τι θα γινόταν; Θάφευγε, και το παιδί μέσα της θα μεγάλωνε. Αύριο θα την περίμενε η ντροπή. Πιο μεγάλη ντροπή από τούτη που περνούσε τώρα.

Η νοσοκόμα έκανε με κινήσεις πεπειραμένες, βαρυστημένες, τις προετοιμασίες.

Ο γιατρός την έτρωγε με τα μάτια.

Ήταν τόση η αγωνία της, η ντροπή της, που ο φόβος της υποχωρούσε. Έτσι ένοιωσε μάλλον ανακούφισι παρά φόβο, όταν της έβαλε η νοσοκόμα τη μάσκα για να την κοιμήσι.

— Θα σάς κοιμήσουμε ελαφρά, της είπε ο γιατρός.

Η τελευταία της σκέψη, πριν βολώσουν όλα μέσα της, ήταν πως ίσως γι' αυτήν να ήταν καλύτερα να μη ξυπνούσε πιά. Έπειτα όλα χάθηκαν, βυθίστηκε στην ανυπαρξία.

Όταν άνοιξε τα μάτια της, όλα είχαν τελειώσει. Ο Ντέμνς έσκυβε απάνω της, γελαστός, ευχαριστημένος, ο γιατρός της χαμογέλυσε με το λάνιο του χαμόγελο. Κι η Στέλλα αισθάνθηκε μια άνεπιπλη ανακούφιση. Δεν το πίστευε πως είχε πη κιόλας το πικρό ποτήρι.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της, όλα είχαν τελειώσει. Ο Ντέμνς έσκυβε απάνω της, γελαστός, ευχαριστημένος, ο γιατρός της χαμογέλυσε με το λάνιο του χαμόγελο. Κι η Στέλλα αισθάνθηκε μια άνεπιπλη ανακούφιση. Δεν το πίστευε πως είχε πη κιόλας το πικρό ποτήρι.

— Θα ξεκουραστής κάνα-δυό ώρες εδώ, της είπε ο Ντέμνς. Και θάρθω να σε πάρω. Μη σε νοιάζει για τίποτε. Το δυσκολότερο πέρασε.

Την πήγαν απάνω, σ' ένα δωμάτιο, την ξάπλωσαν σ' ένα κρεβάτι.

— Να κοιμηθείς, της είπε ο γιατρός. Κοιμήσου ξέγνοιαστη, να συνέλθεις καλά.

Έκλεισε τα μάτια της πειθαρχικά, έπειτα τα ξανάνοιξε και χαμογέλασε του Ντέμν. Ύστερα άπορρησε κι η ίδια, καθώς κατάλαβε πως την έπαινε ο ύπνος.

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΠΟΥ ΠΑΓΩΝΟΥΝ

Όταν άνοιξε τα μάτια της πάλι, δεν ήξερε στην αρχή που βρισκόταν, ούτε τι ώρα ήταν. Αμέσως, μετά όμως, τα θυμήθηκε όλα. Ο ήλιος έμπαινε στο δωμάτιο από τις κουφώτες γρίλιες, θα ήταν κωρίς το απόγευμα ίσως.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της πάλι, δεν ήξερε στην αρχή που βρισκόταν, ούτε τι ώρα ήταν. Αμέσως, μετά όμως, τα θυμήθηκε όλα. Ο ήλιος έμπαινε στο δωμάτιο από τις κουφώτες γρίλιες, θα ήταν κωρίς το απόγευμα ίσως.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της πάλι, δεν ήξερε στην αρχή που βρισκόταν, ούτε τι ώρα ήταν. Αμέσως, μετά όμως, τα θυμήθηκε όλα. Ο ήλιος έμπαινε στο δωμάτιο από τις κουφώτες γρίλιες, θα ήταν κωρίς το απόγευμα ίσως.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της πάλι, δεν ήξερε στην αρχή που βρισκόταν, ούτε τι ώρα ήταν. Αμέσως, μετά όμως, τα θυμήθηκε όλα. Ο ήλιος έμπαινε στο δωμάτιο από τις κουφώτες γρίλιες, θα ήταν κωρίς το απόγευμα ίσως.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της πάλι, δεν ήξερε στην αρχή που βρισκόταν, ούτε τι ώρα ήταν. Αμέσως, μετά όμως, τα θυμήθηκε όλα. Ο ήλιος έμπαινε στο δωμάτιο από τις κουφώτες γρίλιες, θα ήταν κωρίς το απόγευμα ίσως.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της πάλι, δεν ήξερε στην αρχή που βρισκόταν, ούτε τι ώρα ήταν. Αμέσως, μετά όμως, τα θυμήθηκε όλα. Ο ήλιος έμπαινε στο δωμάτιο από τις κουφώτες γρίλιες, θα ήταν κωρίς το απόγευμα ίσως.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της πάλι, δεν ήξερε στην αρχή που βρισκόταν, ούτε τι ώρα ήταν. Αμέσως, μετά όμως, τα θυμήθηκε όλα. Ο ήλιος έμπαινε στο δωμάτιο από τις κουφώτες γρίλιες, θα ήταν κωρίς το απόγευμα ίσως.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της πάλι, δεν ήξερε στην αρχή που βρισκόταν, ούτε τι ώρα ήταν. Αμέσως, μετά όμως, τα θυμήθηκε όλα. Ο ήλιος έμπαινε στο δωμάτιο από τις κουφώτες γρίλιες, θα ήταν κωρίς το απόγευμα ίσως.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της πάλι, δεν ήξερε στην αρχή που βρισκόταν, ούτε τι ώρα ήταν. Αμέσως, μετά όμως, τα θυμήθηκε όλα. Ο ήλιος έμπαινε στο δωμάτιο από τις κουφώτες γρίλιες, θα ήταν κωρίς το απόγευμα ίσως.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της πάλι, δεν ήξερε στην αρχή που βρισκόταν, ούτε τι ώρα ήταν. Αμέσως, μετά όμως, τα θυμήθηκε όλα. Ο ήλιος έμπαινε στο δωμάτιο από τις κουφώτες γρίλιες, θα ήταν κωρίς το απόγευμα ίσως.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της πάλι, δεν ήξερε στην αρχή που βρισκόταν, ούτε τι ώρα ήταν. Αμέσως, μετά όμως, τα θυμήθηκε όλα. Ο ήλιος έμπαινε στο δωμάτιο από τις κουφώτες γρίλιες, θα ήταν κωρίς το απόγευμα ίσως.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της πάλι, δεν ήξερε στην αρχή που βρισκόταν, ούτε τι ώρα ήταν. Αμέσως, μετά όμως, τα θυμήθηκε όλα. Ο ήλιος έμπαινε στο δωμάτιο από τις κουφώτες γρίλιες, θα ήταν κωρίς το απόγευμα ίσως.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της πάλι, δεν ήξερε στην αρχή που βρισκόταν, ούτε τι ώρα ήταν. Αμέσως, μετά όμως, τα θυμήθηκε όλα. Ο ήλιος έμπαινε στο δωμάτιο από τις κουφώτες γρίλιες, θα ήταν κωρίς το απόγευμα ίσως.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της πάλι, δεν ήξερε στην αρχή που βρισκόταν, ούτε τι ώρα ήταν. Αμέσως, μετά όμως, τα θυμήθηκε όλα. Ο ήλιος έμπαινε στο δωμάτιο από τις κουφώτες γρίλιες, θα ήταν κωρίς το απόγευμα ίσως.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της πάλι, δεν ήξερε στην αρχή που βρισκόταν, ούτε τι ώρα ήταν. Αμέσως, μετά όμως, τα θυμήθηκε όλα. Ο ήλιος έμπαινε στο δωμάτιο από τις κουφώτες γρίλιες, θα ήταν κωρίς το απόγευμα ίσως.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της πάλι, δεν ήξερε στην αρχή που βρισκόταν, ούτε τι ώρα ήταν. Αμέσως, μετά όμως, τα θυμήθηκε όλα. Ο ήλιος έμπαινε στο δωμάτιο από τις κουφώτες γρίλιες, θα ήταν κωρίς το απόγευμα ίσως.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της πάλι, δεν ήξερε στην αρχή που βρισκόταν, ούτε τι ώρα ήταν. Αμέσως, μετά όμως, τα θυμήθηκε όλα. Ο ήλιος έμπαινε στο δωμάτιο από τις κουφώτες γρίλιες, θα ήταν κωρίς το απόγευμα ίσως.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της πάλι, δεν ήξερε στην αρχή που βρισκόταν, ούτε τι ώρα ήταν. Αμέσως, μετά όμως, τα θυμήθηκε όλα. Ο ήλιος έμπαινε στο δωμάτιο από τις κουφώτες γρίλιες, θα ήταν κωρίς το απόγευμα ίσως.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της πάλι, δεν ήξερε στην αρχή που βρισκόταν, ούτε τι ώρα ήταν. Αμέσως, μετά όμως, τα θυμήθηκε όλα. Ο ήλιος έμπαινε στο δωμάτιο από τις κουφώτες γρίλιες, θα ήταν κωρίς το απόγευμα ίσως.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της πάλι, δεν ήξερε στην αρχή που βρισκόταν, ούτε τι ώρα ήταν. Αμέσως, μετά όμως, τα θυμήθηκε όλα. Ο ήλιος έμπαινε στο δωμάτιο από τις κουφώτες γρίλιες, θα ήταν κωρίς το απόγευμα ίσως.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της πάλι, δεν ήξερε στην αρχή που βρισκόταν, ούτε τι ώρα ήταν. Αμέσως, μετά όμως, τα θυμήθηκε όλα. Ο ήλιος έμπαινε στο δωμάτιο από τις κουφώτες γρίλιες, θα ήταν κωρίς το απόγευμα ίσως.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της πάλι, δεν ήξερε στην αρχή που βρισκόταν, ούτε τι ώρα ήταν. Αμέσως, μετά όμως, τα θυμήθηκε όλα. Ο ήλιος έμπαινε στο δωμάτιο από τις κουφώτες γρίλιες, θα ήταν κωρίς το απόγευμα ίσως.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της πάλι, δεν ήξερε στην αρχή που βρισκόταν, ούτε τι ώρα ήταν. Αμέσως, μετά όμως, τα θυμήθηκε όλα. Ο ήλιος έμπαινε στο δωμάτιο από τις κουφώτες γρίλιες, θα ήταν κωρίς το απόγευμα ίσως.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της πάλι, δεν ήξερε στην αρχή που βρισκόταν, ούτε τι ώρα ήταν. Αμέσως, μετά όμως, τα θυμήθηκε όλα. Ο ήλιος έμπαινε στο δωμάτιο από τις κουφώτες γρίλιες, θα ήταν κωρίς το απόγευμα ίσως.

Η νοσοκόμα βρισκόταν στο δωμάτιο, κάτι συγύριζε. Δίπλα της ήταν κι άλλη μια γυναίκα, όχι όμως με στολή αδελφής. Μιλούσαν, ψιθύριζαν κι ο ψιθύρος τους είχε ξυπνήσει τη Στέλλα.

Δίχως να σαλέψη, αθέλα της, άκουσε την κουβέντα τους.

— Είναι πολύ ωμορφή, είπε η άλλη γυναίκα.

— Φυσικά, αποκρίθηκε η αδελφή. Ο Ντέμνς έδεσε καλά τη δουλειά του.

— Ναί, ο αθεόφοβος, αποκρίθηκε η άλλη γυναίκα. Όλες που φέρνει εδώ είναι κούκλες...

— Για τη δουλειά που τις θίλει, πρέπει να είναι κούκλες, αποκρίθηκε φιλοσοφικά η νοσοκόμα.

Γέλασαν κι' οι δυό τους σιγανά, έπειτα η νοσοκόμα, ψιθύρισε ανάκουφισι παρά φόβο, όταν της έβαλε η νοσοκόμα τη μάσκα για να την κοιμήσι.

— Θα σάς κοιμήσουμε ελαφρά, της είπε ο γιατρός.

Η τελευταία της σκέψη, πριν βολώσουν όλα μέσα της, ήταν πως ίσως γι' αυτήν να ήταν καλύτερα να μη ξυπνούσε πιά. Έπειτα όλα χάθηκαν, βυθίστηκε στην ανυπαρξία.

Όταν άνοιξε τα μάτια της, όλα είχαν τελειώσει. Ο Ντέμνς έσκυβε απάνω της, γελαστός, ευχαριστημένος, ο γιατρός της χαμογέλυσε με το λάνιο του χαμόγελο. Κι η Στέλλα αισθάνθηκε μια άνεπιπλη ανακούφιση. Δεν το πίστευε πως είχε πη κιόλας το πικρό ποτήρι.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της, όλα είχαν τελειώσει. Ο Ντέμνς έσκυβε απάνω της, γελαστός, ευχαριστημένος, ο γιατρός της χαμογέλυσε με το λάνιο του χαμόγελο. Κι η Στέλλα αισθάνθηκε μια άνεπιπλη ανακούφιση. Δεν το πίστευε πως είχε πη κιόλας το πικρό ποτήρι.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της, όλα είχαν τελειώσει. Ο Ντέμνς έσκυβε απάνω της, γελαστός, ευχαριστημένος, ο γιατρός της χαμογέλυσε με το λάνιο του χαμόγελο. Κι η Στέλλα αισθάνθηκε μια άνεπιπλη ανακούφιση. Δεν το πίστευε πως είχε πη κιόλας το πικρό ποτήρι.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της, όλα είχαν τελειώσει. Ο Ντέμνς έσκυβε απάνω της, γελαστός, ευχαριστημένος, ο γιατρός της χαμογέλυσε με το λάνιο του χαμόγελο. Κι η Στέλλα αισθάνθηκε μια άνεπιπλη ανακούφιση. Δεν το πίστευε πως είχε πη κιόλας το πικρό ποτήρι.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της, όλα είχαν τελειώσει. Ο Ντέμνς έσκυβε απάνω της, γελαστός, ευχαριστημένος, ο γιατρός της χαμογέλυσε με το λάνιο του χαμόγελο. Κι η Στέλλα αισθάνθηκε μια άνεπιπλη ανακούφιση. Δεν το πίστευε πως είχε πη κιόλας το πικρό ποτήρι.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της, όλα είχαν τελειώσει. Ο Ντέμνς έσκυβε απάνω της, γελαστός, ευχαριστημένος, ο γιατρός της χαμογέλυσε με το λάνιο του χαμόγελο. Κι η Στέλλα αισθάνθηκε μια άνεπιπλη ανακούφιση. Δεν το πίστευε πως είχε πη κιόλας το πικρό ποτήρι.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της, όλα είχαν τελειώσει. Ο Ντέμνς έσκυβε απάνω της, γελαστός, ευχαριστημένος, ο γιατρός της χαμογέλυσε με το λάνιο του χαμόγελο. Κι η Στέλλα αισθάνθηκε μια άνεπιπλη ανακούφιση. Δεν το πίστευε πως είχε πη κιόλας το πικρό ποτήρι.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της, όλα είχαν τελειώσει. Ο Ντέμνς έσκυβε απάνω της, γελαστός, ευχαριστημένος, ο γιατρός της χαμογέλυσε με το λάνιο του χαμόγελο. Κι η Στέλλα αισθάνθηκε μια άνεπιπλη ανακούφιση. Δεν το πίστευε πως είχε πη κιόλας το πικρό ποτήρι.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της, όλα είχαν τελειώσει. Ο Ντέμνς έσκυβε απάνω της, γελαστός, ευχαριστημένος, ο γιατρός της χαμογέλυσε με το λάνιο του χαμόγελο. Κι η Στέλλα αισθάνθηκε μια άνεπιπλη ανακούφιση. Δεν το πίστευε πως είχε πη κιόλας το πικρό ποτήρι.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της, όλα είχαν τελειώσει. Ο Ντέμνς έσκυβε απάνω της, γελαστός, ευχαριστημένος, ο γιατρός της χαμογέλυσε με το λάνιο του χαμόγελο. Κι η Στέλλα αισθάνθηκε μια άνεπιπλη ανακούφιση. Δεν το πίστευε πως είχε πη κιόλας το πικρό ποτήρι.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της, όλα είχαν τελειώσει. Ο Ντέμνς έσκυβε απάνω της, γελαστός, ευχαριστημένος, ο γιατρός της χαμογέλυσε με το λάνιο του χαμόγελο. Κι η Στέλλα αισθάνθηκε μια άνεπιπλη ανακούφιση. Δεν το πίστευε πως είχε πη κιόλας το πικρό ποτήρι.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της, όλα είχαν τελειώσει. Ο Ντέμνς έσκυβε απάνω της, γελαστός, ευχαριστημένος, ο γιατρός της χαμογέλυσε με το λάνιο του χαμόγελο. Κι η Στέλλα αισθάνθηκε μια άνεπιπλη ανακούφιση. Δεν το πίστευε πως είχε πη κιόλας το πικρό ποτήρι.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της, όλα είχαν τελειώσει. Ο Ντέμνς έσκυβε απάνω της, γελαστός, ευχαριστημένος, ο γιατρός της χαμογέλυσε με το λάνιο του χαμόγελο. Κι η Στέλλα αισθάνθηκε μια άνεπιπλη ανακούφιση. Δεν το πίστευε πως είχε πη κιόλας το πικρό ποτήρι.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της, όλα είχαν τελειώσει. Ο Ντέμνς έσκυβε απάνω της, γελαστός, ευχαριστημένος, ο γιατρός της χαμογέλυσε με το λάνιο του χαμόγελο. Κι η Στέλλα αισθάνθηκε μια άνεπιπλη ανακούφιση. Δεν το πίστευε πως είχε πη κιόλας το πικρό ποτήρι.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της, όλα είχαν τελειώσει. Ο Ντέμνς έσκυβε απάνω της, γελαστός, ευχαριστημένος, ο γιατρός της χαμογέλυσε με το λάνιο του χαμόγελο. Κι η Στέλλα αισθάνθηκε μια άνεπιπλη ανακούφιση. Δεν το πίστευε πως είχε πη κιόλας το πικρό ποτήρι.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της, όλα είχαν τελειώσει. Ο Ντέμνς έσκυβε απάνω της, γελαστός, ευχαριστημένος, ο γιατρός της χαμογέλυσε με το λάνιο του χαμόγελο. Κι η Στέλλα αισθάνθηκε μια άνεπιπλη ανακούφιση. Δεν το πίστευε πως είχε πη κιόλας το πικρό ποτήρι.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της, όλα είχαν τελειώσει. Ο Ντέμνς έσκυβε απάνω της, γελαστός, ευχαριστημένος, ο γιατρός της χαμογέλυσε με το λάνιο του χαμόγελο. Κι η Στέλλα αισθάνθηκε μια άνεπιπλη ανακούφιση. Δεν το πίστευε πως είχε πη κιόλας το πικρό ποτήρι.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της, όλα είχαν τελειώσει. Ο Ντέμνς έσκυβε απάνω της, γελαστός, ευχαριστημένος, ο γιατρός της χαμογέλυσε με το λάνιο του χαμόγελο. Κι η Στέλλα αισθάνθηκε μια άνεπιπλη ανακούφιση. Δεν το πίστευε πως είχε πη κιόλας το πικρό ποτήρι.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της, όλα είχαν τελειώσει. Ο Ντέμνς έσκυβε απάνω της, γελαστός, ευχαριστημένος, ο γιατρός της χαμογέλυσε με το λάνιο του χαμόγελο. Κι η Στέλλα αισθάνθηκε μια άνεπιπλη ανακούφιση. Δεν το πίστευε πως είχε πη κιόλας το πικρό ποτήρι.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της, όλα είχαν τελειώσει. Ο Ντέμνς έσκυβε απάνω της, γελαστός, ευχαριστημένος, ο γιατρός της χαμογέλυσε με το λάνιο του χαμόγελο. Κι η Στέλλα αισθάνθηκε μια άνεπιπλη ανακούφιση. Δεν το πίστευε πως είχε πη κιόλας το πικρό ποτήρι.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της, όλα είχαν τελειώσει. Ο Ντέμνς έσκυβε απάνω της, γελαστός, ευχαριστημένος, ο γιατρός της χαμογέλυσε με το λάνιο του χαμόγελο. Κι η Στέλλα αισθάνθηκε μια άνεπιπλη ανακούφιση. Δεν το πίστευε πως είχε πη κιόλας το πικρό ποτήρι.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της, όλα είχαν τελειώσει. Ο Ντέμνς έσκυβε απάνω της, γελαστός, ευχαριστημένος, ο γιατρός της χαμογέλυσε με το λάνιο του χαμόγελο. Κι η Στέλλα αισθάνθηκε μια άνεπιπλη ανακούφιση. Δεν το πίστευε πως είχε πη κιόλας το πικρό ποτήρι.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της, όλα είχαν τελειώσει. Ο Ντέμνς έσκυβε απάνω της, γελαστός, ευχαριστημένος, ο γιατρός της χαμογέλυσε με το λάνιο του χαμόγελο. Κι η Στέλλα αισθάνθηκε μια άνεπιπλη ανακούφιση. Δεν το πίστευε πως είχε πη κιόλας το πικρό ποτήρι.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της, όλα είχαν τελειώσει. Ο Ντέμνς έσκυβε απάνω της, γελαστός, ευχαριστημένος, ο γιατρός της χαμογέλυσε με το λάνιο του χαμόγελο. Κι η Στέλλα αισθάνθηκε μια άνεπιπλη ανακούφιση. Δεν το πίστευε πως είχε πη κιόλας το πικρό ποτήρι.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της, όλα είχαν τελειώσει. Ο Ντέμνς έσκυβε απάνω της, γελαστός, ευχαριστημένος, ο γιατρός της χαμογέλυσε με το λάνιο του χαμόγελο. Κι η Στέλλα αισθάνθηκε μια άνεπιπλη ανακούφιση. Δεν το πίστευε πως είχε πη κιόλας το πικρό ποτήρι.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της, όλα είχαν τελειώσει. Ο Ντέμνς έσκυβε απάνω της, γελαστός, ευχαριστημένος, ο γιατρός της χαμογέλυσε με το λάνιο του χαμόγελο. Κι η Στέλλα αισθάνθηκε μια άνεπιπλη ανακούφιση. Δεν το πίστευε πως είχε πη κιόλας το πικρό ποτήρι.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της, όλα είχαν τελειώσει. Ο Ντέμνς έσκυβε απάνω της, γελαστός, ευχαριστημένος, ο γιατρός της χαμογέλυσε με το λάνιο του χαμόγελο. Κι η Στέλλα αισθάνθηκε μια άνεπιπλη ανακούφιση. Δεν το πίστευε πως είχε πη κιόλας το πικρό ποτήρι.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της, όλα είχαν τελειώσει. Ο Ντέμνς έσκυβε απάνω της, γελαστός, ευχαριστημένος, ο γιατρός της χαμογέλυσε με το λάνιο του χαμόγελο. Κι η Στέλλα αισθάνθηκε μια άνεπιπλη ανακούφιση. Δεν το πίστευε πως είχε πη κιόλας το πικρό ποτήρι.

— Όταν άνοιξε τα μάτια της, όλα είχαν τελειώσει. Ο Ντέμνς έσκυβε απάνω της, γελαστός, ευχαριστημένος, ο γιατρός της χαμογέλυσε με το λάνιο του χαμόγελο. Κι η Στέλλα αισθάνθηκε μια άνεπιπλη ανακούφιση. Δεν το πίστευε πως είχε πη κιόλας το πικρό ποτήρι.

καθαρού αέρα.

— Έσκυψε, τη φίλησε:

— Έλα αγαπούλα. Είναι ώρα να σηκωθείς. Θ' ανησυχοῦνε στο σπίτι σου, θ' αναστατώσουν την αστυνομία. Και θα μας τσακώσουν, πούν υπορέσω να σε κούψω.

Τόν κύτταξε με μάτια πελώρια σαν να τόν έβλεπε πρώτη φορά:

— Έλα! της ξανάπε λίγο ανυπόμονα. Τι με κυττάς έτσι; Ακόμη δεν ξυπνήσες καλά;

— Ντέμν, που θα με πιάς;

Η φωνή της ακούστηκε σαν ναγόταν από πολύ μακριά.

Της χαμογέλασε — το γλυκό, γοητευτικό του χαμόγελο. Το χαμόγελο που μπορούσε να ξετρελάνη στρατό δόκλορο από κοπέλλες.

— Τι σε νοιάζει; Δεν είσαι γυναίκα μου τώρα πιά; Έλα μόνον, κάθε στιγμή που γάνουμε είναι πολύτιμη.

Σηκώθηκε σαν αυτόματα. Μια σκέψη μονάχα τριγυρνούσε στο μυαλό της:

— Να φύγω από αυτή την κλινική, να βρεθώ έξω, να σωθώ.

Σε δυό λεπτά της ώρας ήταν έτοιμη. Τα πόδια της τάνοιθε άδύνατα, σαν να ήταν από βαμπακι. Ωστόσο πίεσε τόν εαυτό της να μη φανή τόσο εδώνατη.

Κάτω, στο γραφείο, ο γιατρός την κύτταξε από πάνω έως κάτω, κι άλλαξε μια ματιά με το Ντέμν. Μια θαυμαστική ματιά, που λέγε πολλά.

— Είδες; της είπε έπειτα. Αδικο φοβάσουν, έτρεμες σαν το ψάρι. Αυτό ήταν. Τώρα προσοχή δυό-τρεις ημέρες... Κι έπειτα... ούτε γάτα ούτε ζημιά. Η ζωή ανοίγεται πάλι μπροστά σου με όλους τους παραδείσους της.

Της έκλεισε λάνια το μάτι, έπειτα κύτταξε το Ντέμν και ξεκαρδίστηκε στα γέλια.

Ο Ντέμνς φαινόταν σοβαρός. Την πήρε γρήγορα, βγήκαν έξω, την έκωσε σ' ένα αυτόκινητο που περιμενε στην πόρτα. Όλα έγιναν γρήγορα, άστραπιαία. Η Στέλλα είχε υπ' όψη της να βρεθί έξω, ν' ανασάνη να του μιλήσει. Δεν πρόφτασε τίποτε. Ο σάφρο έδωσε μπροστά τη μηχανή, ο-λοταχώς.

Πέρασαν κάμποσα δευτερόλεπτα, ώσπου να συνέλθη η κοπέλλα. Έπειτα, με μιάς, την έπιασε πανικός.

— Ντέμν, ξεφώνισε. Πες στον οδηγό να σταματήσει.

— Τι έπαθες; έκανε ο άντρας

— Ντέμν... σ' έξορκίζω.

— Ένωια σν, δεν πρόκειται να πάθης τίποτε από μένα. Μας θεωρούν δυος άντρουγνο εδώ, και δε μπορώ να τους πώ να με βάλουν να κοιμηθώ αλλού.

— Νομίζω πως όνειρεύομαι, έπε η Στέλλα. Όλα αυτά... νομίζω πως δεν είμαι εγώ.

— Είσαι γλυμή, έχεις τα χάλια σου. Γι' αυτό σου φαίνονται όλα μαύρα. Κοιμήσου τώρα ήσυχη. Κι' εγώ είμαι κουρασμένος, θα κοιμηθώ ξερός. Κι' αύριο θα κανονιστούνε όλα.

Της γύρισε την πλάτη, και μετά λίγη ώρα κατάλαβε η Στέλλα πως τόν είχε πάρει ο ύπνος.

Μ' όλη της τη θανάσιμη κόρησι αυτή, δε μπόρεσε να κλείσει μάτι όλη τη νύχτα. Μάταια όμως κιόλας προσπάθησε να ξεδιαλύνη τις σκέψεις της. Ο-

παραξενευμένος.

— Πες του να σταματήσει.

— Μά, δεν είναι δυνατόν τώρα. Ντέμν. Θέλω να κατεβώ... θέλω...

Η φυσιογνωμία του σκληρύνε, κι η φωνή του ακούστηκε, τραχειά, καθώς φώναζε στον οδηγό:

— Τρέχα, γοήγορα.

Με ξέφρενη ταχύτητα προχώρησε το αυτόκινητο. Μετά λίγα λεπτά της ώρας βρισκόταν κιόλας έξω από την πόλη.

— Πού με πιάς; φώναξε η Στέλλα με μάτια πελώρια.

— Τι κάνεις έτσι; αποκρίθηκε πιδό ήρεμα τώρα ο Ντέμνς. Δεν τα είπαμε; Δε θα γίνης γυναίκα μου; Το μετάνιωσες κιόλας;

— Πού με πιάς;

— Μακριά από τήν 'Αθήνα. Η πρώτη δουλειά είναι να κρυφθίς, να γλυτώσης από τους γονείς σου... να συνέλθης δυό μέρες και να παντρευτούμε. Δεν τα είπαμε; Τώρα τί κάνεις πως φοβάσαι;

Της μιλούσε τρυφερά μαζί και απότομα, κι η Στέλλα, καθώς τόν άκουγε, καθώς τόν ένοιωθε δίπλα της, συλλογιζόταν μήπως όλα εκείνα που είχε άκούσει στην κλινική, δεν ήταν τίποτε άλλο παρά πλάσμα της φαντασίας της.

Το αυτόκινητο έτρεχε, έτρωγε τα χιλιόμετρα. Κι η κοπέλλα δεν είχε ιδέα πού ήθελαν

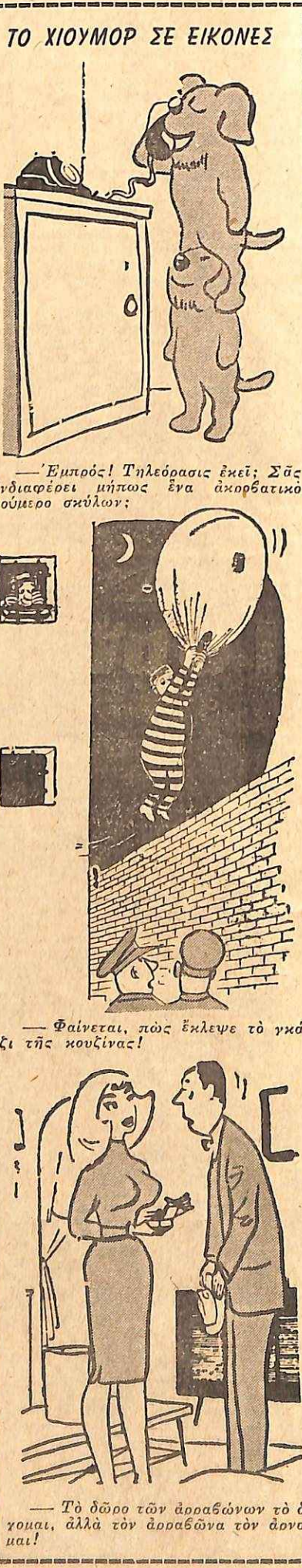
Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΕΡΩΤΗΣΙΑΣ

Άρρωστη από αγάπη

ΠΡΟΣΩΠΑ: ΑΓΓΕΛΟΣ 18 χρόνων. Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΕΡΩΤΗΣΙΑΣ. ΦΑΤΜΕ ΥΠΕΡΕΤΡΙΑ. ΓΕΡΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ. ΝΕΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ. (Η Άννα είναι ερωτευμένη με μια πολυθρόνα. Η υπέρετρα κοιτάει πάνω στο χαλί).

ΑΓΓΕΛΟΣ: Καλή μου Φατμέ, δε μπορώ... Πεινάω από πείνη... ΦΑΤΜΕ: Χρυσή μου, δεν πρέπει να στενοχωριέσαι! Είναι ώρα να έρθω από Παρίσι. Νά, κύτταξε απ' το παράθυρο... ΑΓΓΕΛΟΣ: Τι να δω; Το γκρίζο ουρανό; Πού είναι ο ουρανός της πατρίδας μας; ΦΑΤΜΕ: Δεν είναι μόνο ο ουρανός, κορίτσακι μου. Έχει τόσα ωραία πράγματα εδώ. Σηκώ κι εσύ. Θέλεις να σου πω γλυκά τραγούδια; ΑΓΓΕΛΟΣ: Τι να τα κάνω αυτά, Φατμέ, όταν η ψυχή μου πονάει; Η Άννα να γυρίσει στην πατρίδα μου, που είναι γλυκό το φως του φεγγαριού το βράδυ. Μα πώς ν' αφήσω εδώ τον πατέρα; ΦΑΤΜΕ: Θέλεις να σέσω το φως; Μήπως κουράζει τα μάτια σου; ΑΓΓΕΛΟΣ: Ναι, σέσω το κ' ελά να μου πεις ένα παραμύθι... ΦΑΤΜΕ: Ναι, χρυσή μου... ΑΓΓΕΛΟΣ: Και ρίξε μου ένα σκέπασμα... Πώς κρύωνω εδω! ΦΑΤΜΕ: (σκηνοθετώντας την): Τι παραμύθι θέλεις να σου πω, χρυσή μου; ΑΓΓΕΛΟΣ: Το παραμύθι της βασίλισσας, που ήταν άρρωστη από αγάπη. Αλλά... Φατμέ, ερωτεύτηκαν οι άνθρωποι από αγάπη; Θέλω να ρωτήσω το γιαντή μου... Μα είναι γέρος κι ασχίμος. Χωρίς να θέλω γίνωμαι κακή μαζί του. Δε μπορώ να τον βλέπω, Φατμέ... ΦΑΤΜΕ: Μα αυτός θέλει να σε κάνει καλή. ΑΓΓΕΛΟΣ: Γιατρός γέρος κι ασχίμος δε μπορεί να κάνει κανέναν καλό... Απόψε που είναι σέσω το φως, θα τον ρωτήσω. 'Εγώ όμως, δεν είμαι άρρωστη από αγάπη. Έτσι δεν είναι, Φατμέ; ΦΑΤΜΕ: Πώς μπορεί να είναι κανείς άρρωστος από αγάπη χωρίς ν' αγαπάει; ΑΓΓΕΛΟΣ: Ο γιατρός μου λέει πώς είμαι άρρωστη από νοσταλγία. Δεν καταλαβαίνω τι άσρα, στείλ' ειν' αυτή. Θέλω να γυρίσω στην πατρίδα μας, αυτό είναι όλο. ΦΑΤΜΕ: Κάθε υπομονή, περιστεράκι μου. Αφού η Κυδωνία έχει έρθει εδώ τον πατέρα σου κι' αφέντη μου για ένα δυο χρόνια. ΑΓΓΕΛΟΣ: Λοιπόν, το παραμύθι; ΦΑΤΜΕ: Ά, ναι... 'Ήτανε μια βασίλισσα με μαύρα μάτια και μαύρα μαλλιά και δερμα όλο σκούρο. Έτσι σαν εμένα... 'Ήτανε χαρούμενη ως την ημέρα που γνώρισε τον κορμό της αγάπης... ΑΓΓΕΛΟΣ: Άραγε να ξέρω ο γιατρός μου τι είναι αυτός ο καύς μόσχος; ΦΑΤΜΕ: Κι' έλωσε, όλο έλωσε κι' ούτε γιατροί ούτε γιατρικά μπορούσαν να τη γιάσουν. ΓΕΡΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (μπαίνοντας και γυρίζοντας το κομμάτι του ηλεκτροκού): Γιατί κάθιστε στα σκοτεινά; ΑΓΓΕΛΟΣ: Δε θέλω φως, γιατρέ. ΓΕΡΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ: Τι ιδιοτροπία ειν' αυτή πάλι! ΑΓΓΕΛΟΣ: Φατμέ, σέσω το φως! (Η Φατμέ το σέβει). Γιατρέ, θέλω να σας ρωτήσω κάτι, μα χωρίς φόβο, γιατί ντρέπομαι... Τι θα πει άρρωστη από αγάπη; ΓΕΡΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ: Δεν ξέρω, παιδί μου. (Θέλει να δει το σφυγμό της). ΑΓΓΕΛΟΣ (έκνευσιμένη): Δε θέλω να μ' αγγίξετε, γιατρέ!... ΓΕΡΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ: Ούτε να σας βλέπω. Ν' αγγίζω... Εμώσας ιδέα επιστολής στην πατρίδα!... ΑΓΓΕΛΟΣ: Φάν' η γιατρός!... Πηγαίνει... Καληνύκτα σας! ΓΕΡΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ: Θά σπενε, νοσώ με τον πατέρα σας. 'Επιτρέψτε στην πατρίδα η κλεισμένη

είν' αυτό, γιατρέ! Ο ΝΕΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ: 'Η καρδιά σας είναι άρρωστη από αγάπη... ΑΓΓΕΛΟΣ: 'Αφού το λέτε σεις, έτσι θάνα... Μα πώς, αφού δεν παύω για κανέναν; Ο ΝΕΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ: Είναι παράξενη άρρωστη. Άρρωστη είναι κανείς, όταν αγαπάει και δεν τον αγαπούν. Κι' άρρωσταίνοι πάλι δίχως ν' αγαπάει κανέναν... Κι' αυτό είναι το πιο μεγάλο μαρτύριο. ΑΓΓΕΛΟΣ: 'Ετσι είναι όπως το λέτε. Ο ΝΕΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ: 'Η καρδιά σας πονάει γιατί της λείπει η αγάπη... Είστε άρρωστη, γιατί διψάτε για έρωτα... Και δε θα γίνετε καλά ούτε αν πάτε στην πατρίδα σας... ΑΓΓΕΛΟΣ: Πότε θα γίνω καλά, γιατρέ; Δώστε μου μια συνταγή! Ο ΝΕΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ: Πρέπει ν' αγαπάτε πρώτα το φως. ΑΓΓΕΛΟΣ: Φατμέ, άναψε το φως! (Η Φατμέ το ανάδει. Η Άννα βλέπει το γιατρό και κρύβει το πρόσωπό της). Ο ΝΕΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ: 'Αφήστε να δω το πρόσωπό σας. 'Εξ αλλού, δεν πρέπει να ντρέεστε το γιατρό! (Κι' αγγίζοντας την). Μάταια κοιμένα, γεμάτα δεινρά και μελαγχολία. 'Οψι χλωμή... Ο πώς το είπα. ΑΓΓΕΛΟΣ: Και πώς θα γίνω καλά, γιατρέ; 'Η Φατμέ, στά παραμύθια της, μου λέει πώς γιατρέψεται κανείς με τ' αθάνατο νερό. Ο ΝΕΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ (σιγά): Θάνατη τη ζωή μου για να σας το φέρω!... ΑΓΓΕΛΟΣ: 'Ο πατέρας μου δοκίμασε πώς θα δώσω στο γιατρό που θα με κάνει καλά, ό,τι του ζητήσω. Τι θέλετε εσείς; Ο ΝΕΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ: 'Εγώ; 'Εγώ; Θά του ζητούσα τον πιο ακριβό του θησαυρό. ΑΓΓΕΛΟΣ: Θα με κάνετε λοιπόν καλά, γιατρέ; Ο ΝΕΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ: 'Αν θέλετε... Πρέπει όμως να μ' ακούσετε... Θα σηκωθείτε πιά απ' την πολυθρόνα, όπου ζήτε μερα-νύχτα πάνω σ' αυτήν, θα είστε εύθυμη, θα χορεύετε, θα γελάτε... Μόλις φύγει, θα σηκωθείτε να πάτε στο χορό... ΑΓΓΕΛΟΣ: Θά είστε και σεις εκεί, γιατρέ; Ο ΝΕΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ: Και βέβαια! ΑΓΓΕΛΟΣ: Τι καλά! 'Από τώρα νιώθω πώς είμαι καλύτερα! (Σηκώνεται και περπατά στον πασάρι). Γιατρέ, πότε στον πασάρι πότε πότε θα έρθω να γυρίσω στην πατρίδα μας. Τι παρακαλώ! Μου φαίνεται πως ήπια ένα μαγικό φίλτρο... Σαν να μου το πόνεσαν τα λόγια σας. Και πώς πόνεσαν αυτό το φίλτρο γιατρέ; Ο ΝΕΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ: 'Αγάπη, Άννα. Κι' η αγάπη θέλει αγάπη... Μα πρέπει να σας πω την αλήθεια. Δεν είμαι γιατρός... ΑΓΓΕΛΟΣ: 'Α!... Ο ΝΕΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ: Είμαι απλούστατα ο πρώτος γραμματέας του πατέρα σας. ΑΓΓΕΛΟΣ: Μα γιατί μου παίξατε αυτό το παιχνίδι; Νά, αρχίζει πάλι η ψυχή μου να πονάει. Ο ΝΕΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ: 'Ακούσε με Άννα. 'Ο πατέρας σας είναι απελπισμένος από την άρρωστη ασθένεια σας. Σας λατρεύει! Κι' εγώ τον συμπαθώ, γιατί είναι πολύ καλός. Μου μιλάει για σας. Κατάλαβα πώς υποφέρατε, γιατί έπαυσε η ψυχή σας... Και πήρα την αδειά του να σας πλησιάσω σαν γιατρός, γιατί διαφορετικά δε θα μ' δεχόσαστε. ΑΓΓΕΛΟΣ: 'Όποτε ήταν όλα μια ψευτιά; Και τ' αθάνατο νερό; 'Ολα ψέματα; Τώρα είναι που δε θα γίνω ποτέ καλά!... Ο ΝΕΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ: 'Οχι! Δεν είναι ψέματα μικρούλα μου. 'Απ' τη στιγμή που σε είδα είμαι τρελλός για σένα. 'Εγώ είμαι τώρα που έχω ανάγκη από το μαγικό φίλτρο! Κι' αν θέλεις να μ' δώσεις από τα χείλη σου. Γιατί... ΑΓΓΕΛΟΣ: Γιατί, πές μου... Ο ΝΕΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ: Γιατί ελά μαζί σου από αγάπη, Άννα. Σ' αγαπώ! (Φιλούνταν). ΑΓΓΕΛΟΣ: Κι' εγώ... κι' εγώ σ' αγαπώ! (Φιλούνταν). Α. ΜΥΡΖΑ

ΤΗΝ είχε δει ένα πρωί, σε κάποιο στενοσόκακο της έρημης Πλάκας. Στεκόταν στην πόρτα της αυλής της και πόνεζε κρυφά μερικές γλάστρες με γεράνια. 'Ο άγνωστος πλησίασε και ζήτησε ένα ποτήρι νερό. Σηκώσε η νέα τα όμορφα μάτια της και τον κύτταξε ερωτευμένη, γιατί, ενώ έβλεπε μπροστά της έναν ψηλό και γεροδεμένο άντρα, με το αθηνναϊκό ντύσιμο της εποχής, τα λίγα λόγια, που της είπε τα πρόσφερε με δυσκολία. 'Η πενταμορφη Πλακωτοπούλα μίληκε αμέσως στο σπίτι. 'Αντι όμως να ξαναβηθί και να του φέρη το νερό, παρουσιάστηκε ένας γέροντας άσημο-απλήρης. — Φίλη, ξέρε; τον ρώτησε. Πέρασε μέσα να ε-ποστάσει. 'Ολοι έχουν εγκαταλείψει την Πλάκα, έκτος από μας. 'Αλλά κι' εμείς θα την παρατήσουμε σε λίγο. — 'Ερριξε μια ματιά τριγύρω του εκείνος, είδε πως δεν υπήρχε κανείς και, αποφασιστικά, ακολούθησε το γέρο. Το σπίτι ήταν μικρό και καθαρό. Μοσχοβολούσε λεβάντα και μοσχοκάρφι κι' από το τζαμί

ΤΗΝ είχε δει ένα πρωί, σε κάποιο στενοσόκακο της έρημης Πλάκας. Στεκόταν στην πόρτα της αυλής της και πόνεζε κρυφά μερικές γλάστρες με γεράνια. 'Ο άγνωστος πλησίασε και ζήτησε ένα ποτήρι νερό. Σηκώσε η νέα τα όμορφα μάτια της και τον κύτταξε ερωτευμένη, γιατί, ενώ έβλεπε μπροστά της έναν ψηλό και γεροδεμένο άντρα, με το αθηνναϊκό ντύσιμο της εποχής, τα λίγα λόγια, που της είπε τα πρόσφερε με δυσκολία. 'Η πενταμορφη Πλακωτοπούλα μίληκε αμέσως στο σπίτι. 'Αντι όμως να ξαναβηθί και να του φέρη το νερό, παρουσιάστηκε ένας γέροντας άσημο-απλήρης. — Φίλη, ξέρε; τον ρώτησε. Πέρασε μέσα να ε-ποστάσει. 'Ολοι έχουν εγκαταλείψει την Πλάκα, έκτος από μας. 'Αλλά κι' εμείς θα την παρατήσουμε σε λίγο. — 'Ερριξε μια ματιά τριγύρω του εκείνος, είδε πως δεν υπήρχε κανείς και, αποφασιστικά, ακολούθησε το γέρο. Το σπίτι ήταν μικρό και καθαρό. Μοσχοβολούσε λεβάντα και μοσχοκάρφι κι' από το τζαμί

ΤΗΝ είχε δει ένα πρωί, σε κάποιο στενοσόκακο της έρημης Πλάκας. Στεκόταν στην πόρτα της αυλής της και πόνεζε κρυφά μερικές γλάστρες με γεράνια. 'Ο άγνωστος πλησίασε και ζήτησε ένα ποτήρι νερό. Σηκώσε η νέα τα όμορφα μάτια της και τον κύτταξε ερωτευμένη, γιατί, ενώ έβλεπε μπροστά της έναν ψηλό και γεροδεμένο άντρα, με το αθηνναϊκό ντύσιμο της εποχής, τα λίγα λόγια, που της είπε τα πρόσφερε με δυσκολία. 'Η πενταμορφη Πλακωτοπούλα μίληκε αμέσως στο σπίτι. 'Αντι όμως να ξαναβηθί και να του φέρη το νερό, παρουσιάστηκε ένας γέροντας άσημο-απλήρης. — Φίλη, ξέρε; τον ρώτησε. Πέρασε μέσα να ε-ποστάσει. 'Ολοι έχουν εγκαταλείψει την Πλάκα, έκτος από μας. 'Αλλά κι' εμείς θα την παρατήσουμε σε λίγο. — 'Ερριξε μια ματιά τριγύρω του εκείνος, είδε πως δεν υπήρχε κανείς και, αποφασιστικά, ακολούθησε το γέρο. Το σπίτι ήταν μικρό και καθαρό. Μοσχοβολούσε λεβάντα και μοσχοκάρφι κι' από το τζαμί

ΤΗΝ είχε δει ένα πρωί, σε κάποιο στενοσόκακο της έρημης Πλάκας. Στεκόταν στην πόρτα της αυλής της και πόνεζε κρυφά μερικές γλάστρες με γεράνια. 'Ο άγνωστος πλησίασε και ζήτησε ένα ποτήρι νερό. Σηκώσε η νέα τα όμορφα μάτια της και τον κύτταξε ερωτευμένη, γιατί, ενώ έβλεπε μπροστά της έναν ψηλό και γεροδεμένο άντρα, με το αθηνναϊκό ντύσιμο της εποχής, τα λίγα λόγια, που της είπε τα πρόσφερε με δυσκολία. 'Η πενταμορφη Πλακωτοπούλα μίληκε αμέσως στο σπίτι. 'Αντι όμως να ξαναβηθί και να του φέρη το νερό, παρουσιάστηκε ένας γέροντας άσημο-απλήρης. — Φίλη, ξέρε; τον ρώτησε. Πέρασε μέσα να ε-ποστάσει. 'Ολοι έχουν εγκαταλείψει την Πλάκα, έκτος από μας. 'Αλλά κι' εμείς θα την παρατήσουμε σε λίγο. — 'Ερριξε μια ματιά τριγύρω του εκείνος, είδε πως δεν υπήρχε κανείς και, αποφασιστικά, ακολούθησε το γέρο. Το σπίτι ήταν μικρό και καθαρό. Μοσχοβολούσε λεβάντα και μοσχοκάρφι κι' από το τζαμί

ΤΗΝ είχε δει ένα πρωί, σε κάποιο στενοσόκακο της έρημης Πλάκας. Στεκόταν στην πόρτα της αυλής της και πόνεζε κρυφά μερικές γλάστρες με γεράνια. 'Ο άγνωστος πλησίασε και ζήτησε ένα ποτήρι νερό. Σηκώσε η νέα τα όμορφα μάτια της και τον κύτταξε ερωτευμένη, γιατί, ενώ έβλεπε μπροστά της έναν ψηλό και γεροδεμένο άντρα, με το αθηνναϊκό ντύσιμο της εποχής, τα λίγα λόγια, που της είπε τα πρόσφερε με δυσκολία. 'Η πενταμορφη Πλακωτοπούλα μίληκε αμέσως στο σπίτι. 'Αντι όμως να ξαναβηθί και να του φέρη το νερό, παρουσιάστηκε ένας γέροντας άσημο-απλήρης. — Φίλη, ξέρε; τον ρώτησε. Πέρασε μέσα να ε-ποστάσει. 'Ολοι έχουν εγκαταλείψει την Πλάκα, έκτος από μας. 'Αλλά κι' εμείς θα την παρατήσουμε σε λίγο. — 'Ερριξε μια ματιά τριγύρω του εκείνος, είδε πως δεν υπήρχε κανείς και, αποφασιστικά, ακολούθησε το γέρο. Το σπίτι ήταν μικρό και καθαρό. Μοσχοβολούσε λεβάντα και μοσχοκάρφι κι' από το τζαμί

ΤΗ μονοτονία του Φαστιβάλ της Βενετίας διέκοψε κάπως το Ιταλικό φιλμ «Οι δεινοί», που θεωρήθηκε κρέμα από «Εξασφάλιση» και «Αλκυονίδα». Κι έγινε άφορητη να μαλωθούν παλιοί φίλοι, λ.χ. οι διαφωνίες επί της αξίας του έργου, που φέρεται στο νέο Ιταλό σκηνοθέτη Φραντζέσκο Μαζελί. Το φιλμ περιγράφει τη ζωή των πλουσίων νεοσών «ακλονόμων» μιας επαρχιακής πόλεως. Τους απασχολούν διάφορα προβλήματα: «Ο ένας ανακαλύπτει

Ο Άλαν Λάντ

πώς η μητέρα του έχει φίλο και σκεδάζει να τη σκοτώσει με το αυτοκίνητό του. Ο άλλος, θέλοντας να απαλλαγεί από μια νέα, που έπαψε να τον αγαπά, την κατηγορεί με τη βοήθεια των φίλων του για ανήθικη συμπεριφορά, κλπ. Οι ήρωες του φιλμ είναι έξη: τρεις νέοι και τρεις νέες. Την άνομιαν της ζωής τους χαλαίνει ένα έβδομο πρόσωπο, ένας νεαρός γιατρός, που εργάζεται να προτεθεί στην πόρτα τους. Το φιλμ αυτό γράφει στους δίδους, σε δύο παρατάξεις. Οι μισοί ισχυρίζονται πως είναι ένα αριστούργημα, που πρέπει οπωσδήποτε να πάρει το χρυσό Λέοντα, και οι άλλοι μισοί το βρῆκαν κακό, ανήθικο ή το χαρακτηρίσαν ανάσχεμα παλιών φιλμ του ίδιου τύπου, που σημειώσαν μόνο εμπορική επιτυχία.

Πρωταγωνίστρια του φιλμ είναι η Κλαούντια Καρντινάλε, η οποία πρωταγωνιστεί και στο άλλο Ιταλικό φιλμ του Φαστιβάλ «Ο Ρόκο και η αδελφή του». Κατά τους ασημένιους κριτικούς, όμως, το μόνο, που καθορίζει να αποδεχτεί και στα δύο έργα είναι πως είναι ένα πολύ όμορφο κορίτσι.

Η «Ιταλίδα στο Λουδοβίκο Παλαιοί» και ο σύζυγός της, ο ήθοποιος Μπρέτ Χάσελ, ανηψιός του ομώνυμου «Αμερικανού ναυάρχου», χώρισαν και πάλι. Είχαν παντρευτεί πριν από έξη μήνες και είναι η τρίτη φορά, που χωρίζουν μέσα στο διάστημα αυτό. Οι φίλοι τους πιστεύουν πως τη φορά αυτή τα πράγματα είναι πιο σοβαρά και θα οδηγήσουν διασύνθεση στο διαζύγιο.

Από τον καιρό, που παρηγορήθηκε κάπως για το γεγονός, ότι η καλύτερή της φίλη, η «Ελίζαμπετ Τσιλντ», της πήρε το σύζυγό της, το διάστημα τραγουδιστή «Έντνι Φίσερ», η Ντέμπι Ρέινολντς έχει έναν καλύτερο συνοδό: τον πολυκατομιτωμένο βιομήχανο Χάρου Κάρλ, που της κάνει αγάδες καθημερινώς, δώρα μεγάλης αξίας. Διαφεύγοντας όμως, από ημερών, τις φήμες, ότι πρόκειται να τον παντρευτεί, η Ντέμπι δηλώνει: «Έχει ήδη στο ζήνυχό του τέσσερα διαζύγια και γι' αυτό δεν του έχω καμιά εμπιστοσύνη».

Σύντομες ειδησούλες

αλήθεια». Ένα νευρικό γέλιο της Μπριζίτ Μπαρντό έκανε έξω φρενών το σκηνοθέτη Ανρί-Ζωρζ Κλουζώ. «Επρόκειτο για μια από τις πιο δραματικές σκηνές του φιλμ, κατά την οποία, σε μια σκηνή της Μοναμάτης, η Μπριζίτ προσπαθεί να παρηγορήσει το φίλο της Σάμιουελ Φρέντ, ένα δομώτο Αμερικανό, για να τον σκοτώσει. Άγνωστο για ποιά αιτία, ένα νευρικό γέλιο κατέλαβε τη Μπριζίτ, αναγκάζοντας το σκηνοθέτη να διακόψει το γύρισμα. Άρπασε θυμωμένος τη Μπριζίτ από το μπράτσο και την αναστατέσσε τέσσερες φορές τη σκάλα, προσπαθώντας να την πείσει πως η ήρωίς του Έντου, η Ντομινίκ, είναι ένα πολύ δυστυχισμένο κορίτσι, που δεν έχει κανένα λόγο να γελά. Ο Κλουζώ προσπαθεί να μάς παρουσιάσει με το φιλμ αυτό μια νέα δραματική Μπριζίτ, τελειώς αγνώστη. Τον έχει όμως απογοητεύσει το γεγονός, ότι το κορίτσι αυτό δεν παίρνει τίποτα στα σοβαρά.

Η «Εθνοποιούλα Χάγια Χαραρήτ» ήταν εξαιρετική στο πρώτο και μοναδικό της φιλμ.

Η Χάγια Χαραρήτ

δικό της φιλμ «Μπέν Χούρ». Από τότε όμως — και πόσο — η ίδια έζησε με την εξαιρετική της ερμηνεία.

— «Ας είχατε και σεις ένα τέτοιο... διπλώμα, δεσποινίς 'Αγνή, και θα σας εύρισκα αμέσως δουλειά!» (Του Αρχελάου)

πως και η νέα αυτή την τύχη των και τόνων διατόνων αστέρων, που πέρασαν από το κινηματογραφικό στερέωμα;

Ζήτημα γούστου έκανε η Ντολντορέ, ντέλ Ρίο να παραιτηθεί από το ρόλο της μητέρας του «Ελδίν» Πρίολε, στο φιλμ «Φλογισμένη καρδιά». Το ρόλο τον ανέλαβε η Καίτη Χιούραντο, η οποία δήλωσε: «Δε με νοιάζει κι αν με μεταμφέσουν σε γιαγιά του 'Ελδίν».

Ο Τζών Γουάιντ είχε ορκιστεί να μην ξαναδεί να παίξει εξωτοκικούς ρόλους σε φιλμ γουέστερν, λέγοντας πως δεν ταίριαζαν πια στην ηλικία του και πως είναι επικίνδυνοι για μια καρμιντογράφηση της «Αγγλίας» που χτυπά εδώ και 53 χρόνια. Ο ρόλος όμως που πρότειναν στο νέο φιλμ «Πήγαμε προς Βορρά», του άρεσε τόσο, ώστε δε δίστασε ούτε στιγμή να τον αναλάβει, αναστατώντας για μια ακόμα φορά την εφαρμογή της αποφάσεώς του. Στο φιλμ αυτό ο Τζών θα παίξει μαζί με το γιο του Πάτ Γουάιντ, τον οποίο θα συναντιόμαστε σε ζωντανά και μαχητικά τητα.

Η Βίβιαν Λή βγαίνει συχνά στη Νέα Υόρκη με τον Τζάκ Μέρνιθαλ, που παίζει μαζί της στο θέατρο.

Η Άνν Μπλάου περιμένει και πάλι εύτυχες γεγονότα. Υπολογίζει πως θα συμβεί κατά τα τέλη Δεκεμβρίου.

Η Πατρίτσια Όουενς παντρεύτηκε τον Τζέρι Νάθανσον, ύστερα από ένα μακροχρόνιο αρραβώνα.

Ο Τάμπ Χάντερ είναι τρελά ερωτευμένος με τη Φράνς Νιγιέν, πρώην μνηστή του Μάρλον Μπράντο.

Ο κομικός Τζάκ Λέμμον και η Φέλιτσα Φάαρσθάνιαστηκαν.

Αντίθετα, ο Μπόμπ Ντάουιν και η Τζέσι Ντάρντλ διαλύσαν το δικό τους αρραβώνα.

Εφτάσαν στη Ρώμη ο Ρόκ Χάτσον και η Σάντρα Ντίντ, για να παίξουν μαζί με τη Τζέσι Ντάρντλ στο φιλμ «Επτάσε ο Σεπτέμβριος».

Ενώ η Άθινα θ' απο...

κλήση κατά την προσεχή περίοδο πάντε νέους υπερπολύ τελείς κινηματογράφους πρώτης προβολής, στην Αγγλία ή κρίσις του κινηματογράφου παίρνει τραγικές διαστάσεις. Ο έβδομοδιαίος δαίμονς των θεατών κατέβηκε στα 8.400.000 έναντι των 9.200.000 του Μαΐου και των 10.300.000 του Ιουνίου 1959. Υπολογίζεται πως για το 1960 ο αριθμός των εισιτηρίων δε θα φτάσει τα 500 εκατομμύρια.

Ο Τζών Γουάιντ

Ενώ το 1946 είχε ανέλθει τα 1.600 εκατομμύρια. Από το 1954 το ένα τέταρτο των κινηματογράφων της Αγγλίας έκλεισαν τις πόρτες τους, φυσικά ύπαρξη μιας σοβαρής οικονομολογίας: στην Ελλάδα δεν έφτασε ακόμα η τηλεόραση.

Ο Άλαν Λάντ, με τη βοήθεια του γιου του Ντέιβιντ, σκότωσε μέσα σε ένα μήνα στο ράντο του, στο Χίντεν Βάλεϋ, 19 κροαλίες. Αποδίδει την αδηφύγαν των επικινδύνων αυτών έρπειτων στην υπερβολική ζέση, που έκανε στην Αμερική κατά το εφετινό καλοκαίρι.

Το Ζάγκρεμπ γίνεται σύγασμα το Χέλλνγκεν των Βαλκανίων. Ο Ορσόν Γουέλλες θα γυρίσει εκεί τη νέα του υπερπαραγωγή, που θα έχει για θέμα τη διολοφονία του αρχιδούκους της Αυστρίας στο Σαράγεβο, η οποία έγινε το 1914 αφορμή του πρώτου παγκοσμίου πολέμου. Αυτό θα είναι όμως το πέμπτο φιλμ, που θα γυριστούν το χειμώνα στο Ζάγκρεμπ Ευρωπαίοι και Αμερικανοί παραγωγοί και καλλιτέχνες. Θα προηγηθούν άλλοι, με τιτλούς των οποίων και ο Γάλλος σκηνοθέτης και ηθοποιός Ρομπέρ Οσσέν, ο οποίος με παρτενιέρ την Τζέσι Ντάρντλ θα γυρίσει ένα Νοτιοαμερικανό «ντεσπεράντο» στο φιλμ «Η ήδονη της βίας».

Για πρώτη φορά στη μακροχρόνια καριέρα του, ο Μωρίς Σεξάλιε θα φορέσει τάρσα ενός άδελφου, για να παίξει στο νέο φιλμ του Ζαν Νεγκουλέσκο «Σουζέτ». Ο Μωρίς θα υποδυθεί το ρόλο ενός παπα, που τραγουδάει, για να βοηθήσει τους αναξιοπαθείς πιστούς του με τα χρήματα, που κερδίζει.

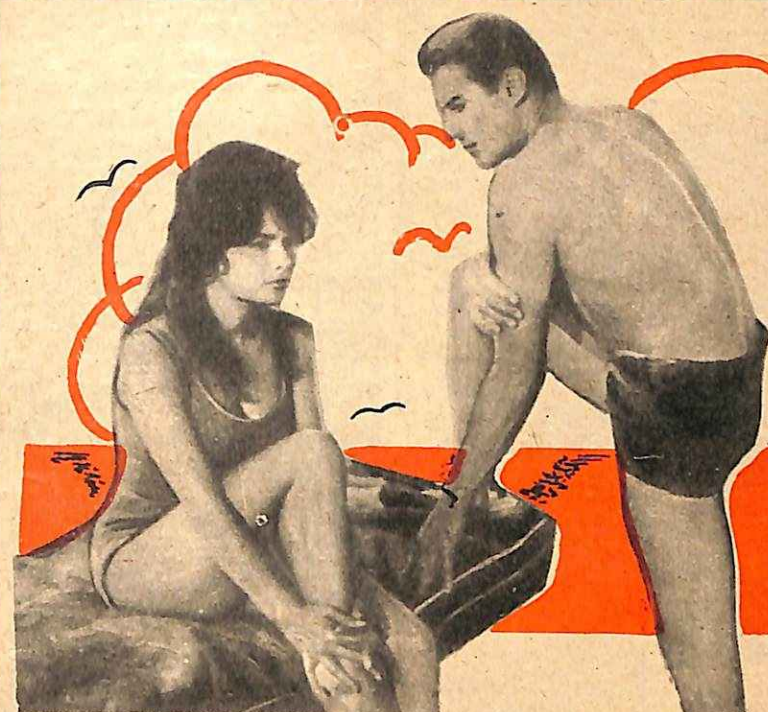
Παρά την παραμυθένια αμοιβή, που θα πάρει για το γύρισμα της «Κλεοπάτρας» — ένα ολοστρόγγυλο εκατομμύριο δολάρια — η «Ελίζαμπετ Τσιλντ» είναι κατά βάθος μια δυστυχισμένη γυναίκα. Αιτία της αγωνίας, που τη βασανίζει τις ημέρες αυτές, είναι μια άνωθεν επιτολή, η οποία την πληροφορεί, ότι προετοιμάζεται μια απαγωγή των παιδιών της, με το σκοπό να της ζητήσουν λύτωση.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΙΟΥ

ΔΙΑΚΟΤΤΕΣ ΣΤΟ ΣΑΙΝ-ΤΡΟΠΕΖ

Πρόσωπα:

ΜΑΝΕΤ ΦΙΛΙΠ ΠΩΛΕΤ ΡΟΖΕΝ ΚΡΑΝΤΖ ΤΑΤΙΑΝΑ ΠΑΣΚΑΛ ΠΕΤΙ ΜΙΣΕΛ ΩΚΛΑΙΡ ΜΙΣΕΛΙΝ ΠΡΕΑ ΑΙΜΕ ΚΛΑΡΙΟΝ ΕΥΑ ΛΙΝΚΟΒΑ

Θον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Όπως κάθε χρόνο, οι ξέστες του Αυγούστου έχουν φέρει στην Κωστή Ακτή πολυκατομιτωμένους από όλα τα μέρη του κόσμου, αλλά και ωραία κορίτσια, που θέλουν να περάσουν εκεί τις διακοπές τους. Δε ζητούν χοήματα, αλλά απλώς μια συντροφιά, στέγη

και τοσφή. Ο ζωγράφος Φίλιπ Όζιέ περνά το καλοκαίρι του στη Βίλλα της Πωλέτ, μιας πλουσίας γνωστής του, μαζί με την εκάστοτε φίλη του. Εφέτος φτάνει εκεί με τη Μανέτ, που γνωρίσε τυχαία σε ένα μπαρ του Σαιν Τροπέζ. Ο γιος της Πωλέτ, ο Μισέλ, συμπάθει τη Μανέτ και της δίνει να καταλάβει πως θα έμενε κοντά της αν κι εκείνη το ήθελε αυτό.

Ενώ ο Φίλιπ την κυττάζει από την ανοιχτή πόρτα, η Μανέτ εξακολουθεί να τσαλακώνει το εισιτήριο του Μισέλ. Ένα συνθηματικό σφύριγμα του Φίλιπ, είναι όμως αρκετό για να την κάνει να σταματήσει και να γυρίσει προς το μέρος του.

Η Μανέτ δεν άπαντά, συγκρατεί όμως με δυσκολία τα δάκρυά της.

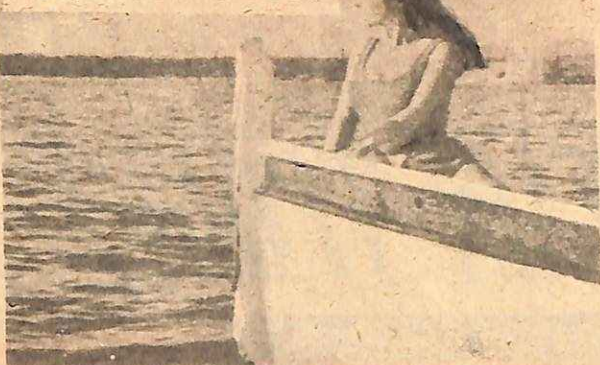

Είναι το αυτοκίνητο του Μισέλ... Θεέ μου, ποιος θα τον σταματήσει... Φεύγει ο Μισέλ!

Είναι μια ώρα από τότε που έπεσε στη θάλασσα κι' ακόμα να τη βρούμε.

Η βενζινάκατος τρέχει προς όλες τις κατευθύνσεις. ενώ οι δυο επιβάτες της προσπαθούν μάταια να βρουν κάπου την Πωλέτ.

Σε μια στιγμή ο Φίλιπ κά-
τι διακρίνει και φωνάζει...

Η Μανέτ σφίγ-
γει τα δόντια από
άγωνία και σκύ-
βει έξω από τη
βενζινάκατο, σαν
να προσπαθή να
φτάσει πιο γρήγο-
ρα κοντά στην
Πωλέτ. Εκείνη
πάντως δε φαίνε-
ται να τους προ-
σέχει κι' εξακολου-
θεί να κολυμπά με
όλες τις δυνάμεις
της προς το μικρό
λιμανάκι. Στο με-
ταξύ η βενζινάκα-
τος όλο και την
πλησιάζει...

— Πιο δεξιά Φίλιπ... Λίγο
ακόμα και την φτάσαμε!

Ο Φίλιπ προσποι-
είται πως δεν ξέρει ό-
τι η Πωλέτ έπεσε στη
θάλασσα, για να στα-
μάτησι τη φυγή του
Μισέλ.

— Μπράβο Πωλέτ... Αυτή τη
φορά θα τα καταφέρεις να φτάσεις
στη σημαδόουρα... "Ερχομαι κι'
εγώ να σου κρατήσω συντροφιά."

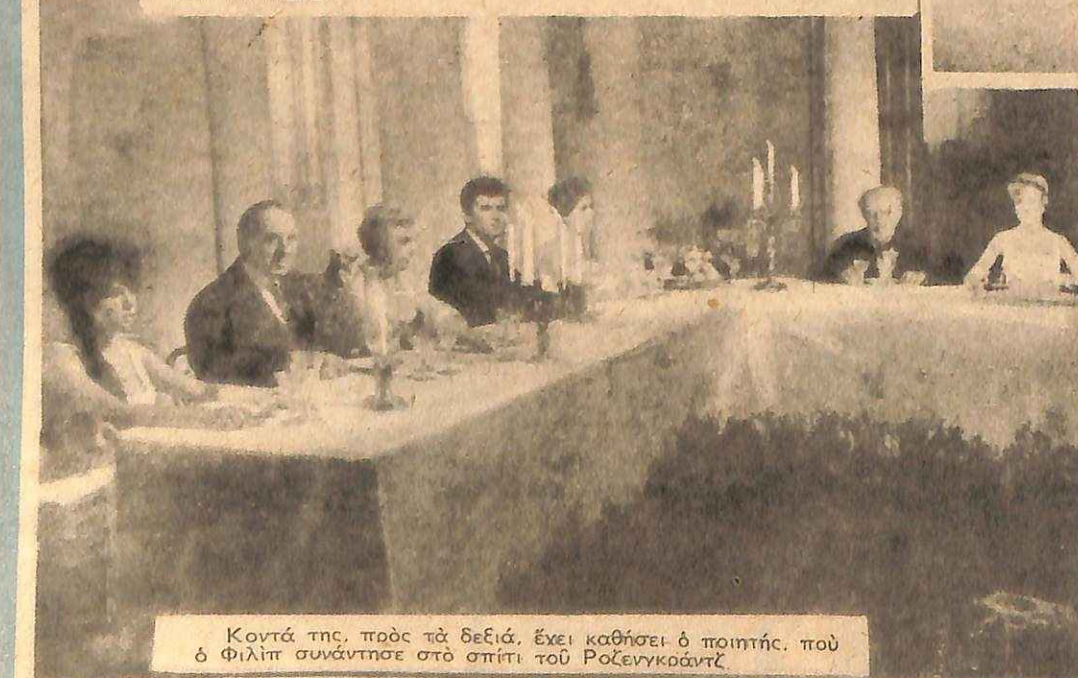

Γρήγορα όμως
η Πωλέτ καταθέ-
τει τα όπλα και
κουρασμένη ζητάει
μόνη της ν' ανέβη
στη βενζινάκατο.

— Θέλω να μου
ορκιστής πως δε θα
επαναλάβεις αυτή την
τρέλλα!...

— Ποτέ πιά... ό-
κίζομαι!

Στο τραπέζι, που έχει εγκατασταθή σε μια μεγάλη αίθουσα, οι
καλεσμένοι μένουν σιωπηλοί γιατί τους έχει παγώσει η μελαγχ-
ολία της Πωλέτ.

Κοντά της, προς τα δεξιά, έχει καθήσει ο ποιητής, που
ο Φίλιπ συνάντησε στο σπίτι του Ροζενγκράντζ.

Τους ήχους των βιολιών σκεπάζει πότε-πότε
ο θόρυβος κάποιου πυροτεχνήματος, που έκτο-
ξεύεται και οι φωνές θαυμασμού, που το διαδε-
χονται.

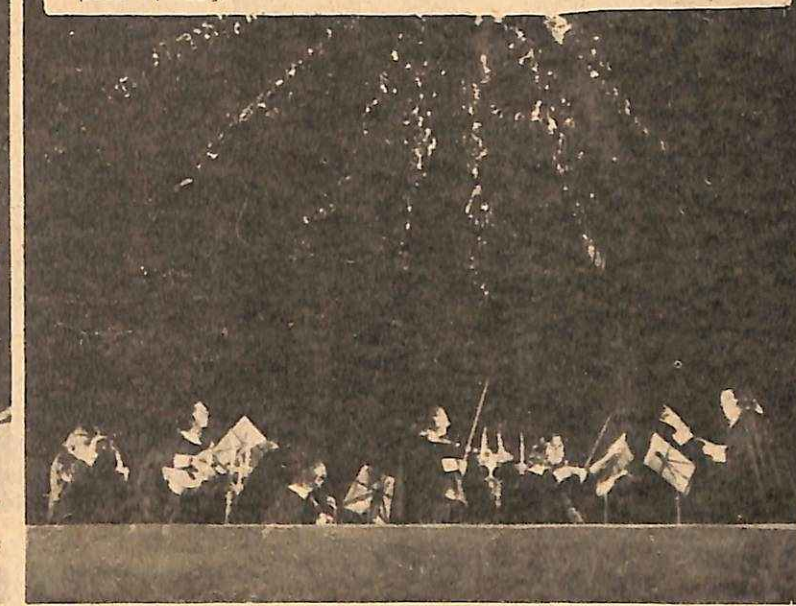

Ο Φίλιπ προσπαθεί με' κάθε τρόπο να σκορπίσει λίγο κέφι. Η
Πωλέτ το αντιλαμβάνεται.

— Σ' εύχαριστώ, Φίλιπ.

Ένα τελευταίο πυροτέχνημα γεμίζει τον ουρανό με πολύ-
χρωμες λάμψεις. Ύστερα όλα θυβρίζονται στο σκοτάδι και μό-
νο τα βιολιά εξακολουθούν να σκορπούν παντού τη γλυκεία
μουσική τους.

Μια γυναικεία φωνή ακούγεται τότε να λήψι με ξε-
νική προφορά.

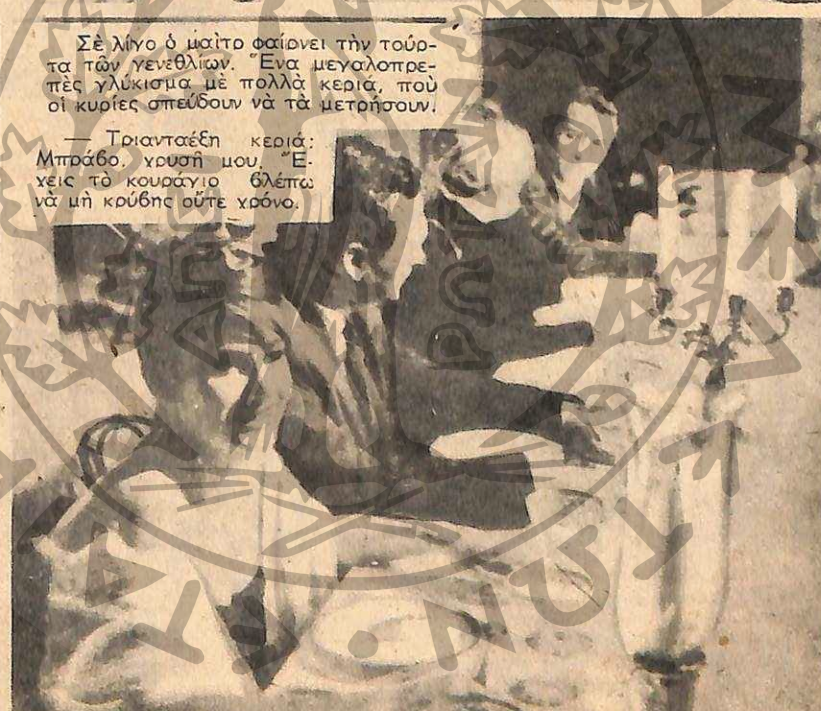

— Όλα είναι θαύμα!...

Είναι η Γιουγκοσλάβα γόησσα, που έχει καθήσει κον-
τά στο Φίλιπ και του πιάνει το χέρι, που εκείνος έχει
αφήσει πάνω στο τραπέζι. Πριν τραθήσει το χέρι του ο
Φίλιπ την κυττάζει στα μάτια.

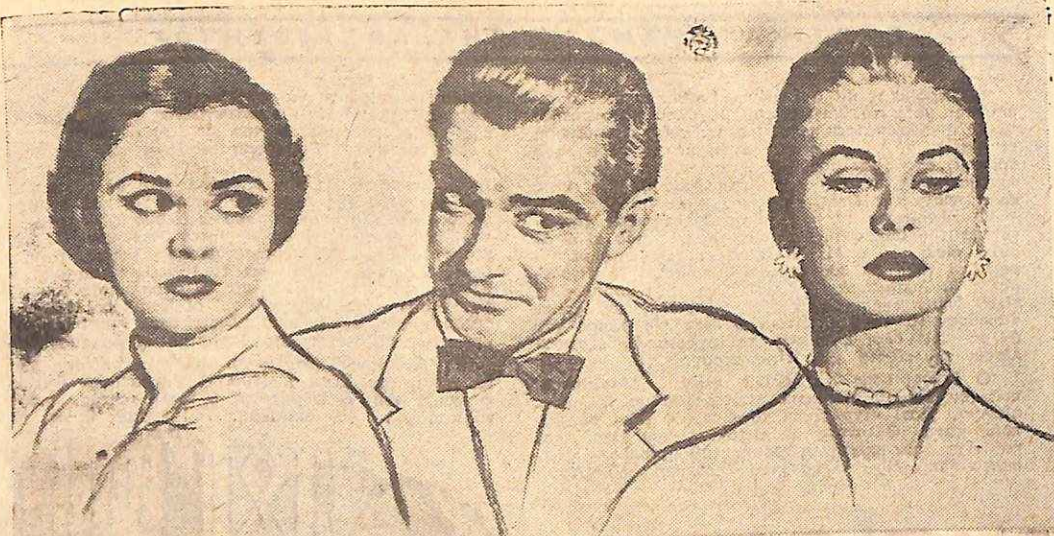

Η Μανέτ, που βρί-
σκεται στο άλλο ά-
κρο του τραπέζιού,
βλέπει τη σκηνή και
παρακολουθεί κάθε
τους κινήσι.

Σε λίγο ο μάιτο φαίνει την τούρ-
τα των γενεθλίων. Ένα μεγαλοπρε-
πές γλυκίσμα με πολλά κερά, που
οι κυρίες σπεύδουν να τα μετρήσουν.

— Τριαντάξή κερά;
Μπράβο, χουρή μου. Έ-
χεις το κουράγιο βλέπω
να μη κρύβεις ούτε χρόνο.

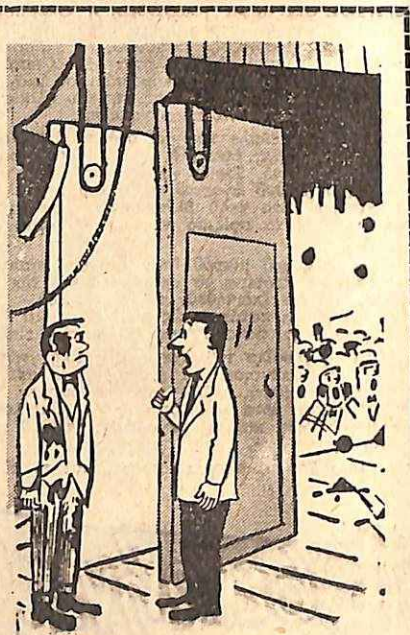
Δεν μούμενε καμμία αμφιβολία, ότι ύστερ' από εξη μήνες θα ζητούσε τη Σουλβία.

ΔΙΣΟΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

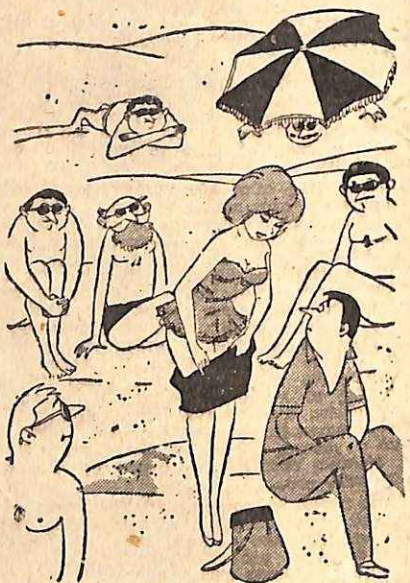
ΑΠΟ παιδάκι ακόμα ήξερα πως ήμουν «έξυπνη», ενώ η Σουλβία, η μικρότερη αδελφή μου ήταν ή «ομορφιά». Δεν τη χλεύαζα γι' αυτό. Ήταν τόσο αξιολύπητο πλάσμα, μια σωστή ξανθογάλη κοίτα.

Η Ξύπνη και η Ομορφιά

Μόνον όταν μπήκε στη ζωή μας ο Νταϊβ Κάμερον, ένοιωσα πως η Σουλβία, εκτός από αδελφή μου, μπορούσε να είναι και μια επί κίνηση αντίζηλος μου...

—Το κοινόν ζητάει επιμόνως να ξαναβγής!

—Ευτυχώς φορούν όλοι μαύρα γυαλιά κι' έτσι δε με βλέπουν!

—'Αν είσθε εσείς ο μελαγχρινός νέος που αναφέρει το ωροσκόπιο μου, τότε ακούστε και τη συνέχεια: 'Τά υποιλλάντια σ'αφ'έφρονον τύχη'!...

ΜΗ σ'ας φανή παράξενος ο χαρακτηρισμός του σημερινού άστεριού μας. «Αεικίνητον»! Πώς θα μπορούσε, κανείς, οποιαδήποτε δουλειά κι' αν κάνει, ακόμα κι' όταν παίζει μπάλλα, να μη σταθή ούτε δυο λεπτά ήσυχος στη θέση του—μια και είναι άνθρωπος, κι' ο ανθρώπινος οργανισμός είναι πεπερασμένος δηλαδή έχει ώρισιμένα όρια αντοχής και δράσεως.

Αδελφεία της Μπάλλας

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΒΕΡΝΕΖΗΣ: Τό «αεικίνητον» της Α.Ε.Κ.

Τόν κυττάζω—είναι έτοιμος να κλάψη. Πώς να μη τον συμπόνεσες—ένα κοτζάκι παλληκάρι που στέκει θλιμμένο.

Ο Θεόφ. Βερνέζης

Και τώρα μίλα μου λίγο για το παρελθόν. Για τα περασμένα σου χρόνια. Δεν έχει να πη και πολλά. Τί παρελθόν να κρύβεται στα είκοσι του χρόνια;

—Πώς τάφερε έτσι η μοίρα, Θεόφιλε; —Μά είναι απλό. Ήμουν πριν από τέσσερα χρόνια μπασκετμπωλίστας (τό δεύτερο σπόρ στο οποίο τρέφει αδυναμία, μετά το ποδόσφαιρο). Μπασκετμπωλίστας του «Ιωνικού».

ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΗΤΕΡΕΣ

Η ύγινης μητέρα, που μπορεί να θρέψει το παιδί της αποκλειστικά με το γάλα της επί 6 μήνες, μπορεί να είναι απόλυτα ευχαριστημένη και περιφανε για το έργο της. Γιατί έδωσε έτσι στο μωρό της τις καλύτερες δυνατότες βάσεις για την ανάπτυξή του. Αν κατορθώσει δε να το «αποκόψετε», να το απογαλακτίσει σιγά - σιγά και συστηματικά, συμπληρώνει τότε το πρόγραμμά της τελείας διατροφής του.

Δεν υπάρχουν ώριμοι και γενικοί κανόνες για το ρυθμό της απογαλακτίσεως. Οι περισσότερες όμως μητέρες την αρχίζουν από τον έκτο μήνα. Ός τότε, το μωρό έχει πιά συνήθει στη γεύση διαφόρων άλλων καταλλήλων τροφών - που έχουν αρχίσει να του δίνουν από τους 4 μήνες ή και νωρίτερα ακόμη. Συνεπώς, είναι πια προετοιμασμένο για ν' αντικατασταθεί ο δεύτερος θηλασμός της ημέρας (στις 10 το πρωί) με μία σιμιγδαλόσουπα.

Δύο βδομάδες αργότερα, μπορεί να καταργηθεί κι άλλος θηλασμός (των 6 το απόγευμα) και ν' αντικατασταθεί με τεχνητό γάλα.

Τι γάλα θα διαλέξει τότε η μητέρα; Μπορεί να προτιμήσει ένα έβατορ καλής μάκρας, με όλη του την κρέμα, ή ένα «πλήρες» γάλα σε σκόνη. Αλλά και το νοπτό αγελαδινό γάλα είναι πολύ καλό, αρκεί μονάχα να προσοχτείται από ζώα εξαιρετικά μένης υγείας, να βράζεται καλά, να αραϊώνεται με το ανάλογο βρασμένο νερό και να συμπληρώνεται με λίγη ζάχαρη.

Υστερα θα καταργηθεί και τρίτος θηλασμός, των 2 τ' απόγευμα, και κατόπιν με τη σειρά των 6 το πρωί και των 10 το βράδυ. Σε καθεμιά περίπτωση, θα χορηγηθεί ξένο γάλα αντί για το μητρικό.

Πώς θα «αποκόψετε» το μωρό σας

Το ιδεώδες είναι να μεσολαβούν κάθε φορά δυό βδομάδες, πριν καταργηθεί κι άλλος θηλασμός. Αν όμως η μητέρα αντιληφθεί πως ελαττώθηκε πολύ το γάλα της - όπως συμβαίνει συχνά - μπορεί να επιταχύνει το ρυθμό της απογαλακτίσεως, περιορίζοντας σε μία βδομάδα μονάχα το διαλείμμα πριν από κάθε μεταβολή.

Πάντως, δεν συνιστάται ποτέ να «αποκόβεται» το παιδί απότομα και μεμιάς (εκτός αν υπάρχει απόλυτη ανάγκη, για λόγους υγείας ή για άλλη σοβαρή αιτία), γιατί μπορεί να υποφέρει το εύαίσθητο πεπτικό του σύστημα, κι ακόμη περισσότερο ο ψυχικός του κόσμος. Πράγματι, ο θηλασμός από το στήθος της μητέρας δεν προσφέρει στο μωρό μονάχα τροφή για να γεμίσει την κοιλιά του, αλλά και το ευχάριστο επίσης ψυχικό και του φέρνει ένα συναισθηματικό ασφάλεια. Επιδρώντας το απότομα από τη συναισθηματική αυτή ικανοποίηση, το κάνουν ανήσυχο και δυστυχισμένο - προσωρινά τουλάχιστον.

Είναι λοιπόν πολύ καλλίτερος ο βαθμιαίος απογαλακτισμός, με τον προοδευτικό ρυθμό που υποδείξαμε, εφόσον το επιτρέπουν οι συνθήκες. Έτσι, το γάλα της μητέρας λιγοστεύει σιγά-σιγά, όσο ελαττώνεται η διέγερση των μαστικών αδένων από το θηλασμό. Το παιδί δε βρίσκει πια αρκετό μητρικό γάλα, κι έτσι δέχεται προθυμότερα το ξένο.

Πολλά μικρά συνηθίζουν εύ-

κολα να πίνουν το ξένο γάλα με φλυτζάνι, ιδίως αν αυτό είναι ειδικά στιαγμένο για μικρά παιδιά. Αλλά όμως δυστροπούν και δεν το θέλουν με κανένα τρόπο, γιατί το βρίσκουν κρύο, σκληρό και άπικρο. Επειτα από το ζεστό και μαλακό μητρικό στήθος.

Έχει άλλωστε κι άλλα μειονεκτήματα το φλυτζάνι: Χτυπάει και μολώνει το χυμώδη ούλα του παιδιού. Χύνεται από έξω μία ποσότης από το γάλα. Το μωρό καταπίνει μαζί και αέρα.

Το αποτέλεσμα είναι να το αντιπαθήσει το παιδί, σε τέτοιο σημείο ώστε να μην το δέχεται και στο μέλλον, επί πολλούς μήνες.

Προκειμένου λοιπόν ν' αντιμετωπίσει η μητέρα αυτούς τους κινδύνους, είναι προτιμότερο να μεταχειρίζεται υπιπερόν για τον τεχνητό θηλασμό. Βέβαια, θα κάνει ένα κόπο παραπάνω, για να βράζει και ν' αποστειρώνει το μπουκάλι και τη θηλή - ιδίως το καλοκαίρι. Αλλά αξίζει τον κόπο, για την ευχαρίστηση του παιδιού της.

Συνήθως, το στήθος της μητέρας παύει να γάλα, όταν «αποκόψει» το παιδί της, είτε λίγο αργότερα. Αν όμως δε συμβεί αυτό, πρέπει να συμβουλευθεί το γιατρό της, που θα της δώσει ένα κατάλληλο φάρμακο για το σταμάτημα της λειτουργίας των μαστικών αδένων.

ΕΠΕΣΕ ΑΠΟ 1000 ΜΕΤΡΑ ΚΑΙ ΣΩΘΗΚΕ

Ένας από τους τυχερότερους ανθρώπους του κόσμου είναι οίχως άλλο ο Άμερικανός δεκαετής της αεροπορίας Τζέι Αϊνλο. Στο δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, πετούσε πάνω από ένα νησί των Φιλιππίνων, όταν το αεροπλάνο του έπαθε κάποια σοβαρή βλάβη. Πήδησε τότε στο κενό, από ύψος 1000 μέτρων. Αλλά το αλεξίπτωτό του δεν άνοιξε, όταν τραβήξε το κορδόνι του, κι έτσι εξακολούθησε να πέφτει ελεύθερα! Θα τσακίζονταν δε σφαλώς στο έδαφος, αν δε υπερέβαινε στα κλαδιά ενός δέντρου που τον συγκράτησε κι έκοψε τη φάρα του. Έτσι, γλύτωσε μόνο με μερικά μικροτραύματα.

ΟΜΠΡΕΛΛΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΤΣΑΝΤΑ

Στο Παρίσι, η τσάντα αυτή είναι η τελευταία λέξη της μόδας. Έχει μήκος ένα περίπου μέτρο και προορίζεται να δεχτεί εκτός από τα διάφορα εσάρτηματα, που βάζουν συνήθως μέσα στη τσάντα τους οι γυναίκες, μία μικρή ομπρέλλα, για να βρίσκεται στη διάθεσή της κατόχου σε μία ώρα ανάγκης. Η γυναίκα τσάντα, η δ. ποία δείχνει πάντα μία τάση να μεγαλώνει, έφτασε έτσι διαστάσεις ρεκόρ, που δεν είχε ποτέ μέχρι σήμερα.

ΕΦΙΠΠΑ... ΛΙΟΝΤΑΡΙΑ

Γά καλοντυμένα ζώα του περιήφου τουρκικού της Μόσχας έδωσαν προ ημερών ένα άκμα δέλυμα των Ικανοτήτων τους. Όταν τα λιοντάρια του θηριοδασεού Ποπόφ τελείωναν το νούμερό τους, μπήκαν στο κλουβί ζώων του τσίρκου και τότε τα θηρία ο' ένα πρόταγμα του θηριοδασεού πήδησαν πάνω στις σάλλες των άλλων. Έκαναν ένα γύρο και απέχωσαν από την πίστα, Εφίππα! Φυσικά, την έξοδο αυτή συνόδεψαν τα ένθουσιώδη χειροκροτήματα των θεατών, γιατί έπαρκετο για έναν άλλο, που επιτυγχάνεται για πρώτη φορά στην ιστορία του τσίρκου.

ΧΩΡΙΣ τον Πλάτωνα, τον Ξενοφώντα και τον Αριστοτέλη, δε θα γνωρίζαμε τη φιλοσοφία του Σωκράτη. Ο ίδιος δεν έγραψε τίποτα. Δεν άφησε κανένα γραπτό έργο. Μόνο μιλούσε. Αλλά η ομιλία του ήταν ποιότητας. Η Αθήνα δε γνώρισε παρόμοιο ομιλητή με τόσο ήλικη και φιλοσοφημένη σκέψη. Ο Πλάτων λέγει για το Σωκράτη ότι ήταν ο άριστος, ο φρονιμώτατος και ο δικαιοτάτος των τότε Έλλήνων. Πρέπει να σημειώσουμε ακόμα πως ο Σωκράτης δεν είχε ιδιούση κανονική φιλοσοφική σχολή, κατά το πρότυπο των άλλων φιλοσόφων της εποχής του. Αλλά συζητούσε όπου τύγαινε: είτε με τους μαθητές του, είτε με τη λαό. Και είχε φανατικούς και άφοσιωμένους.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Ο πιο μεγάλος από τους φιλοσόφους

νους όπαδούς, που πολλοί πέρασαν στην ιστορία, σαν τον Εύριπιδη, τον Ξενοφώντα, τον Πλάτωνα, τον Αλκιβιάδη, τον Κορίττιο, τον Κρίτωνα. Και συζητούσε είτε περιπατώντας στους δρόμους της Αθήνας, είτε σε κάποιο απόμερο και ήσυχο μέρος.

Ο Σωκράτης δεν αγαπούσε τους μεγάλους πεποιτούς, ούτε τα ταξίδια. Δεν έδινε από τα χείλη της Αθήνας. Τον ενδιέφεραν οι άνθρωποι και όχι η φύσι. Το καλοκαίρι έφτανε ως τις καταπρόσινες όχθες του Ιλισού, κοντά στον Άρδιστό και δίδασκε διαλεγόμενος κάτω από κάποιο σύσκιο δέντρο. Όταν έκανε πολλή ζέση έδρευε τα πόδια του μέσα στον Ιλισό, που φαίνεται πως διατηρούσε τότε τρεπόμενο νερό ακόμα και το καλοκαίρι.

Πολλές φορές ο Σωκράτης έπιανε κουβέντα και συζητούσε με όσους συναντούσε, στην αγορά, στο δημόσιο γυμναστήριο ή στο δρόμο, αδιάφορο αν ήταν τρανοί ή ταπεινοί άνθρωποι. Είχε δικό του τρόπο συνδιαλέξεως. Καμυνόταν πως δεν ήξερε το ζήτημα κι έκανε απλές και αμελείς ερωτήσεις, ώστε να παρασύρει τον ακροατή στη συζήτηση. Ο ίδιος έλεγε πως ακολουθούσε, στη διαλεκτική μέθοδο, το επάγγελμα της μητέρας του που ήταν μαμή. Ζητούσε κι' αυτός να εκκασίσει τις απαντήσεις του συνομιλητή του και να τον φανερώνει τη σκέψη του. Γι' αυτό ονόμαζε τον εαυτό του «μαιομένης της σκέψεως».

Σκοπός των συζητήσεών του ήταν η ανεύρεση του καλού. Σ' αυτό απέβλεπε κατά βάση όλη η φιλοσοφία του. Ν' αποκτήσουν οι άνθρωποι τη γνώση του καλού με την αναζήτηση της αληθείας. Έτσι θα εδμιουργείτο μία ήλικη κοινωνία. Ο Πλάτων στους σωκρατικούς διαλόγους μας αποκαλύπτει τον πραγματικό Σωκράτη. Το λιμπερότερο φιλόσοφο των αιώνων, τον ήλικώτερο και μεγαλύτερο άνθρωπο της εποχής του.

Ο Σωκράτης γεννήθηκε το 470 π.Χ. και έζησε στη μεγάλη εποχή της αθηναϊκής δημοκρατίας. Στο χρυσό αιώνα της Αθήνας. Ήταν φίλος και θαυμαστής του Περικλή και της Ασπασίας, της οποίας εκθειάζει, σε διαλόγους με τους μαθητές του, την επιστημονική κατάρτιση και τη ρητορική ικανότητα. Έλεγε ακόμα για την Ασπασία, ίσως με κάποια δόση φιλάρσεως υπερβολής και μετριοφροσύνης, πως σ' αυτή γωστόους «μεγάλο μέρος από τη διαλεκτική του μέθοδο».

Ο πάτερας του Σωκράτη ήταν γλύπτης και λεγόταν Σωφρόνισκος. Και η μητέρα του Φαινομένη ήταν μαμή. Στην αρχή ακολουθούσε το επάγγελμα του πατέρα του και φαίνεται με επιτυχία, αφού στην Ακρόπολη υπήρχε ένα αγάλμα που παρίστανε τις τρεις Χάριτες, που σωζόταν ακόμα και την εποχή του Πausanias (το 2ο π.Χ. αιώνα) και το όποιον έλεγαν πως ήταν έργο του Σωκράτη.

Γρήγορα όμως άφησε τη γλυπτική για τη φιλοσοφία.

Το παρουσιαστικό του Σωκράτη δεν είχε τίποτα το όρατικό, όπως το βλέπουμε στα αγάλματα. Ήταν μικρόσωμος, άσπυρος, με πλακούρη υπό τη χοντρά νείλια γυμναστικής και κοιλιαράς. Ασφαλώς θα ήταν η γυνώ-

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

στότερη και γοακρηγοικώτερη φυσιογνωμία της Αθήνας. Γύριζε πάντοτε ευπόλητος και φορούσε γεωμετρικά-καλοκαίρι τον ίδιο γιτών. Όσο κρύο και γάκιε δεν έβαζε έπανωφόρι. Ήταν τρωμερά λιδοβίαιος. «Αν αναγκάσω ένα σκλάβο να ζήσει σαν το Σωκράτη, έλεγε ο Αντίφων, θα δραπέτευε άμέσως». Επί πλέον τον χαρακτήριζε μεγάλη αφοικέρεια αν και ήταν πείμπωνας. Πατέ του δεν πληρώθηκε για τη διδασκαλία του όπως έκαναν οι άλλοι φιλόσοφοι. Οι περισσότεροι ωστόσο μαθητές του ήταν νέοι πλουσιών και ευνείων οίκογενείων, που πρόσθετα θα του έδιναν νοήματα. Ήσαν αφοσιωμένοι σ' αυτόν και φανατικοί όπαδοί του. Τους τσάδουσε η ήλικη προσωπικότητά του και η καοιπαμένη ομιλία του. Είχε εξαιρετικό γούμορ στις συζητήσεις και άρετη ειρωνείας, που αποτελούσε μέρος της διαλεκτικής του μεθόδου.

Ο Σωκράτης έφευγε το πρωί από το σπίτι του και γύριζε τη νύχτα. Κάποτε όμως έμενε μόνος επί πολλές ώρες, ακόμα και ένα είκοσι-τετράωρο, στο δωμάτιό του θυσιμεύς σε σκέψεις.

Για το νοικοκυριό και για την συντήρησή του σπιτιού δεν ενδιαφερόταν και με τη ζωή που έκανε δεν πρέπει να ήταν περίφημος σύλγος. Και όμως παντοεύτηκε δύο φορές. Πρώ-

τα με τη Μυρτώνη με την όποια απέκτησε δυό γιουούς κι' ύστερα με την Ξανθίππη που έφερε στον κόσμο και τρίτο γιοιό. Την Ξανθίππη την παρουσιάζουν οι αταυρικοί ποιητές για φοβερή γυναίκα. Δυστορη και νευρική, που άμα την έβλεπαν τα νεύρα της δεν άνηδονε που να μη το εκσθευδονίση κατά της κεφαλής του μεγάλου φιλοσόφου... Αλλά οι αταυρικοί ποιητές ήσαν πάντα υπερβολικοί στις κρίσεις τους και πολλές φορές έδιναν καν πράγματα για τις κομωδίες τους. Αλλωστε κάποιος εκνευρισμός της Ξανθίππης θα ήταν δικαιολογημένος από τη ζωή, που έκανε με το Σωκράτη.

Τη φιλοσοφία του Σωκράτη τη διακρίνει βαθύ θρησκευτικό αίσθημα. Ο ίδιος είχε κάποια μυστικοπάθεια. Έλεγε συχνά πως μία έσωτερική θεία φωνή - το δαιμόνιό του - του μιλούσε και τον οδηγούσε στις σκέψεις και τα έργα του. Επρέσβευε την ύπαρξη ενός και μόνου Θεού και πίστευε στην επιδίωξη της ψυχής και της αρετής. Ίσως στην πίστη του αυτή όφειλεται και το θάρος που τον διέκρινε σ' όλη τη ζωή του και εκδηλώθηκε με πραγματικό μεγαλείο στο θάνατό του. Υπήρξε μία γενναία φύσι. Στον πόλεμο έδειξε ανδρεία και καρτερία. Έλαβε μέρος σε τρεις εκστρατείες: την πρώτη φορά στην Πετιόδια (432), όπου έσωσε και τη ζωή του Αλκιβιάδη. Τη δεύτερη στο Δήλιο (424) και την τρίτη στην Αμοιόπολη (422) όταν είχε περάσει τα πενήντα.

Το ίδιο θάρος, με τον πόλεμο, έδειξε και στην εϊρηνηκή ζωή. Κατεπόλεψε τις έδωριες θεωρίες των σοφιστών και κατέκρινε τα τρωτά της πολιτείας. Εύρισκε πως ήταν γελοίο οι άγοντες να εκλέγονται με κλήρο. Όταν ήταν μέλος της Πρυτανείας δικάστηκαν και καταδικάστηκαν σε θάνατο οι αταυρικοί που δεν είχαν προεσπλάξει και θάψει τα πτώματα μετά τη ναυμαχία των Αργινουσών, λόγω της θαλασσοταραχής, που επικρατούσε. Η κατηγορία ήταν άδικη, γιατί με την περισυλλογή των πτωμάτων δεν κινδύνευε να δολοφονηθεί ολόκληρος ο αθηναϊκός στόλος. Οι δημαγωγοί όμως είχαν έξεγειρίσει την κοινή γνώμη, που ζητούσε να τους δικάσει έκτακτο και προαίωμα δικαστήριο. Ολόκληρη η Πρυτανεία ήταν καταδικαστική. Ο μόνος τότε που αντίσταθηκε εναντίον της καταδίκης, με όλη τη δύναμη της ψυχής του, ήταν ο Σωκράτης.

Αλλοτε πάλι ο μεγάλος φιλόσοφος πήρε διαταγή από τους Τριάντα Τυράντους να κάνει κάποια παράνομη σύλληψη. Αλλά ανήθηκε κατηγορηματικά, παρ' όλη την τρωκρατία που επικρατούσε τότε στην Αθήνα. Και η ζωή του σωθήκε, μετά την άρνηση, γάκι στην άναστροπή των Τυράντων.

Η διδασκαλία του Σωκράτη και το θάρος με το όποιο κατέκρινε κάθε τι που θεωρούσε στραβό, ήταν φυσικό να του δημιουργήσουν εχθρούς. Σ' αυτούς προστέθηκαν και οι αταυρικοί ποιητές που τον παρουσίασαν για ένα κοινό σοφιστή και τον δακωιδόησαν από τη σκηνή του θεάτρου. Ο Αριστοφάνης έγραψε ολόκληρη κομωδία, τις «Νεφέλες», για να τον γελοιοποιήσει. Τον παρίστανε σαν ένα γερό παλαδό και αερολόγο που δίδασκε στους νέους πως να παρουσιάζουν το άδικο για δικό. Σε κάποια μάλιστα παράστασι που τον διακωμωδούσαν ήταν παρών και ο Σωκράτης. Κι' επειδή μερικοί από τους θεατές γυρίαν προς το μέρος του, για να τον δουν σπώθηκε οδός στη θέσι του για να... τον βλέπουν καλύτερα! Δείγμα κι' αυτό του χιούμορ, που τον διέκρινε.

Έτσι προετοιμάστηκε το έδαφος για τη δική και την καταδίκη του μεγάλου φιλοσόφου. Οι εχθροί του και η αναλυτική δημαγωγία κατώρυσαν το 399 να τον παραπέμψουν σε δική. Ο Σωκράτης ήταν 70 χρόνων. Δύο ήσαν οι κατηγορίες εναντίον του: ότι δεν πίστευε τους θεούς της πολιτείας και ότι με τη διδασκαλία του διέδωκε πνευματικά τους νέους. Τη κατηγορητορία του υπογράψανε οι πολιτικές Αιυτος, ο ποιητής Μέλητος - που το είχε συντάξει - και ο ρήτορας Λίκων.

Ο Σωκράτης δικάστηκε και καταδικάστηκε σε θάνατο. Στη φυλακή όπου τον είχαν κλείσει, μετά την καταδίκη του, ήπιε το κώνειο με μία άταραξη και ψυχική γαλήνη αντί για ενός πραγματικού φιλοσόφου. Αλλά για τη δική του Σωκράτη και το θάνατό του θα γράψουμε σε άλλο σημείο.

ΕΠΑΜΕΙΝ, Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Προτομή του Σωκράτη, που βρίσκεται στο Μουσείο του Βατικανού.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

- ★ Ο άσπληχνος ζή έξω από την ανθρωπότητα.
- ★ Ζητάτε καταφύγιο στην υπομονή και στην προσέχει, ο Θεός κάνει συντροφία μ' εκείνους που υπομένουν.
- ★ Ότι κι' από το φιλάνθρωπο χάρη, ούτε κι' από το φιλόσοφο χάρη.
- ★ Κανένα κέρδος δεν είναι τόσο μεγάλο, όσο εκείνο που προέρχεται από οικονομία.
- ★ Ο καλός λόγος και την πέτρα ακόμα μπορεί να συγκινήσει.
- ★ Ο πιο ευγενικός άνθρωπος είναι εκείνος που κάνει το καλό, κι' ως ακούει λόγια κακά.
- ★ Για τον καλό η νύχτα δεν έχει σκοτάδι. Για τον κακό, η ημέρα δεν έχει φως.
- ★ Με την πρώτη άσπρη τρίχα στον άντρα έρχεται η φρονήσι, στη γυναίκα η παραφροσύνη.
- ★ Οι βασιλίδες είναι οι πιο δυστυχισμένες γυναίκες. Δε μπορούν να κρύψουν τα χρόνια τους.

29

στες μας, ο δικαστής Τσάνγκ, μόλις έδωσε την απόφασή του, έδωσε την άδεια στην Πού-Γι να επισκεπτείται την κόρη της στη φυλακή και να μένει κοντά της όση ώρα ήθελε. Αυτή η χάρη γινόταν πάντα στους γονείς ή τους συγγενείς των καταδικασμένων σε θάνατο. Μετά την έκδοσή της απόφασης, ξαναβρίσκαν την ήσυχία τους. Δεν τους ένοχλούσαν πιά μ' έρωτήσεις, ούτε τους βασάνιζαν. 'Η θεία τους, μάλιστα, συγκρινόμενη μ' εκείνη των άλλων φυλακισμένων, ήταν προνομιούχα. Τους περιποιούνταν, τους έδιναν καλό φαγητό και τους αφήναν να δέχονται τους δικούς τους.

Το ίδιο είχε γίνει τώρα και με τη Σάο-Τι. Την είχαν πείσει ο ένας καθαρό δωμάτιο, σε μία ήμερη περπατώντας της φυλακής. 'Εκεί την περιποιούνταν η ηλικιωμένη γυναίκα με την κομμένη γλώσσα, που της είχε δείξει από την πρώτη στιγμή μεγάλη συμπάθεια, μ' όλο που δε μπορούσε να την εκφράσει με λόγια.

Οι μικρές πηλές των χειρών της είχαν τώρα επουλωθεί και δεν είχε απομείνει στα χέρια της κανένα σκεδόν τυχός από τα σίδερα, που χρησιμοποιούσαν οι όμοιοί της για να τα σφίξουν. Κι' ωστόσο, υπήρχε πάντα μέσα στην καρδιά της μία βαθειά πληγή, που τα παρηγορητικά λόγια της μητέρας της κι' οι ελπίδες που της έδινε δεν κατάφερναν να την κλείσουν. 'Ετσι, αυτή η κατάσταση της καλυτέρη, η Σάο-Τι αδυνατίει ολοένα. Τα μάγουλά της αδυνατίζουν και τα δάκρυα έτρεχαν αδιάκοπα από τα μάτια της. 'Ηταν ημέρες, που η μητέρα της δεν κατόρθωνε να της πάρει λέξη από το στόμα της κι' έφευγε το βράδυ, απογοητευμένη, για να πάει στο σπίτι της να κλάψει. Θάλεγε πώς η δυστυχισμένη νέα βασανιζόταν από κάποια κρυφή σκέψη, που δεν τολμούσε να τη φανερώσει στη μητέρα της. Πολλές φορές, έπεφτε στην αγκαλιά της και φαινόταν έτοιμη να μιλήσει. 'Αλλά μετανόωνε άμεσα και δεν άνοιγε το στόμα της.

Η Πού-Γι δεν ήξερε τί να σκεφθεί. Φοβόταν, ωστόσο, μήπως οι θύνατες συγκινήσεις, που η κόρη της είχε δοκιμάσει από την ημέρα του γάμου της, είχαν σαλεύσει το μυαλό της και γι' αυτό απόφευγε να τη στενοχωρήσει. Μία μέρα, ωστόσο, της είπε:

— Γιατί, κόρη μου, δεν απαντάς στις ερωτήσεις μου; Δε μ' αγαπάς, λοιπόν, όπως άλλοτε... Δεν πρέπει να φοβάσαι για την καταδίκη σου. Ο δολοφόνος του συζύγου σου δε θ' αργήσει ν' ανακαλυφθεί. Θά βρής τότε την ελευθερία σου και θα ξαναγυρίσω στο σπίτι μας, όπου θα ζήσουμε ήρεμα όπως και πριν. 'Όλα όσα πέρασες δεν ήταν παρά ένα κακό όνειρο, που δεν πρέπει πιά να το θυμάσαι... 'Ο Θεός θα σ' ανταμείψει για τα βάσανα, που πέρασες κι' η ευχία θα σου χαμογελάσει και πάλι... Πες μου πώς μ' ακούς, αγαπημένη μου κορούλα. Πες στη μητέρα σου, που σ'ελατρεύει πώς τα λόγια της δεν πάνε χαμένα.

Η Σάο-Τι έδωσε ένα βαθύ αντανάκλασμα. 'Επειτα είπε, με φωνή που μόλις ακουγόταν, χωρίς να σηκώσει τα μάτια της:

— 'Ο 'Ι-Τέ πεθάνει, λοιπόν, μητέρα, για να μη μου μιλάς ποτέ γι' αυτόν.

— 'Ο 'Ι-Τέ; απάντησε η μητέρα της. Πώς σου ήρθε η ιδέα πώς πεθάνει; 'Ο εγγεφός σου πηγαίνει πολύ καλύτερα, μ' όλο που είναι αρκετά αδύνατος ακόμη.

Η Σάο-Τι σήκωσε το κεφάλι της. 'Ενα χαμογελο πλανιόταν στα άκρα χείλη της.

— Μου λές αλήθεια, μητέρα; ρώτησε.

— Σου το όρκίζομαι, απάντησε η Πού-Γι. Κάθε μέρα, προτού έρθω σε σένα, περνάω από τον 'Ι-Τέ... Σήμερα το πρωί με καθούσαν ολόκληρα. Είχαν φοβηθεί για το μυαλό του... Ξέρεις, αυτό το σίδερο, που του είχαν βάλει στο κεφάλι...

Η Σάο-Τι ανατρίχιασε.

— Ναί, ξέρω, ψιθύρισε, με σδυμένη φωνή. Τι έγινε, λοιπόν;

— 'Ο 'Ι-Τέ ξαναβρήκε το λογικό του κι' είναι πολύ ήρεμος τώρα... 'Ο, πρέπει να ξέρεις, κόρη μου, ότι ο εγγεφός σου δεν έχασε ούτε στιγμή το θάρρος του. 'Η καρδιά του δε λυγισε και γι' αυτό έγινε γρήγορα καλά.

Για μερικές στιγμές, δε μίλησαν ούτε η μία, ούτε η άλλη.

— Θάβει να τον δώ, είπε ξαφνικά η Σάο-Τι, τόσο σιγά, που η μητέρα της μάντεψε περισσότερο παρά άκουσε τα λόγια της.

— Να τον δής; ρώτησε την κόρη της.

— Ναί, απάντησε η Σάο-Τι. Μήπως δεν είμαι υπεύθυνη για όλα τα δεινά του; 'Εγώ ήμουν η αιτία που τον έπιασαν και τον καταδίκασαν και για το χατίρι μου θα πεθάνει σε δολοφόνος... Θάβει να τον δώ, για να του ζητήσω να με συγχωρήσει.

Η Πού-Γι, ακούγοντας αυτά τα λόγια και βλέποντας το λυπημένο της πρόσωπο, κατάλαβε τι ύψος της κόρης της, κατάλαβε τι γινόταν μέσα στην ψυχή της.

— Τον αγαπάς, λοιπόν; τη ρώτησε.

Η Σάο-Τι κατέβασε το κεφάλι.

— Δεν ξέρω, τσαύλισε με σδυμένη φωνή. Θάβει μόνο να με συγχωρήσει, προτού πεθάνω κι' οι δυο.

— 'Αλλά δε θα πεθάνετε, ούτε σύ, ούτε αυτός, απάντησε η Πού-Γι. Σου το υπόσχομαι, σου το όρκίζομαι. Θά δής σήμερα κιόλας τον εγγεφός σου. Δε μπορούν να του αρνηθούν αυτή τη χάρη. Φίλησε κατόπιν την κόρη της, σύσπασε στη μουγγή να την προσέχει και βγήκε.

Μισή ώρα αργότερα, ξαναγύρισε κι' η Σάο-Τι, που τα γένια της ήταν καρφωμένα με αγωνία στην πόρτα, κατάλαβε από την έκφραση σι που είχε το πρόσωπό της, ότι το διάβημά της είχε πετύχει.

Πραγματικά, ο διευθυντής της φυλακής, που είχε κακομεταχειρισθεί στην αρχή τη νεαρή φυλακισμένη και που φοβόταν μήπως πέσει στη δυσμένεια του πρίγκιπα, όση στο δικαστή Τσάνγκ, της έδωσε πρόσβαση στην άδεια, που του ζητούσε, βρίσκοντας πως η ευκαιρία ήταν κατάλληλη για να εξιλεωθεί και να φανεί μεγαλόμυθος και φιλικός απέναντί της. 'Αλλά το μυαλό του έτρεφε πάλι αγάπημένη του Σάο-Τι. 'Αλλοίμονο, όμως, τι μπορούσαν να κάνουν, αφού δεν ήξερε τίποτα.

— Σώστε τη Σάο-Τι, παρακάλεσε. Είναι άθωα.

— Και σεις;

— 'Αν μου υποσχεθήτε, ότι θα σώσετε τη Σάο-Τι, είμαι πρόθυμος να υπολογιστώ, ότι θα πεθάνω. 'Αλλά αυτή η λύση δεν ικανοποιούσε τον Τσάνγκ.

— 'Οχι, είπε. Πρέπει να σωθεί η Σάο-Τι. 'Αν δεν είναι ένοχη η εγγεφός σου, τότε δεν είμαστε ενόχοι ούτε και σεις... 'Αλλά, για να βοηθήσετε ν' ανακαλύψω τον πραγματικό ένοχο... Το μυαλό σας δεν πηγαίνει σε κανένα; Δε θυμάστε ποιος σας πήρε τη βεντάλια, την ήμερα των γάμων της εγγεφός σου;

— Δεν κατάλαβα, απάντησε ο 'Ι-Τέ. Μπορεί, όμως, να μη μου την πήραν, αλλά να μούπεσε χωρίς να το προσέξω.

— 'Ο Τσάνγκ τούκανε και πολλές άλλες ερωτήσεις. 'Αλλά ο καταδίκος δεν ήταν σε θέση ν' απαντήσει. Κι' άλλωστε, δεν έδειχνε το παραμικρό ενδιαφέρον για να σωθεί. Ξαναδούσε της λοιπόν την ελευθερία της. Δε σ'αγαπάς, λοιπόν, η Σάο-Τι ήταν άθωα.

— 'Όποιο κι' αν σκότωσε το δυστυχισμένο Λιγν-Τα-Λάνγκ, είτε εγώ είτε άλλος, η Σάο-Τι δε μπορεί να είναι συνένοχος του δολοφόνου, τόνισε στο δικαστή Τσάνγκ. Ξαναδούσε της λοιπόν την ελευθερία της. Δε σ'αγαπάς, λοιπόν, η Σάο-Τι ήταν άθωα.

— 'Ο 'Ι-Τέ δε τον ξαναείδε. Και, σιγά-σιγά, άρχισε να συνθίγει στη σκέψη, ότι κάθε προσπάθεια ήταν μάταιη. Καμιά δύναμη δε θα μπορούσε να σώσει την εγγεφός του και τον ίδιο από το θάνατο.

— 'Εκείνο το πρωί, ήταν ελαφρύτερος ανάσκελα στο κρεβάτι του, που, αλλωστε, δεν το άφηνε ποτέ, με μισόκλειστα τα μάτια. Και, ξαφνικά, νόμισε πως είδε δυο γυναίκες, που προχωρούσαν προς το μέρος του. 'Η μία ήταν η Πού-Γι, η θεία του, που την είχε δει κι' άλλες φορές ως τότε. 'Η άλλη έμοιαζε με τη Σάο-Τι... 'Αλλά δε μπορούσε να ήταν η εγγεφός του. Σίγουρα, θα όνειρευόταν.

Οι δυο γυναίκες έφτασαν μπροστά στο κρεβάτι κι' η νεώτερη απ' αυτές γονάτισε κι' ακούμπησε τα χείλη της πάνω στο αδύνατισμένο χέρι του.

— 'Ι-Τέ...

— 'Ο νεαρός σοφός ανατρίχιασε ακούγοντας αυτή τη φωνή.

— 'Εγώ είμαι, 'Ι-Τέ, ξαναείπε η Σάο-Τι. Θά μπορούσε να με συγχωρήσει για το μεγάλο κακό, που σου έκανα.

— 'Ο άρρωστος χαμογέλασε. 'Εκείνη που του μιλούσε ήταν η Σάο-Τι, η εγγεφός του. Δε χωρούσε σφιχτολογία γι' αυτό... Τα μάτια του στυλνώθηκαν μέσα στα δικά της και, για μερικές στιγμές, ούτε αυτός, ούτε εκείνη είπαν τίποτα. Το βλέμμα τους, όμως, έλεγε πολύ περισσότερα απ' όσα θα μπορούσαν να πουν τα χείλη τους.

Η Πού-Γι σκέφτηκε πως δεν έπρεπε να ταραχίσει την ευτυχία των δυο αυτών παιδιών και ύμνησε από το δωμάτιο.

Η Σάο-Τι, που ήταν γονατισμένη πάντα, ξαναείπε:

— 'Ηθελα να σου ζητήσω να με συγχωρήσεις, 'Ι-Τέ. 'Εγώ είμαι η αιτία της καταστροφής σου... 'Ανέ και τί δε θάβινα νιά να σε γλυτώσω από τους πόνους σου.

— 'Ο 'Ι-Τέ χαμογέλασε και πάλι. 'Οχι, είπε, ήταν μοιραίο να γίνω απάντησε. Δεν έφταιξε σε τίποτα για να πρέπει να σε συγχωρώσω... 'Ηταν γραμμένο πάνω εκεί ψηλά, ότι έπρεπε να ενωθούμε στο θάνατο. 'Ας μην παραπονιόμαστε για την τύχη μας... Είσαι εδώ κοντά μου, νοιώθω το χέρι σου πάνω στο δικό μου και δε ζητάω τίποτ' άλλο. 'Εκείνο που φοβόμουν ήταν μήπως δεν κατάφερα να σταθώ στα πόδια μου, για να βάλω προς το μαρτύριό μου, με την ήμερα, που ταιριάζει σ' έναν άνθρωπο, που δεν έχει κανένα βάρος στη συνειδήσή του. 'Αλλά τώρα δε φοβάμαι πιά, γιατί οι δυνατόι μου ξαναγυρίζουν... 'Όταν έρθει η μεγάλη στιγμή, θα είμαι έτοιμος... Γιατί να μην έχω δυο ζωές; Θά πρόσφερα τότε τη μία για να εξαγοράσω τη δική σου κι' έτσι θα πεθάνω και για τους δυο μας. Πες μου, Σάο-Τι, σε τρωάει η σκέψη, ότι πρέπει να πεθάνω;

— 'Αλλά δε θα πεθάνω, 'Ι-Τέ, είπε η νέα. Δεν ξέρεις, λοιπόν, τι έγινε;

— Νομίζω, πώς μου είπε κάτι η μητέρα σου, αλλά δεν έδωσα προσοχή.

Η Σάο-Τι του εξιστόρησε τότε όλα όσα είχαν γίνει από την ημέρα της καταδίκης τους και του μίλησε για το μεγάλο ενδιαφέρον που έδειξε ο πρίγκιπας Κόνγκ.

— 'Ο 'Ι-Τέ κούνησε δυστυχισμένα το κεφάλι του.

— 'Όλα αυτά είναι όνειρα, είπε. Είμαστε κι' οι δυο καταδικασμένοι κι' ο θάνατος έχει πιά σικαίωμα πάνω μας. Δε μπορούμε

θέλετε να κάμετε βαρύτερο το εγκλημα σας;

— 'Ο δικαστής Τσάνγκ έφυγε απογοητευμένος. Τό αν θα βγαίνουν ο 'Ι-Τέ κι' η Σάο-Τι, του ήταν άδικο. 'Εκείνο που τον απασχολούσε ήταν, ότι έπρεπε ν' αποδείξει με κάθε θυσία την αθωότητά τους, για να γλυτώσει ο ίδιος από τους εκατό ραβδισμούς. 'Αλλά, για τη στιγμή, δεν είχε καταφέρει τίποτα. Βρισκόταν πάντα στο ίδιο σημείο, όπως και την πρώτη στιγμή, που πήρε στα χέρια του αυτή την υπόθεση.

— 'Ο 'Ι-Τέ δεν τον ξαναείδε. Και, σιγά-σιγά, άρχισε να συνθίγει στη σκέψη, ότι κάθε προσπάθεια ήταν μάταιη. Καμιά δύναμη δε θα μπορούσε να σώσει την εγγεφός του και τον ίδιο από το θάνατο.

— 'Εκείνο το πρωί, ήταν ελαφρύτερος ανάσκελα στο κρεβάτι του, που, αλλωστε, δεν το άφηνε ποτέ, με μισόκλειστα τα μάτια. Και, ξαφνικά, νόμισε πως είδε δυο γυναίκες, που προχωρούσαν προς το μέρος του. 'Η μία ήταν η Πού-Γι, η θεία του, που την είχε δει κι' άλλες φορές ως τότε. 'Η άλλη έμοιαζε με τη Σάο-Τι... 'Αλλά δε μπορούσε να ήταν η εγγεφός του. Σίγουρα, θα όνειρευόταν.

Οι δυο γυναίκες έφτασαν μπροστά στο κρεβάτι κι' η νεώτερη απ' αυτές γονάτισε κι' ακούμπησε τα χείλη της πάνω στο αδύνατισμένο χέρι του.

— 'Ι-Τέ...

— 'Ο νεαρός σοφός ανατρίχιασε ακούγοντας αυτή τη φωνή.

— 'Εγώ είμαι, 'Ι-Τέ, ξαναείπε η Σάο-Τι. Θά μπορούσε να με συγχωρήσει για το μεγάλο κακό, που σου έκανα.

— 'Ο άρρωστος χαμογέλασε. 'Εκείνη που του μιλούσε ήταν η Σάο-Τι, η εγγεφός του. Δε χωρούσε σφιχτολογία γι' αυτό... Τα μάτια του στυλνώθηκαν μέσα στα δικά της και, για μερικές στιγμές, ούτε αυτός, ούτε εκείνη είπαν τίποτα. Το βλέμμα τους, όμως, έλεγε πολύ περισσότερα απ' όσα θα μπορούσαν να πουν τα χείλη τους.

Η Πού-Γι σκέφτηκε πως δεν έπρεπε να ταραχίσει την ευτυχία των δυο αυτών παιδιών και ύμνησε από το δωμάτιο.

Η Σάο-Τι, που ήταν γονατισμένη πάντα, ξαναείπε:

— 'Ηθελα να σου ζητήσω να με συγχωρήσεις, 'Ι-Τέ. 'Εγώ είμαι η αιτία της καταστροφής σου... 'Ανέ και τί δε θάβινα νιά να σε γλυτώσω από τους πόνους σου.

— 'Ο 'Ι-Τέ χαμογέλασε και πάλι. 'Οχι, είπε, ήταν μοιραίο να γίνω απάντησε. Δεν έφταιξε σε τίποτα για να πρέπει να σε συγχωρώσω... 'Ηταν γραμμένο πάνω εκεί ψηλά, ότι έπρεπε να ενωθούμε στο θάνατο. 'Ας μην παραπονιόμαστε για την τύχη μας... Είσαι εδώ κοντά μου, νοιώθω το χέρι σου πάνω στο δικό μου και δε ζητάω τίποτ' άλλο. 'Εκείνο που φοβόμουν ήταν μήπως δεν κατάφερα να σταθώ στα πόδια μου, για να βάλω προς το μαρτύριό μου, με την ήμερα, που ταιριάζει σ' έναν άνθρωπο, που δεν έχει κανένα βάρος στη συνειδήσή του. 'Αλλά τώρα δε φοβάμαι πιά, γιατί οι δυνατόι μου ξαναγυρίζουν... 'Όταν έρθει η μεγάλη στιγμή, θα είμαι έτοιμος... Γιατί να μην έχω δυο ζωές; Θά πρόσφερα τότε τη μία για να εξαγοράσω τη δική σου κι' έτσι θα πεθάνω και για τους δυο μας. Πες μου, Σάο-Τι, σε τρωάει η σκέψη, ότι πρέπει να πεθάνω;

— 'Αλλά δε θα πεθάνω, 'Ι-Τέ, είπε η νέα. Δεν ξέρεις, λοιπόν, τι έγινε;

— Νομίζω, πώς μου είπε κάτι η μητέρα σου, αλλά δεν έδωσα προσοχή.

Η Σάο-Τι του εξιστόρησε τότε όλα όσα είχαν γίνει από την ημέρα της καταδίκης τους και του μίλησε για το μεγάλο ενδιαφέρον που έδειξε ο πρίγκιπας Κόνγκ.

— 'Ο 'Ι-Τέ κούνησε δυστυχισμένα το κεφάλι του.

— 'Όλα αυτά είναι όνειρα, είπε. Είμαστε κι' οι δυο καταδικασμένοι κι' ο θάνατος έχει πιά σικαίωμα πάνω μας. Δε μπορούμε

να ξεφύγουμε από τη μοίρα μας κι' ούτε πρέπει να το θέλουμε. 'Εγώ τουλάχιστον είμαι ευχαριστημένος...

— Είπες, ότι είσαι ευχαριστημένος. 'Ι-Τέ; απάντησε η νέα.

— Ναί. Γιατί τώρα που βρίσκομαι στο κατώφλι του θανάτου, μπορώ να σου πω το μεγάλο μυστικό της ψυχής μου, το μυστικό αυτό, που σου τόκρωσα τόσο καιρό... 'Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, ήσωνα η πιά γλυκιά σκέψη μου... Σ' αγαπάω, Σάο-Τι. Δεν έκανα τίποτ' άλλο ως σήμερα από το να σ' αγαπάω...

— 'Αναστέναζε βαθύ κι' έπειτα συνέχισε:

— Ναί, σ' αγαπάω Σάο-Τι. Κι' η μεγαλύτερη χαρά μου θα είναι, ότι θα μπορέσω να σου το φωνάξω κάτω από το σταθί του δημίου... Μου ζήτησες πρωτότερα να σε συγχωρώσω. 'Αλλά πρέπει, τουναντίον, να σ' ευχαριστήσω, γιατί μουδούσε την ευτυχία να πεθάνω μαζί σου... 'Ο 'Ι-Τέ δεν πόνεσε ποτέ τίποτα καλύτερο από τη ζωή.

Η προσπάθεια, που έκανε για να πη αυτά τα λόγια, τον είχε εξαντλήσει. 'Εγινε, ξαφνικά, κατακίτρινος και τα βλέφαρά του κύλησαν άσφα πάντα στα μάτια του.

Η Σάο-Τι, που νόμισε πως είχε πεθάνει, ρίχτηκε σάν τρελή πάνω του.

— 'Ι-Τέ, μί φεύγεις; φώναξε. Περίμενε με... Κι' εγώ σ' αγαπάω...

— 'Ενας γιατρός, ακούγοντας τη φωνή της, μπήκε στο δωμάτιο κι' έσκυψε πάνω στον άρρωστο.

— Μη φοβόσαστε, κυρία, της είπε έπειτα από μερικά λεπτά, σιγά-σιγά, κουνώντας το κεφάλι του. 'Ο φίλος σας παθαίνει συχνά αυτές τις διαστροφές... Θά συνέλθει γρήγορα. 'Αλλά δεν πρέπει να τον κουράσετε περισσότερο. Σας παρακαλώ να φύγετε...

Η Σάο-Τι σηκώθηκε άργα.

— Είπατε, ότι θα συνέλθει; ρώτησε, με φωνή που έτρεπε.

— Ναί... 'Αλλά η συγκίνησή αυτή είναι αρκετή για σήμερα.

Η Σάο-Τι έσκυψε πάνω στον εγγεφός της και τον φίλησε στο μέτωπο... Αυτό το φίλη ήταν μία υπόσχεση κι' ένας όρκος. 'Επειτα, βγήκε από το δωμάτιο.

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

Μητέρα και κόρη βγήκαν από το νοσοκομείο και μπήκαν στο φορείο που περίμενε μπροστά στην πόρτα. 'Η μικρή συνοδεία ξαναπήρε το δρόμο της φυλακής.

— 'Επρεπε τώρα να διασχίσουν το Μακάο προς την αντίθετη διεύθυνση από ό,τι την πρώτη φορά. 'Εφτασαν σε λίγο στην πύλη του Τσενάν, που ο θόλος της βρισκόταν σε ύψος δέκα περίπου μέτρων από το έδαφος και που χωριζόταν από τη φυλακή από την παλιά ευρωπαϊκή συνοικία από την παλιά κινεζική πόλη. Στην πύλη αυτή στεκόταν πάντα φρουροί, που παρακολουθούσαν την κίνησή από το ένα τμήμα στο άλλο, για να μπορούν να επέμβουν σε περίπτωση ανάγκης.

Η πύλη του Τσενάν έχει μήκος εξήντα περίπου μέτρων και στο έσοπτικό της το σκατάκι είναι πυκνό. Γι' αυτό, ημέρα και νύχτα, καίει εκεί μικρά φαναράκια.

— 'Όταν οι άνθρωποι, που σήκωναν το φορείο στους ώμους τους, έφτασαν στην πύλη, ο συνοπτικός ήταν τόσο μεγάλος μέσα σ' αυτήν, που αναγκάστηκαν να σταματήσουν, περιμένοντας την κατάλληλη ευκαιρία για να περάσουν.

Βρισκόνταν εκεί από κάμποσες στιγμές, όταν η Σάο-Τι ένοιωσε ξαφνικά ένα βαρύ χέρι πάνω στον ώμο της. Το χέρι αυτό είχε χυθεί από το παράθυρο του φορείου και την τραβούσε βίαια.

— 'Η Σάο-Τι γύρισε το κεφάλι της κι' είδε στο μισοκρυφό έναν άντρα της καταδίκης τους και του μίλησε για το μεγάλο ενδιαφέρον που έδειξε ο πρίγκιπας Κόνγκ.

— 'Ο 'Ι-Τέ κούνησε δυστυχισμένα το κεφάλι του.

— 'Όλα αυτά είναι όνειρα, είπε. Είμαστε κι' οι δυο καταδικασμένοι κι' ο θάνατος έχει πιά σικαίωμα πάνω μας. Δε μπορούμε

να ξεφύγουμε από τη μοίρα μας κι' ούτε πρέπει να το θέλουμε. 'Εγώ τουλάχιστον είμαι ευχαριστημένος...

— Είπες, ότι είσαι ευχαριστημένος. 'Ι-Τέ; απάντησε η νέα.

— Ναί. Γιατί τώρα που βρίσκομαι στο κατώφλι του θανάτου, μπορώ να σου πω το μεγάλο μυστικό της ψυχής μου, το μυστικό αυτό, που σου τόκρωσα τόσο καιρό... 'Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, ήσωνα η πιά γλυκιά σκέψη μου... Σ' αγαπάω, Σάο-Τι. Δεν έκανα τίποτ' άλλο ως σήμερα από το να σ' αγαπάω...

— 'Αναστέναζε βαθύ κι' έπειτα συνέχισε:

— Ναί, σ' αγαπάω Σάο-Τι. Κι' η μεγαλύτερη χαρά μου θα είναι, ότι θα μπορέσω να σου το φωνάξω κάτω από το σταθί του δημίου... Μου ζήτησες πρωτότερα να σε συγχωρώσω. 'Αλλά πρέπει, τουναντίον, να σ' ευχαριστήσω, γιατί μουδούσε την ευτυχία να πεθάνω μαζί σου... 'Ο 'Ι-Τέ δεν πόνεσε ποτέ τίποτα καλύτερο από τη ζωή.

Η προσπάθεια, που έκανε για να πη αυτά τα λόγια, τον είχε εξαντλήσει. 'Εγινε, ξαφνικά, κατακίτρινος και τα βλέφαρά του κύλησαν άσφα πάντα στα μάτια του.

Η Σάο-Τι, που νόμισε πως είχε πεθάνει, ρίχτηκε σάν τρελή πάνω του.

— 'Ι-Τέ, μί φεύγεις; φώναξε. Περίμενε με... Κι' εγώ σ' αγαπάω...

— 'Ενας γιατρός, ακούγοντας τη φωνή της, μπήκε στο δωμάτιο κι' έσκυψε πάνω στον άρρωστο.

— Μη φοβόσαστε, κυρία, της είπε έπειτα από μερικά λεπτά, σιγά-σιγά, κουνώντας το κεφάλι του. 'Ο φίλος σας παθαίνει συχνά αυτές τις διαστροφές... Θά συνέλθει γρήγορα. 'Αλλά δεν πρέπει να τον κουράσετε περισσότερο. Σας παρακαλώ να φύγετε...

Η Σάο-Τι σηκώθηκε άργα.

— Είπατε, ότι θα συνέλθει; ρώτησε, με φωνή που έτρεπε.

— Ναί... 'Αλλά η συγκίνησή αυτή είναι αρκετή για σήμερα.

Η Σάο-Τι έσκυψε πάνω στον εγγεφός της και τον φίλησε στο μέτωπο... Αυτό το φίλη ήταν μία υπόσχεση κι' ένας όρκος. 'Επειτα, βγήκε από το δωμάτιο.

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

Μητέρα και κόρη βγήκαν από το νοσοκομείο και μπήκαν στο φορείο που περίμενε μπροστά στην πόρτα. 'Η μικρή συνοδεία ξαναπήρε το δρόμο της φυλακής.

— 'Επρεπε τώρα να διασχίσουν το Μακάο προς την αντίθετη διεύθυνση από ό,τι την πρώτη φορά. 'Εφτασαν σε λίγο στην πύλη του Τσενάν, που ο θόλος της βρισκόταν σε ύψος δέκα περίπου μέτρων από το έδαφος και που χωριζόταν από τη φυλακή από την παλιά ευρωπαϊκή συνοικία από την παλιά κινεζική πόλη. Στην πύλη αυτή στεκόταν πάντα φρουροί, που παρακολουθούσαν την κίνησή από το ένα τμήμα στο άλλο, για να μπορούν να επέμβουν σε περίπτωση ανάγκης.

Η πύλη του Τσενάν έχει μήκος εξήντα περίπου μέτρων και στο έσοπτικό της το σκατάκι είναι πυκνό. Γι' αυτό, ημέρα και νύχτα, καίει εκεί μικρά φαναράκια.

— 'Όταν οι άνθρωποι, που σήκωναν το φορείο στους ώμους τους, έφτασαν στην πύλη, ο συνοπτικός ήταν τόσο μεγάλος μέσα σ' αυτήν, που αναγκάστηκαν να σταματήσουν, περιμένοντας την κατάλληλη ευκαιρία για να περάσουν.

Βρισκόνταν εκεί από κάμποσες στιγμές, όταν η Σάο-Τι ένοιωσε ξαφνικά ένα βαρύ χέρι πάνω στον ώμο της. Το χέρι αυτό είχε χυθεί από το παράθυρο του φορείου και την τραβούσε βίαια.

— 'Η Σάο-Τι γύρισε το κεφάλι της κι' είδε στο μισοκρυφό έναν άντρα της καταδίκης τους και του μίλησε για το μεγάλο ενδιαφέρον που έδειξε ο πρίγκιπας Κόνγκ.

— 'Ο 'Ι-Τέ κούνησε δυστυχισμένα το κεφάλι του.

— 'Όλα αυτά είναι όνειρα, είπε. Είμαστε κι' οι δυο καταδικασμένοι κι' ο θάνατος έχει πιά σικαίωμα πάνω μας. Δε μπορούμε

να ξεφύγουμε από τη μοίρα μας κι' ούτε πρέπει να το θέλουμε. 'Εγώ τουλάχιστον είμαι ευχαριστημένος...

— Είπες, ότι είσαι ευχαριστημένος. 'Ι-Τέ; απάντησε η νέα.

— Ναί. Γιατί τώρα που βρίσκομαι στο κατώφλι του θανάτου, μπορώ να σου πω το μεγάλο μυστικό της ψυχής μου, το μυστικό αυτό, που σου τόκρωσα τόσο καιρό... 'Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, ήσωνα η πιά γλυκιά σκέψη μου... Σ' αγαπάω, Σάο-Τι. Δεν έκανα τίποτ' άλλο ως σήμερα από το να σ' αγαπάω...

— 'Αναστέναζε βαθύ κι' έπειτα συνέχισε:

— Ναί, σ' αγαπάω Σάο-Τι. Κι' η μεγαλύτερη χαρά μου θα είναι, ότι θα μπορέσω να σου το φωνάξω κάτω από το σταθί του δημίου... Μου ζήτησες πρωτότερα να σε συγχωρώσω. 'Αλλά πρέπει, τουναντίον, να σ' ευχαριστήσω, γιατί μουδούσε την ευτυχία να πεθάνω μαζί σου... 'Ο 'Ι-Τέ δεν πόνεσε ποτέ τίποτα καλύτερο από τη ζωή.

Η προσπάθεια, που έκανε για να πη αυτά τα λόγια, τον είχε εξαντλήσει. 'Εγινε, ξαφνικά, κατακίτρινος και τα βλέφαρά του κύλησαν άσφα πάντα στα μάτια του.

Η Σάο-Τι, που νόμισε πως είχε πεθάνει, ρίχτηκε σάν τρελή πάνω του.

— 'Ι-Τέ, μί φεύγεις; φώναξε. Περίμενε με... Κι' εγώ σ' αγαπάω...

— 'Ενας γιατρός, ακούγοντας τη φωνή της, μπήκε στο δωμάτιο κι' έσκυψε πάνω στον άρρωστο.

— Μη φοβόσαστε, κυρία, της είπε έπειτα από μερικά λεπτά, σιγά-σιγά, κουνώντας το κεφάλι του. 'Ο φίλος σας παθαίνει συχνά αυτές τις διαστροφές... Θά συνέλθει γρήγορα. 'Αλλά δεν πρέπει να τον κουράσετε περισσότερο. Σας παρακαλώ να φύγετε...

Η Σάο-Τι σηκώθηκε άργα.

— Είπατε, ότι θα συνέλθει; ρώτησε, με φωνή που έτρεπε.

— Ναί... 'Αλλά η συγκίνησή αυτή είναι αρκετή για σήμερα.

Η Σάο-Τι έσκυψε πάνω στον εγγεφός της και τον φίλησε στο μέτωπο... Αυτό το φίλη ήταν μία υπόσχεση κι' ένας όρκος. 'Επειτα, βγήκε από το δωμάτιο.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΙΣ

— 'Από επιστημονικές έρευνες έχει βρεθεί: βασικός συντελεστής για την νεανική φρεσκάδα και την όμορφότητά του δέρματος είναι η περιεκτικότητά του σε ύγρο. Μά το χρόνο όμως το δέρμα δεν μπορεί μόνο του να διατηρήσει την ποσότητα του ύγρου που χρειάζεται· τότε αρχίζει να διψά. Πρώτη ένδειξη είναι οι μικρές ρυτίδες γύρω στα μάτια και το στόμα.

Μιά αποτελεσματική προστασία

— 'Η κρέμα NIVEA σας παρέχει την δυνατότητα να εξουδετερώσετε αυτό το μειονέκτημα.

— Τα ύγρο, δημιουργικά συστατικά της κρέμας NIVEA δίνουν στο δέρμα να πιη και αποκαταστήσουν την ισορροπία του ύγρου. Ξαναδίνοντας έτσι στο δέρμα την ομορφιά του.

Δοκιμάστε και σεις!

— Μια απλή και αποτελεσματική συνταγή για την ομορφιά σας. Χρησιμοποιείτε κάθε βράδυ κρέμα NIVEA για την περιποίηση του δέρματος.

Κρέμα NIVEA

— Τακτική περιποίηση του δέρματος με NIVEA είναι μιά αληθινή ευεργεσία για την ομορφιά του. Το διψασμένο δέρμα απορροφά με ιδιαίτερη θρηπτική και ύγρο δημιουργικά συστατικά της κρέμας NIVEA. 'Ετσι, τρέφεται. Ξαναπαί

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ'ΟΛΟΥΣ

Έγιναν ακίνδυνες οι έγχειρήσεις στα μάτια

Η θεραπεία του καταρράκτου και του γλαυκώματος

Οι έγχειρήσεις του καταρράκτου και του γλαυκώματος είναι, ως γνωστόν, από τις πιο δύσκολες κι' ούτε αποδίδουν πάντοτε τα προσδοκώμενα αποτελέσματα. Πριν από λίγο καιρό, όμως, οι έμπιστοι ανακάλυψαν δυο χημικά προϊόντα, που εξασφαλίζουν μεγαλύτερη επιτυχία σ' αυτές τις έγχειρήσεις, ενώ ταυτόχρονα απομακρύνουν κάθε κίνδυνο.

Ο καταρράκτης είναι μια από τις μεγαλύτερες αιτίες τυφλώσεως. Κάθε χρόνο, χιλιάδες άνθρωποι υποβάλλονται σ' έγχειρήσεις για να σώσουν τα μάτια τους.

Η άσθενεια αυτή συνίσταται στην αμύρωσι του κρυσταλλώδους φακού, που βρίσκεται στο εμπρόσθιο μέρος του ματιού. Συμβαίνει κι' εδώ το ίδιο όπως όταν συγκεντρώνεται πάχυν πάνω σ' ένα τζάμι. Οι εικόνες δεν μπορούν πια να φτάσουν στον αμφιβληστροειδή κι' έτσι δε βλέπουμε.

Ο καλύτερος τρόπος θεραπείας είναι η χειρουργική εξαίρεση του κρυσταλλώδους φακού, που αντικαθίσταται κατόπιν με τ' κατάλληλα γυαλιά. 'Αλλ' η χειρουργική θεραπεία του καταρράκτου προσέκρουσε πάντοτε σ' ένα σοβαρό εμπόδιο, στην ύπαρξη, δηλαδή, του περιφακίου, ενός λεπτοτάτου και υαλώδους υμένους, που περιβάλλει από παντού τον κρυσταλλώδη φακό και τον συνδέει με το υπόλοιπο μάτι. Αυτή η σύνδεση γίνεται με λεπτότατες ίνες που χώνονται βαθεία μέσα στους γειτονικούς ιστούς και απορροφούν τρόπον τινά ένα σώμα μ' αυτός. Η εξαίρεση αυτών των ινών δεν είναι καθόλου εύκολη κι' ο χειρουργός, για να τις βγάλει, πρέπει να τις τραβήξει με δύναμη.

Αυτή η βίαιη εξαγωγή είναι σχετικά εύκολη στα ηλικιωμένα άτομα, στα όποια το περιφάκιο δεν έχει την ίδια αντίσταση και ελαστικότητα όπως στους νέους. Στους δεύτερους, όμως, το πράγμα αυτό δεν είναι το ίδιο εύκολο. Ο χειρουργός, τραβώντας σιγά, είναι πιθανόν ότι δε θα κάνει τίποτα. 'Αν πάλι τραβήξει δυνατά, υπάρχει κίνδυνος να προκληθεί διάρρηξη της ίριδος με έκχυση του υαλώδους υγρού. Γι' αυτό, η όλική αφαίρεση του κρυσταλλώδους φακού γίνεται ως χτες μόνο σε ηλικιωμένα άτομα, ενώ οι γιατροί την απόφευγαν στους νέους.

Μια σημαντική πρόοδος σ' αυτό το κεφάλαιο έπιτεύχθηκε, όμως, από μια τυχαία ανακάλυψη που έκανε ο 'Ισπανός οφθαλμολόγος Δόκτωρ 'Ισάκκι Μπαράκερ. Ο έπιστήμων αυτός είχε χρησιμοποιήσει ένα ένυμο, που βγαίνει από το πάγκρεας των

ζώων, την άλφα-χυμοθουρίνη, για να διαλύσει ένα θορόβο που είχε σχηματισθεί πίσω από τον κρυσταλλώδη φακό ενός ασθενούς. Παρατήρησε τότε ότι ο κρυσταλλώδης φακός αποσπάρθηκε μόνος του. Το ένυμο αυτό είχε καταστρέψει το περιφάκιο, χωρίς να προξενήσει καμιά βλάβη στους γειτονικούς ιστούς.

Επρόκειτο για αληθινή επανάσταση στη χειρουργική του καταρράκτου. Σήμερα, ο χειρουργός, αντί να προσπαθή ν' αφαιρέσει βίαια τον κρυσταλλώδη φακό, χύνει μερικές σταγόνες από αυτό το ένυμο πίσω από αυτόν και την ίριδα. 'Επειτα από μερικές στιγμές, ο κρυσταλλώδης φακός αποκολλάται μόνος του κι' ο χειρουργός δεν έχει να κάνει τίποτα άλλο από το να τον τραβήξει με τη λαβίδα του. 'Ετσι, μπορεί να γίνει έγχειρήσιμη καταρράκτης ακόμη και σ' ένα νέο, μ' όλες τις πιθανότητες της έπιτυχίας.

Το ίδιο έγινε και με το γλαύκωμα, που είναι επίσης μια από τις συνθετέστερες αιτίες τυφλώσεως έπειτα από τον καταρράκτη.

Στο γυίς μάτι, στο στενό χώρο που υπάρχει ανάμεσα στην ίριδα και τον κερατοειδή χιτώνα, κυκλοφορεί ένα υδαρές υγρό. Όταν μια όποιαδήποτε βλάβη εμποδίζει αυτή την κυκλοφορία, το έν λόγω υγρό συγκεντρώνεται στο έσωτερικό του οφθαλμικού βολβού και ασκεί μια σοβαρή πίεση στα τοιχώματά του.

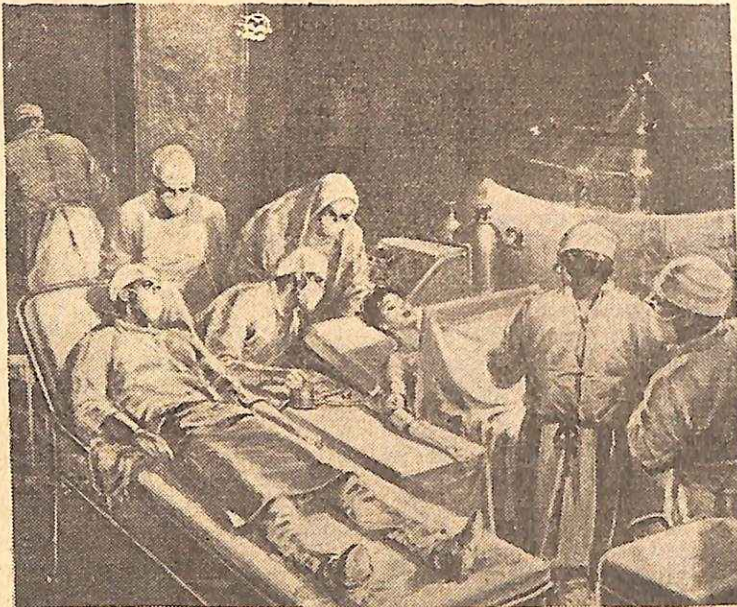
Το γλαύκωμα εξελίσσεται συνήθως βραδυτάτα. Η χρόνια αυτή μορφή, όταν γίνει εγκαίρως η διάγνωση της, μπορεί να θεραπευθεί. 'Υπάρχει όμως και η οξεία μορφή της άσθενείας. Το γλαύκωμα εγκαθίσταται τότε με τούτο κεραυνόβολο, χωρίς κανένα προειδοποιητικό σύμπτωμα κι' ο άσθενής αισθάνεται άφορητους πόνους, σαν το μάτι του να ήταν έτοιμο να διαρραγή. Τα άποσυμφορητικά φάρμακα ελάχιστα έπενεργούν σ

Έλιξήριο νεότητος και μακροζωίας

Μετά τη Ρουμανίδα δοκτορέσσα 'Ασλάν, που, ως γνωστόν, ανακάλυψε το περίφημο «H3», ο Πολωνός καθηγητής Μπογκνιάν Σνάρσκι παρουσίασε ένα καινούργιο έλιξήριο νεότητος και μακροζωίας, το «καλιν». Το φάρμακο αυτό έπιδρά στους ένδογενείς αδένες, ο έσωεργητικός αντίκτυπος γίνεται άμέσως αισθητός στο νευροφυτικό σύστημα (συμπαθητικό και παρασυμπαθητικό) κι' από αυτό σ' όλοκληρον τον οργανισμό. Τα αποτελέσματα είναι: καλύτερη της όρασεως και της ακοής, μεγαλύτερη ευκίνησία των μελών, έντονη σεξουαλική δραστηριότητα, έπανάδοση της μνήμης και ανάζωογόννηση του οργανισμού. 'Η «εγεροκίνηση», μ' απλούστερα λόγια, δίνει στον άνθρωπο μια δεύτερη νεότητα και παρατείνει τη διάρκεια της ζωής του. 'Ο καθηγητής Σνάρσκι δοκίμασε ως σήμερα το έλιξήριο του σε 3.000 άνδρες, ηλικίας 70 περίπου χρόνων και σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις, πέτυχε αξιοσημείωτα αποτελέσματα.

Ρωσικό παρασκευάσμα για τ' εγκεφάλου

Οι Ρώσοι έπιστήμονες συνιστούν για τ' εγκεφάλου ένα απλό παρασκευάσμα, που μπορεί κανείς να το φτιάξει μόνος του. Πρόκειται για ένα μίγμα από μέλι και μουροβένιο σε ίσα μέρη. Το παρασκευάσμα αυτό δοκίμασθηκε πρώτα σε ζώα και ύστερα σε ανθρώπους, τα αποτελέσματα του δε είναι καταπληκτικά. 'Ο πόνος υποχωρεί άμεσα και το έγκαιμα έπουλώμενο τραύμα. Προηγούμενος, πρέπει να καταπράυνουμε τη φλόγα. Το κρύο νερό είναι στο ζήτημα αυτό αποτελεσματικότερο από

ΕΝΑΣ ΓΕΝΝΑΙΟΔΩΡΟΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

Ο 'Ιταλός καθηγητής 'Αλμπέρτο Καραύζο, ενώ χειρουργούσε πρό ήμερα μια νέα σ' ένα νοσοκομείο της Γένovas, παρατήρησε έσπανάκι μια έπικίνδυνη μείωση της κυκλοφορίας του αίματος, που απαιτούσε άμεση μετ'αγωγή. Γνωρίζοντας πως το αίμα του ταίριαζε σ' όλους τους τύπους, έ γενναίος γιατρός ανέθεσε στους βοηθούς του τη συνέχιση της έγχειρήσεως και διέταξε να γίνει άμέσως η μετ'αγωγή, προσέροντας το δικό του αίμα. Χάρης στη γρήγορη και άλτρουϊστική αυτή απόφαση, η έγχειρήση τελείωσε αιώως και ο κ. Καραύζο μπορεί να υπερηφανεύεται σήμερα πως έσωσε τη ζωή της νέας που χειρουργούσε.

αυτές τις περιπτώσεις. 'Ο μόνος τρόπος θεραπείας, λοιπόν, είναι η έγχειρήση που πρέπει να γίνει χωρίς αναβολή.

'Αλλ' η έγχειρήση αυτή δεν είναι ακίνδυνη, γιατί μπορεί να προκληθεί ρήξη των αίμοφόρων αγγείων. Μπορεί ακόμη να επέλθει διάρρηξη της ίριδος ή αμαυρωσίς του κρυσταλλώδους φακού, με αποτέλεσμα τον καταρράκτη. 'Αλλ' ο γιατρός δεν έχει την ευχέρεια της έκλογής. Πρέπει να έπειθει άμέσως, για να προλάβει την τυφλώση.

Μικρά έπιστημονικά νέα

τόν άέρα. Είναι άπαραίτητο, έξ άλλου, να βγάλουμε άμέσως τα υπερθερμασμένα ρούχα από την περιοχή του έγκαυματος. 'Οπως έδειξαν τα γενόμενα πειράματα, τα υπερθερμασμένα ρούχα μπορούν να χειροτερεύουν ένα έγκαυμα και να το κάνουν να προχωρήσει σε βάθος.

Οι νευρικές εξαντλήσεις

Οι νευρικές εξαντλήσεις γίνονται όλοένα και περισσότερο συχνές στις έμέρες μας. Τελευταία, έκτος από το τοφρανίλ, που δίνει αξιόλογα αποτελέσματα σ' αυτές τις περιπτώσεις, έκαμε την εμφάνισή του ένα νέο φάρμακο, η νιαραλαινθή. Τα αποτελέσματά του βραδύνουν κάπως, αλλ' έχουν μεγαλύτερη διάρκεια.

Ο χυμός της τομάτας

Το πιο αγαπημένο ποτό των 'Αμερικανών — έκτος από τα οινόπνευματά, — είναι ο χυμός της τομάτας. 'Αλλ' οι γιατροί κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου. 'Η κατάχρηση του χυμού της τομάτας, παρατηρούν, προκαλεί αληθινή δηλητηρίαση του ήπατος, με συμπτώματα όμοια με το ίκτερο. Να συνηθίσουμε, όμως! 'Η τομάτα δε βλάπτει, είναι τούαντίον εξαίρετικά όφελιμη. 'Εκείνο που μπορεί να βλάψει, είναι η κατάχρησή της.

Η κατάσταση των άρτηριών

Τρεις Γάλλοι γιατροί, οι δόκτορες Κάουφμαν, Πεννιού και Μπεργκό, έπενευσαν μια ηλεκτρονική συσκευή, που μετράει με καταπληκτική ακρίβεια το σφυγμό και μας πληροφορεί για την κατάσταση των άρτηριών μας (άνοξη και έλαστικότητα των τοιχωμάτων τους, κυκλοφορία του αίματος μέσα σ' αυτές κλπ.). 'Η συσκευή αυτή είναι τόσο εύκολη, ώστε κα-

ταράφει τις τροποποιήσεις του σφυγμού έπειτα από το κάπνισμα δυο μόνο τσιγάρων ή μια έκπληξη, που δοκιμάσαμε κλπ. Χάρης στη συσκευή των Γάλλων γιατρών, θα είναι δυνατό να μάθουμε την κατάσταση των άρτηριών μας, που προσοιζόζει, ως γνωστόν, και την πραγματική ηλικία μας.

Η νεύσι στις νυνάικες είναι άσθενέστερη

Οι Γερμανοί έπιστήμονες, έπειτα από προσεκτικές παρατηρήσεις, κατέληξαν στο συμπέρασμα, ότι η αίσθησή της γεύσεως είναι άνεπτυγμένη σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό άνδρα παρά στη γυναίκα. (Στο γεγονός αυτό όφείλεται ίσως το ότι οι μεγαλύτεροι μάγειροι της ιστορίας ήταν άνδρες, πράγμα που, άλλωστε, συμβαίνει και σήμερα). 'Ενα ένδιαφέρον πείραμα έγινε με μικρότατες αναλογίες άλατιού διαλυμένου μέσα σε νερό. Για να αισθανθούν την παρουσία του οί γυναικες, χρειάστηκαν αναλογικά δέκα φορές μεγαλύτερες ποσότητες από τις άνδρες.

Οι Γερμανοί έπιστήμονες παρατήρησαν επίσης, ότι όρισμένα χημικά προϊόντα τροποποιούν σε αίσθητο βαθμό τη γεύση. 'Ετσι, μια ώρα άφ' ότου ήπιανε ένα διακόσιο άσπρηνης, η ελαστικότητα μας στα πικρά πράγματα αυξάνει σε καταπληκτικό βαθμό.

Τά άερειούχα ποτά

Μην κάνετε κατάχρησιν σε σόδα και άερειούχα ποτά, συνιστούν οι Γάλλοι έπιστήμονες. Τα άερειούχα ποτά περιέχουν προκαλούν μετεωρισμούς, φουσκώματα, άναπνευστική δυσχερία κλπ. 'Ιδίως στα άτομα που έχουν ελαστικό στομάχι. Σε πολλές περιπτώσεις, άρκεί να κόψουμε τη σόδα και τα άερειούχα ποτά, για να περάσουν όλες αυτές οι άνωμαλίες.

ΕΧΕΤΕ ΑΝΕΞΗΓΗΤΕΣ ΖΑΛΕΣ;

Ίσως να πάσχετε από τη νόσο του Μενιέρ

Αν υποφέρετε από λιγύρους, ναυτία και ζαλάτη σ' αυτή, κι' η ίαση έξέτασε άποκλείσει κάποια σοβαρή άσθένεια (όπως π.χ. η πολυπλήσκη στήλη), ή πιθανότερη έξηγησι είναι ότι πάσχετε από την νόσο του Μενιέρ. 'Η γρονία, έπίμονη και μυστηριώδης αυτή άρρώστεια πήρε την ονομασία της απ' το όνομα του Γάλλου γιατρού Προσπερ Μενιέρ, που τη μελέτησε πρώτος, πριν από 100 χρόνια. Προσβάλλει δε το λεπτεπίλετο υπηγανισμό ίσορροπίας του σώματος, που έχει την έδρα του στο έσω ότος του αυτιού μας.

Είναι άκοκτα κοινή, προπάντων σε όλους άνδρες, ηλικίας 40—60 έτών.

'Εχουν διτυπωσή πολλές και διάφορες θεωρίες για την προέλευσή της. 'Η νεώτεση απ' αυτές όφείλεται στον περίφημο 'Αμερικανό ώτολόγο δόκτορα Λέμπερτ, που παραδέχεται ότι η νόσος του Μενιέρ είναι ένας έσπας της έσωτερικής ότης, μια έσπαστική νευρίτις του λαβυρίνθου. Κατά τη θεωρία αυτή, σπινιζίζονται και σπάζουν συνεχώς μέσα στο έσωτερικό ούς μικρές φυσαλίδες με τοξικό υγρό. Το άποτέλεσμα είναι να διαταράσσεται η ίσορροπία του ύγρου του λαβυρίνθου και να προκληθεί έτσι μια κρίση της νόσου του Μενιέρ.

'Άλλος ειδικός, ο δόκτωρ Φόουλερ, παραδέχεται ότι ύπάρχει μια ψυχική προδιάθεση σ' αυτή την άρρώστεια.

Πάντως, όποια κι' αν είναι η προέλευση της νόσου του Μενιέρ, οι κρίσεις της κάνουν τον άνθρωπο άνικανο να κινηθεί, να έργαστεί, να ζήσει κανονικά, και το δημιουργούν φόβο πως θα τρελλαθεί. Ποτέ η άρρώστεια αυτή δεν είναι θανατηφόρος, καταντάει όμως μισητή, παραδέχεται ότι ύπάρχει μια ψυχική προδιάθεση σ' αυτή την άρρώστεια.

Πάντως, όποια κι' αν είναι η προέλευση της νόσου του Μενιέρ, οι κρίσεις της κάνουν τον άνθρωπο άνικανο να κινηθεί, να έργαστεί, να ζήσει κανονικά, και το δημιουργούν φόβο πως θα τρελλαθεί. Ποτέ η άρρώστεια αυτή δεν είναι θανατηφόρος, καταντάει όμως μισητή, παραδέχεται ότι ύπάρχει μια ψυχική προδιάθεση σ' αυτή την άρρώστεια.

9 γυναίκες στις 10 πάσχουν από άναίμια

Έμφανίζεται συνήθως μεταξύ των 30 και των 40

ΕΝΝΕΑ γυναίκες στις δέκα πάσχουν από ύπόχρονη άναίμια, γράφει ο Γάλλος ίατρος Μιριέζ. Παλαιότερα, πίστευαν ότι η άσθένεια αυτή προσέβαλλε τις ρωμαντικές νέες. Στην έποχή μας, η ύπόχρονη άναίμια παρατηρείται λιγότερο στις νέες, που ζουν πάλι νύχαι στο ύπαιθρο και έπιδίδονται στα σπορά, αλλ' είναι εξαίρετικά συχνή στις γυναίκες των τριάντα, ή σαράντα χρόνων, μ' όλο που δεν συνοδεύεται από τα ίδια έντονα φαινόμενα όπως άλλότε (κίτρινη χροιά, μαύροι κύκλοι γύρω στα μάτια κλπ.). Αυτή η καθυστερημένη εμφάνιση της άναίμιας όφείλεται στη θελήσει των θιστικών συνηθών. Δείχνει, όμως, ταυτόχρονα μια έλλειψη σιδήρου, που έντείνεται όσο προχωρούν τα χρόνια.

Το αίμα του όνιους ανθρώπου περιλαμβάνει μόνον 4—5 γραμμάρια σιδήρου. Είναι εύκολο, λοιπόν, ν' αντιληφθούμε πως μεγάλη σημασία έχει η απώλεια και της ελαχίστης έστω ποσότητας από το πολύτιμο αυτό στοιχείο. Σε κάθε έμμηνο ροή η γυναίκα χάνει 30 περίπου νιλλιοστόγραμμα σιδήρου. Να γιά ποιά λόγο προσβάλλεται συνήτερα από άναίμια.

'Η έγκυμοσύνη, έξ άλλου, έξαντλεί το άποθέματι της γυναίκας σε σίδηρο. Κατά την έμβρυοτρία ζωή, το έμβρυο χρειάζεται 400 γιλιοστόγραμμα σιδήρου. 'Αλλ' 150 γιλιοστόγραμμα χρειάζεται ο πλακούς, που είναι η προστατευτική φολία του έμβρυου. Κατά τις άναπνευστικές αμφορρίσεις του τοκετού, η μήτρα χάνει επίσης άλλα 175 γιλιοστόγραμμα σιδήρου από το πολύτιμο μέταλλο.

Οι άλλοιες αυτές άναπληρώσεις συνήθως σε μικρό χρονικό διάστημα. 'Αλλ' αν έπαυλούσθη άμέσως και δέυτεση έγκυμοσύνη, ο οργανισμός της υπέρσσει δε θωρήσει σε πολύ μεγάλη δοκιμασία.

Μια μεγάλη ποσότητα από το πολύτιμο αυτό μέταλλο συγκεντρώνεται στους μύς,

'Αλλα φάρμακα, για τις έλαφρές μορφές της νόσου, είναι το φαινοπαραμπίταλ και γενικά τα δαρδιουρικά, οι ένέστες ίσως, ή δαρδιουρικά, ή νιασίνη, και η ριμποφλαβίνη (έταν ύπόχρη άναπνευστική έπιαιών). Η γλωβιούρος θειαυίνη, τα νευροφωσφορικά, τα άγγειοδιασταλτικά και μικρές δόσεις άλκοόλ.

Όσο γιά άιτα, αν άποσπάζει κανείς ν' άποφύγει όλα τα φαγητά που άπαγορεύουν διάφοροι διαιτολόγοι στις περιπτώσεις αυτές, θάπρεπε να τρώει μόνο... άέρα φρέσκο!

Γιά τη ριζική θεραπεία της νόσου του Μενιέρ, οι ώτολόγοι συνιστούν άλλοτε μια έγγειρηση που θωμίζει το γινιστό έπινάει μάτι, όγάζει μάτι! Μπορεί δηλαδή ο άσθενής να λυτρωότανε μ' αυτό τον τρόπο απ' τις ζαλάδες, αλλ' αμφοιόντανε μόνιμα και τελείως απ' το ένα αυτό, κάποτε δε κι' απ' το άλλο!

Πράγματι, η έγγειρηση αυτή συνίσταται στην αφαίρεση του όγδρου κρανιακού νεύρου, που έλέγχει τόσο την άκοή όσο και την ίσορροπία του σώματος.

Σήμερα όμως έφομοζείται όλοένα σπανιότερα κι' έχει αντικατασταθεί από άλλες, καινούργιες χειρουργικές έπεμβάσεις, που δεν καταστρέφουν την άκοή. 'Ο 'Ιταλός καθηγητής 'Αρσλάν κι' ο 'Αμερικανός δόκτορας 'Αλτμαν και 'Ολντνερ έφαρμάζουν με πολλή επιτυχία τους υπέρηχους. Ξεσκεπάζουν δηλαδή το μυστήριό της ότης, άκούμπανε πάνω του τη συσκευή που παράγει τους υπέρηχους, έτσι ώστε η λεπτή δέσμη τους να έπνι μέσα στο λαβύρινθο, αλλ' χωρίς να σπινιζεί στο δρόμο της το προσοιζόμενο νεύρο, ούτε το όγδρου κρανιακό. 'Ετσι, δεν έπηρεάζεται η άκοή, ούτε και μπορεί να προκληθεί παράλυση του προσώπου. 'Η έπίδραση των υπέρηχων πρέπει να διαρκέσει από 1 ως 1½ ώρα.

Ο καθηγητής 'Αρσλάν, ο οποίος έδικευμένος σ' αυτή τη μέθοδο, άνακάλυψε ότι έστι επιεικώς έπιτυχής 95%.

'Εξ άλλου, ο 'Αμερικανός ώτολόγος δόκτωρ Σάμυελ Ρόζεν παραδέχεται ότι τα συμπτώματα της νόσου του Μενιέρ δεν ποικιλοποιούν μονάχα απ' το έσωτερικό ούς. Κατά τη θεωρία του, ένα νεύρο της γεύσεως, που λέγεται «γορήθ τοιπάνου» και που προχωρεί απ' την άκοή της γεύσεως ως το πίσω μέρος του λαιμού, παίζει κι' αυτό ρόλο στην άκοή, στην ίσορροπία και στην αίσθηση του πόνου. 'Αφαιρώντας το λοιπόν από 150 πάγοντες από τη νόσο του Μενιέρ, είχε έπιτυχίες 82%.

πού, λόγω της θέσεώς των στο σώμα, κορυφώνονται περισσότερο.

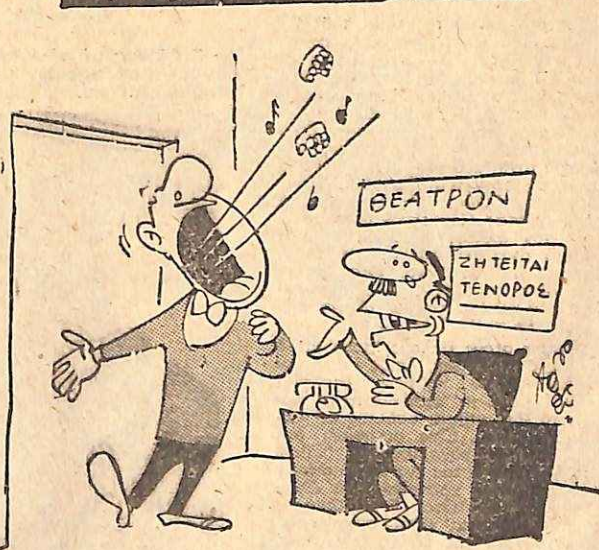
Τη συγκεντρώση του σιδήρου στα μέλη που προσφέρουν τη μεγαλύτερη προσοχή, η λαϊκή σοφία την ήξερε ποτέ πριν άνακάλυψαν οι έπιστήμονες. Δεν είναι άξιοσημείωτο ότι λέμε γιά ένα δυνατό άνθρωπο, σιδερένιος μύς: Κατά την άγοιότητα, έξ άλλου, συνήθως να δίνουν στους πολεμιστές και στους άθλητες νερό, μέσα στο οποίο είναι άσπής κάμψη ώρα ένα σκουριασμένο βίλο.

Οι νεότερες έρευνες έδειξαν ότι από την περιεκτικότητα του αίματος σε σίδηρο έξαρτάται η λειτουργία του ανθρώπινου κινήτηρος. Πραγματικά, ο σίδηρος είναι το μέταλλο της άναπνοής. Χάρης σ' αυτόν, τα έρυθρά αιμοσφαίρια, με τη μεσολάβηση της αιμοσφαιρίνης αγγιαλιζούν το όξυγόνο, που μεταφέρεται κατόπιν με το αίμα στους ιστούς. 'Όταν η άναλογία του σιδήρου δεν είναι έπική, η παραγωγή αιμοσφαιρίνης ελαττώνεται και τα έρυθρά αιμοσφαίρια έξασθενίζουν. 'Ετσι, ο οργανισμός άπορροφά λιγότερο όξυγόνο, κι' οι καστές νίνονται άσθενέστερες. Χάνουμε τότε το γράμια μας, νυστάζουμε διαρκώς, κομώμε με το παραμικρό κι' έλασσε άντικανί γιά έργασία.

'Ενας μεγάλος άσθιμός από τις σπινεινές γυναίκες θρικόκνται σ' αυτή την κατάσταση, παρατηρεί ο δόκτωρ Μιριέζ. Δεν είναι άρρωστες. 'Αλλ' κορυφώνεται με το παραμικρό και θρικόκνται διαρκώς σε κατάσταση άπογνώσεως.

Ο πιο άφοσιώσιμος σίδηρος είναι έκείνος που περιέχεται στα φάρμακα χορταρικά. Γι' αυτό, τα χορταρικά δεν πρέπει να λείπουν ποτέ από το τραπέζι σας. Πλούσια σε σίδηρο είναι επίσης τα έσρα φαλάκια, ο μαϊντανός, τα σπανάκια, το κάδωμο, τα καρότα, το λάχανο, το σπανάκι, ο φακές, τα καρότα και τα σόκια. Τα δαρδιούχια και τα θερκόκα, έξ άλλου, είναι άληθινά «μεταλλεία σιδήρου» και γι' αυτό συνιστώνται ιδιαίτερας από τους γιατρούς.

Τελευταίο θραύσμα

— Μπρόδο... κορώνες! Ποιάς όδοντίατρος σάς τις έφτιαξε.

— Καί στο είπα, βρέ Βαγγέλη! Μην ένογής τον προϊστάμενο, όταν συνιπλησών το... Ποό... Πό! (Τού 'Αρχέλαου)

Χωρίς λόγια.

ΜΕΣΑ στο άπειρο κτήμα του Με-
λέτη Γιαννέλη η ζωή κυλούσε α-
μέρινα και άνετα. "Αρχοντας με τα ό-
λα του ο Γιαννέλης, δε σπερδύσε από
κανένα την καλοπέραση. "Όλοι όσοι α-
ποτελούσαν το προσωπικό του, — οι
πυρρύτες, έργοάτες, κολλημένοι, ήταν
ευχαριστημένοι κι' εδολογούσαν την
καλή του τύχη, που τους είχε ρίξει στα
γέφυρα ενός τόσο γενναίου άνδρα κι' ευγε-
νικού αφέντη. "Όλοι αποτελούσαν μια
μικρή κοινωνία: Παντρεύονταν ο έ-
νας με τον άλλον, σφίγγανε παιδιά,
τά παιδιά τους μεγαλώνανε για να ύ-
πηρετήσουν κι' αυτά τον ίδιο αφέντη
— όπως οι πατεράδες τους είχαν ύπε-
ρησεί τον πατέρα του κι' οι παππού-
δες τους τον παππού του...

"Ανάμεσα στους άλλους ήταν κι' ο
Δημητρός ο Νταβίνης, Γιάος κι' έγγυ-
νος κολλητήριος πουχάνε δουλειές
σκληρές, πιστά κι' ακούραστα ο' α-
υτό εδώ το ίδιο κτήμα, δούλευε κι' α-
υτός από μικρός. Είχε συνηθίσει στη
δουλειά και τον ευχαριστούσε. "Εδινε
από τα γεννήματά του ένα μερίδιο στον
αφέντη κι' αυτός κρατούσε τα άλλα
και ζούσε καλά. "Όταν έγινε άντρας,
σκέφτηκε να κάνει κι' αυτός οικογένεια.
Απλάση το σκέφτηκε πρώτα ο αφέντης
του:

— Δημητρώ, σάν καιρός δεν είναι
πιά να παντρευτείς...

Κύτταζε ο Δημητρός με τα ζωδρικά
μάτια του τον άρχοντα που καταδεχό-
ταν να ασχοληθεί με την άσημηότητά
του:

— Για να τό λες έσύ, αφέντη... μουρ-
μούρισε.

— Νά θρούμε τη νύφη...

Τη βάρη ο αφέντης: "Ήταν η
Κρουστάλλω, μια θυορφή χωριστοπό-
λα με σπέρες γοαμίες και κόκκινα
μαγουλά. Τό μυστικό τώρα ήταν πως
ο αφέντης τάχε μαζί της και γι' α-
υτό ήθελε να την αποκαταστήσει.

"Ο Δημητρός δεν είπε όχι. "Η Κρου-
στάλλω ήταν θυορφή και, έκτος από
αυτό, κουβαλούσε μαζί της μια γεωή
προίκας: Τό κομμάτι που καλλιεργούσε
ο Δημητρός έγινε δικό του! Τού το
χάρισε ο Μελέτης:

— Άντε, γίνε κι' έσύ αφέντης! τού
είπε. "Εμένα μου φάνοιουνε κι' αυτά
που έγω...

Φύλασε το γέρι του γενναίου άν-
φέντη ο Δημητρός και παντρεύτηκε.
"Η Κρουστάλλω τού δόθηκε με άδια-
φορία. Τη την ένοιωσε αν θα ήταν α-
υτός, η ένας άλλος: "Ο μεγάλος της,
ο παππούτης της έραστης που την εί-
χε υποτάξει, ήταν ο αφέντης. "Όποιος
άλλος κι' αν την έσυνιγε, βύτερα από
αυτόν, στην άγκαλιά του, θα έμενε γι'
αυτήν ζένος...

Νά, όπως ζένος έμεινε
κι' ο σουκαράς ο Δημητρός. Ποτέ
της δεν τον αγάπησε. Τον άφινε να
αφάνη κάθε πρωί για τη δουλειά, για
τό χωράφι του, με την τσάπα στον ώ-
μο, με τό φαί του τυλιγμένο σε μια
πετσέτα — δε γύριζε τό μεσημέρι έ-
τρανε εκεί να εύκολία. Και αούτη
τούτλωνε στο δωμάτιο τού αφέντη. "Ή-
ταν η προσωπική υπηρέτρια του. Αούτη
του σιγούσε, αούτη δεχότανε τα χάδια
του και τα φιλά του. Γιατί, και μετά
τό γάμο της, η Κρουστάλλω δεν είχε
πάψει να είναι φιλενάδα τού Μελέτη.

"Όλοι το ξέρανε μέσα στο ύπστατι-
κό. "Όλοι — έκτος από τού Δημητρώ
που δεν ήξερε τίποτα, που δεν ήταν ί-
κανός να καταλάβει τίποτα...

Και συνεζίζονταν η ζωή μέσα στο
άπειρο κτήμα τού μεγάλου άρχοντα.
"Ομοιόμορφη, χωρίς έκπληξεις, χωρίς
άλλαγές... Και μια μέρα η Κρουστά-
λλω έγινε υπέρτα. Δεν έκτασε ο Δη-
μητρός να πονοκεφαλίσει αν οι μήνες
από τό γάμο τους ήτανε σωστοί... Δεν
ήταν ικανός να κάνει έναν ύπολογι-
σμό... Κι' έτσι, όταν γεννήθηκε τού παι-
δι — ένα ροδωκόκινο κοριτσάκι — τό
δέχτηκε σά δικό του και σά δικό του
άνυποτος τό άνάπησε...

Μεγάλωσε τό κοριτσάκι. Τό θάπα-
σε — ποιος άλλος; — ο αφέντης. Και
τού έδωσε τό όνομα της πεθεμένης
γυναίκας του: Κατερινίω. Και τό ά-
γοράσε τό κοριτσάκι αυτό ο αφέντης.
Τού γούριζε ζανταρωτά. Πάντα
τού γέρι του ήτανε γενναίου άν-
δρα τού για τή λατρευτή θραυσίμιά του.
Πάτι δεν έκτασε να συλλογιση, ο Δη-
μητρός ποιά ήταν η ατία της γενναί-
οσύνης. "Είναι καλός ο αφέντης...
συλλογιζότανε. Και τον ευγνωμονούσε
διπλά...

Μια μέρα όμως έγινε κάτι που άλ-
λαξε την άνυποτη άμεινιμής του

—Τά έχεις με τόν αφέντη; τήν
ζανταρώησε, καρφώνοντάς την με
τό βλέμμα του.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΑΡΧΟΝΤΑ

Δημητρώ... Και τό «κάτι» αυτό ήταν
ένας καυγάς του μ' έναν έργατή, τον
Κυριάκο. Για μιάν άσημη άφορη
παρεξηγήθηκε. "Ήρθε σά γέφυρα.
"Ο Δημητρός, πού γερούδιαμος, τον έ-
δειρε. Και τότε ο άραμένος έργατής έ-
χυσε με κακία τό δηλητήριο του:

— Δεν κυττάς, θρέ, τά χάλια σου...
Δεν κυττάς τη γυναίκα σου, που πλα-
γιάζει με άλλον κι' έσύ την καμαρώ-
νεις!...

"Ο Δημητρός γλώμισσε. "Ύστερα
άρπαξε τον Κυριάκο από τό λαιμό:

— Τι είπες, μωρέ... Τόν ρώτησε.
Τον είδε άγριευμένο ο Κυριάκος, έ-
νοιωσε και τά δάχτυλά του να τού
σπίνγουνε τό λαιμό και μουρμούρισε:

— Μη... με πνίγεις... Θά σου πώ...
Ξέσφιξε τά δάχτυλά του ο Δημη-
τρός:

— Λέγε... τόν πρόσταξε.

"Ο Κυριάκος πήρε μι θραβιά ανά-
σα. "Ύστερα κύτταξε ένα γύρω και
μουρμούρισε:

— Νά!... "Όλοι τό ξέρουνε...

— Ποιό ξέρουνε, μωρέ...

— Πώς η γυναίκα σου τάχει με τόν
αφέντη...

Τα τόν ζωϊτά

* "Όταν δεν αγαπάς, σου φάνοιουνε τά φιλιό κι' η έκπλη-
ρωσι τού πόθου. "Όταν αγαπάς, δε σου φάνοιουν πιά.

* Οι γυναίκες άδηγούν τον άντρα πόος τη γυναίκα του. "Ο
άντρας άδηγει τη γυναίκα του... προς τούς άντρες.

* Δεν ξέρει κανείς ν' αγαπά, παρά στην ηλικία που δεν
έχει πιά καμιά έλπιδα ν' αγαπηθεί.

* "Ο τέλειος έρως ένώνει την πίστι τού πόθου με την πίστι
τού αίσθηματος.

* Οι άντρες θυμούνται, οι γυναίκες δεν ξεχνάνε.

* Δεν υπάρχει πείρα στον έρωτα. Άν ύπηρε, δε θ' αγα-
πούσε κανείς πιά.

Άνρυντέ Ρενιέ

* "Ο άντρας είναι άνόητος. Φτάνει νάναι ύποφερτός για
μιά γυναίκα, για να πιστέψη πως της έγινε άπαραίτητος.

* Άν όλα όσα έχουν γραφή και είπωθή κατά των γυναικών
ήταν αλήθεια, τότε οι γυναίκες θα ήταν σκεδον τέλειες.

* "Η άμφιβολία είναι χειρότερη κι' απ' τη σκληρότερη πραγ-
ματικότητα. "Όποιος γνώρισε τό μαρτύριο της ζήλειας, τό ξέ-
ρει καλά: η βεβαίωτης απελπίζει, αλλά κατεννάζει.

Π Μπουρζέ

* Είναι πολλές οι γυναίκες που, την έπομένη τού γάμου
τους, είναι κήρες τού αυζύγου που είχαν άνειρευτή.

Μ. Ντοναί

άνοιξη τά μάτια αυτό τό φίλι ο Κυ-
ριάκος...

Γύρισε στη γυναίκα του ο Δημητρός
— στη γυναίκα δηλαδή που είχε τό ό-
νομα τό δικό του κι' άς άνηκε σε έ-
ναν άλλον...

— Για κάτσε να μιλήσουμε... της
είπε.

Παραξενεύτηκε από τό ύφος του η
Κρουστάλλω:

— Νά μιλήσουμε... άπόρησε. Τι έ-
γουμε να πούμε...

"Απότομα, χωρίς περιττούς ποιο-
γους, της πέταξε την ύπωση του:

— Τά έχεις με τόν αφέντη...

Ταραντήκε η γυναίκα... Τόσον καιρό
η έρωτική πασανομία της είχε γίνει
συνήθεια. "Όπως, τώρα που την άκου-
σε από τά γέλια τού άντρα της, τρώ-
μαζε:

— Τι λέεις... τόν ρώτησε.

— Τά έχεις με τόν αφέντη... την
ζανταρώησε πού δυνατά, καρφώνοντάς
την με τό βλέμμα.

— Πώς σου ήρθε...

— "Όλος ο κόσμος τό ξέρει... Μό-
νο έγώ κοιμάμαι...

Προσπάθησε η γυναίκα να δικαιο-
λογηθεί:

— "Ο κόσμος είναι κακός... τού
είπε.

— Δηλαδή... λέει ψεύματα...

— Ψεύματα... Βλέπουνε την καλοσύ-
νη τού αφέντη, που είναι καλός με ό-
λους, και παρεξηγάνε...

— "Α, είναι καλός με όλους... Και
με μās τό ίδιο...

— Δεν τό παραδέχεσαι...

"Άγριος ο Δημητρός της έδειξε τό
κοιμισμένο παιδί:

— Κι' αυτό τίνος είναι... τη ρώ-
τησε.

— Αυτό...

— Νά! Αυτό πούχει τη φάτσα νη
δική του...

— Τι λέεις...

— Τό άρνιέσαι... Αυτό φαίνεται...

Δέ γρειάζεται να τό πη κανένας...

Κλεπτά κύτταξε η ένοχη γυναίκα τό
κοιμισμένο της παιδί. "Η άμοιότητα
με τόν πατέρα του — με τόν πραγμα-
τικό πατέρα του — ήτανε χτυπητή!

"Ο Δημητρός ένοιωσε ένα κύμα από
αγανάκτηση, να ξεχειλίσει από μέσα
του... Την άρπαξε από τά χέρια κι'
άργισε να τη δέρνει... να τη δέρνει...

Τό πρώτο συναίσθημα της Κρουστά-
λλως ήταν η έκπληξη. "Ετσι άγριευμένο
δεν τον είχε ζανσώ τόν άντρα της...

Αυτός ήτανε πάντα ήσυχος, δουλευτής,
γλυκοκύματος... Πώς είχε αλλάξει έ-
τσι...

"Ύστερα από την έκπληξη όμως
ήρθε ο θυμός. Τό έλλο την εξαγριώ-
σε... Τού έέφυγε από τά χέρια κι' έ-
τρεξε στην άλλη μεριά τού δωματίου,
για να τον υστυνίωση με μια φοάσι
γεμάτη άναίσχυνη ελκρινεία:

— Γιατί, θρέ... Με τόν αφέντη τά
έγω από μικρό!... Δεν είναι καινούρι-
ο... Τι ήθελες έσύ και υπήκες ανά-
μεσά μας...

"Ο Δημητρός την κύτταξε χωρίς να
μιλά...

"Η αλήθεια από τά γέλια της τον
μαστίνιωσε κατόπιστρα...

— Πώς σου πέρασε, θρέ, από τό
μυαλό ότι υποσώνα να σε κυτάζω...

— συνέχισε η Κρουστάλλω. Τό ήθελε
ο αφέντης κι' έτσι σε πήρα...

"Ανοκοινηθήκανε τά γέλια τού
Δημητρώ:

— Και... τό παιδί...

Γέλασε ξεδιάντροπα η γυναίκα:

— Τό παιδί... τό είχα στην κοιλιά
μου όταν με παντρεύτηκε!...

Τότε θολώσανε τά μάτια τού! Κάτι
σαν κόκκινη ομίγλη τά σκέπαζε... "Αρ-
παξε την τσάπα που την είχε άκου-
πήσει κάπου εκεί και της την πέταξε
με δύναμη!

Τό θραύ έργαλείο τη βάρη στο κε-
φάλι και της τό έσκισε σά δύο!... "Η
γυναίκα έπεσε...

"Ο άντρας κύτταξε ένα γύρω. Είθε
τό παιδάκι που είχε ευπνίσει από τό
θραύδο, είχε άνασκησθή στο κρεβάτι
του και κύτταζε πού πολύ έκπληκτο
παρά φοβισμένο τη φοβερή σκηνή!...

Τό παιδί αυτό είχε συνηθίσει να τό
αγαπά ο φταγός... Τό είχε καμαρώ-
σει σά δικό του... Και τώρα έπαυσε
να τό μισή!... Γιατί δεν ήτανε δικό
του; ήταν η ντροπή του... Και πώς
γλυκά τον κύτταζε! "Αυτομπατα τα
κατάκια του τον τανακιάζανε με τό τρυ-
φερό τους παράπονο...

"Επνιέ ένα λυγμό του ο Δημητρός
κι' έφυγε σάν τρελλός, για να μη θλε-
πη τά μάτια της κόρης του, που δεν
ήτανε δική του...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Λεάνδρε!

Χριστίνα Σίλβα

ΤΟ 24ΩΡΟ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΜΑΣ

— ΔΕΝ ξέρω ποιός θάνατο ο άντρας, που η αγαπημένη. Ούτε κι αν τον προτιμά ξανθό ή μελαγχροινό. Έκείνο πάντως που ξέρω είναι πώς πρέπει... να βαυκαλιζόμουν τα μάτια μου.

— Τα μάτια σου; Μά τότε, Χριστίνα...

— Η Χριστίνα Σίλβα μάς κυττάει έρωτηματικά. Καθώς έχει κατεβαμένο το κεφάλι, το βλέμμα της, ενώ σηκώνει τα μάτια, παίρνει έκφραση απόρριξης.

Το πιο γλυκό «αγρίμι» της 'Αθήνας

— Τότε;

— Νά, ήθελα να πω πως τα πράγματα υπερδευτώνται λιγάκι. Γιατί όλοι οι 'Αθηναίοι, κι όλοι οι Έλληνες φίλοι του θεάτρου και του κινηματογράφου, νέοι και γέροι, βαυκαλίζουν τα μάτια σου. Είναι τόσο γλυκά και έκφραστικά! Μοιάζουν με...

— Γιατί σταμάτησες; Λέγε.

— Όχι, δε λέω.

— Γιατί;

— Γιατί, αν συνεχίσω τον ύμνο, είναι σαν να βάζω κι' εγώ υποσημείωση.

— Η όμορφη στάρ, που ανέβηκε μέσα στα τελευταία χρόνια, από τότε που άποφοίτησε απ' τη Δραματική Σχολή του 'Εθνικού Θεάτρου, τα σκαλιά του θεάτρου και του κινηματογράφου μας με ταχύτητα εκπληκτική, βάζει τα γέλια.

— Κάτι γέλια μικρά, χαριτωμένα, άβυσσα. Και διευκρινίζει με προθυμία:

— Τότε για να «εξημερευτούν» τα πράγματα, που λέτε θα πω μιάν ιδιότητα που πρέπει να έχει ο μέλλων σύζυγός μου: Πρέπει ν' αγαπά τα παιδιά.

— Σκοπεύεις να κόμης πολλά, όταν θάρη ή ώρα;

— Πολλά, δε λες τίποτα. Πολλά και... διάφορα!

— Τι θές να πής μ' αυτό το «διάφορο»;

— Νά, ψηλά, κοντά, μελαγχροινά, ξανθά, με φακίδες στο πρόσωπο, αγόρια, κορίτσια, που να χαλούν τον κόσμο με τις φωνές τους και να σηκώνουν στο πόδι το σπίτι, και τη γειτονιά. Κι' εγώ να κάθωμαι στην άκρη και να μη μπορώ να βρω... άκρη, με τον σματά τους.

— Χαρά στο κουράγιο σου. Δε σε ήξερα για τόσο φιλοθόρυβο.

Δεν ήταν ούτε και είναι φιλοθόρυβο η Χριστίνα Σίλβα. Ούτε τώρα που κέρδισε τη διασημότητα και τα φτερά της φήμης κουβαλούν τ' όνομά της σε κάθε γειτονιά της 'Αθήνας, σε κάθε χωριό και πόλη της επαρχίας, ούτε και πριν την κερδίσει.

— Αντίθετα. Είναι μιά κοπέλλα ήσυχη, που συγκαίεται στη ρεκλαμά, τα διαφημιστικά «τρούκ» των παραγωγών, και τα «κόλπα» των δημοσιογράφων. Ήσυχη, σαινή, θάλεγε, απλή και γλυκειά.

Την κυττάζουμε, στο ήσυχο κεντράκι της πλατείας Βικτωρίας, όπου ένα από τα τελευταία βράδια είχαμε την ευκαιρία να την εξονομαζίσουμε και να τα πούμε.

Είναι απλή, ένα κοριτσάκι που ακόμα, καθαρομελαγχροίνο, με καστανά μαλλιά και γκριζά μάτια, κάτι μάτια που στάζουν γλυκά και καλωσύνη.

Στα μάτια της αυτή, πραγματικά βρίσκεται το 90% της ομορφιάς της. Είναι σαν να μιλούν κι' όταν ακόμα κάθεται σιωπηλή, και να διηγούνται για 5-νείρα, για έλπιδες και για καίμους περασμένων καιρών. Ή για προσδοκίες μελλοντικές, τον μεγάλο έρωτα που θάρη και τις ιερές συγκινήσεις της σκηνης και της οδώνης.

Της το λέμε:

— Χριστίνα, τα μάτια σου...

— Πάλι τα μάτια;

— Μά... αυτό είναι, καλή μου. Δυο μάτια-μαργαριτάρ...

Κι' όμως η Χριστίνα Σίλβα δεν είναι μο-

— Αν τη δάτε στο δρόμο με παγωτό-χωνάκι μη σας φανή παράξενο. Η Σίλβα είναι μιά απλή κοπέλλα, χωρίς βεντετισμούς και προσποιήσεις. Στάρ, αλλά και άνθρωπος...

νάνα δυο μάτια. Είναι και μιά καρδιά μεγάλη. Μιά καρδιά που χωράει μέσα της...

— Τί υπάρχει μέσα στην καρδιά σου; τη ρωτούμε.

— Η όμορφη στάρ κουνά το κεφάλι και κάθεται για κάμποσο αμίλητη. Ύστερα απαντά με δυο λέξεις, που κλείνουν έναν δολέπιο κόσμο:

— Το θέατρο κι' ο κινηματογράφος.

— Και ποιά καταλαμβάνει... περισσότερο χώρο;

— Η 7η Τέχνη.

— Γιατί;

— Μά είναι, νομίζω ή πιά μεστή έκδηλωση

Ύνειροπόλημα στο νηθάνι. Δυο μάτια, δυο χέρια, και δυο... αλλά τα πόδια της Χριστίνας χάθηκαν κάτω από το σεντόνι.

της Τέχνης γιατί σπριζείται στη φωτογραφία.

— Πας το έννοιας αυτό;

— Μας έμπνευσε πρόθυμα τη σκέψη της. 'Ιδου αυτή: Η φωτογραφία είναι το πιο αληθινό πράγμα που υπάρχει στη ζωή. Η φωτογραφία είναι η αλήθεια. Και ο κινηματογράφος που παρουσιάζει 24 φωτογραφίες στο δευτερόλεπτο είναι 24 φορές στο δευτερόλεπτο η αλήθεια.

Πρωτότυπος και λίαν ενδιαφέρων ο συλλογισμός. Πέραν από το εάν είναι σωστός ή όχι, φανερώνει την περίσσια αγάπη της συνομιλήτριάς μας για την 7η Τέχνη.

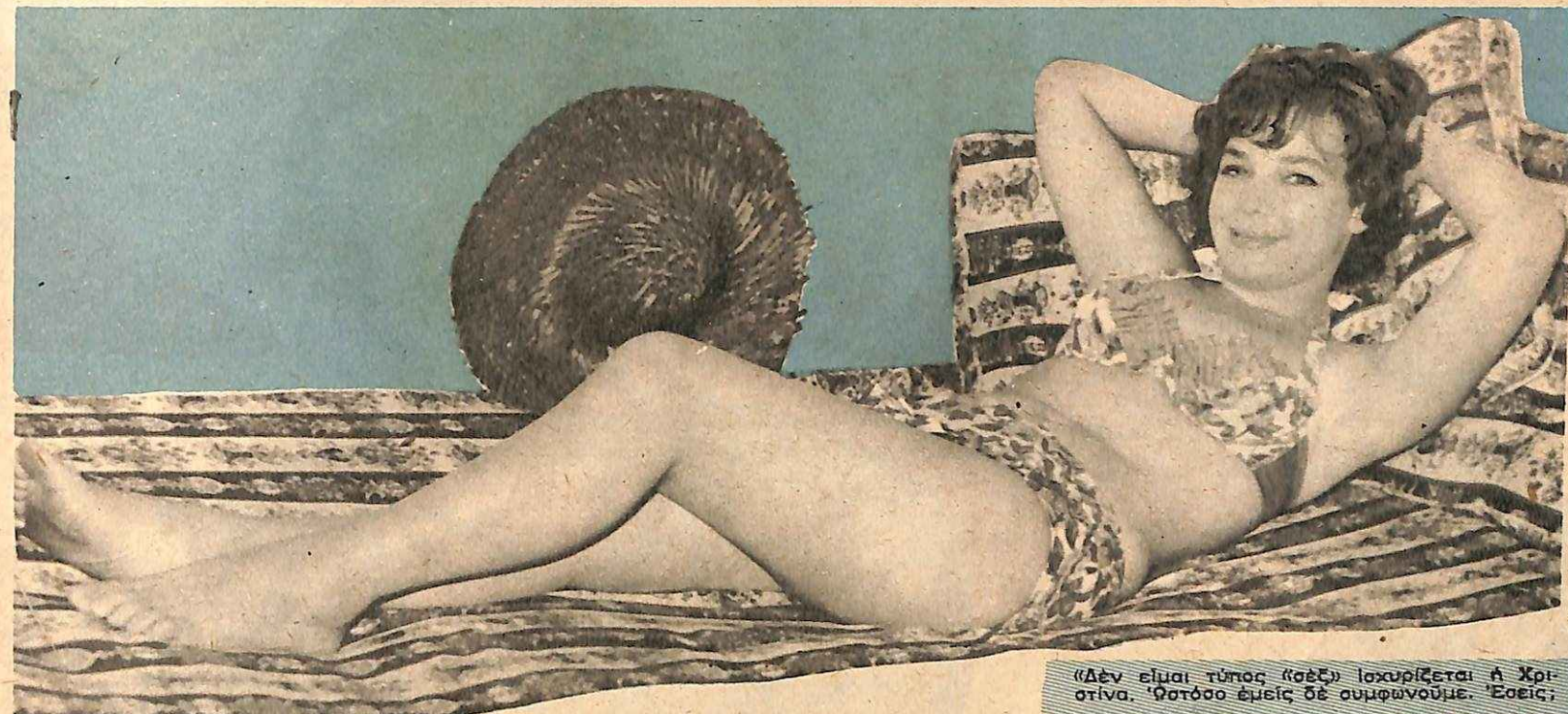
— Την αγάπη αυτή η Χριστίνα Σίλβα δεν την είχε από μικρή.

— Εκεί κάτω στο Κουκάκι, όπου γεννήθηκε κι' όπου πέρασε τα παιδικά της χρόνια, ούτε ποτέ είχε σκεφτεί να γίνει ηθοποιός, ούτε και τότε.

— Αυτό όμως δεν είχε και τόση μεγάλη σημασία για την μελλοντική εξέλιξη της Χριστίνας Πουλοπούλου, όπως νομαζόταν τότε η Σίλβα.

— Η... μισά της η κυρία Μαρία, μιά αρκετά ώραία και νέα ακόμη γυναίκα, τότε σκεφτή έ-κεινη για λογαριασμό της κόρης της.

— Ήταν βλέπετε μιά επιθυμία. Ένα όνειρο καλύτερα, που η κυρία Μαρία είχε πλάσει για τον εαυτό της και που έμεινε ανεκπλήρωτο, μιά και παντρεύτηκε μικρή κι' η ζωή της πήρε

«Δεν είμαι τύπος «σέξ» Ισχυρίζεται η Χριστίνα. Όστόσο εμείς δε συμφωνούμε. Έσείς;

άλλο δρόμο, το δρόμο της νοικοκυράς.

— Όταν όμως η πρώτη κόρη της, μεγάλωσε κι' έγινε μαθητριά του Γυμνασίου η κυρία Μαρία Πουλοπούλου έβγαλε από το σεντόνι το ξεχασμένο όνειρο, και το ξαναζωντάνεψε για το σπλάγχο της σάσκας της.

— Κάθισε, λοιπόν, κάποιον απόγευμα, με τη μικρή Χριστίνα και τα είπαμε ένα χεράκι.

— Κόρη μου, το καί τό. Θα γίνει ηθοποιός. Μόλις τελειώσεις το Γυμνάσιο, θα γραφής στη Δραματική Σχολή κι' ύστερα...

— Και η κυρία Μαρία ξετύλιξε μπροστά στα αβγά μάτια της κόρης που την κύτταζαν γεμάτα έκπληξη το χυστό παιδάριμα ενός κόσμου νέου και θαυμαστού, γεμάτου θριάμβους, δόξας και χειροκροτήματα. Έως κόσμου που βάφει στα γόνατά της, για να της προσφέρει τη λατρεία του, τα δάκρυα, τη χαρά και τον θαυμασμό του.

— Και σύ, Χριστίνα υπέκυψες, έ;

— Στο ήσυχο κεντράκι της πλατείας Βικτωρίας, όπου διεξάγεται η συνομιλία μας με το σημερινό αστέρι της σελίδας μας, η νύχτα άρχισε να δροσίζει. Τα μεσάνυχτα έχουν τσακίσει κι' οι θαμώνες έχουν περιοριστή στο ελάχιστο. Λίγοι αδιόρθωτοι ξενύχτες που έχουν απλώσει την άριστα τους σε τρεις καρέκλες και ραμδάζουν κυττάζοντας τ' άστρα.

— Η συνομιλητριά μας ανάβει νέο τσιγάρο και προσπαθεί να βολεψτεί πιά ά-νετα στην ψάθινη πολυθρόνα της.

— Μιά και θα το ρίξουμε στο ξενύχτι...

— Λοιπόν υπόκυψες;

— Τινάζει τη στάχτη του τσιγάρου της και η φωνή της, η απαλή, βελούδινη φωνή της γίνεται βαθειά και μυστηριακή.

— Δεν υπέκυψα. Μαγεύτηκα.

— Μαγεύτηκε και ακολούθησε τη μοίρα της.

— Γράφτηκε στη Δραματική Σχολή του Βασιλικού Θεάτρου. Τον ίδιο χρόνο άποφοιτούσε από εκεί ένα άλλο αστέρι: Η 'Αλίκη Βουγιουκλάκη. Μετά τρία χρόνια, η Χριστίνα πήρε το δίπλωμά της. Ο δρόμος ήταν ανοιχτός μπροστά της. Θά τον διάβαινε με επιτυχία;

— Ένας καθηγητής της, ο Θ. Κωτσόπουλος, ο γνωστός ηθοποιός του Βασιλικού θεάτρου, της είχε πη, βλέποντας λίγες μέρες πριν να παίξη «'Ιουλιέττα» στο μικρό θεατράκι της Σχολής:

— Χριστίνα, ήσουν, έδοχη, λυπάμαι που σε γάνω απ' τη Σχολή. Όμως τώρα, ανήκεις στο κοινό. Θά το κατακτήσεις, μάσαι σίγουρα.

Μιά σκηνή από το «Αγρίμι» όπου η Χριστίνα πρωταγωνιστεί με τον Τάκη Βαράνο. Η ταινία «γυρίζεται» τώρα με σκηνοθέτη τον Κώστα Καραγιάννη και θα προβληθί τον χειμώνα.

— Η προφητεία του δεν άργησε να επαληθεύ-ση. Μέσα σε τρία χρόνια που μεσολάβησαν από τότε, δηλαδή από το 1957 ως σήμερα, η Χριστίνα Σίλβα ανέβηκε γοργά. Σαν ηθοποιός του θεάτρου, έπαιξε στις «Κατερίνες», στο θέατρο 'Αργυροπούλου, πήγε τουνόν με το θέατρο Κωνσταντάρ και φέτος πρωταγωνιστή-σε στο θίασο Χατζίσκου στον «Ναστρεδιν Χό-τζα», από όπου διέκοψε τη συνεργασία της εξ αιτίας ενός ατυχήματος. Μάς το διηγείται κι' άναρριγεί στη θυμική του.

— Ήταν, ένα μαξιλάρι, ξεχασμένο χωρίς λόγο στο σκαλοπάτι του θρόνου, όπου καθό-ταν ο «Εμίρης της Μπουνάρας», του οποίου εγώ ήμουν κόρη, κατά τις απαιτήσεις του έρ-γου. Ανέβηκα σε μιά στιγμή να φιλήσω τον «πατέρα μου» τον «Εμίρη» κι' όπως κατέ-βαινα στο σκαλί παραπάτησα. Άσφοικωμένη στο ρόλο μου δεν πρόφτασα να συγκρατηθώ

και βοήθηκα φασαριά πλατεία ξεπλωμένη γά-μα, πονώντας φρικτά στο πόδι μου, όπου εί-χα χτυπήσει σκαμπό. 'Απ' τη μεριά των θεα-τών άκουσα σαν σε όνειρο, μερικούς να γε-λούν. Τί άδικία! 'Εσύ να πεδαίνεις στους πό-νους κι' οι άλλοι να σαρκάζουν. Θύμωσα. 'Ε-βαλα όση δύναμη μπορούσα και σηκώθηκα δρθια. Συνέχισα το ρόλο μου, με γελαστό πρόσωπο, δίχως να δείχνω το μαρτύριο του φοβερού άλγους απ' το τραύμα μου. 'Όσπου η σκηνή τέλειωσε και βυθίστηκε στο σκοτάδι. Τότε... έπεσα άναίσθητη...

— Τώρα η Χριστίνα ξαναγίνει καλά και ξανα-δόθηκε στην αγάπη της ζωής της.

— Δηλαδή;

— Νά στον κινηματογράφο. Αυτή είναι η μόνη μου αληθινή αγάπη.

— Γύρισε λοιπόν η Σίλβα στον κινηματογρά-φο και «γυρίζει» τέσσερις ταινίες ταυ-τοχρόνως, παρακολώ.

— Βέβαια δεν είναι οι πρώτες της, ό-πως είδατε. 'Ός τώρα η Σίλβα έχει γυ-ρίσει αρκετές ταινίες που την έκαναν τόσο αγαπημένη στο κοινό: Τον «Α-γαπητικό της Βοσκοπούλας», της έται-ρείας Φίνος, το «Εισοπρακτοράκι», το «Λύτρωσέ με αγάπη μου», κ.ά.

— Και τώρα ποιές ταινίες γυρίζει;

— Τό «εξημερώνει Χριστούγεννα», τον «Τυφλό άγγελό», μιά ακόμη άτιπλη σε σενάριο Γιάννη Μοσχί και το «Αγρίμι» σε σενάριο και σκηνοθεσία του Κώστα Καραγιάννη.

— 'Αγρίμι; Μά πως τα κατάφερες Χριστίνα, να γίνης «αγρίμι» εσύ, μιά τόσο γλυκειά κοπέλλα;

— Χαμογελά και μιάς έδνη:

— Κι' όμως. Είναι μιά ταινία, που την αγαπώ εξαιρετικά, κι' όπου παίζω το ρόλο ενός κοριτσιού σύγχρονου. Πρω-ταγωνιστής είναι ο χορευτής Τάκης Βαράνος. Πρόκειται για κωμωδία, που θα σημειώσει μεγάλη επιτυχία.

— Δεν αμφιβάλλουμε. Γιατί η Χριστίνα Σίλβα, η πιο γλυκειά κοπέλλα του έλ-ληνικού κινηματογράφου, έχει τουτό το προσόν, που χαρακτηρίζει τις πραγμα-τικές στάρ: Νά μπορεί να «παίξη» τα πάντα. Είναι μιά «σωστή» ή πιά «σω-στή» ηθοποιός του καιρού μας.

— Μέσα στην απαλή γαλάζια νύχτα, η Χριστίνα λές και μάντεψε τη σκέψη μας αρχίζει να σιγανοτραγουδά:

— Αγρίμι — αγριμάκι
— αγρίμι — αγριμάκι
— αγρίμι — αγριμάκι
— αγρίμι — αγριμάκι...

— Τό λέει τόσο απλά, τόσο χαριτωμέ-να, καθώς τα μάτια της γελούν, που δεν κρατιόμαστε να... έκδηλωθούμε:

— Νά ζήσης, Χριστίνα, Είσαι... εί-σαι στ' αλήθεια το πιο γλυκό «αγρίμι» της 'Αθήνας.

— Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η Δουλοσσία

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΤΗΜΑ

Η Λουίζα προχωρούσε βιαστικά ανάμεσα στον κόσμο. Με την πρώτη ματιά, έβλεπε κανείς, μιά, όμορφη και καμψη γυναίκα. Αλλά, αν την πρόνεχε καλλίτερα, θα διέκρινε πως το φόρεμά της είχε παλνώσει, πως τα παπούτσια της είχαν αρχίσει να χαλάνε και πως το δέρμα της τσάντσε της ήταν φαγωμένο.

Μά κι' η ίδια φαινόταν πολύ κουρασμένη, αυτό το πρωί. Το μυαλό της έτρεχε στο Σάιμον...

Είχαν παντρευτή εδώ και δυο χρόνια, άμεσως μετά την έκδοσι του πρώτου βιβλίου του Σάιμον, που είχε σημειώσει μεγάλη επιτυχία. Τό μέλλον τους χαμογέλυσε. Πίστευαν πως κάποια κινηματογραφική εταιρεία θ' αγοράζε το βιβλίο, κι' ο Σάιμον είχε ένα σωρό ιδέες για σκέτις που θ' άρεσαν στην τηλεόρασι.

— Άγαπούλα μου, δε θα σου λείψει ποτέ τίποτα της έλγε ο άντρας της. Θα σε κάνω βασίλισσα και τα παιδιά μας πριγκιπάτουλα.

Είχαν περάσει μαγευτικά τους πρώτους μήνες. Τους καλούσαν σε γεύματα και σε δεξιώσεις και τα λεφτά δεν τους είχαν λείψει ούτε στιγμή. Μά ύστερα τα όνειρά τους άρχισαν να σβύνουν ένα-ένα. Κανένας παραγωγός δε ζήτησε το βιβλίο κι' η τηλεόρασι αδιαφόρησε για το Σάιμον. Τα γραμμάτια που λάβαιναν, δεν ήταν πιά προσκλήσεις, αλλά λογαριασμοί που έπρεπε να πληρωθούν.

Εύτυχως που η Λουίζα δεν είχε πάψει να εργάζεται, κι' έτσι τώρα πιά συντηρούσε αυτή και τους δυο τους.

Λαχταρούσε ν' αποκτήσει ένα παιδί, αλλά η οικονομική κατάσταση της το απαγόρευε. Έτρεμε μονάχα που σκεφτόταν πως μιά τυχόν έγκυμωσή της θα την ανάγκαζε να σταματήσει τη δουλειά της έστω και για λίγον καιρό. Κι' άλλωστε, το μικρό θα μεγάλωνε τα έξοδά τους.

«Δε με πειράζει που δε βγάζει λεφτά ο Σάιμον—σκέφθηκε./Δε με νοιάζει που φοράω το περσινό μου φόρεμα δλόκληρη την άνοιξη, ούτε που τα παπούτσια μου λυώσανε. Μά δε μπορώ να βλέπω τον άντρα μου να περπατάει με σκυμμένο κεφάλι και νάχη χάσει όλο του τον ένθουσιασμό! Μου φαίνεται σαν να γέρασε ξαφνικά... Θάδινω το πών, για να ξαναγίνω ξενοιαστος και να ξαναβρω τον παλιό του ένθουσιασμό.

»Έχει σταματήσει ακόμα και να γράφει. Τον έκαναν να πιστέψει πως μόνο ένα βιβλίο ήταν αξιος να δημιουργήσει. Κι' όμως εγώ ξέρω καλά τις δυνατότητές του. Μά πως να του δώσω θάρρος; Κάθε μέρα που περνάει, θυθίζεται ολοένα πιά πολύ στην απογοήτευσί και τη μελαγχολία. Που θα μάς βγάλει αυτή η κατάσταση; Κι' είμαστε τόσο νέοι ακόμα!...»

Οι υπάλληλοι τη χαιρέτησαν με σεβασμό, καθώς περνούσε για να μη στο γραφείο της. Την εκτίμησαν, γιατί ήταν ιδιαίτερα γραμματέας του κυρίου Κρός, του διευθυντή, και γιατί είχε παντρευτή ένα γνωστό συγγραφέα. Που να ξέρανε!...

Μόνο ο κ. Κρός φαινόταν να καταλαβαίνει πως κάτι δεν πήγαινε καλά στη ζωή της. Τα μάτια του είχαν σταματήσει πολλές φορές έ-

πίμονα στο τριμμένο φόρεμά της. Άλλά δεν της είχε πη τίποτα...

Ήταν πολύ διακριτικός άνθρωπος, αγαπούσε τη Λουίζα σαν πατέρα και κάποτε της είχε δηλώσει ότι ήταν η καλλίτερη γραμματέας που είχε ποτέ.

Ή Λουίζα ξεχώρισε προσεχτικά την άλλη λογογραφία κι' έτοιμασε τους φακέλους.

Κάθε τόσο, μπαίνανε στο γραφείο κατώτεροι υπάλληλοι, φέρνοντάς της διάφορα χαρτιά. Άναμεσα τους, η Λουίζα διέκρινε μιά κοπελίτσα, που θα ήταν καινούργια γιατί δεν την είχε ξαναδύ. Πρόσεξε πως η νέα την κύταζε επίμονα.

— Θέλετε τίποτα; τη ρώτησε.

— Έμαθα πως είσατε γυναίκα του Σάιμον Κρός, απάντησε δειλά η κοπελίτσα. Δεν ξέρετε πόσο τον θαυμάζω! Δε θα ξεχάσω ποτέ το βιβλίο του. Πόσο τυχερή είσατε να σας αγαπάει ένας τόσο σπουδαίος άνθρωπος! Είσατε και σεις συγγραφείς;

— Όχι, απάντησε η Λουίζα. Γνώρισα το Σάιμον σ' ένα πάρτυ και νοιώσαμε κι' οι δυο ένα κεραυνόβολο έρωτα.

Ξαναείδε με τη φαντασία της το Σάιμον να έρχεται προς το μέρος της, διασχίζοντας τη σάλλα και κυττάζοντάς την στα μάτια, σαν να της έλεγε: «Σ' αγαπά! Είσαι η γυναίκα που περίμενα!»

— Θα πώ στον άντρα μου πως είσατε θαυμάστριά του, υποσχέθηκε στην κοπελίτσα.

Έκείνη την ευχαρίστησε κι' έφυγε.

Λίγο αργότερα, ο διευθυντής ρώτησε τη Λουίζα:

— Δε θα ήθελε ο άντρας σου να εργαστή στην επιχείρησή μας; Θα μπορούσε ν' αναλάβη τις διαφημίσεις...

»Έμαθα πως δεν έχει πολλές δουλειές αυτό τον καιρό. Θα του έκανε καλό να ασχοληθί για λίγο με κάτι διαφορετικό απ' την τέχνη του.

»Υστερα θα μπορούσε να ξαναρχίση να γράφει με καινούργιες δυνάμεις.

— Θα τον πάρω άμέσως στο τηλέφωνο να του το προτείνω, είπε η νέα γυναίκα, γεμάτη έλπίδες.

Μά ο Σάιμον της δήλωσε κατηγορηματικά πως δεν ήθελε αυτή τη δουλειά, κι' η Λουίζα έκλεισε το τηλέφωνο, άπελπισμένη με την αδιαφορία του.

Δεν τον ένοιαζε λοιπόν για τίποτα; Δεν ήθελε να βοηθήσει κι' αυτός για να βγούνε απ' το οικονομικό αδιέξοδο; Βέβαια, αν αναλάβαινε διαφημίσεις, δε θα είχε πλέον καιρό για να γράφει... αλλά δεν ήταν προτιμώτερο αυτό, παρά να της φορτώνει όλα τα βάρη;

Έτσι ένθουσιμένη κι' απογοητευμένη τη βρήκε ο Ρότζερ Ρέντον, ένας παλιός της γνώριμος, που της είχε ζητήσει κάποτε να τον παντρευτή και που διεύθυνε τώρα μιά μεγάλη επιχείρησι.

— Πέρασα να δώ τι γίνεται, της είπε. Έλα να σου προσφέρω ένα ποτό και να κουβεντιάσουμε λίγο. Έχουμε τόσο καιρό να συναντηθούμε...

»Δεν ξέρεις πόσο νοσταλγώ τη συντροφιά σου και πόσο ζηλεύω αυτό τον τυχερό που σ' έκανε γυναίκα του!

Σε άλλη περίπτωσι, η Λουίζα δε θα δέχοντανε. Άλλά τώρα ένοιωθε τόσο κουρασμένη,

που καταλάβαινε πως ένα ποτό και λίγη ξενοιαστική κουβέντα θα τη βοηθούσαν να συνέλθει... Άλλωστε ήταν η ώρα που σκόλαζε, και δεν είχε καμιά διάθεση να γυρίση στο σπίτι και ν' άντικρύση τα κατεβασμένα μούτρα του Σάιμον!

Φοβόταν ότι πάνω στον ένθουσιασμό της μπορεί να του μιλούσε απότομα και δεν ήθελε να διακινδυνεύση ένα καυγά, που ποιος ξέρει τί αποτελέσματα θα είχε.

Ο Ρότζερ την πήγε σ' ένα πολυτελέστατο μπάρ. Μόλις κάθισαν, άρχισε να της μιλάει για το γιώτ που είχε αγοράσει και για την κρουαζιέρα που σκότευε να κάνει στη Μεσόγειο το καλοκαίρι.

— Πρέπει νάρθης μαζί μου, της είπε.

Ή Λουίζα γέλασε ψεύτικα, ενώ σκεφτότανε:

«Πόσο ώραία θα ήταν! Θάφευγα μακριά απ' όλα, απ' τους λογαριασμούς, απ' τις έγνοιες, απ' το Σάιμον!... Μά τί λέω; Μήπως δεν αγαπώ πιά τον άντρα μου;

»Μήπως οι καθημερινές φροντίδες σκότωσαν τον έρωτά μας και καταντήσαμε να γίνουμε δυο ξένοι!...

Την ίδια στιγμή, άντίκρουσε το Σάιμον να διασχίζει τη σάλλα και ναρχεται προς το μέρος της! Τα μάτια του της λέγανε, όπως τότε: «Σ' αγαπώ, είσαι η γυναίκα που περίμενα!». Κι' η Λουίζα ένοιωσε τον έρωτά της γι' αυτόν να πλημμυρίζει το στήθος της σαν τεράστιο κύμα.

— Πως βρέθηκες εδώ; τον ρώτησε, άφου του σύστησε το Ρότζερ.

— Ήρθα με κάποιο φίλο μου, απάντησε άόριστα εκείνος.

Ο Ρότζερ φαινόταν σαστισμένος. Και σε λίγο βρήκε μιά δικαιολογία για να φύγει.

— Λουίζα, δε μ' άρεσει να σε βρίσκω στα μπάρ με παληούς σον γνωστούς, της είπε ο Σάιμον μόλις μείνανε μόνοι.

— Ήταν η πρώτη... κι' η τελευταία φορά, αγάπη μου, τον βεβαίωσε.

— Έκείνος ο φίλος μου, που σου είπα προηγουμένως, είναι παραγωγός στην τηλεόρασι. Συμφωνήσαμε ν' αναλάβω μεταφράσεις σκέτις, και τότε-πότε να παρουσιάζω και κανένα δικό μου.

— Μά... εγώ νομίζα πως δεν ήθελες να κάνης άλλη δουλειά απ' το να γράφεις! άπορησε η Λουίζα.

— Όχι δά! γέλασε ο Σάιμον. Φυσικά, θα προτιμούσα να γράφω μονάχα. Άλλά η ζωή έχει απαιτήσεις και πρέπει να κάνουμε όλοι βυσίες... Άν δε δέχτηκα τη θέση που μου πρότεινες το πρωί, ήταν γιατί ντρεπόμουνα που με συντηρούσες τόσο καιρό, και δε θα μπορούσα να σε ξανακυττάξω στα μάτια αν δεν ήμουν αξιος να βρω μιά δουλειά μονάχος μου... Μά πές μου, Λουίζα, μ' αγαπάς ακόμη όπως πρώτα; Έχεις εμπιστοσύνη στις ικανότητές μου;

— Είσαι ο καλλίτερος άντρας του κόσμου, καλέ μου! απάντησε η Λουίζα πνιγμένη απ' τη συγκίνησι. Σε λατρεύω κι' είμαι περηφάνη για σενα!

Ο έρωτάς τους είχε περάσει νικηφόρα τη δοκιμασία.

Τό χτένισμα*

ΠΟΥ ΣΑΣ ΤΑΙΡΙΑΖΕΙ

Πρέπει να είναι ανάλογο με το κεφάλι και το σώμα σας

"Αν έχετε πλατειά περιφέρεια."

Θα διαλέξετε ένα χτένισμα λιγάκι πλατύ, που ν' αντισταθμίζει την πλατειά περιφέρειά σας. Σε καμιά περίπτωση δεν επιτρέπεται να σφίγγετε τα μαλλιά σας.

"Αν έχετε μακρύ λαιμό."

Θα κατεβάσετε τα μαλλιά σας πολύ χαμηλά και θα «γεμίσετε» τα πλάγια των αυτιών, που, σε μία γυναίκα με μακρύ και λεπτό λαιμό, αποτελούν ένα πολύ ασθενές σημείο.

"Αν έχετε κοντό λαιμό."

Θα σηκώσετε τα μαλλιά σας προς τα πάνω, σε τρόπο που να ελευθερώσετε τα αυτιά και τον τράχηλό σας.

Θα εξετάσετε επίσης το σχήμα που έχει το πρόσωπό σας.

Αν έχετε οβάλ πρόσωπο, θα προσπαθήσετε να μην καταστρέψετε τη γραμμή του, που είναι ιδανική για ένα γυναικείο πρόσωπο. Το χτένισμα στη μέση σας πηγαίνει πολύ. Μην πλατύνετε το πρόσωπό σας με μία χαμηλή χωρίστρα στα πλάγια. Δεν πρέπει, εξ άλλου, να στενεύετε το μέτωπό σας, τραβώντας τα μαλλιά σας προς τα πίσω. Μην καταστρέψετε ακόμη τη γραμμή του προσώπου σας, κάνοντας μεγάλες τετράγωνες μπούκλες. Το χτένισμά σας πρέπει να είναι απαλό και άφθογο.

Αν έχετε στρογγυλό πρόσωπο, πρέπει να του δώσετε ύψος για να μην μοιάζει με πανσέληνο. Προτιμήστε μία διαγώνια χωρίστρα στα πλάγια και φτιάξτε μερικούς κυματισμούς ψηλούς κι' ακανόνιστους, για να σπά-

σετε τον κύκλο. *Οχι μικρές μπούκλες και χωρίστρα στη μέση.

Αν έχετε πρόσωπο σε σχήμα αχλιδιού, πρέπει να «γεμίσετε» τα πλάγια του μετώπου, για να αντισταθμίσετε το κάτω μέρος του προσώπου που είναι βαρύ. Θα κάμψετε μία χωρίστρα στα πλάγια και θα τραβήξετε τα μαλλιά σας προς τα πάνω και έξω, χωρίς, όμως, να ξεσκεπάσετε τ' αυτιά σας.

Αν έχετε τετράγωνο πρόσωπο, πρέπει να σχηματίσετε καμπύλες για ν' αντισταθμίσετε τις γωνιώδεις γραμμές του. Θα σηκώσετε τα μαλλιά σας στα πλάγια και θα φτιάξετε μερικές κυκλικές μπούκλες στο μπροστινό μέρος του κεφαλιού, Θ' αποφύγετε τα πλατύτα χτενίσματα και τη χωρίστρα στη μέση.

Αν έχετε μακρόστενο πρόσωπο, πρέπει να χρησιμοποιήσετε τα μαλλιά σας για να το κοντύνετε και να το πλατύνετε. Θα κάμψετε μία χωρίστρα πολύ χαμηλά και θα ρίξετε από το άλλο μέρος τα μαλλιά σας στα πλάγια. Θα ρίξετε επίσης τα μαλλιά σας δεξιά κι' αριστερά από το λαιμό σας.

Αν έχετε πρόσωπο σε σχήμα καρδιάς, θα πρέπει να γεμίσετε το κάτω μέρος του προσώπου σας, κατεβάζοντας τα μαλλιά σας πολύ χαμηλά στο λαιμό κι' από τα δύο πλάγια. Θα κάμψετε επίσης ολόμικρες μπούκλες στο μέτωπο, για να κρύψετε το υπερβολικό πλάτος που έχει το κεφάλι σας στο επάνω μέρος. Το χτένισμά σας πρέπει να είναι κάπως ακανόνιστο.

Αν έχετε πρόσωπο με προεξέχοντα μύλα, πολύ μικρό σαγόνι και σφιγμένο μέτωπο θα προτιμήσετε ένα χτένισμα ακανόνιστο, άριστο και με μικρές μπούκλες. Θα «γεμίσετε» το μέτωπό σας στα πλάγια και θα κάμψετε μεγάλους κυματισμούς στο μέρος των αυτιών.

1) Το χτένισμα αυτό ταιριάζει σε γυναίκες με μακρύ λαιμό. Τα μαλλιά πέφτουν στα πλάγια σε μεγάλους κυματισμούς. Έχει επινοηθεί για γυναίκες με ξανθά και γενικά ανοιχτόχρωμα μαλλιά. Για μία γυναίκα με μαύρα μαλλιά είναι πολύ βαρύ.

ΞΕΡΕΤΕ να χρησιμοποιήσετε τα μαλλιά σας, για να τονίσετε το πλεονεκτήματά σας και να κρύψετε ή να εξασθενήσετε τα άσθενή σας σημεία; Ξέρετε να χρησιμοποιήσετε τη χωρίστρα σας σαν ένα βέλος, που να δείχνει το καλύτερο μέρος του προσώπου σας (σ' άλλα πρόσωπα το καλύτερο μέρος είναι το δεξιό και σ' άλλα το αριστερό); Ξέρετε να χρησιμοποιήσετε τη διαγώνια χωρίστρα για να υπογραμμίσετε ένα όμορφο φρύδι ή τη χαριτωμένη καμπύλη που φτιάχνουν τα μάγουλά σας;

Μην κυττάζετε στον καθρέφτη μόνο το πρόσωπό σας. Το βλέμμα σας πρέπει ν' αγκαλιάζει ολόκληρο το κεφάλι σας. Και πρέπει να εξετάζετε ακόμη ολόκληρη τη σιλουέττα σας, προκειμένου ν' αποφασίσετε ποιο χτένισμα θα δώσετε στα μαλλιά σας. Θα χρησιμοποιήσετε υ' απλούστερα λόγια τα μαλλιά σας, για να διατηρήσετε την αναλογία που πρέπει να υπάρχει ανάμεσα στο κεφάλι και το σώμα σας ή για να την διορθώσετε.

Αλλά να τί πρέπει να ξέρετε σχετικά μ' αυτό το ζήτημα:

"Όταν έχετε φιλόλιπο κορμί."
Το πολύ ψηλό χτένισμα θα κάμψι το σώμα σας να φαίνεται πιο αδύνατο. Είναι προτιμότερο να κατεβάσετε τα μαλλιά σας πολύ χαμηλά και να τ' αφοψέτε να πέσουν ίσιωμα και απαλά προς τα δεξιά και τα αριστερά του προσώπου σας. Έτσι το σώμα σας θα «γεμίσει».

"Όταν έχετε σώμα κοντό και παχύ."
Θ' αποφύγετε τα μακρυά μαλλιά, τις σφιγμένες μπούκλες και τα μαλλιά σε σχήμα α-φάνας. Τα μαλλιά που σας ταιριάζουν περισσότερο είναι τα κοντά με μεγάλους κυματισμούς. Μπορείτε να διαλέξετε ένα χτένισμα μέτριο σε ύψος. (Το πολύ ψηλό χτένισμα θα καταστρέψει την ισορροπία ανάμεσα στο σώμα και το κεφάλι σας).

6) Ένα χτένισμα για τις γυναίκες με λεπτοκαμωμένο πρόσωπο. Η κόρη του συνίσταται στο ότι τα μαλλιά φαίνονται σαν α-χτένισμα. 6) Το χτένισμα αυτό ταιριάζει στις γυναίκες με στρογγυλό πρόσωπο. Η μύτη της μπούκλας στα πλάγια πρέπει να σταματάει κάτω από το μάτι. 7) Το ρομαντικό αυτό χτένισμα ταιριάζει στις γυναίκες με κανονικό πρόσωπο.

2) Ένα απλό χτένισμα για γυναίκες με τριγωνικό πρόσωπο. Τα μαλλιά πέφτουν από το ένα μέρος του προσώπου. Η χωρίστρα κάπως λοξή. 3) Το χτένισμα αυτό έχει επινοηθεί για τις γυναίκες με αδύνατο πρόσωπο και σαγόνι που προεξέχει. Είναι εξαιρετικά απλό και χωρίς φιοριτούρες. Τα μαλλιά κοντά. 4) Ένα κάπως πολύπλοκο χτένισμα για τις γυναίκες με πρόσωπο σε σχήμα καρδιάς.

Μάγια και μάχισες

Παντού και πάντα μάχισες στον τόπο μας φυτρώνουν και πελατεία υπόλοιπη, συνήθως, συγκεντρώνουν, γιατί ο κόσμος ο πολύς, ο αγαθός κι' άφελος, νομίζει πως το μέλλον του στα χέρια το κρατάνε αυτές που την παλάμη του, ή τ' άστρα μελετάνε και τρέχει με πεποίθηση και με φανατισμό του ν' αλλάξει το «κισμέτι» του και τόν... άστερισμό του!

Στις καφετζούδες τρέχουνε, πρωτίστως, ώριμοι να μάθουν τι τους μέλλεται και τι τους περιμένει... Κι' η καφετζού ή πορνηγή, που ντεντε διαβάζει, δόσι... χαλαρώσει γελάει μες στον καφέ τους βάσει και με σοβαρόφωνα τους λέει ή αλεπού, πως ή ζωή τους... «χαλαρή» θα είναι του λοιπού!

Τις χαρογίχτες, άλλοι τους, πηγαίνουν να ρωτήσουν, αν προκειται μ' ευχέρεια μικρές να κατακτήσουν κι' αυτές ατσίδες τρομερές και μάννα στις απάτες, τους σιγοντάρουν νεαρές «σπαθάτες» και «κουπάτες»... «Ομως μικρές, παρ' όλ' αυτά, δε βλέπουν «σούπα-μυδρες» κι' αντι... «κουπάτες» να γαρούν, την κούπες!»

Στις χαρογίχτες τρέχουνε και πάμπολλοι δανδήδες και τους άφινει ή τραπούλα με βάσιμες ελπίδες, γιατί προσβλέπει, καθαρά, πολύφωρες κοπέλλες, που έχουν λίες με ούρα... παλάτια και ούλες! 'Όσοσο ούτε χαμόσυτο δε βλέπουν στα μάτια τους γιατί με τραπουλόχαρτα τα χτίζουν τα... παλάτια τους!

Στις μάχισες πηγαίνουν και παραλίδες γέροι, που με μικρούλες θέλουνε ν' ανοίξουν νταραβέρι κι' εξασφαλίζουν ζηλευτά και σπάνια μαγνητόνια, για να μαγνησουν ν' αυτά τα τρυφερά «μυσοδόνια»... 'Αλλά «μυσοδόνια» ουδέποτε μαθαίνουν τι σημαίνει κι' αυτοί, στο τέλος, βγαίνουνε σαν... πάπια μαθημένη!

Της νυχτερίδας κόκκαλο εξασφαλίζουν άλλοι, για να ναι πλέον γόντες και δον-Ζουάν μεγάλοι κι' ακρόατα πιστεύουνε και κομπο τόχουν δέσει, ότι κι' ή πιο σκληρόκαρη στα πόδια τους θα πέση! Μα νυχτεριδοκόκκαλο παρ' όλο που κρατάνε, για μία κοπέλλα νινοντα τα μάτια τους γαρίδες κι' απ' έξω από το σπίτι της άραδα ξενωντάνε, ή μάλλον τοιγυφύουνε σά νάνα... νυχτερίδες!

Στα μαγικά κι' άβυσθα της εποχής μας άντρα πηγαίνουν κι' όσες έφταναν τα νιάτα δίχως άντρα... Κι' άκούνε τόσα πεισιτικές προβλέψεις και δηλώσεις, ώστε τον έχουν σιγοντο το γέρο μερικές (πλώσεις... και παραγγέλνουν — μάλιστα — και σκεύη κι' επι- Πλην όλα τους τα... έπιπλα, στο τέλος, πάνε στασάφι κι' αυτές άκουούνται, βέβαια, στο γινώμιό τους... «σάσι»!

Στον παρηγό μας τον καιρό, νωρίς να πολυφλησά, διάσχουν κι' άλλα πάμπολλα της ανωτείας θύματα, που μπλέκουν άφελότητα με τα «σοφάνα κομμάτια», με σκόδα, λαγυπόδα, με γάντες τυγσές, με μπούκλες καστανοχάρες και τριγες κασταρές... Έτσι κι' αυτές τις λίγες τους αικονιές γάνουν και βρίσκουν τρόπο οι μάχισες «την... τών τους» να (κάνουν)!

Επισημασμός
Ανα Τάβηνα : Σοφιστής Γ.

Τά γεωργικά... προϊόντα!...

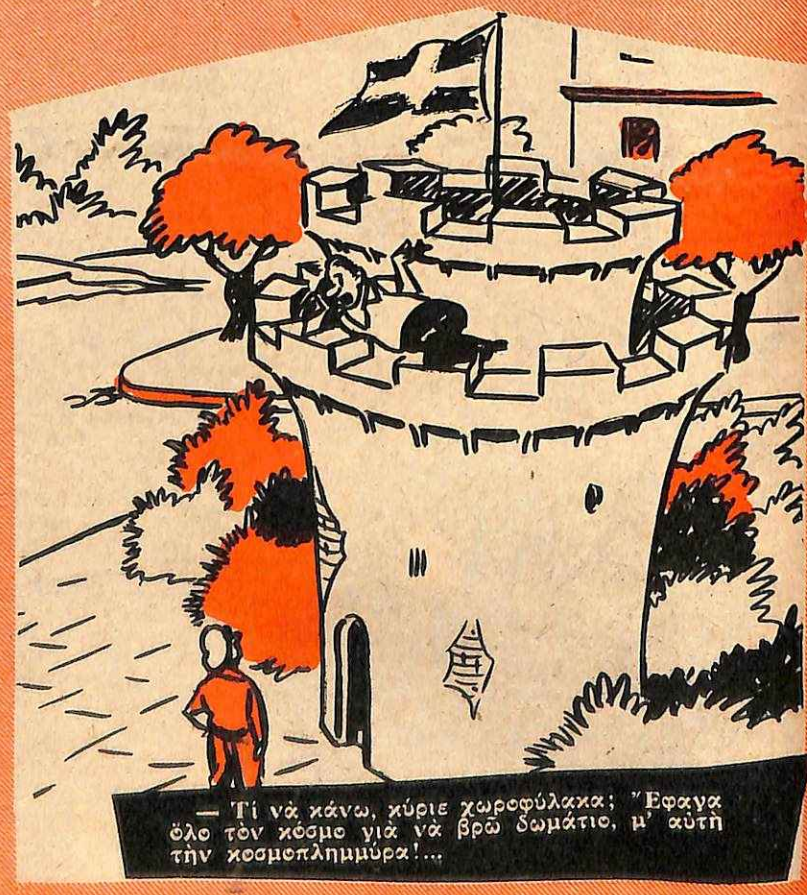
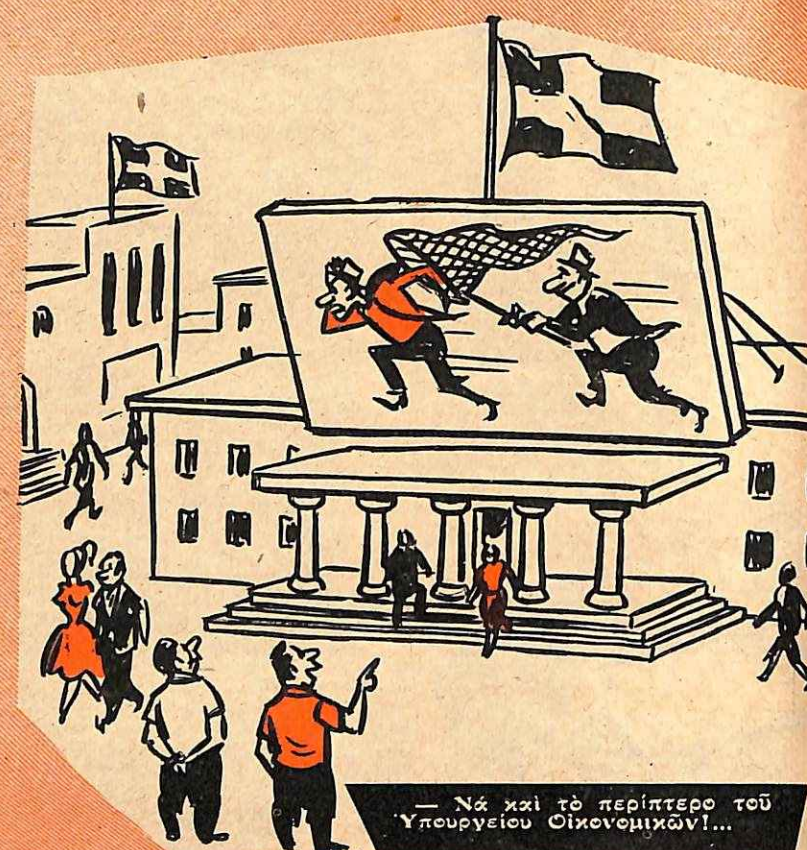
Χωρίς λόγια!...

— Θα δὴ ἡ γυναίκα μου αὐτὴ τὴ φωτογραφία καὶ θὰ ἡσυχάσῃ. ὅτι βρισκόμαί στὴ Θεσσαλονίκη γιὰ δουλειές!...

Ἡ ἔκθεσις τῆς Θεσσαλονίκης

ΤΟΥ Β. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

— Τί νὰ κάνω, κύριε χωρεφύλακα; Ἐφαγὰ ὅλο τὸν κόσμον γιὰ νὰ βρῶ δωμάτιο, μ' αὐτὴ τὴν κοσμοπλημμύρα!...

Συγκλονιστικὸ φεαματικὸ καὶ μοιρολόιο καὶ ποταμὸς ἀπὸ Μαρτίνου Σιβερίεβ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ γιατρός Κάρλο Ραπάλλο ἔχει ἐγκατασταθῇ στὸ Τουρίνο κι' ἔχει ἀποκτήσῃ ἀρκετὴ φήμη. Ἐξαιτίας τοῦ ὅτι «Καφὲ Ρομάνο», βλέποντας ἐκεῖ τὴ Μαρτίνα, ὁ Κάρλο τὴν ἀναγνωρίζει κι' ἀναστατώνεται γιὰ τὴν ἀγνὴ κι' ἀθάνατη Μαρτίνα τοῦ κατάντησε μιὰ θεατρίνα. Πηγαίνει λοιπὸν στὸ σπίτι τῆς καὶ τῆς ἀπαιτεῖ νὰ ἐγκαταλεῖψῃ τὴ ζωὴ ποὺ κάνει καὶ νὰ τὸν παντρευθῇ. Μὰ ἐκεῖνη ἀρνείται καὶ τώρα καὶ τοῦ συσταίει πάλι νὰ περιμένῃ ὥσπου νὰ πραγματοποιηθῇ τὴν ἐκδικίησιν τῆς. Βλέποντας τὴν ἀμετάπειστη, ὁ Κάρλο θυμώνει, τῆς μιλεῖ ἀσχημα καὶ τῆς λέει πῶς, εἰπεῖται ἀπ' τὸν ἀσχημα δρόμο ποὺ πῆρε, τὴ θεωρεῖ πιά νεκρὴ γι' αὐτὸν. Καὶ φεύγει ἀπ' τὸ σπίτι τῆς, ἀφροντίζοντας τὴν δαυτιμένην αὐτῇ λυπη. Ὑστερὰ ἀπ' αὐτὸ, ἀσχεῖ νὰ συμμαθῇ τὴ Λίτσα, τὴν ἀδελφὴν τοῦ Λουίτζι, ποὺ τὸν ἔχει ἐρωτευθῇ. Πηγαίνει μιὰ μέρα νὰ φάσῃ στὸ σπίτι τοῦς, κι' ἐκεῖ πασακαλεῖ τὸν ἀδελφὸ τῆς νὰ τὴ ρωτήσῃ ἂν θέλῃ νὰ ζητήσῃ τὸ χερί τῆς.

Ἀνατολὴ ΜΗΤΕΡΑ

6ον

— Βέβαια. Δὲ μπορῶ νὰ πῶ πῶς ἐρωτεύθηκα τρελλὰ τὴ Λίτσα. Δὲ θὰ τὸ πιστέυσε οὔτε καὶ σύ. Μὰ, βλέποντας τὴν ἐκείνη ὁμορφιά, καλὴ, στοργικὴ, κατάλαβα πῶς καμμιὰ ἄλλη γυναίκα δὲν εἶχε τόσο νὰ τὴν ἀγαπᾶν, οὔτε καὶ μπορεῖ ἄλλη νὰ γίνῃ τελειότερη σύζυγος. Ὅσα κάνω, ὅτι μπορῶ, γιὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς.

— Καὶ θὰ τὸ κατορθώσῃς, γιατί ο' ἀγαπάει, κι' εἶμαι βέβαιος πῶς ἡ δὴλωση σου θὰ τὴν κἀν νὰ τρελλοθῇ ἀπ' τὴ χαρὰ τῆς.

Κι' ὁ Λουίτζι σφισταγκάλισε πάλι τὸ φίλο τοῦ, βαρύνοντας ἀπὸ χαρὰ.

Ὁ γάμος συμφωνήθηκε γρήγορα. Ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Κάρλο ἔλασε τὴ Μαρτίνα. Ἡ γλυκεῖα ἀγάπη τῆς Λίτσας φαίνεται νὰ τοῦ ἐξασθενῇ καὶ τὴν ἐξασθενῇ.

Οἱ δύο ἀρραβωνιασμένοι, περὶ μὲν τὴν ἡμέρα τῆς ἐνῶσεώς τοῦς, εὐτυχισμένοι γιὰ τὸ παρόν καὶ μ' ἐμπιστοσύνην στὸ μέλλον, ἐξελκύνοντο ἀλλήλους τὸν κόσμον.

Ἡ Μαρτίνα, ἡ δύστυχη Μαρία, ἦταν πιά νεκρὴ γιὰ τὸν Κάρλο!

ὁμορφ. Κανείς δὲ θὰ τὴν ἔβλεπε πάνω ἀπὸ 30 χρονῶν, κανεὶς δὲ εἰς πᾶσι πιστεύε πῶς ὁ κόμης Ρίκα ἦταν ἀρκετὰ νεώτερός τῆς.

— Ἐνα βράδυ, ὁ Ἀρνάλτο εἶνε βγῆ ἔξω κι' ἡ Τζούλια εἶχε ἐπαλθεῖ σὲ μιὰ σαλόνγκ, στὴν κάμαρα τῆς. Ἡ Ροζαλία ἦτο γιὰ τὴν ἀγάπην τὸ ηλεκτρικὸ καντλή γιὰ τὴ νύχτα.

Ἀκούγοντας τὰ βήματά τῆς, ἡ βαρὼν ἄνοιξε τὰ μάτια τῆς.

— Ἀ, εὖν εἶσαι; τῆς εἶπε, χαρὶς νὰ κοινηθῇ ἀπ' τὴ θεοῦ τῆς. Μπορούσε νὰ μ' ἀφίσσῃ νὰ κοιμηθῶ! Ἐβλεπα ἕνα τόσο ὠραῖο ὄνειρο!...

— Ὅτ' αὐτὸ συνέχιστε ἀργότερα, ἀπάντησε ἡ γριὰ, ἐνὶ καθόπιν κατὰ τῆς. Τώρα εἶναι καλύτερα νὰ μείνετε ζῆντα, ἀλλοῖως δὲ θὰ μπορέσετε νὰ κλείσετε μάτι τὴ νύχτα... Θέλετε νὰ κουδεντιάσουμε λιγάκι;

Ἡ Τζούλια τὴν κῦτταξε.

— Τί εἶναι νὰ μὴ πῆς; ὠ- τῆς.

— Ἐνα κακὸ χαμόγελο φάνηκε στὰ χεῖλη τῆς Ροζαλίας.

— Μπορεῖτε νὰ μαντέψετε ποῖον εἶδα σήμερ, καὶ μοῦ μίλησε γιὰ σὰς; εἶπε.

— Ποῖον;

— Θυμᾶσθε ἀκόμα τὸ Φίλιππο, τὸ μικρὸ Πίπο, ποὺ σὰς ἀγαποῦσε τόσο πολὺ καὶ ἀποπειράθηκε ν' αὐτοκτονήσῃ ἐξ αἰτίας σὰς;

— Ναι, τὸν θυμάμαι πολὺ καλά. Ἦταν ὁμορφότατος καὶ δὲν εἶχε περάσει τότε ἀκόμα τὰ 16... Ζῇ λοιπὸν;

— Ζῇ καὶ βασιλεύει! Κι' εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς γοητευτικότερους ἀξιωματικούς τοῦ ἱππικοῦ, ποὺ κάνουν τὸν περίπατό τοῦς στὸ Τουρίνο.

Ἡ Τζούλια εἶχε ἀνασχησῇ τὸ κεφάλι τῆς μὲ περιέργεια.

— Ἀξιωματικὸς τοῦ ἱππικοῦ;

— Ἀκριβῶς! Γλύττωσε ἀπ' τὸ θάνατο, χάρις στὴς φροντίδας τοῦ νοσηρίου, καὶ κατατάχθηκε στὸ στρατό. Ἦταν φατῆς, ἀλλ' ὁ νοσηρὸς τοῦ εἶχε μεγάλη περιουσία νοσηρῶν, καὶ τὸ ἔσχε ὅταν πέθανε. Ἐστὶν, ὁ Πίπο μπόρεσε νὰ συνεχίσῃ τὴν καριέρα ποὺ τόσο τοῦ ἀρεσε, καὶ τώρα εἶναι λοχαγός.

— Τοῦ μίλησες;

— Ναι. Αὐτὸς μ' ἀναγνώρισε πρῶτος, μ' ὅλο ποὺ ἔγινον περὶ 22 χρονῶν ἀπὸ τότε. Ὅσο γιὰ ἐμένα, ἂν μοῦ ὀρκιστοῦν πῶς ἦταν αὐτός, δὲ θὰ τὸ πιστέυω, χωρὶς νὰ τοῦ μιλῶ. Φαντασθεῖτε ἕναν ὁμορφότατο, μὲ περὶ 20 καὶ 25 ἔτος, μὲ ματὰ ποὺ καὶ περιμῆνι ὕψος, μὲ ματὰ ποὺ καὶ τὸν ἔχει καριέρα... Καλύτερος ἀπ' τὸν ὠραῖο Ἀρνάλτο, ὅπως λέγε τὸν ἀντὶ σὰς!

Ἡ βαρὼν ἐξακολουθοῦσε νὰ χαμογελά.

Τελωσπάντων, δὲ συμπλαθεῖ καθόλου τὸν Ἀρνάλτο, εἶπε.

— Ὅχι. Σὰς τὸ εἶπα καὶ τὸ ἐξαίρετο τῶς φορεῖ! Ποτέ μου δὲν τὸν χάνω. γιὰ πολλοὺς λόγους. Καὶ πρῶτος ἀπ' ὅλα γιὰ τὴν ἀγάπην νὰ τὸν ἐρωτεύθῃτε καὶ ν' ἀλλάξετε τὴν ἐξωτερικὴν ἀποψηφίαν. Καλὴν ἔσχε θέαν νὰ τὸν κοττάρετε γιὰ φίλο σὰς καὶ ν' ἀφίσσῃτε νὰ ἐλθῇ ὁ καυμένος ὁ βαρὼν!

Τὸ αἷμα μαζεύτηκε στὰ μάγουλα τῆς Τζούλιας.

— Ροζαλία!... μάλωσε τὴ γριὰ.

— Μὰ αὐτὴ εἶναι ἀλήθεια... Μὲ τὸ βαρὼν ἤρασε τελείως ἐλευθερὴ. Ὁ καυμένος δὲ σὰς ἐνοχλοῦσε καθόλου.

— Φτάνει πιά! διέκοψε ἡ βαρὼν. Τὰ μοιρολόγια σου πάνε γὰρμένα. Ὁ βαρὼν πῆδαν. Ὁ Ἀρνάλτο εἶναι ἀντὶς μου καὶ τὸν ἀγαπᾷ!

— Εἰσαστε πάντα πεισματάρη... Ἀπὸ τὸ ἔξερες, εἶναι περὶ τὸν βαρὼν πάντα κοντὰ μου καὶ νὰ μοῦ ἐξαλεῖς τὴν ἰδίαν ἱστορία. Κανείς μὴ τούπα στὸ νερό! Πες μου καλύτερα, τί σὲ αὐτῶς ὁ Πίπο;

— Μοῦ μίλησε γιὰ σὰς μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον, μολοντὶ θὰ ἐπρεπε μάλλον νὰ σὰς ἐχθρεύεται. Εἶπε πῶς πῆλε πολὺ νὰ σὰς ἐξαλεῖ, κι' ἐγὼ, σὺ ὑποσχέθηκε, ὅτι θὰ τὸν ἐχθρεύατε ἀπὸψε, τὴν ὥρα ποὺ θὰ ἐλθῃ νὰ ἀντὶς σὰς.

Ἡ Τζούλια πῆδαν ὁρῶν, μ' ἀγανάκτηση.

— Ἐκάνες ἕνα τέτοιο πρᾶγμα; φώναξε. Ποῖος σὺ ἐπρεπε τὴν ἀδελφὴν;

Μὰ ἡ Ροζαλία ἀντιμετώπισε ἀτάραχη τὸ θυμὸ τῆς.

— Τὴν πῆρα μόνη μου, ἀπάντησε μὲ μιὰ ἐκνευριστικὴ φωνή. Παῦ βλεπτε τὸ κακό; Ἐνα παιδί, ποὺ ἐπαίξε μαζί σὰς... καὶ ποὺ λίγο ἐλθῃ νὰ πᾶν στὸν ἄλλο κόσμον ἐξ αἰτίας σὰς...

— Σῶπα!

— Τοῦ χρωστάτε μιὰ ἐπανάσταση. Δὲ ζητεῖτε, ἀλλοῦτε, μεγάλα πρᾶγματα. Νὰ σὰς ἐξαλεῖ μόνον... Ἄν θέλετε, ἐὰν τὸν παρουσιάσω γιὰ συγγενὴ μου.

— Ὅχι, ὅχι, δὲ θέλω νὰ τὸν δεχθῶ.

Ἡ Ροζαλία χαμογέλασε εἰρωνικά.

— Ποσο φροντίζετε γιὰ τὴν ὑπόληψιν τοῦ συγγενοῦ; εἶπε.

Ἐνῶ αὐτὸς στοιχηματίζω πῶς δὲν σὰς σκεφτεται καθόλου, αὐτὴ τὴν ὥρα!...

— Σῶπα, δαιμόνα! φώναξε ἡ Τζούλια.

Μὰ ἡ γριὰ δὲ φάνηκε νὰ τὴν ἀκούσε καὶ πρόσθεσε:

— Ποσ' ὅλη τὴν ἐξυπνάδα σὰς, δὲν ἔχετε ἀκόμα καταλάβει πῶς ἐξ αἰτίας σὰς ὁ ὠραῖος Ἀρνάλτο, πῶς δὲ σὰς ἀγαπᾷ ποτέ!

— Φύγε, φύγε!...

— Καλὰ, φύγε. Εἶναι 9 τώρα. Στὶς 10, ὁ Πίπο θάναν ἐδῶ.

Κι' ἡ Ροζαλία βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο. Ἐνῶ ἡ βαρὼν ἐξαπνεύσε στὴν πολυθρόνα, μὲ τὴν καρδιά τῆς γεμάτη συγκίνησι καὶ θυμὸ.

— Εἶν' ἀληθινὰ δὴ αὐτὰ ποὺ μοῦ συμβαίνουν;... μουρμουρίσε.

Καὶ ἐξαπνεύσε στὴ σκέψιν τῆς τὴν περσμένην ζωὴ τῆς.

★

Εἶχε γεννηθῇ σὲ μιὰ φτωχογειτονίαν. Ὁ πατέρας τῆς εἶχε ἕνα καπελάδικο, ποὺ τὸν ἔπαινε ἀρκετὰ κέρδη. Ἐστὶν ποὺ θὰ μπορούσε νὰ βῇ κατὰ μέρος. Ἀλλ' ἡ γυναίκα τοῦ, μιὰ ὁμορφὴ καὶ γοητευτικὴ ἑσθὴ, ἦταν φοβερὰ σπᾶταλη. Κορδύλευε τὸν ἀντὶ τῆς, ὅταν τῆς μίλουσε γιὰ οἰκονομίες. Τὸν προσβάλλε, τὸν ἔλεγε βλάκα, μπροστὰ στὴν κερὴ τοῦς — ποῦ, ἀπὸ τὰ 7 χρονῶν τῆς, εἶδεινε κιόλας πῶς θὰ μοιάσῃ στὴ μητέρα τῆς.

Μιὰ νύχτα, ἡ Τζούλια κοιμότανε στὸ κρεβάτι τῆς, δίπλα στὴν κάμαρα τῆς μητέρας τῆς, ὅταν τὴν ἐξυπνήσαν δυνατὲς φωνές. Ἀνασηκώθηκε, τρομαγμένη, κι' ἀκούσε τὸν πατέρα τῆς νὰ φωνάζει:

— Ἀτιμὴ!... Ἀτιμὴ!... Ὅτ' πεθάνῃς!...

— Ἀσε με! Βόγγησε ἡ μητέρα τῆς. Ὅχι, ὅχι... λυπηθῶν με!

Ἡ Τζούλια, τρέμοντας ὁλοκλήρ, πετάχθηκε πάνω κι' ἔτρεξε ἐμπροσθέν τῆς μητέρας τῆς. Τὸ ὄραμα ποὺ ἀντίκρισε ἐκεῖ μὲς, τῆς πάγωσε τὸ αἷμα.

Ὁ πατέρας τῆς εἶχε πετάξει χάμα τὴ γυναίκα τοῦ, πατοῦσε μὲ τὸ γόνατό τοῦ στὸ στήθος τῆς κι' ἐνῶ μὲ τὸ ἄσπερό χερί τὴν κρατοῦσε ἀπ' τὰ μαλλιά, μὲ τὸ δεξιὸ τὴ χτυποῦσε στὸ λαιμὸ μ' ἕνα μαχαίρι, σφιδάζοντας:

— Πάρε... Πάρε τὴν κι' αὐτὴν!... Ἀτιμὴ!...

Ὁ ἀγαθὸς καὶ τίμιος ἐκεῖνος ἀνθρώπος εἶχε ἀλλάξει ἐσφινά, εἶχε κυριευθῇ ἀπὸ μιὰ φοβερὴ φονικὴ.

Μικρὴ ἱστορία

Ἐνας πρωτότυπος «ἱππότης»

Στὴν «ὁὐρά» τοῦ λεωφορείου ποὺ πάει στὴ Βουλιαγμένη. Ἐνας κομψὸς κύριος σκουρτάει ἀνοδεύοντα μιὰ χαριτωμένη νεὰρὰ κυρία. Ἡ κυρία, ὅπως εἶναι πολὺ φυσικό, στὴν ὁρὴ δυσφορεῖ καὶ στὸ τέλος ἀναγκάζεται καὶ τοῦ κάνει τόπο.

— Ὅριστε, περάστε κύριε! τοῦ λέει ἐξαλλή.

Ὁ ἀναιδὴς κύριος περνᾷ ψυχραϊμῶτατος, δίνει μάχη μὲ τοὺς ἀγκῶνας, περνᾷ ἀπ' τοὺς πρώτους, καταλαμβάνει μιὰ θέσι καὶ μόλις μπαίνει ἡ κυρία, πολὺ καλυτερομένη καὶ στραπαρτισμένη, τῆς τὴν προσφέρει:

— Καθίστε, μαντάμ!

— Ἐνῶ, λέει ἐκεῖνη κατάπληκτη.

— Μάλιστα! Σὰς παρακαλῶ! Εἰσαστε τόσο «μὴ μοῦ ἀπρεπὴ» τόσο «προσίλ»... Δὲ μπορεῖτε νὰ σκεφθεθῆ ὅρθια!

— Μὰ ἐπὶ τέλους τί εἶπε κύριε; ἀπορεῖ ἐκεῖνη. Ἀναγνώσῃ τὴν ἐνῶντῃ. Πρωτότυπος ὁ ἱππότης;

— Τρελλὰ! ἀπαντᾷ κάποιος τρίτος.

— Ὁ... ἀνέστη «τζέντλεμαν» μεῖο!

— Ὅχι, κύριε!... Ἐσπρωχῶ, ἀκόμη καὶ τὴν κυρία νὰ νὰ φτάσω μπροστὰ, νὰ σπᾶξω καὶ τοὺς ἄλλους καὶ νὰ ἐξασφαλίσω θέσι γιὰ τὴν κυρία!... Καὶ ἐὰν παρακαλῶ, ἀπομακρυνθεῖτε λίγο. Θὰ σταθῇ ἐνῶ ἀπὸ πάντων τῆς γιὰ τὴν εἰσεῖς μου εἰς τὸν οὐρανόν!...

Ἡ κυρία γελάει. Μπορεῖ νὰ μὴ γελάσῃ;

Αὐτὸ θέλει κι' ὁ πρωτότυπος «ἱππότης». Αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἡ ἀποπῆτα, ἔχουν καὶ συνέχεια συνήθως, ποὺ ὅμως δὲν τὴν ἐξορῶν, δυστυχῶς. Πάντως κατέβηκεν, στὴν ἰδίαν ὁδὸν κι' ὁ «ἱππότης» τῆς ἔδωσε τὸ χερί νὰ τὴ βοηθήσῃ στὴν κατάβαση!...

κή μανία. 'Η συμπεριφορά της γυναίκας του τον είχε σπρώξει στα άκρα.

'Η Τζούλια κίταζε μιά στιγμή τη φριχτή εκείνη σκηνή, με μάτια γουρλωμένα απ' τον τρόπο. 'Υστερα πλησίασε τον πατέρα της και τον ρώτησε με παιδιαστική αφέλεια:

— Μπαμπά, τί κάνεις στη μαμά;

Η φωνή της φάνηκε να τον εναρμόνιζε ξαφνικά στην πραγματικότητα. Πέταξε το μαχαίρι κι έμεινε γονατισμένος κοντά στο κορμί της γυναίκας του, άνικανος ν' ά-

παντήση... 'Όλη η μανία του είχε χαθεί μεμιάς.

'Η όμορφη ξανθή δεν έδινε πιά σημεία ζωής. Τό αίμα έτρεχε απ' το λαιμό της, πλημμυρίζοντας το πάτωμα και βρέχοντας τα γυμνά πόδια της Τζούλιας...

'Η μικρή έφυγε τρέχοντας και κατέδρασε τη σκάλα, ούρλιάζοντας: 'Ο μπαμπάς σκοτώνει τη μαμά!...

Τό σπίτι άναστατώθηκε. 'Όλοι οι ένοικοι σηκώθηκαν στο πόδι. Τριγύρισαν τη Τζούλια, που είχε σταθεί στο κάτω μέρος της σκάλας και φώναζε άκόμα. Τη ρώτησαν τί

είχε συμβεί κι' έφριξαν απ' τις απαντήσεις της κι' απ' τό θέαμα των ματωμένων ποδιών της.

Κανείς τους ώστόσο δεν τολμούσε να μπη στο διαμέρισμα του καπελλά. Έτρεξαν να ειδοποιήσουν την αστυνομία.

Σε λίγο, έφτασαν μερικοί αστυνομικοί. Βρήκαν τον καπελλά ακίνητο σε μιά γωνιά της κάμαρας, ν' ακουμπά στον τοίχο, με τα μάτια καρφωμένα στο πτώμα της γυναίκας του. 'Ο αστυνομός, που τον ήξερε από καιρό, τον πλησίασε και του είπε:

— Τί κάνετε λοιπόν; Τρελλάθηκατε;... Γιατί σκοτώσατε τη γυναίκα σας;

Δυό δάκρυα κύλησαν στα μάγουλα του δυστυχισμένου ανθρώπου.

— Δεν άντεχα πιά... τραύλασε. Τό ποτήρι ξεχείλισε... Γύριζα απόψε απ' τό θέατρο, όπου μ' είχε στείλει η ίδια... Είδα έναν άντρα να βγαίνει απ' αυτή την κάμαρα... Τον συνόδευε ως τη σκάλα η γυναίκα μου, μισογυμνή... Μου άνιωσε τό αίμα στο κεφάλι... Της ζήτησα λόγο γιά τη διαγωγή της... Αυτή μου γέλασε κατάμουτρα, μ' έβρισε, μου είπε... 'Α, δε μπορώ να σας επαναλάβω όσα μου είπε!... Φοβόμουν μίν τ' άκούση τό πάσι... 'Ηθελα να την κάνω να σωπάσει, με κάθε τρόπο... Έχασα τό λογικά μου και τη χτύπησα, τη χτύπησα... Νομίζω πώς τη σκότωσα! Πιάστε με, πιάστε με!...

'Όλοι ήταν συγκινημένοι. Κανείς δε ληψήθηκε την ένοχη, που κετότανε χλωμό, πλέοντας στο αίμα της. Κάποιος είπε μάλιστα:

— Θάπρεπε να την είχε σκοτώσει από καιρό. Ήταν μιά παλιογυναίκα!

'Η Τζούλια άκουγε, κατάχλωμη, με τό χείλη σφιγμένα.

'Η κοπελίτσα αυτή λάτρευε πάντα τη μητέρα της, ενώ γιά τον πατέρα της δεν είχε νοιώσει ποτέ την παραμικρή στοργή. 'Όταν τη ρώτησαν τί είχε συμβεί, φάνηκε σκληρή άπέναντι στον πατέρα της. 'Επινόησε διάφορα ψέματα γιά να επιδορούνη τη θέση του.

Είπε πώς δεν ήταν αλήθεια, ότι η μητέρα της είχε δεχτή έναν άλλον άντρα. Όα τό καταλάβαινε αυτή, άφου ήταν έμπνία, στη διπλανή κάμαρα. 'Ο πατέρας της είχε νη κάμαρα. 'Ο πατέρας της, ενώ κοι- έπιτεθή στη μητέρα της, δεν έπεταζε τί μόνον, την είχε πετάξει απ' τό κρεβάτι και την είχε σκοτώσει, δί- χωρίς να πη λέξι η δυστυχισμένη γυναίκα.

'Ο καπελλάς άκουσε την κατά- θεσι της κόρης του με δάκρυα στα μάτια.

— Κι' αυτή έναντίον μου! μουρμούρισε. Δεν είναι αίμα μου λοιπόν;...

Και πρόσθεσε, μ' απόγνωση: — Τζούλια, δε λες την αλήθεια... Γιατί; Τί σου κανα;

— Σκότωσες τη μαμά, άπάν- τησε σκληρά η μικρή. Δέ θέλω πιά να σε βλέπω!

'Ο καπελλάς προφυλακίσθηκε. 'Όσο γιά τη Τζούλια, την ανέλαβε μιά άδελφή της μητέρας της, που διατηρούσε μιά υποπη ταβέρνα.

'Η μικρή έμεινε ένθουσιασμένη με τη θέση της, γιάτί την άφνε να παίξη όλη την ήμερα στην αύ- λη και στο δρόμο με τ' άλλα παι- δια της ηλικίας της.

Σε λίγο καιρό, έγινε η δική του πατέρα της. Οι ένοικοι παραδέ- χθηκαν πληρ σύγχυση και τον ά- παλλάσανε. 'Η κοινή γνώμη ίκανο- ποιήθηκε άπόλυτα μ' αυτή την ά- πόφασι. 'Η Τζούλια όμως πήγε να σκάσει απ' τό κακό της, στην ιδέα πώς θάπρεπε να ξαναγυρίση κοντά στον πατέρα της.

'Ήταν άποφασισμένη να τον κά- νη να πληρώσει ακριβά την έπιεί- κεια, που του είχαν δείξει οι έ- νοικοι, να του δηλητηριάσει κι' αυ- τή τη ζωή, όπως η μητέρα της. Μά δε μπόρεσε να πραγματοποιή- σουν αυτό τό σχέδιό της, γιάτί ο καπελλάς την έκλεσε σ' ένα φι- λανθρωπικό ίδρυμα γιά άπορα κο- ρίσια άπο καλές οικογένειες.

'Εμεινε εκεί ως τα 12 χρόνια της. Οι βασκάλες της ήταν πολύ εύχαριστιμένες απ' αυτήν, γιάτί

προσπαθούσε νάναι η καλύτερη στην τάξι της.

Ξαφνικά όμως δέκοψε τις σπου- δές της. 'Ο πατέρας της είχε άρ- ρωστήσει βαρύν και την πήρε κον- τά του.

'Η Τζούλια τότε βρήκε γερασμέ- νον, άληθινό έρώτιο. Τα άραία μαλλιά της είχαν γίνει κάτασπρα, τα μάγουλά του ήταν βουλιγαμένα απ' την άδυναμια και τα μάτια του βαθνά χαμένα στις κόγχες τους. 'Όταν είδε την κόρη του, έ- βαλε τα κλάματα.

— Συχώρεσε με, Τζούλια! τραύ- λισε. Σκότωσα τον πατέρα σου... Μετανοώ!... Κανείς δε μπορεί ν' άσπιοη τη ζωή του άλλου... Θά- πρεπε να πεθάνω καλύτερα, παρό να σηκώσω τό χέρι μου άπάνω της...

»Τζούλια μου, νάσαι πάντα κα- λή και τίμια. Μην ξεχάσης ποτέ πώς υπάρχει ένας Θεός, που κρί- νει όλες μας τις πράξεις και δεν άφνει άτιμώρητα τα σφάλματά μας... Σ' άφίνω στις φροντίδες μιάς γυναίκας, που με παραστά-θηκε στοργικά, δλ' αυτά τα χρό- νια... Νά την άγαπάς σά μητέρα σου... Τ' άείζω!

'Η Τζούλια, συγκινημένη, έκλα- ψε, συνώρεσε τον πατέρα της, τού ύπασχέθηκε ό.τ' ήθελε.

Δέν υποπτεύονταν καθόλου ο κα- πελλάς σε τί χέρια είχε έμπιστευ- θέ την κόρη του.

'Η Ροζαλία Μπαρούκο ήταν μιά ύπουλη κι' επικίνδυνη γυναίκα. Γλυ- κομίλητη και ύποκριτρια, άποχτού- σε γρήγορα την έμπιστοσύνη εκεί- νων που την πλησίαζαν.

'Αλλοίμονο όμως σ' όποιον έπε- φτε στα δίχτυα της! Ήταν χαμέ- νος...

Κανείς δεν ήξερε από πού έρχό- ταν. Ήταν πρίν υπηρέτρια σ' ένα άντρόγυνο. 'Ο καπελλάς έμεινε στο ίδιο σπίτι κι' είχε άκούσει συχνά τη θυρωρή να την έπαινη. 'Όταν έμαθε, λοιπόν, πώς έπρόκειτο να φύγη από τ' άφεντικά της, γιάτί την άφηναν νηοτική, της πρότεινε να την πάση αυτός στην ύπηρεσία του.

'Η Ροζαλία δέχτηκε. Και κατά- φερε να κερδίση τόσο την έμπι- στοσύνη του, ώστε, όταν άρρώστη- σε ο καπελλάς, την άφνε νοικο- κυρά στο σπίτι του. 'Εκείνη, παμ- πόνηρη, φρόντισε να μη τον άπο- χορήσει. Φάνηκε δραστήρια, οικο- νόμα, τον περιποίηθηκε όσο μπο- ρούσε. 'Ετσι, πρίν πεθάνη, της έμπιστεύθηκε την κόρη του, με την πεποίθησι πώς έδταν μιά δεύτερη μητέρα της, πολύ καλύτερη απ' την πραγματική.

Μά, μόλις έκλεισε τα μάτια του ο καπελλάς, η Ροζαλία φάνέρωσε άμέσως τον άληθινό χαρακτήρα της. 'Εδίωξε όλους τους συγγενείς του, δείχνοντας τους ένα χαρτί, που της άνάθετε την άνατροφή της Τζούλια. Παρουσίασε επίσης μιά απόδειξι πώς τού είχε έμπιστευθή όλες τις οικονομίες της και πώς δεν είχε πληρωθή ποτέ γιά τη δου- λειά της. 'Ετσι, μπόρεσε να πάρη στην κατοχή της τα λίγα πράγμα- τα, που ύπάρχον στο σπίτι και να φύγη, μαζί με τη Τζούλια.

Κοντά σε μιά τέτοια γυναίκα, ήταν φυσικό να έκδηλωθούν ελεύ- θερα όλα τα κακά ένστικτα, που είχε κληρονομήσει η μικρή απ' τη μητέρα της. 'Η ίδια η Ροζαλία την έσπρωξε στον κακό δρόμο, γιά να την εκμεταλλευθή.

Στα 15 χρόνια της, είχε κατάν- τησε κιόλας μιά κοινή τρωτέζα. Ξαφνικά, όμως, άλλαξε τελείως η ζωή της. Την έρωτεύθηκε τρελλά ο βαρώνος Φερνάντο Κοσταντίκι.

'Ο βαρώνος ήταν 30 χρονών, κι' είχε ζήσει ως τότε άυστηρά, σχε- δόν σαν έρημίτης, δίχως φίλους, άποφύγοντας τό καφενείο, τά χαρ- τιά, τις γυναίκες, προσπαθώντας πάντα να εύχριστήση τους γονείς του. Με την υπερβολική αυτή σο- βαρότητά του, φαινόταν μεγαλύ- τος από την πραγματική ηλικία του.

'Ήταν ώστόσο όμορφος άντρας, κομψός, ψηλός, με μαύρα μάτια και μαλλιά και κάτασπρα δόντια. 'Ενα βράδυ που γυρίζε σπίτι του, η κακή του τύχη έφερε στο

δρόμο του τη Τζούλια. 'Η κοπελί- τσα έκλαιγε, γιάτί την είχε χτυ- πήσει κάποιος μεθυσμένος. Ζήτησε βοήθεια απ' τό βαρύν.

'Εκείνος ήταν ύποπτικός χαρα- κτήρας, σεβόταν όλες τις γυναίκες κι' ένιωθε βαθύ οίκτο γι' αυτές, που έμπορεύονταν τό κορμί τους. 'Απόδιδε τό κατάντημά τους σε κα- κότυχια ή στην παλιανθρωπία τού κόσμου.

Συνώδεψε την Τζούλια ως τό σπίτι της. 'Η φωχική και ακάτα- στατη κάμαρά της, με τά έπιπλα άνω-κάτω, τά ρούχα σκορπισμένα έδώ κι' εκεί και τό κρεβάτι ξε- στρωτό, τού έκανε άθλια έντύπωσι.

'Η Τζούλια έξακολουθούσε να κλαίη, άκουμπώντας στο στήθος του. Ήταν όμορφη, γοητευτική, προκλητική. 'Ο βαρώνος ξετρελλά-θηκε μαζί της και την έσφιξε στην άγκαλιά του...

'Όταν έφυγε από κοντά της, άρ- γά τη νύχτα, την είχε έρωτεύη. 'Αγαπούσε γιά πρώτη φορά στη ζωή του — πρώτη και μοναδική!

Τρεις μήνες άργότερα, η Τζού- λια είχε έγκατασταθή σ' ένα κομ- ψό διαμέρισμα, μαζί με τη Ροζα- λία, που την καθοδηγούσε σ' όλες τις ένέργειές της.

Όα ήταν, τρελλά, αν άφνε να της ξεφύγη μιά τέτοια ευκαιρία... 'Ο Φερνάντο είχε βάσει στο μυαλό του να την άποκαταστήση. Ήταν βέβαιος πώς δεν είχε γεννηθή γιά μιά τέτοια ζωή και πώς την είχε σπρώξει σ' αυτήν τό πεπρωμένο. 'Επρεπε, λοιπόν, να τη σώση!

Είχε κι' αυτός άπόλυτη έμπι- στοσύνη στη Ροζαλία. Τη θεωρού- σε καλή και τίμιωτατη γυναίκα και συνιστούσε πάντα στη Τζούλια να την άκούη.

'Η τρυφερότης κι' ο σεβασμός που έδειχνε ο βαρώνος στην κο- πέλλα, τη συγκίνησαν κάπως. Προ- σάθηκε, λοιπόν, να φαίνεται όπως την ήθελε εκείνος: άπληη, σεμνή, γλυκομίλητη...

'Ο νέος άποφάσισε τότε να την παντρευτή. 'Όταν όμως τό άνακοί- νωσε στους γονείς τρυ, εκείνοι φρί- ξανε και όρκιστήκανε πώς δε θα- υπαινε ποτέ στην οικογένειά τους μιά τέτοια γυναίκα. Οι πληροφο- ρίες, που είχαν άσχημες, ώστε η γριά βαρώνη κατάντησε να συρθή στα πόδια του γιου της, γιά να τον ίκετέμη να τους φυλάξη από τέτοιο έξευτελισμό.

— Σκότωσε με, παιδί μου! τού φώναζε. 'Αφσε όμως αυτή τη γυ- ναίκα, γιάτί θάνατι η καταστροφή σου!

Μά ο έρωτας τού Φερνάντο γιά τη Τζούλια ήταν πολύ δυνατός... 'Όταν τον έβλεπε κατάχλωμο, με κοκκινισμένα τα μάτια, η κο- πέλλα καταλάβαινε τί είχε συμβεί. Διπλάσιαζε τότε τις τρυφερότητές της και τούλεγε γλυκά:

— Γιατί δεν άκούς τη μητέρα σου; Αυτό πρέπει να κάνης! 'Εγώ δεν είμαι άξια να γίνω γυναίκα σου... τό καταλαβαίνω κι' η ίδια! 'Επλάσα ένα όνειρο, που δε μπο- ρεί να πραγματοποιηθή... Δεν πρέ- πει να παρπονιέμαι; αν με κατα- τρέχη η Τύχη. Τό άείζω!...

'Αλλ' ο Φερνάντο δεν την άφνε να μιλήση.

— Όα γίνης γυναίκα μου, της έλεγε, γιάτί καμιά δεν τό άείζει όσο έσύ. Τί φταίς αν σε ρίξανε στον κακό δρόμο; 'Όταν χτύπησε η καρδιά σου γιά μένα, κατάλαβες πως η τίμια ζωή ήταν η καλύτε- ρή... Τίποτα δε θα κλονίση την ά- πόφασί μου! Θάνατι εύτυχία μου να ύποφέρω γιά σενα. Κι' όταν ο πα- τέρας μου κι' η μητέρα μου σε κα- τήγορούν, έγώ βλέπω μπροστά μου τό άγαπημένο πρόσωπό σου και εναεδρίσκω μεμιάς όλες τις έλπί- δες μου και την ένεργητικότητα μου!

Οι φράσεις του αυτές τη συγ- κινούσαν βαθιά. Καταλάβαινε πόσο την άγατούσε κι' ύποσχότανε στον έαυτό της να κάνει εύτυχιό της τον άνθρωπο εκείνο που θυσιάζοτανε γι, αυτήν.

Την ήμερα, που έγινε βαρώνη, όρκίσθηκε νάναι πάντα τίμια και πιστή γυναίκα...

...Σ' αυτό τό σημείο των άνα-

μνήσών της βρισκόταν η Τζούλια, όταν άκούσε ν' άνοιξη η πόρτα της. Γύρισε κι' είδε τη Ροζαλία. Τί θέλεις; τη ρώτησε με δυσφορία.

— Κυρία κόμισσα, ήθε ο λο- χαγός Φίλιππος και παρακαλεί νά του κάνετε την τιμή να τον δε- χήτε, άπάντησε η γοιά, ενώ συν- χρόνως έμπταζε στο δωμάτιο τον άξιωματικό.

Θ'. Γιά μερικές μέρες, η Μάριον ύ- πόφερε πολύ απ' την ένγκατάλειψι

του Κάρο. 'Εμενε όδες δλόκληρες στην κάμαρά της, έαπλωμένη σ' ένα ντιβάνι, άιλήτη, με τα μά-τια άνοιχτά, χωρίς να προδίνεται καθόλου στη ματιά της ή σκέψι που την άποροφούσε. 'Η Λουκία δέν άφνε κανένα να μπη στο δω- μάτιό της κυρίας της. Πηγαίνον- χότανε χωρίς να την ένοχλή, χω- ρίς να της μιλή καθόλου, προσέ- χοντας κάθε κίνησή της.

Τέλος, ένα πρωί, η Μάριον τη φώναζε, της χαμογέλασε και την άγκάλιασε.

— Δέ μου μένει πιά παρό η άφοσιωμένη και πιστή καρδιά σου, της έπτε τρυφερά. Είμαι σίγουρη πώς έσύ δε θα με προδώσης ποτέ. — Τί είν' αυτό που λέτε, κυ- ρία; Νά σας προδώσω;... Καλύτε- ρα να πεθάνω! — Ναι, ναι, σε ξερώ καλά... 'Εσύ δέν είσαι άσταθής σαν τους άλλους! Πές μου, ήθε αυτές τις μέρες να με ζήτηση κανείς; Πολλοί! Δεν άφνε όμως κα- νένα να σας ένοχλήση... 'Εχει μα- ζευτή επίσης δλόκληρο πακέτο από γράμματα...

δού μ'άγαθάει

'Ημουν πολύ δυστυχής πρίν λίγο καιρό γιάτί τό πρόσωπό μου ήταν γεμάτο από μπιμπίκια, κοκ- κινίλες και σπυράκια. Και πραγματικά φοβόμουνα μήπως χάσω την άγάπη τού άνδρός μου, απ' αυτά τα μικροελαττώματα. Τώρα όλα έχουν αλλάξει, με άγαπάει πιο πολύ από κάθε άλλη φορά. Τό μυστικό μου; Μά άπλούστατα, η περιποίηση τού δέρματος με TOKALON. Και να πώς: Τό βράδυ άπλώνετε στο πρόσωπό σας την κρέμα νυκτός TOKALON - τροφή τού δέρματος - με BIOCEL. 'Ενώσω έσείς κοιμάστε ξαναδίνει στο δέρμα την έλαστικότητα του και έξαφανίζει τις μικρές ρυτίδες. Τό πρωί, η κρέμα ήμέρας TOKALON, μή λιπαρά, καθαρίζει τό δέρμα από κάθε μικροακαθαρσία και τό κάνει δροσερό, άπαλό και βελούδινο. Μεταχειρίζεσθε τακτικά τις δύο αυτές κρέμες και τά άποτελέσματα δά είναι τά ίδια με την πιο άκριβή κούρα ύμορφιάς.

να υγεία!
να άπόλαυσι!
να δροσιά!

ΦΙΞ ΛΑΓΚΕΡ

Γιά καθημερινή άπόλαυσι και υγεία η ΦΙΞ ΛΑΓΚΕΡ είναι τό ιδανικό ποτό γιά να πίνετε με τό φαγητό ή σαν όρεκτικό. 'Η ΦΙΞ ΛΑΓΚΕΡ άνοίγει την όρεξι, διευκολύνει την χώνευσι, κά- νει τις τροφές άποδοτικώτερες, καταπολεμά την κούρασι και δυναμώνει τό νευρικό σύστημα. 'Ακόμη, προσφέρει στον όργα- νισμό άσβέστιο, φωσφόρο, πολύτιμες διταμίνες Β και 47 άλλα ώφέλιμα συστατικά. 'Η ΦΙΞ ΛΑΓΚΕΡ με τό φαγητό ή σαν όρε- κτικό είναι μιά μοναδική άπόλαυσις που συγχρόνως σας ώφελεί.

ΚΑΘΕ ΓΟΥΛΙΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΜΙΑ ΟΦΕΛΕΙΑ

Η Μάριον χαμογέλασε.
— Ξέρω τι γράφουμε... είπα.
— Γι' αυτό ακριβώς δε σας τὰ-
δωσα άμέσως... Άλφειά, θυμόσα-
τε άκείνη τη γυναίκα, που ζήτη-
σε μία μέρα άσυλο εδώ, γιατί τη
χτυπούσε ο άραβωνιστικός της;
Η Μάριον κλώμισε λίγο.
— Ναι, Γιατί;
— Ξαναζήρε και σας ζήτησε πολ-
λές φορές. Ήθελε να σας μιλή-
ση... Άδει πώς είναι άπελπισμένη.
Ο φίλος της την εγκατέλειψε και
δεν ξέρει πώς να ζήσει.
— Όταν έρθει πάλι, είδοποίησέ
με. Θέλω να τη δω.
Η Μάριον είχε ήρεμηση τελεί-
ως. Δεν ύπόφερε πιά. Δε θα ξανα-
σκεπτόταν τον Κάρολο. Φαινόταν
κουρασμένη από τις άναμνησεις
του παρελθόντος κι' εύχαιόταν
πώς ξανάρχιζε να ζή...
Πέρασαν μερικές βδομάδες. Ο
Κάρολος είχε χαθεί απ' τη σκέψη της.
Θυμόταν πάντα. Οι έφημερίδες
την εξυμνούσαν.
— Ένα βράδυ, βγήκε απ' το «Κα-
φέ Ρομάνο», ζαλισμένη άκόμη απ'
τά χειροκροτήματα και τα κοπι-
μένα, κι' ανέθηκε βιαστικά στ'
αυτοκίνητο, που την περίμενε. Ξα-
φνικά όμως, έδωσε μία πνιγμένη
φωνή, βλέποντας έναν άντρα καθι-
σμένο μέσα σ' αυτό.
— Σωπάστε! της ψιθύρισε στά
σκοτεινά μία κόμης γλυκιά και τρυ-
φερή. Είμαι ο κόμης Ρίκα. Διά-
λεξα αυτό τον τρόπο, για να μπο-
ρώ να σας μιλήσω!
Η Μάριον δεν άπάντησε. Δε
μπορούσε να μιλήσει... Τ' αυτοκι-
νητο ξεκίνησε... Ο κόμης έπιασε
το χέρι της τραγουδίστριας.
— Μπορώ να ελπίζω πως θα με
συχωρέσετε; τράυισε.
— Έκείνη τον άπομάκρυνε, ψυχρά.
— Σας παρακαλώ, μείνετε στη
θέσι σας, αν είσαστε κύριος κα-
θώς πρέπει, άπάντησε. Αυτό που
κάνετε σας χαρακτηρίζει διαφερε-
τικά...
Ο 'Αρνάλτο ήταν καταταραχ-
μένος. Άλλ' ή νέα δε μπορούσε να
διακρίνει το πρόσωπό του.
— Το ξέρω, άπάντησε, είναι μία
τρέλλα μου. Μά φαίτε σεις, που
με κάνετε να χασώ τα μυαλά μου!
Η Μάριον γέλασε ειρωνικά.
— Δε με πιστεύετε, πρόσθεσε ο
κόμης, γιατί είσαστε συνθιτισμένη
πιά σε τέτοιες έκδηλώσεις. Κι' ό-
μως θέλετε να μπορούσατε να δια-
βάσετε μία στιγμή μονάχα στην
καρδιά μου! Ίσως θα με λυπόσα-
τε τότε...
— Ένα καινούργιο γέλιο της νέας
τον ταπεινώσε τόσο, ώστε βουδ-
θηκε. Η Μάριον κυττάε έξω, από
τ' άνοιχτό παράθυρο του αυτοκι-
νητού.
Σε λίγο φτάσανε στο σπίτι της
τραγουδίστριας. Η Μάριον ανέθε-
κε βιαστικά στο διαμέρισμά της.
Ο 'Αρνάλτο την άκολουθήσε, τρέ-
νοντας.
— Άνοιξε το σαλονάκι, είπα ή
νέα στη Λουκία. Έχω να μιλήσω
με τον κύριο.
Ο κόμης της έριξε μία έκπλη-
κτική ματιά. Δεν την άναγνώριζε
πιά. Φαινόταν μεταμορφωμένη... Η
τραγουδίστρια του βारीετέ είχε πά-
ρει το ύψος μεγάλης κυρίας.
— Περσάτε, κύριε κύριε, του εί-
πε, παραμερίζοντας.
— Έκείνος ήταν άνύψυχος, σαστι-
σμένος. Ίσως μετάνιωμε κιόλας
για το δάσχημά του.
— Κύριε κόμης, του είπαε άργά ή
Μάριον, κυττάζοντάς τον στα μά-
τια, μ' αυτό που κάνετε, μ' έβο-
μώσατε με τις κοινές γυναίκες,
που τις περιμένει ο φίλος τους έξω
απ' το θέατρο ή το βαριετέ. Μ'
έξυτελίζετε έτσι στα μάτια όλων!
— Κανείς δε με είδε, σας τ'
όρκίζομαι! τράυισε ο 'Αρνάλτο.
Η Μάριον άναστήκωσε περιφρο-
νητικά τους ώμους της.
— Θα διηγηθίτε τώρα σ' όλο
τον κόσμο την εύχάριστη περι-
τείτα σας, είπα.
Ο 'Αρνάλτο έγινε κατακόκκι-
νος.
— Με θεωρείτε ικανό...
— Για όλα! συμπλήρωσε ψυχρά
ή Μάριον.
— Όχι, δε μπορείτε να σκέπτε-

Το σταυρολέξο μας

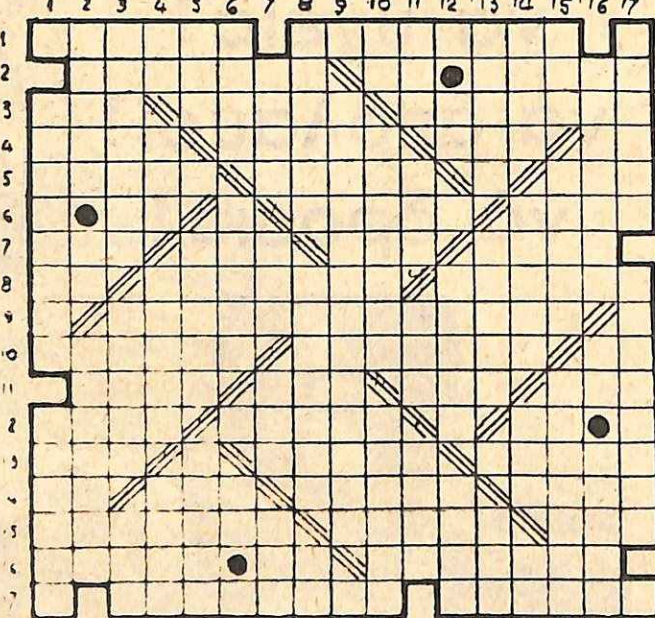
ΑΡΙΘΜΟΣ 815

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- Θυρικός σόφος και άστρολό-
γος, που ένέντευσε τον Γκαίτε.
— Φιλέλληλ Ρωμάνος αυτόκρα-
τωρ του Β' μ. Χ. αιώνα.
- Το της Σεβίλλης θεωρείται από
τα ώραιότερα κειμήλια της ά-
ραβικής τέχνης. — Προηγούνται
του 'Αλαμίν. — 'Εργαλείο των
χωρικών.
- Θεά των άρχαίων. — Δολοφο-
νήθηκε με μία άθηνική πλατεία.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- Θεός της μυθολογίας μας. —
Γαγάρι των ποιμένων.
- 'Αδελφός του Μωυσέως. — 'Αο-
βρο. — Άρχιερέυς των 'Εβραι-
ων, που πήρε μέρος στη δίκη
του Χριστού.
- Δέν τους λείπει άπολύτως τίπο-
τα. — Στην Ιστορία λίγα όνό-
ματα συνοδεύονται από το επί-
θετο αυτό. — Την άπεχθάνονται
οι Δημοκρατίες.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17.

4. Σχηματίζουν μισό λύκο. — Χω-
ρίζει στη μέση. — Όπλο, που
χρησιμοποιούν άκόμα μερικοί
πρωτόγονοι. — Διπλάσιαζόμε-
νο δελτώνει βιασύνη.

5. Μισή σαλάτα. — Άνήκει σε κά-
ποιο σωματείο. — Προδίδει ψη-
σταριά.

6. ... Λέμον : κομικός του ά-
μερικανικού κινηματογράφου. —
Έκανε τό πιο παράξενο ταξίδι.
— Άγιος (δημ.).

7. Μακρυνός μας πρόγονος. —
Διαχωρίζεται. — Σημείον της ά-
ριθμητικής. — Νόμισμα της
Ρουμανίας.

8. Βιολικό βουνό. — Αύξάνει τον
πληθυσμό της Γης. — Άριθμη-
τικόν.

9. Δικάζει και μάλιστα άσπληρά.
Νότα. — 'Ελληνικό πέλαγος.
— Κατεργασμένο δέρμα ζώου.

11. Μονάς του στρατού. — Δηλώνει
συνκατάθεσι. — Πτηνό, που ά-
γαπά το νερό. — Φιλογονικό
ψευδώνυμο του 'Ιωνος Δρα-
γούλη.

12. Αιγυπτιακή θεότης. — Έπιτυγ-
χάνονται με μαχαίρι. — Πή-
γαινε.

13. Το χρησιμοποιούν με επιδειότη-
τα οι τσιγγάνες. — Μην του
έτους. — Ζώο, αλλά και πόλις
της Γαλλίας.

14. Το άσθημα μιάς των αισθήσε-
ων. — Κενή έκτασις. — Νότα.
— Άρθρο.

15. Τμήμα καλλιερημένου στρέ-
ματος. — Είναι πάντοτε εύπρόσ-
δεκτο. — Πρωτεύουσα της Ν.
Αυστραλίας.

16. 'Ελληνίδα στάρ, που κέρδισε
και το 'Όσκαρ. — Ύποθετικόν.
— Άστράγαλος.

17. Μας κάνουν να βλέπουμε ροδι-
νο το μέλλον. (καθαρ.). — Ά-
ποτελείται από πολλούς περι-
ηγητάς.

ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΜΒΑΚΙΤΗΣ

Η λύσις του 81'
στη σελ. 70

σε έτσι, άπάντησε όρμητικά ο
κόμης. Δεν τη δέχομαι αυτή τη
κατηγορία! Είμαι τρελλός, άλλ'
όχι πρόστυχο!

— Πώς άλλωστε θα μπορούσαμε
να όνομάσουμε έναν άντρα, που με-
ταχειρίζεται βία με μία γυναίκα;

— Με κατηγορείτε άδικα, Μά-
ριον... Σας ζήτησα πολλές φορές
την άδεια να σας μιλήσω. Μου
την άδεια, ή καλύτερα δεν άπαν-
τήσατε καθόλου στα γράμματά μου.
Προσπάθησα να πάω με το μέρος
μου την καμαριέρα σας, άλλα δεν
το κατάφέρωσα. Ήμουν άπελπισμέ-
νος πιά... και δε βρήκα άλλο μέ-
σο για να σας μιλήσω, απ' το να
κρυφτώ στο αυτοκίνητό σας.
— Γιατί; Για να μού πητε άνο-
σίες...

— Είναι άνοσηία να σας άγα-
πώ, να πεθάνω από έρωτα για
σας; διαμαρτυρήθηκε ο 'Αρνάλτο.

— Σας παρακαλώ, κύριε κόμης,
άφήστε τις υπερβολές! Η καμα-
ριά που παίζετε δε μού κάνει καμ-
μία έντύπωση.

— Δεν έχετε λοιπόν καρδιά, έ-
σεις;

— Φτάνει που έχετε σεις και
για τους δυο μας!... Μά πέστε
μου, ένα τέτοιο ρόλο είχατε παι-
ξει για να παντρευτήτε με τη βα-
ρώνη Κωστάντζι;

Ο κόμης κλώμισε.
— Μά για τί είδους άνθρωπο
με περνάτε λοιπόν; διαμαρτυρήθηκε.
— Έναν τύπο αρκετά εύχριστο,
γυναικοκατακτητή. Σας προειδο-
ποιώ όμως πως χάνετε του κάκου
τον καιρό σας μαζί μου. Άν δεν
έχετε τίποτ' άλλο να μού πητε,
μπορείτε να φύγετε.

— Μά δε θέλω να σας άφίσω
πριν μ' άκούσετε, Μάριον! Πρέπει
να σας έχουν πη πολλά καλά για
μένα, για να με κρίνεται έτσι... Ί-
σως να σκέπτεσθε και σεις, σαν
τους άλλους, πως παντρεύτηκα τη
βαρώνη για τα εκατομμύριά της.
Μά είσαστε γελοιασμένη!

Η τραγουδίστρια πήγε κοντά
του, κυττάζοντάς τον με μάτια που
αστράφτανε.

— Την είχατε λοιπόν έρωτευθεί;
πρόφερε.

Ο 'Αρνάλτο μελαγχόλησε ξα-
φνικά.

— Δεν ξέρω. Ύπάρχουν πράγ-
ματα, που δεν είναι δυνατό να έ-
ξηγηθώ, Μάριον, και που δε μπο-
ρεί να σας ενδιαφέρουν... Το βέ-
βαιο είναι πάντως πως τώρα δε
σκέπτομαι παρά έσας. Καί... θέλε-
τε να σας πω κάτι; Σας άγαπά
γιατί μού θυμίζετε μία πολύ άγα-
πητή μου νεκρή...

Η Μάριον έκανε ένα βήμα πίσω
και κλώμισε τόσο, που ο κόμης
φοβήθηκε.

— Συχωρέστε με, της είπα, δεν
ήθελα να σας ταραξώ!...

Η νέα του έγνεψε να σωπάσει.
Είπε πέσει σε μία πολυθρόνα κι'
ανάσαινε με κόπο. Ο 'Αρνάλτο
γονάτισε δίπλα της, άναστατωμέ-
νος.

— Σας τρώμεθα; τράυισε. Εί-
μαι τρελλός... τρελλός... Συχωρέ-
στε με!

Μά ή Μάριον είχε συνέλθει κιό-
λας.

— Σηκωθείτε, του είπα. Δε μπο-
ρώ να σας βλέπω έτσι... Όχι, δε
με τρώμεθα. Άλλη ήταν ή αίτια
της κακοδιαθέσεώς μου. Ύποφέρω
συχνά από έννοχλήσεις στην καρδιά
και ίλιγγους... Μά τώρα μού πέ-
ρασε... κι' επιθυμώ μάλιστα ν' ά-
κούσω την Ιστορία της αγάπης σας
για κείνη τη νεκρή, που λέτε πως
μού έμοιαζε.

— Μην επιμένετε, Μάριον. Άν
σας τὰ πω όλα, θα νελώσατε μαζί
μου!

Η Μάριον άναστήκωσε το κεφάλι
της, με τα μάτια της συννεφια-
σμένα.

— Με θεωρείτε, λοιπόν, στερη-
μένο από κάθε καλή άίσθημα; φώ-
ναξε.

Και πρόσθεσε, μ' ένα γοητευτι-
κό χαμόγελο:

— Μ' άρέσουνε οι έρωτικές Ι-
στορίες, που έχω κάποις μεγα-
χολία...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Επεσε στην τάφορο των λιγνιταριών

Στη Λεόπολντεϊλ, μία νέα περπα-
τούσε μαζί με τον άγαπημένο της
μέσα στο ζωολογικό κήπο. Φιλονει-
κhsαν, όμως κι' ή νέα του είπαε πως
δεν ήθελε πιά να τον παντρευτεί. Αύ-

Περιπέτεια άεροπλάνου στην Άβησσυνία

Μία περιέργη περιπέτεια συνέθε-
τελευταία σ' ένα άεροπλάνο στην Ά-
βησσυνία. Το άεροπλάνο αυτό είχε
φύγει από το άεροδρόμιο της Τζίμ-
μα, κατευθυνόμενο στην Άβδία 'Αι-
πέμπα με 12 Αιθίοπες επιβάτες. Κα-
τά την πτήση όμως, έπαθε θάλαξη έ-
νας από τους κινητήρες του κι' ο
πilotος του Τόμας 'Αλλοκ κατάφερε
με πολύ κόπο να το προσγειώσει σ'
ένα δάσος με μπαμπού. Κατά την ά-
νώμαλη αυτή προσγείωση, ένα σίδε-
ρο χτύπησε τον 'Αλλοκ στο κεφάλι
και τον άφησε νεκρό. Οι επιβάτες
δεν είχαν πάθει τίποτα. Άλλ' ύστε-
ρα από λίγο δýηκαν από το δάσος
κοπάδια από τσακάλια και ύαινες,
που είχαν όσφραισθή την όσμη του
πτώματος του νεκρού pilotου και ρι-
χθηκαν πάνω στο άεροπλάνο, προσπα-
θώντας ν' άνοίξουν μία τρύπα για
να χωθούν μέσα. Το άτύχημα
γίνει, εύτυχώς, αντίληπτό κι' ύστε-
ρα από λίγο έφτασαν θωρακισμένα
αυτοκίνητα με στρατιώτες, που συ-
νηψαν άληθινή μάχη με τα θηρία,
για να μωρσέσουν να έλευθερώσουν
επιτέλους τους επιβάτες του άερο-
πλάνου.

Άν έρωτα την όρεξι της άράχνης

Άν ο άνθρωπος είχε όση όρεξη και
μία άράχνη μετρίων διαστάσεων, θά-
πρεπε να τρώη την ήμερα δυό όλο-
κληρα βώδια, δώδεκα άρνιά, δέκα
γούρνια και τέσσερα βάρβηλα με
ψάρια.

Είναι υπέροχο!..

... να λούζετε τα μαλλιά σας
με το Σαμπουάν *Glamo*
Ο άρωματισμένος πλούσιος
άφρός του *Glamo* καθαρίζει
τελείως τα μαλλιά και τα
κάνει αιθέρια.

Το *Glamo* με το φρέσκο αύγό
και τις βιταμίνες που περιέχει
τρέφει και δυναμώνει τα μαλ-
λιά δίνοντας μία άπαλότητα
και φυσική γυαλάδα.

Το *Glamo* άπεδείχθη πλέον,
ώς το ιδεώδες μέσον για την
περιποίησι των μαλλιών.

Σας χαρίζει υπέροχα μαλλιά!

Άποκλειστικοί Άντιπρόσωποι:
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ - ΝΙΚΗΣ 9 - ΤΗΛ. 25.739

- Δεσποίνες μου, με κοιτάτε.

ΕΤΕ... Όχι, καθόλου, κύριε Παύλο. Να τα βράσω ενώ τα λεφτά του Χατζηφασούλη, γιατί ενώ εκτρώ ανθρωπο κι' όχι χρήματα!

Παναγίτσα μου, πού ήτανε κρυμμένος αυτός ο θησαυρός; Και τι αυθορμητισμός! Δε με ξέρει, με περνάει για υπαλληλάκο κι' όμως μου εκκράζει τη συμπόρευση της. Απεφάσισα να μην άψω να μου φύγει η ευκαιρία.

- Σ' αγαπώ, Σόνια! της είπα σε μια στιγμή.

- Κι' εγώ, Παύλο! μου άποκρί.

θηκε αυθόρμητα κι' αυτή.

Και χωρίς να το καταλάβουμε βρεθήκαμε αγκαλιασμένοι.

- Ο, Σόνια, θά ήθελες να παντρευτούμε; τη ρώτησα.

- Κοντά σου θα ήμουν ευτυχής, Παύλο! ήταν η απάντησι.

Όλα έγιναν με αμερικανική ταχύτητα.

Σαφνικά, όμως, μελαγχόλησα.

«Δε θές, σκέφθηκα, να μάθω πως είμαι ο Χατζηφασούλης ο πλούσιος και να μη με θέλν;» Πώ!

Πώ! Πως να της το πω τώρα; Ευτυχώς μ' έδωσε από τη δύσκολη θέση η φωνή του θυρωρού:

- Ηρθε, το ρεϋμα! Πατήστε το κουμπί του άσανόρ, κύριε Χατζηφασούλη!

- Πως; είπε κατακόκκινη από το θυμό η Σόνια. «Ότε είσαι ο Χατζηφασούλης; Κι' ενώ πού σε άγάπησα, γιατί σε νόμισα για φτωχό υπάλληλο...

Κι' έβαλε τα κλάματα. Είδα κι' έπαθα να τη συνεφέρω.

- Μην κάνεις έτσι, χουοή μου! Τι σημασία έχει αν είμαι πλούσιος;

- Έχει! Το χρήμα διαφθείρει τους ανθρώπους! Θά σε προτιμούσα φτωχό και άσημαντο!

- Επί τέλους! Να μιν κοπέλλα που άγάπησε έμένα κι' όχι το χρήμα μου.

Με τα πολλά την κατάφερα να παραβλέψω πως ήμουν πλούσιος και να πη το ναί. Παντρευτήκαμε σε δυό βδομάδες και κολυμπούσα στα πέλαγα της πιο υπέροχης ευτυχίας, μέχρι προχτές που γυίσινα νωρίτερα στο σπίτι.

Σκέφτηκα να κάνω εκπλήξι στη Σόνια και μπήκα, πατώντας στα νύχια, θά της έκλεινα τα μάτια και θά της έλεγα: «Κουκού! Ποιός είμαι;»

- Άκουσα διήλιες. Προχώρησα στις μύτες κι' έβαλα αυτί! Η Σόνια συζητούσε με μια εξοδελή της.

- Πως τον κατάφερες, θρά Σόνια, τον Χατζηφασούλη να σε παντρευτή; Είμαι περίεργη.

- Πολύ εύκολα, χουοή μου! άπάντησε η Σόνια. Με χίλιες δραχμές!

- Με χίλιες δραχμές; Δε σε καταλαβαίνω. Που τις έδωσες τις χίλιες δραχμές και γιατί;

- Στο θυρωρό, για να κατεβάσει το γενικό διακόπτη του ρεϋματος, την ώρα που θά ήσανε το άσανόρ με ταξιδύ τρίτου και τέταρτου όρόφου. Τα υπόλοιπα ήσανε εύκολη δουλειά. Έκανα τάχα πως δεν ήξερα ότι μέσα στο άσανόρ ήσανε ο Χατζηφασούλης, του πούλησα αισθήματα και νάμιν σήμερα κυρία Τρύφωνα Χατζηφασούλη. Κατάλαδες, Δώρα μου;

*
- Αν όποτε ένα χοντρό κύριο να φασκελώνει έξω φρενών τον έαυτό του, αυτός είμαι εγώ.

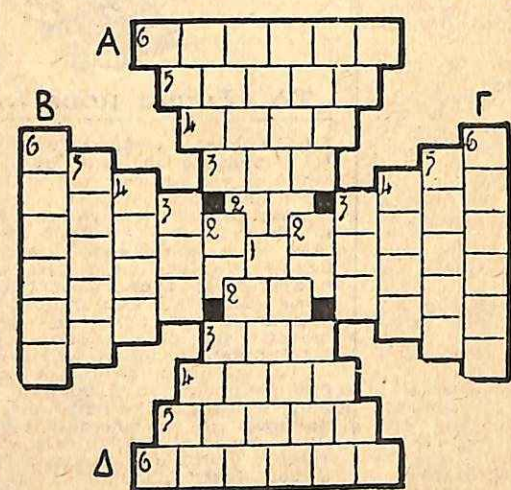
- Νά! Τρομάρα να σου βρη κι' έκανες και τον εξυπνο. Μπουφρ!

Σ. Δ.

Γιά μικρούς

Τετραπλή πυραμίδα

Θά τοποθετήσετε στο κεντρικό τετραγωνίδιο του σχεδίου μας ένα σύμφωνο και άκολουθώθας θά το συμπληρώσετε προς τις τέσσερις κατευθύνσεις Α, Β, Γ και Δ, με λέξεις, των οποίων σάς δίνουμε πιο κάτω τις ση.

μασίες. Για κάθε λέξη θά χρησιμοποιήσετε όλα τα γράμματα της προηγούμενης, άναγγραφήσιμης, ή όχι, συν ένα καινούργιο.

ΠΡΟΣ ΤΟ Α'

- 1) Μόριο, που προσδιορίζει μέγεθος.
- 2) Φάτιζε τους άρχαίους.
- 3) Μέρος του άλλου κόσμου.
- 4) Κωμικός του θεάτρου μας (έπων.).
- 5) Υπερβολικά κομψός.

ΠΡΟΣ ΤΟ Β'

- 1) 'Αντιθετικός ή έναντιωματικός σύνδεσμος.
- 2) Πρέπει (άρχ.).
- 3) 'Ακριβοπληρώνεται από τους διαφημιστές.
- 4) Τους λείπει το θάρρος.
- 5) 'Αγνώστη στον Έλληνα στρατιώτη.

ΠΡΟΣ ΤΟ Γ'

- 1) Πρόθεσις μπροστά σε φωνήεν.
- 2) Σημείον της άριθμητικής.
- 3) 'Ελληνικό προϊόν.
- 4) Διακοσμητικό φυτό (καθαρό).
- 5) Γνωστή Γαλλία τραγουδιού.

ΠΡΟΣ ΤΟ Δ'

- 1) Τοπικό έπίρρονη (δημοτ.).
- 2) Χρησιμοποιώ τη φωνή μου.
- 3) Ανταλλάσσονται στις γιορτές.
- 4) 'Αρμητικό ποσό, που δίδεται σε έκδηλωση άγάπης και ένδιαφέροντος.
- 5) 'Ισχυροποιώ τη θέσι μου.

Σωστό - Λάθος

1) Από τις δυό λέξεις ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ, που συνοδεύουν καθενιά από τις κατωτέρω φράσεις, διαγραφείτε εκείνη, που δεν ταιριάζει.

1) Οι μαθήται του Χρίστου ήσαν 12: ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

2) Η όρσοειρά των 'Αλπεων έχει μήκος, που ξεπερνά τα 1000 χιλιόμετρα: ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

3) Τη Δωδεκώνησο αποτελούν δώδεκα νησιά: ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

4) Ο Νέραν έδολοφονήθη: ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

5) Η «Ίλιάς» του Όμηρου είναι μεγαλύτερη σε μήκος από τη «Θεία Κωμωδία» του Δάντη: ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

6) Τα κόκκαλα είναι η πιο σκληρή ύλη, που υπάρχει στον άνθρωπο: ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

7) Η 'Αφρική είναι η πατρίδα του καφέ: ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

8) Ο περίφημος πίνακας της Γελοκόντας βρίσκεται στο Μουσείο του Λούβρου: ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

9) Η Λατινία είναι μια δημοκρατία: ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

10) Η Βραζιλία βρέχεται από δυό ωκεανούς: ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

11) Οι Όλυμπιακοί Άγώνες διαξάνονται κάθε πέντε χρόνια: ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΛΟΥΣ

12) Το Βέλγιο είναι σε έκτασι δέκα φορές μικρότερο από την 'Ιταλία: ΣΩΣΤΟ - ΛΑΘΟΣ.

15 ονόματα άστέρων

Ένας συνοικιακός κινηματογράφος άνέθεσε σε μια διαφημιστική έταιρεία την κατασκευή μιας φωτεινής έπιγραφής με τα όνοματα 15 διασημών άστέρων, που θά πρωταγωνιστούσαν στα φίλμ, τα όποια θά προσέβαλλε κατά τις έλάχιτες εναπομένουσες ημέρες της θερινής περιόδου. Δυστυχώς όμως το βράδυ της πρώτης δοκιμής, μια βλάβη έγινε άφορητη ν' άνάψουν μόνο τα μισά γράμματα κι' έτσι η έπιγραφή παρουσίασε το άκόλουθο παράξενο θέαμα:

- 1) -P-O-G-Y-A-E-
- 2) -L-A-A-A-A-A-A-O-
- 3) -T-N-Y-A-H-
- 4) -B-B-K-A-N-Φ-P-
- 5) -A-K-K-N-E-
- 6) -M-P-A-E-
- 7) -O-I-A-X-A-T-N-
- 8) -M-E-I-T-A-L-
- 9) -P-P-A-N-A-T-P-
- 10) -E-I-A-P-T-A-H-O-
- 11) -E-E-B-N-Y-
- 12) -K-M-O-A-
- 13) -K-E-Φ-P-T-
- 14) -M-P-A-E-I-
- 15) -A-I-A-O-T-E-

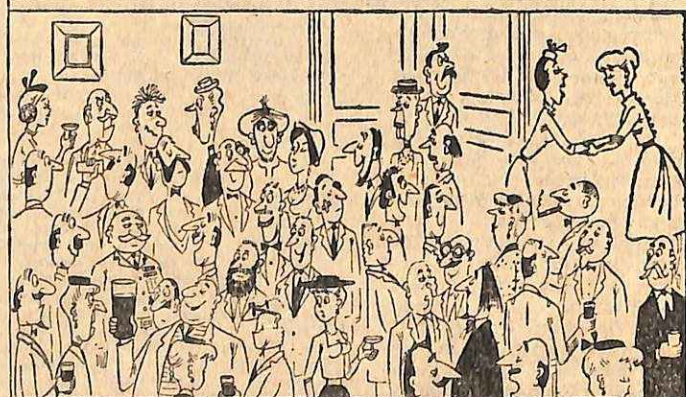
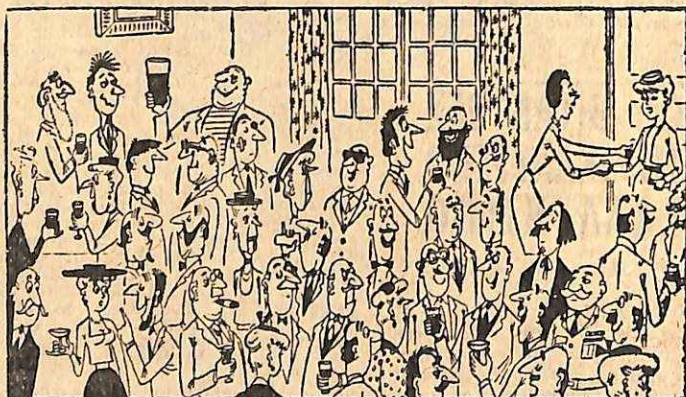
Ξέροντας πως η κάθε παύλα αντιπροσωπεύει ένα ασημένιο γράμμα, άσφαλώς δε θά δυσκολευτήτε να βρήτε τα όνόματα των 15 αυτών άστέρων, που έχετε δη μέχρι σήμερα σε πολλά φίλμ.

Συναρμολόγησις

ΤΟΣ	ΓΡ'	ΣΑ	Φ.
ΤΑ	Ι	ΛΟΥ	Υ
ΤΡΑ	ΜΕ	ΡΙ	ΠΟ
ΤΗ	ΛΥ	ΦΟΣ	ΝΑ
ΖΑ	ΑΙ	Α	Ι
ΠΑ	ΚΙ	ΜΗ	ΘΕΡ
ΧΝΙ	ΔΗ	ΚΑ	ΝΙ
Α	ΘΑ	ΚΑ	ΡΙ

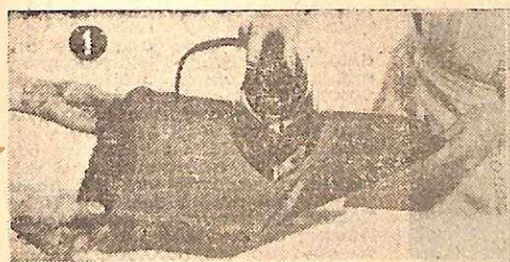
Νά συναρμολογήσουν οι άνωτέρω συλλάβες, έτσι ώστε να αποτελέσουν τα όνόματα δέκα γνωστών έλληνικών πόλεων, με περίφημες ίαματικές πηγές.

Οι άφηρημάδες της κυρίας Μαρίας

Η κυρία Μαρία αγαπά πολύ τις δεξιότητες και δε χάνει την ευκαιρία να επισκεφθή την κοσμική φίλη της 'Αγλατά, την ημέρα που εκείνη γιορτάζει μεγαλοπρεπώς τα γενέθλιά της. Συναντά εκεί πολύ κόσμο και αποφορτίζει να τους καλέση όλους, λίγες μέρες άργότερα, στο δικό της σπίτι, για να γιορτάσει κι' εκείνη μεγαλοπρεπώς τα δικά της γενέθλια. 'Αφηρημένα, όπως πάντα, η κυρία Μαρία, παρέλειψε να στείλη προσκλήσεις σε 9 πρόσωπα. 'Αντίθετα όμως κάλεσε 7 άτομα, που δεν είχε συναντήσει στη δεξίωσή της φίλης της. Ποιά είναι τα 5 πρόσωπα, που δεν κάλεσε και ποιά τα 7 πρόσωπα, που βρισκόνται στη δεξίωσή της, χωρίς να είναι στην πρώτη; Έχετε πέντε λεπτά στη διάθεσή σας για να βρήτε τη σωστή λύσι.

Οι λύσεις στη σελ. 70

ΤΟ σιδέρωμα είναι η λυδία λίθος της νοικοκυρσύνης της γυναίκας. Σ' οποιαδήποτε κοινωνική τάξι κι' αν άνήκει, θά χρειαστή πολλές φορές να κάμει αυτή τη δουλειά με τα χέρια της... Όλες οι γυναίκες, βέβαια, σιδερώνουν λίγο ή πολύ. 'Αλλά ξέρουν άραγε να σιδερώσουν; Νά μερικά πράγματα που πρέπει να ξέρετε σιγανά κι' αυτό το ζήτημα:

1) Προκειμένου για τα άσπρόρουχα, πρέπει να είναι τελείως καθαρά προτού τα σιδερώσετε. Γιατί η θερμότητα του σιδήρου κολλάει και απλώνει τους λεκέδες που, μετά το σιδέρωμα, φαίνονται πιο πολύ από πριν.

2) Προτού σιδερώσετε ένα ρούχο, πρέπει προηγουμένως να το μαντήσετε και να το κάνετε όλες τις έπιδιορθώσεις που χρειάζονται. 'Αν τις αφήσετε για κατόπιν, θά το τσαλακώσετε. 'Υπάρχει κίνδυνος, έξ άλλου, να μεγαλώσετε με το σιδέρωμα ένα στίσιμο μια τρύπα κτλ.

3) Μετά το σιδέρωμα δεν πρέπει να βιασθήτε να κλείσετε τα ρούχα σας μέσα στη σιφονιέρα σας, γιατί υπάρχει κίνδυνος να τσαλακωθούν κι' έκτός απ' αυτό, παίρνουν άσχημο όσμη. 'Αφήστε τα κάμψηση ώρα για να στεγνώσουν τελείως.

4) 'Αν περάσετε ένα σίδερο όχι πολύ ζεστό πάνω σ' ένα ύφασμα που είναι πολύ βρεγμένο, θά σχηματισθούν κιτρινίλες. Για να βγάλετε αυτές τις κιτρινίλες, θά τις περάσετε με λίγη άμυγιάνα (ένα κουταλάκι μέσα σ' ένα ποτήρι νερό).

5) Πρέπει να προσέχετε να μην καίτε τα άσπρόρουχα. Οι κηλίδες που σχηματίζονται δε βγαίνουν εύκολα. 'Αλλά κι' αν το κατορθώσετε, οι ίνες του ύφασματος έξασθενίζουν και στην πρώτη ευκαιρία θά κοπούν. Οι κηλίδες από τα καψίματα βγαίνουν με όξυζενε.

6) 'Αν σιδερώσετε στραβά μια πιέττα, πρέπει να τη χαλάσετε άμέσως βρέχοντάς την με άφθονο νερό. Θά την ξαναφτιάξετε κατόπιν.

Ας δούμε τώρα πως πρέπει να σιδερώνται οι διάφοροι τύποι ύφασμάτων και πο'ες προφυλάξεις πρέπει να παίρνετε στην κάθε περίπτωση:

Το βελούδο

Δε θά σιδερώσετε ποτέ το βελούδο άκουμπώντας το πάνω στο τραπέζι, αλλά θά το σιδερώσετε στον άέρα και από την άνάποδη. Πρέπει, φυσικά, να έχετε κάποιον που θά σας το κρατήσει (εικ. 1). 'Αν όμως, έχετε σίδερο με άτμό, υποτρέψτε να το περάσετε από την όψη και την άνάποδη και μάλιστα χωρίς να βάλετε ύγρο πανί. 'Ο άτμος θ' άνασκηώσει και θά φορεσκόπη το τράιχωμα. Στην πρώτη περίπτωση, θά ραντίσετε με νερό το βελούδο από την όψη και θά το περάσετε έπειτα από την άνάποδη.

Τα λινά και τα βαμβάκερα

Θά τα σιδερώσετε πολύ ύγρα και με σίδερο πολύ ζεστό. Θά τα σιδερώσετε πρώτα από την άνάποδη και κατόπιν από την όψη, πατώντας το σίδερο έλαφρά για να μην καταστρώσετε τη φορεσκόδα του ύφασματος.

Τα μεταξωτά

Και τα μεταξωτά έπίσης σιδερώνονται πολύ ύγρα, αλλά με σίδερο όχι πολύ ζεστό (εικ. 2). Το σιδέρωμα θά γίνη μόνον από την άνάποδη, γιατί, διαφορετικά, υπάρχει κίνδυνος να σχηματισθούν κιτρινωποί λεκέδες πάνω στο ύφασμα. Το βρέξιμο πρέπει να είναι ομοιόμορφο παντού γιατί άλλοιώς μπορεί να κάμψετε το ύφασμα.

Τα μάλλινα

Τα μάλλινα ύφασματα φτιάχνουν γιαλόδες όταν τα σιδερώναμε. Γι' αυτό, είναι προτιμότερο να τα περνάμε από την άνάποδη, βάζοντας άνάμεσα στο σίδερο και το ύφασμα ένα ύγρο πανί. 'Αλλ' ώρισιμιά μέση θά πρέπει να τα περάσετε και από την όψη. Θά τα βρέξετε

Τό σιδέρωμα ΕΙΝΑΙ ΤΕΧΝΗ!

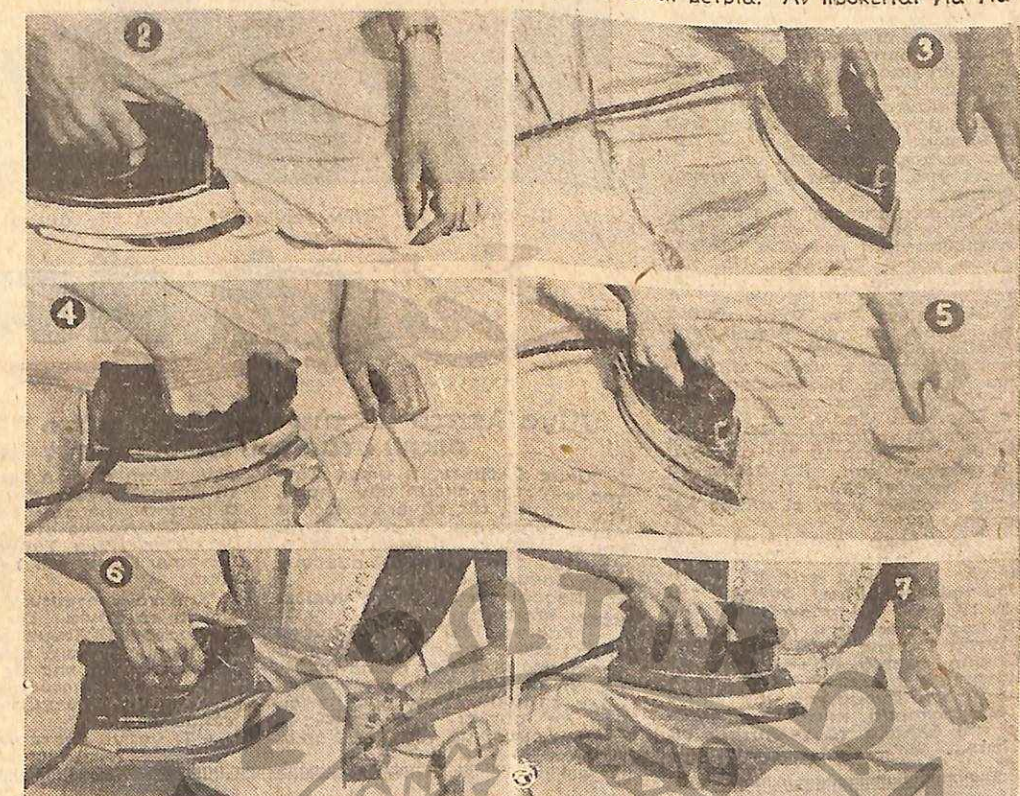
Πως θα σιδερώσετε τους διάφορους τύπους ύφασμάτων

Τα φορεματα με σούρες

Το σιδέρωμα τους χρειάζεται μεγάλη προσοχή, γιατί διαφορετικά, μπορείτε να τα πασαμορφώσετε. Θά άονίσετε εκ των έξω και θά προχωρήτε όλοεα και περισσότερο προς τα μέσα (εικ. 5). Το σιδέρωμα πρέπει να είναι άνάσφο, για να μην καταστρώσετε τη σούρα.

Οι πιέττες

Πρέπει να τις κολλαώσετε έλαφρά. Θά βάλετε 3 κουταλάκια κόλλα μέσα σε 5 λίτρα κρύο νερό. Θ' άνοίξετε πρώτα την πιέττα με τη μύτη του σιδήρου. Η θερμοκρασία του σιδήρου θά είναι μέτρια. 'Αν πρόκειται για για-

σίδερο σε μια έσωτερική σαφή. Είναι καλύτερο να τα σιδερώνατε μόνο από την άνάποδη. (Εικ. 3).

Τα ζέρσεϋ

Θά τα βρέξετε πολύ έλαφρά και θά τα σιδερώσετε με σίδερο σνεδόν κρύο. Τα ζέρσεϋ απλώνουν εύκολα. Γι' αυτό δεν πρέπει να πατάτε πολύ το σίδερο.

Η όργκαντζα

Θά τη βρέξετε πολύ και θά την περάσετε με σίδερο μέτρια ζεστό. Είναι καλύτερο να την σιδερώσετε βάζοντάς την πάνω σ' ένα μαλακό μαξιλάρι (εικ. 6). 'Αν έχη στίγματα, θά τα περάσετε από την άνάποδη. Είναι προτιμότερο να κολλαώσετε τις όργκαντζες πριν από το σίδερο.

Τα κεντήματα

Θά τα περάσετε από την άνάποδη, για να τα κάμψετε να ξεαπλωθούν από το κυρίως ύφασμα. 'Αν πρόκειται για ύφασμα λινό ή βαμβάκερο, μπορείτε να τα περάσετε κατόπιν και από την όψη. Το πέραςμα με το σίδερο θά γίνη πολύ έλαφρά.

Τα βελάν

Θά σιδερώσετε πρώτα την άκρη και κατόπιν θά προχωρήσετε το σίδερο πιδ βαρύ. Θά προσέχετε ώστε να μην πλατύσετε το βελάν με το σιδέρωμα. (εικ. 4).

κά, μανικέτια, θά τα ισώσετε έλαφρά με το σίδερο, προσέχοντας να μην έξασθενίσουν τελείως οι πιέττες. Κατόπιν θά τις ξαναφτιάξετε.

Οι όμοι

Πρέπει να έχετε ένα εύλινο μπράτσο, σαν αυτά που χρησιμοποιούν οι ράφτες (εικ. 7). Διαιφορετικά, θά βάλετε από κάτω ένα μαξιλάρι, για να υποδέρετε να τους σιδερώσετε.

ΑΝΘΡΩΠΟΚΟΝΟ ΧΑΛΑΖΙ

Ξέρετε πόσες ζωίες προκαλεί το χαλάζι σ' όλο τον κόσμο; Ένα μέτριος ύπολογισμός τις ανεβάει σε 4 δισεκατομμύρια άραχμές. Οι πιο πολλές άφορουν τα σπατά, τα άμπέλια, στα όποια οι ζωίες παίρνουν πολλές φορές την έκταση ολοκληρωτικής καταστροφής. Μεγάλες ζωίες από το χαλάζι παθαίνουν έπίσης και τα τζώμα των βουρκοπήτων.

Στη νότιο Αυστραλία πέρφι κάποτε χαλάζι γοντάσάν μπάλλα του γκόλφ, που μάδινε τα φύλλα απ' τα δέντρα, σκοτώνει τα πουλερικά και τραυματίζει τους άνθρώπους που δουλεύουν στα γωράφια.

Ακόμα κι' άνθρωποι όμως σκοτώνει κάποτε το χαλάζι. Έκείνη που έπεσε π.χ. στο Μοσαμπάμπαν των 'Ινδιάν, το 1888, ήταν ένας έλληνης βομβαρδισμός απ' τον ούρανό, με 250 νεκρούς.

ΕΝΟΙΚΙΑΣΕΙΣ
ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ
ATLANTIC
ΠΛΑΤΕΙΑ ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ 10
ΤΗΛ. 817-813 - ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗ βρισκόμαστε σ' ένα από τα «πλατώ» του σπουδαίου, ενώ γυρίζει σκηνές από την χαριτωμένη αλυσίδα κωμωδία «Ο Ρομανός και η Τζούλια», που είναι και η τελευταία στη σειρά ταινία της.

Εμφανιζόμεθα μιάς ξαφνικής διακοπής του γυρίσματος για να την πληροφορήσουμε και να της ζητήσουμε μια μικρή συνέντευξη. Η κ. Μόλις ακούει το σκοπό της επίσκεψής μας, πετάει ολόκληρη από χαρά. Τα κοστούμια και τα γέφυρα μάτια της φωτίζονται ξαφνικά από ικανοποίηση και το γέλιο διαγράφεται σε απερίγραπτα γοητευτικά τόξα πάνω στα ομορφα χαμένα της. Αφηνει αμέσως το «πλατώ» και τους συνοδευτικούς της και τρέχει προς το καμπίρι της, χοροπηδώντας σαν ελφίνα. Την ακολουθούμε κι' όταν μπαίνουμε μέσα και κλείνει η πόρτα η Σάντρα... αρχίζει πρώτη την επίθεσι:

— Πείτε μου, παρακαλώ, είναι αλήθεια ότι ήρθατε μέχρις εδώ ειδικά για μένα; Μα είμαι τόσο γνωστή, λοιπόν, στην Ευρώπη;

Τη διαβεβαιώνουμε, ότι στην Ευρώπη είναι όχι μόνο γνωστή, αλλά και πολύ δημοφιλής, ανόμως στον κοριτσόκοσμο ιδίως, και η αμοιβή μας για τα «καλά νέα» που της φέρματε έρχεται ξαφνικά και αναπάντεχα: ένα ακαστό φιλά στο μάγουλο! Άλλα η ώρα περνάει και πρέπει εμείς ν' αρχίσουμε τώρα την επίθεσι:

— Τι γυρίζετε αυτή τη στιγμή, Σάντρα;

— Μερικές επαναλήψεις σκηνών από τη χαριτωμένη και πρωτότυπη αλυσίδα κωμωδία «Ο Ρομανός και η Τζούλια». Νό σάς πω: δύο λόγια για την υπόθεσι της; Λοιπόν, ο Ρομανός και η Τζούλια είναι δύο νέοι, παιδιά του Ρώσου και του Άμερικανού, προσεχτικού που υπέρτατον σ' ένα φανταστικό κρατίδιο της Νοτίου Αμερικής. Μία ημέρα...

— Άρα, Σάντρα, καταλάβατε, με. Παρά την ιδεολογική διαφορά που χωρίζει τους πατερούδες τους, οι δύο νέοι γνωρίζονται μυστικά, ερωτεύονται και... Καλήναι να μας πείτε κάτι άλλο; Πόσον έτουν είδατε ακριβώς γιατί οι φήμες λένε πολλά...

— Γεννήθηκαν στη μικρή πόλη Μπρίντον της πολιτείας Νιού Τζέρσι της Αμερικής στις 23 'Απριλίου του 1942. Είναι, δηλαδή, τώρα, 18 ετών και μερικόν μνημόν. Το πραγματικό μου όνομα είναι Σάντρα Γκρέντ Γκλάντ Χάντερ. Έπειδή, φυσικά, δε μπορούσα να διατηρήσω στον κινηματογράφο όλο αυτό το όνομα που υιοθέτησε... άμαρτωστα, κράτησα το πρώτο, και άλλαξα το τελευταίο σε «Ντή»...

Η Σάντρα Ντή στην ταινία «Η ήδονη της αμαρτίας».

Λίγα λεπτά με την νεαρή και τόσο «έμπορικη» οτάρ του Χόλλυγουντ

— Όπως βλέπετε, η μικρή Σάντρα φέρει ακόμη ον παιδί. Μία ερώτησι της κάνει κανείς, σε πέντε απαντάει. Άς τη ρωτήσουμε, λοιπόν, και άλλα πράγματα, που ασφαλώς ενδιαφέρουν τους θαυμαστές της:

— Πόσες ταινίες έχετε γυρίσει μέχρι σήμερα;

— Από το 1957 μέχρι σήμερα πήρα μέρος ή πρωταγωνίστησα σε 10 ταινίες οι οποίες εδω στην Αμερική τουλάχιστον γνώρισαν μεγάλη επιτυχία. Υπενθυμίζω μερικες απ' αυτές: «Στο χορό των Άνακτόρων», με τον Ρέξ Χάρισον, «Αυτή είναι η ζωή μου», με τη Λάνα Τάρνερ, «Η ήδονη της αμαρτίας», με τον Τρόντ Ντόναχιου, «Πορτογαλί στα μαύρα», πάλι με τη Λάνα Τάρνερ και τον Άντονι Κουιν και 2-3 άλλες ακόμη.

— Άπο το γοητευτικό οτόμα της Σάντα τα λόγια ξεπηδούν σαν χείμαρρος, θέλουμε πολλά να τη ρωτήσουμε αλλά η ευγένειά της και η πολυλογία της δε μας άφηνουν. Κάποτε ωστόσο κουράζεται να λέει και συνεχίζουμε την ανάλυσή:

— Τι γνώμη έχετε για τον έρωτα, θέλετε να παντρευτήτε σύντομα ή όχι;

— Άν' ό,τι ξέρω από... τα βιβλία, ο έρωτας ο πραγματικός πρέπει να είναι πολύ ομορφό συναισθημα. Λένε ότι ο έρωτας μεταβάλλει τον άνθρωπο αλλά εγώ δεν το ξέρω γιατί δεν τον γνώρισα ακόμη. Και να σκεφθώτε ότι σ' όλες μου τις ταινίες έχω για συμπρωταγωνιστές νέα και πολύ γοητευτικά παιδιά σαν τον Τζών Σαζον, τον Ντόναχιου και άλλους. Πάντως δε σκοπεύω να παντρευτώ σύντομα για πολλούς άλλους λόγους αλλά και γιατί πιστεύω ότι γάμος χωρίς έρωτα άμοιβαίο είναι... φαγώτο χωρίς αλάτι!...

— Πώς βγήκατε στον κινηματογράφο, λόγω «εξαιρετικού ταλέντου» ή ως «παίδι-θαύμα»;

— Τιποτά απ' αυτά δεν έγινε αιτία να βγω στον κινηματογράφο. Άπλως στις αρχές του 1957 ο σκηνοθέτης Ρόζ Χάντερ, με τον οποίον έχουμε άλλη συνωνυμία, με είδε σ' ένα δραματικό σκέτο στην τηλεόρασι και ήθελε επιπλέον στην Νέα Υόρκη για να με συναντήσει και να μου προτείνει πολυτέλες συμβόλαιο αποκλειστικής συνεργασίας μ' ένα από τα μεγάλα ούουντιο του Χόλλυγουντ. Άρξισε να σημειώσετε, όμως, ότι ποιν απ' αυτόν με είδε ότι ο σκηνοθέτης Ρόμπερτ Γουάις και μου είχε δώσει ένα πολύ μικρό ρόλο στην ταινία του «Ένοχος γυναίκα», με τον Πάλ Νισιμαν και την Τζίν Σίμμονς. Άλλα όταν τελείωσα το γυρίσμα και του ζήτησα να συνεχίσω άνοιχκε με τη δικαιολογία ότι είμαι πολύ μικρή ακόμη και έπρεπε να μεγαλώσω πρώτα!...

— Έτσι είχα γυρίσει απερίγραπτη οτάρ Νέα Υόρκη και έμεινα εκεί...

— Πότε αποκτίσατε επίσημως διπλώμα και αδειά ήθοποιού;

— Το 1958 άφω προηγουμένως παρκολούθησα μαθήματα υποκριτικής και δραματικής τέχνης οτάρ «οχολή νέων ταλέντων» ενός ούουντιο του Χόλλυγουντ από την οποίαν απέφωτσα με άριστα. Έννοείται ότι μέχρις ότου να πείσω τη μητέρα μου πως το μέλλον και μου ήταν στον κινηματογράφο και όχι στο Πανεπιστήμιο, όπως ήθελε εκείνη, συνήντησα πολλά εμπόδια και αντιμετώπισα θυσίες...

— Τώρα πιά, ψιθυρίζε, είναι άργα! Κι' ένας άναστεγανός έδωσαν από τα στήθη της...

— Όταν ξημέρωσε καλά, κατέβηκε και πλήρωσε. Ο υπάλληλος της ρώτησε:

— Με ποιο τραπεζιού έφωγε, κυρία; Έκείνη τρώμας στην ερώτησή του, τον κύταζε και άπάντησε:

— Με το πρώτο για την Άθήνα. Το βαλντάκι της ήταν έλαφρό. Το πήρε και βγήκε από το ξενοδοχείο, για να πάει στο πλάινο γκαλερί...

— Ήταν μαρτύριο η άναμνή. Η ώρα δεν περνούσε, άρε την ότομοτρί της Άθήνας, πού έρχονταν στις δύο μέτε...

— Έτσι είχαν κανονίσει η Κλειώ με το Χρήστο. Οφωγε εκείνη μόνη από την προηγουμένη, κι' εκείνος θάρχονταν την επομένη.

— Στις 4 το άπόγευμα της ίδιας ημέρας, θάρφωσαν με το φέρυμωπό, για την Άθήνα. Μ' αυτό τον τρόπο, δε θ' αντίλαμδανόταν κανείς τη συνεννόησι τους και δε θα πρόφταν να τους έμποδίσουν, ούτε ο άντρας της Κλειώ, ούτε η γυναίκα του Χρήστου.

— Οφωγαν μακριά από τον τόπο, όπου η παρουσία άλλων τους έμποδίζε να χαρούν τον έρωτά τους.

— Αυτό που τους έμποδίζε να γίνουν τρυφεροί φίλοι, ήταν ο σεβασμός της Κλειώ, προς τον άντρα της.

— Γιατί η γυναίκα αυτή δεν άγαπούσε το Φίλιππο, όταν τον παντρεύτηκε; Ήταν νέα, είκοσιπέντε χρονών, και εκείνος πενήντα. Άς ήταν μορφωμένη κοπέλλα η Κλειώ, άς σεβόταν κι' άς δαύμασε τον άντρα της ως επιστήμονα. Δεν τον άγαπούσε όμως, δε μπόρεσε να τον άγαπήσει και μετά το γάμο τους.

— Άπασχολήμενος διαρκώς με την κλινική του και τους άρρώστους του, πρόσφερε πολύ λίγες ευκαιρίες για διασκέδασι οτάρ γυναίκα του.

— Αυτό ήταν το μεγάλο της παράπονο κι' άς μην τον άγαπούσε.

— Ετοιμάσε φορέματα, παρακολούθησε τη μόδα, έδω άφωφον για την κοσμική κίνησι, λάβαιναν προσκλησεις για τ' άπογευματα και για τα βόδδια, και την τελευταία στιγμή, πού περίμενε τον άντρα της για να τη συναντήσει, ένα τηλεφώνημα από την κλινική, την άποφωττει.

— Η κλινική τον άπασχολούσε πού πολύ απ' αυτήν. Αυτά όλα είχαν τσακίσει τα νεύρα της Κλειώ, πού την έκαναν να κλαίη μόνη άρες ολόκληρες. Μέσα σε μία τέτοια ψυχολογική κατάσταση,

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΟΤΟΜΟΤΡΙΣ Άθωνών - Πατρών είχε καθυστέρησι μία ώρα.

Ο κόσμος, πού περίμενε στο σταθμό των Πατρών, κύταζε μ' άνυπομονησία το μεγάλο ρολόι και έβριχνε τη ματιά του προς το βάθος του δρόμου, προσπαθώντας να διακρίνη το συμβόλαιο. Φάνηκε λίγος καπνός κι' έπειτα η άποφωττεισι όλων ήταν μεγάλη, όταν είδαν μία άτμομηχανή, μόνη, να προσπερνά, να σφυρίζη και να ξαναγυρίζη, για να συνδεθή με κάτι φορητά βαγόνια.

Σε μισή ώρα, άστόσο, θα έφτανε η ότομοτρί της Κυπαρισσίας, να πάρη επίδατες για την Άθήνα.

Ήταν η μόνη ημέρα, πού την άγωνία του κόσμου συμμεριζόταν και ο σταθμάρχης, γιατί δεν έπρόκειτο για άπλη έκατομτρήσι. Το πρώτο βαγόνι της ότομοτρί είχε έκτροχισθή μέσα στο σταθμό της Κορίνθου.

— Μην άνησυχήτε — έβγαине οτάρ πόρτα και τους έλεγε ο σταθμάρχης — μην άνησυχήτε... Μία καθυστέρησι είναι... τίποτ' άλλο!

Δεν τολμούσε να πη περισσότερα, γιατί δεν ήξερε αν υπήρχαν θύματα...

Στην άθουσα άναμνή, σε μία γωνία της, καθόταν μία κυρία, πού είχε σκεπασεί το κεφάλι της μ' ένα μώδ τούλι έμπριμέ. Ένα ζευγάρι μεγάλα μαύρα γυαλιά έκρυβαν τα μάτια της, πού συνεχώς άτένιζαν το μεγάλο ρολόι του σταθμού. Πέριμενε κι' αυτή κάποιον νάρη από την Άθήνα, γι' αυτό άδηνούσε.

Κι' όμως, η Κλειώ δεν ήταν από την Πάτρα. Για πρώτη φορά είχε έρει την προηγουμένη με μία βαλντάκι και πέρασε τη νύχτα της σ' ένα από τα ξενοδοχεία της παραλίας.

Όλη εκείνη τη νύχτα δεν κοιμήθηκε η Κλειώ, γιατί συλλογίζονταν το μεγάλο πένθος, πού πήγαине να κάνει οτάρ ζωή της.

Και περίμενε άγρυπνη στο μπαλκόνι του ξενοδοχείου να ξημερώσει, λες και το φως της καινούργιας ημέρας θα της έφερνε νέες άποφάσεις. Τα σφυρίγματα των τραίνων, πού περνούσαν στον άντικρυνό σταθμό, την έκαναν να ξεπετά-

— Κλειώ! Συγχώρεσε με! της είπε. Σε σκλάβωσα μ' αυτό το γάμο!...

Ο δρόμος της αγάπης

γεται κάθε τόσο και να ξαναγυρίση οτάρ πραγματικότητα.

— Τώρα πιά, ψιθυρίζε, είναι άργα! Κι' ένας άναστεγανός έδωσαν από τα στήθη της...

— Όταν ξημέρωσε καλά, κατέβηκε και πλήρωσε. Ο υπάλληλος της ρώτησε:

— Με ποιο τραπεζιού έφωγε, κυρία; Έκείνη τρώμας στην ερώτησή του, τον κύταζε και άπάντησε:

— Με το πρώτο για την Άθήνα. Το βαλντάκι της ήταν έλαφρό. Το πήρε και βγήκε από το ξενοδοχείο, για να πάει στο πλάινο γκαλερί...

— Ήταν μαρτύριο η άναμνή. Η ώρα δεν περνούσε, άρε την ότομοτρί της Άθήνας, πού έρχονταν στις δύο μέτε...

— Έτσι είχαν κανονίσει η Κλειώ με το Χρήστο. Οφωγε εκείνη μόνη από την προηγουμένη, κι' εκείνος θάρχονταν την επομένη.

— Στις 4 το άπόγευμα της ίδιας ημέρας, θάρφωσαν με το φέρυμωπό, για την Άθήνα. Μ' αυτό τον τρόπο, δε θ' αντίλαμδανόταν κανείς τη συνεννόησι τους και δε θα πρόφταν να τους έμποδίσουν, ούτε ο άντρας της Κλειώ, ούτε η γυναίκα του Χρήστου.

— Οφωγαν μακριά από τον τόπο, όπου η παρουσία άλλων τους έμποδίζε να χαρούν τον έρωτά τους.

— Αυτό που τους έμποδίζε να γίνουν τρυφεροί φίλοι, ήταν ο σεβασμός της Κλειώ, προς τον άντρα της.

— Γιατί η γυναίκα αυτή δεν άγαπούσε το Φίλιππο, όταν τον παντρεύτηκε; Ήταν νέα, είκοσιπέντε χρονών, και εκείνος πενήντα. Άς ήταν μορφωμένη κοπέλλα η Κλειώ, άς σεβόταν κι' άς δαύμασε τον άντρα της ως επιστήμονα. Δεν τον άγαπούσε όμως, δε μπόρεσε να τον άγαπήσει και μετά το γάμο τους.

— Άπασχολήμενος διαρκώς με την κλινική του και τους άρρώστους του, πρόσφερε πολύ λίγες ευκαιρίες για διασκέδασι οτάρ γυναίκα του.

— Αυτό ήταν το μεγάλο της παράπονο κι' άς μην τον άγαπούσε.

— Ετοιμάσε φορέματα, παρακολούθησε τη μόδα, έδω άφωφον για την κοσμική κίνησι, λάβαιναν προσκλησεις για τ' άπογευματα και για τα βόδδια, και την τελευταία στιγμή, πού περίμενε τον άντρα της για να τη συναντήσει, ένα τηλεφώνημα από την κλινική, την άποφωττει.

— Η κλινική τον άπασχολούσε πού πολύ απ' αυτήν. Αυτά όλα είχαν τσακίσει τα νεύρα της Κλειώ, πού την έκαναν να κλαίη μόνη άρες ολόκληρες. Μέσα σε μία τέτοια ψυχολογική κατάσταση,

γνωρίστηκε η Κλειώ με το Χρήστο. Ήταν κι' αυτός παντρεμένος, αλλά από τους γλεντζέδες εκείνους, πού άδιαφορούνε για την οικογενειακή τιμή του άλλου και για τις πικρίες της γυναίκας τους. Ήταν κι' αυτός πικρίας, γι' αυτό δικαιολογόνταν συχνά οτάρ γυναίκα του, ότι τον άπασχολούσαν οι επιχειρήσεις του.

Όταν γνώρισε την Κλειώ σε μία δεξίωσι, όταν αντίκρυσε το θλιμένο προσωπάκι της, κατάλαβε άμέσως, ότι κάτι συμβαίνει σ' αυτή τη γυναίκα. Κι' όταν του άσπασαν τον άντρα της, τότε κατάλαβε την αίτια και προχώρησε θάρτητα οτάρ κατακτήσι του.

Η Κλειώ τότε νόμισε πως βρήκε ένα φίλο να έκυστηρευθί τον πόνο της, κι' όταν εκείνος της έδωσε το πρώτο, και μοναδικό φιλή, φτερούγισε η ψυχή της κι' ένοιωσε πως υπάρχει η τρυφή, πού δεν την εύρισκε στον άντρα της.

— Ήξερε να μιλάει ο Χρήστος. Γνώριζε τα άρκα λόγια των κατακτητών και παρέσυρε την Κλειώ σε άποφάσεις, πού δε θα τις φανταζόταν ποτέ.

— Σ' άγαπάω — της έλεγε — κι' είμαι έτοιμος να κάνω κάθε θυσία, για να σου δώσω τη χαρά της ζωής, τη χαρά πού στερήθηκες από εδώ και τρία χρόνια.

Κι' αλήθεια, από έδώ και τρία χρόνια, πού παντρεύτηκε η Κλειώ, δεν είχε άκουσει τέτοια λόγια, κι' η άπογοητευμένη ψυχή της γέμισε έλπίδες, σε μία δε στιγμή άδυναμίας, δέχτηκε να φύγη με το Χρήστο.

Έφυγε, λοιπόν, την προηγουμένη, κι' εκείνος θάρχονταν την άλλη μέρα. Άς συναντιόντουσαν θάρχονταν και άφωγαν για την Άθήνα, οτάρ Πάτρα, και άφωγαν για τον σταθμό, μα τον περίμενε, λοιπόν, τώρα στο σταθμό, η ότομοτρί άργούσε και τη συγκεντρώθηκαν τώρα «Όλες οι σκέψεις της συγκεντρώθηκαν σε ένα σ' αυτό το σημείο: το φέρυμωπό, το σχέδιό τους, χωρίς αυτήν, δίχως να εκπληρωθή το σχέδιό τους.

Τότε, θάρ περίεφωσαν έδώ κι' εκεί την προσία τους: Μπρος στα μάτια του άντρου της, δούσαν, κι' έβγαλε τα μαύρα γυαλιά. Έπειτα θάρωσε, κι' έβγαλε από το σταθμό.

Το αίμα ανέθηκε στο κεφάλι της, η ματιά της σκώθηκε και βγήκε από το σταθμό.

Κάποιος της έπτε:

— Κυρία, ξεχάσατε τη βαλίτσα σας... Ναι, είχε ξεχάσει τη βαλίτσα της: Είχε παρτήσει πίσω της όλο το άμαρτωλό σχέδιό της! Βαλίτσα στο χέρι και ξαναγύρισε στην άθήνα.

Ξαναπήρε τη βαλίτσα από την παραλία. Είχε ριξε προς τα ξενοδοχεία εναντίον του έαυτού της. Τώρα άπανασταμένη δούνα, ανέθηκε σε κάποιον και, με σφιγμένα πούδα, ανέθηκε σε κάποιον, άλλο δωμάτιο του ξενοδοχείου, πού της έδωσαν, γιατί το προηγουμένο είχε νοικιαστή.

Έκλεισε την πόρτα, έπεσε στο κρεβάτι και...

έσπασε σε λυγμούς. Έκλαιγε για το παραστρατημά της, για τη μοναξιά της και για το σπύτι της, πού έγκατέλειπε!

Πήρε όμως την άπόφασή της. Σηκώθηκε, έπλυνε τα μάτια της, χτενίστηκε και κατέβηκε.

— Πού μπορώ να γράψω ένα γράμμα; της έδειξαν το σαλονάκι. Κάθισε να γράφει, μα μετάνιωσε. Δε μπορούσε να στείλει ένα γράμμα, δε μπορούσε να ξαναγυρίση μόνη...

Κι' έγραψε σ' ένα χαρτί: «Ιατρον Φίλιππον Μαρίνον, Άθήνας. Σε περιμένω με την πρώην ότομοτρί. Ξενοδοχείον «Ματζέστικ», Πάτρας, Κλειώ».

Τώρα δεν ήταν η χδεινή Κλειώ, η Κλειώ με την ψυχή γεμάτη άπελπίδια και άπογοήτευσι. Περπατούσε με βήμα σταθερό προς το τηλεγραφείο. Είχε πάρει την άπόφασή της και τίποτα δε θα τη σταματούσε. Θάρ προχωρούσε έτσι και οτάρ ζωή, πλάι στον άντρα της, πού την άγαπούσε. Θάρ έκανε το καθήκον της, ως σύζυγος και θάρ προσπαθούσε να τον άγαπήσει κι' εκείνη. Δε θάρ κατέστρεφε τον έαυτό της, το σπύτι της, τ' όνομά της, τη ζωή της!

Δεν την ενδιέφερε πιά τι γινόταν αυτή την ώρα στο σταθμό, δεν την ενδιέφεραν το φέρυμωπό κι' η Άθήνα.

Έδωσε το τηλεγράφημα κι' όταν βγήκε, τράβηξε προς τα Ψηλά Άλώνια, άποφωγόντας τη θάλασσα και το σταθμό...

Κούρσισε τα πόδια της με το περπάτημα και γύρισε άργα στο ξενοδοχείο.

Μία νέα ζωή άνοιγόταν μπροςτά της, γιατί ήξερε πως ο άντρας της θα τη συγχωρούσε...

Κάτι έφαγε στο έσπιατόριο και ανέθηκε στο δωμάτιό της. Γδύθηκε κι' έπεσε να ξεκουραστή. Σε λίγο, την πήρε ο ύπνος.

Όταν άνοιξε τα μάτια της η Κλειώ αντίκρυσε μέσα στο φως κι' από πάνω της ένα τρυφερό, προστατευτικό χαμόγελο.

— Κλειώ! Κλείσε τα μάτια σου! Είσαι τόσο ώραία, όταν κοιμάσαι!

Δυναμώσε η ψυχή της και τα μάτια της γοργόπαιζαν. Ήταν η πρώτη φορά, πού άκούσε από τον άντρα της αυτά τα τρυφερά λόγια, και ξαναέκλεισε τα μάτια της.

— Κλειώ! Συγχώρεσε με! Σε σκλάβωσα μ' αυτό το γάμο. Η κλινική με είχε παρασύρει και δεν είχα προσέξει τί χαριτωμένη γυναίκα παντρεύτηκα! Είχες δικίο, πού έφυγες. Φάνηκα πολύ σκληρός απέναντί σου. Με έβλεπες όμως. Τώρα όλα θα κανονισθούν... Ενα πάρο ένα βοηθό και θ' άφοσιωθώ σε σένα, αγάπη μου!

Η Κλειώ σκώρεσε τα γυμνά της μπράτσα κι' άγκάλασε τον άντρα της. Έσφιγγε το λαιμό του, λες και φοβόταν μπως ήταν όνειρο αυτό πού ζούσε κι' όχι πραγματικότητα.

Τα χείλη τους έσμιαν σ' ένα ατέλειωτο φιλή, κι' η ζωή, μία νέα ζωή φούτωσε οτάρ στήθη τους.

Τα μάτια της Κλειώ είχαν γεμίσει δάκρυα, τα δάκρυα της μετάνοιας, και τα χείλη της ψιθύριζαν:

— Συχώρεσε με, Φίλιππε. Μούσειςες στο δρόμο της αγάπης!

MIPANTA

ΜΑΝΙΕΣ των Κροίσων

Χρυσές κώνουλες και πσίσεις σε σχήμα καρδιάς

Ο παλιός Γάλλος εθνομώρφος Άλφόνς Άλλοι έλεγε τη άλλοτε ότι μόνον οι έκατομυριούχοι μπορούν να έχουν μανίες, γάρις σ' ένα ειδικό προνόμιο πού τους πασανωρήθηκε από τη θεία Πρόνοια. Και δεν έλε άδικο. Γιατί όλοι οι άλλοι θασαίνονται από τον καθυμενικό άνδρα της ζωής και δεν έχουν τον καιρό ν' άφωσουν έλεύθερη τη φαντασία τους. ούτε τα μέσα για να πραγματοποιήσουν τα όνειρά τους. «Όλε πνύ από τον πόλεμο, το να έγνη κανείς ένα σπύκντο πολυτελείας ήταν έδω άπώρησι πένθος. Τα άσπύκντο υπήνε άνογότερα κτήμα άφω του κόσμου και τη θέσι του την πνύσε το άερόσπύκντο. «Ός ποσούτες άκούει, μόνον μερικοί θασαίνεις το νύηματος ελινον δικά τους άερόσπύκντο. με είδικά ύπόσπεντα, πνύόσπεντα, υπηλινικόσπεντα κλπ. Άλλα και το άερόσπύκντο παραγώσπεντα άνογότερα τη θέσι του οτάρ νύη. πού είναι σπύκντο το δυνάτο έυλινια του πνύόσπεντου.

Άπό τα γιάτ των πολυέκατομυριούχων της εποχής μας το πολυτελέστερο είναι το Άριστότελν Άνάσπ, πού σπύκνεται από πνίνακες των μανιανών άνογότερα του κόσμου και πνύ οι θρύσες του νερού μέσα σ' ατύ εί-

ΑΛΑΝΤΟ ΡΙΤΣΙ

Ο δελφίνος της γυναίκας

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΕΣΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΤΑ φορέματα της εποχής, που μας έρχεται πια θά έχουν αντίθετα χαρακτηριστικά σχετικώς μ' αυτά που εγκαταλείψουμε.

Δηλαδή, πιο κλειστούς λαιμούς, μακρύτερα μανίκια και σημειωτικές μεταβολές στο σύνολο της γραμμής. Έτσι, μέχρις ότου αποκοινηθώ λωθ ή νέα γραμμή 1961, θα δούμε στα γυναικά, για να κάνουμε τις πρώτες ετοιμασίες μας του φθινοπώρου.

Ψιθυρίζεται πως η ίδια γραμμή πρόκειται να εκτοπίσει την έβραζε, αλλά ως μη διαζώμαστε να θυλάμε συμπεριφορές, αν δε δούμε με τα μάτια μας τις νέες συλλογές. Ένας μέσος όρος, μια επιθυμία, καίεται πάντα, ώστε να μην αποστεύουμε κάτι που μπορεί ακόμη να μας εξυπηρετήσει.

Στα πρώτα φθινοπωρινά φορέματα από λεπτά μονόχρωμα λαινά ή και φανταζι, θα δούμε συνδυασμούς των δύο αυτών διαφορετικών ύφασματων, όπως θα δούμε και στολισμένα με εξωτερικά γαζιά ζώνες φαρδιές ή πιο στενές, κομπιμάτα ως τη ρίζα του λαιμού, κατεβαστά γιακαδάκια και άλλα.

Σ' ένα απλό φόρεμα π.χ. από μονόχρωμο λαινά με εφαρμοστό κορσάκι και φούστα εύθυγραμμη, θα δούμε μεταξύ των δύο μια ζώνη κορσελέ, πάνω από την οποία μια στενότερη ζώνη, στολισμένη με γαζιά θα έρχεται να κλείσει με άγκυρα. Η φούστα έχει πένες κάτω από την κορσελέ ζώνη, θα κλείνει ως κάτω με κρυφό κούμπωμα και θα στολίζεται κι' αυτή με γαζιά.

Το κορσάκι είναι γαρνιρισμένο με λαινά ριγώ, που στολίζει αφ' ενός το γιακά, καθώς και το κρυφό κούμπωμα. Ένα μόνο κομπιμά θα είναι φανερό κάτω από τη ρίζα του λαιμού. Τα μανίκια του φορέματος θα φάνουν λίγο πιο ψηλά από τους αγκώνες και θα γαρνιρύνται μ' ένα γυριστό ρεβέο.

ΤΑ ΦΑΝΤΑΖΙ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Ο τύπος των φανταζι ύφασματων, που περισσότερο θα χρησιμοποιηθούν τη διάμεση αυτή εποχή, θα είναι τα πτι κορσά και τα καντιγιέ σε άρμονικούς συνδυασμούς χρωμάτων. Τα απορραμαρά θα είναι στην ημερησία διάταξη.

Τα φορέματα αυτά θα έχουν μια πολύ απλή

κόψη με μανίκια κισονό ή κολλημένα στους ώμους, αλλά πάντοτε άνετη μισγάλη.

Ας δούμε ένα παρόμοιο μοντέλο:

Διαλέγετε ένα λεπτό λαινά καντιγιέ και κάνετε ένα άνετο κορσάκι κλειστό ως τη ρίζα του λαιμού και ελαφρά φορμαρισμένο στη μέση με πένες. Η φούστα γίνεται εύθυγραμμη, αλλά άνετη κι' αυτή με μια σειρά από πένες γύρω στη μέση. Τα μανίκια έχουν τη μανικιόκολληση γαυηλά τοποθετημένη και όλο το στολισμα του φορέματος είναι μια φάσα με το καντιγιέ τοποθετημένο διαγώνια. Αυτή γαρνιμμένη και για το κρυφό κούμπωμα. Ένα κατεβαστό γιακαδάκι αποτελεί το συμπλήρωμα του φορέματος και μια δερμάτινη ζώνη.

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟΥ ΦΟΡΕΜΑΤΟΣ

Έφσον ο καιρός διατηρείται καλός θα θελήσετε βεβαίως να παρατείνετε τη χρήση των καλοκαιρινών σας φορεμάτων, προτού εγκαινιάσετε τα φθινοπωρινά σας.

Μ' ένα συμπλήρωμα θα το επιτύχετε.

Ας υποθέσουμε ότι έχετε ένα μονόχρωμο φόρεμα από κοτονάντ, που μπορεί ακόμη να φορεθί. Η κόψη του είναι απλή ώστε να επιδεχεται να το συμπληρώσετε με κάτι άλλο για να πορέσετε να παρατείνετε τη χρήση του.

Το κάτι άλλο θα είναι ένα ζιλέ-καζάκα, καμμένο από λεπτό λαινά καντιγιέ, σε χρώματα που να συνδυάζονται με το χρώμα του φορέματος.

Το ζιλέ-καζάκα, αποτελείται από δυο κομμάτια, την πλάτη και το εμπρός, που είναι ενωμένα στους ώμους αλλά αφήνονται ελεύθερα στα πλάγια. Το ντεκολτέ δάν είναι διοιο. Μπροστά είναι κλειστό και στοργυλό, ενώ πίσω είναι βαθύ και μυτερό.

Οι ώμοι είναι πλατείς και οι πλάγιες γραμμές από τους ώμους ως τη μέση έχουν διαγώνια κλίση, ή οποία όμως πλαταίνει πάλι κάπως από τη μέση και κάτω, γιατί το ζιλέ-καζάκα σκεπάζει τους γοφούς. Ένα τελείωμα με εξωτερικό γαζι το γαρνίρει ολόγυρα καθώς και στο άνοιγμα του λαιμού και μια δερμάτινη ζώνη κρατά τα δυο πλάγια στη θέση τους.

Η εμφάνισί σας θα είναι εξαιρετικά κομψή

και το ζιλέ-καζάκα θα σας προσφέρει πολλές υπηρεσίες, γιατί μπορείτε να το συνδυάσετε και με μπλούζες και φούστες.

ΤΑΓΙΕΡ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Νά που φτάνει η εποχή των ταγιέρ. Με εύχαρίστησι ξαναβλέπει η κάθε κομψή γυναίκα το πρακτικό και κομψό αυτό κοστούμι.

Μονόχρωμα και φανταζι λαινά θα χρησιμοποιηθούν για φθινοπωρινά ταγίερ και πολλά «κασά». Η εύθυγραμμη κόψη είναι εκείνη που συγκεντρώνει τις προτιμήσεις της μόδας. Η φούστα είναι μάλλον στενή και η βέστα μάλλον ριχτή χωρίς μέρη, αλλά εφάπτεται στο σώμα. Είναι επίσης κοντή ως τα μισά των γοφών. Αν η σιλουέτα σας το επιτρέπει, μπορείτε να διαλέξετε και έντελως εφαρμοσμένη βέστα, που έχει κι' αυτή μια ιδιαίτερη χάρι και παρουσιάζει εξαιρετική κομψότητα στις λεπτες σιλουέτες.

Το μάκρος μιας τέτοιας βέστας είναι πιο περιορισμένο, δηλαδή μόλις καλύπτει την αρχή των γοφών. Το άνοιγμα του λαιμού έχει την κλασική μορφή και συμπληρώνεται με γιακά και ρεβέο. Το δε κούμπωμα είναι εύθυγραμμο με τρία κομπιμά. Το φορμαρίσμα της μέσης επιτυγχάνεται με δυο ροφές, που, ξεκινώντας από τους ώμους σχηματίζουν το στήθος και τη μέση, φτάνοντας ως το τέλος της υπάσκα και με επί πλέον δυο πλάγιες βαθιές πένες. Έτσι η βέστα εφαρμόζει στη μέση όπως το απαιτεί η γραμμή της.

Το μάκρος των μανικιών είναι κάπως μακρύτερο από τρουά-κάρ και οι τσέπες είναι κοφτές οριζόντιες τοποθετημένες πιο πλάγια του στήθους.

ΤΑ ΠΛΕΧΤΑ

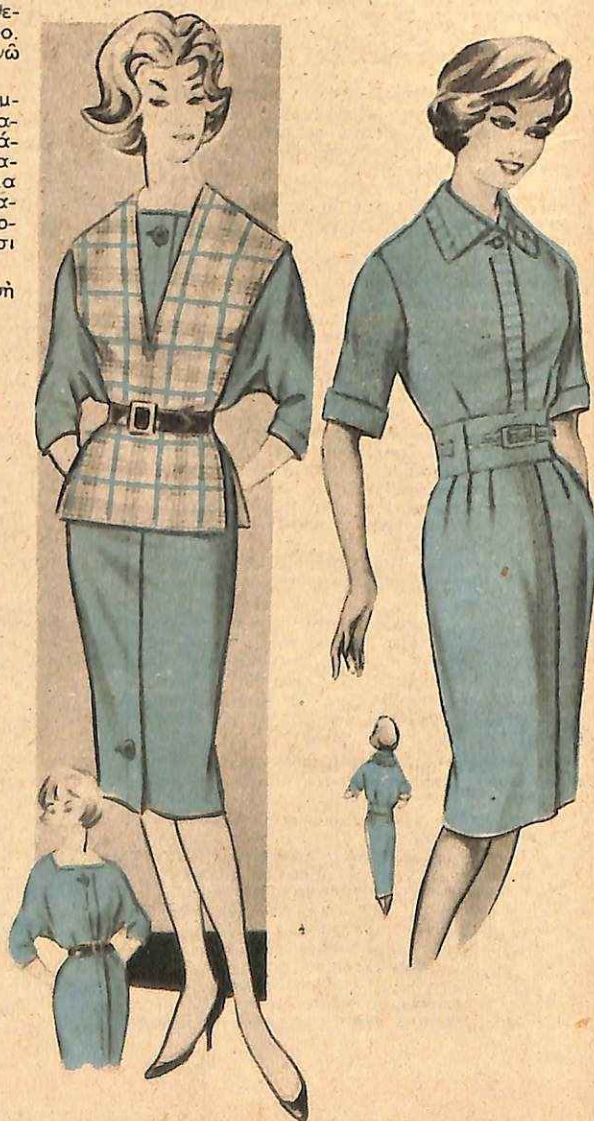
Όπως κάθε χρόνο τέτοια εποχή αρχίζουμε να φροντίζουμε για διάφορα πλεχτά που είναι απαραίτητα και για το φθινοπώρο και για το χειμώνα. Φέτος εκτός από τα γνωστά πουλό-

βερ και σουέτερ, θα δούμε και ολόκληρα κοστούμια ντε-πιές και τρουά-πιές, που θα μας προσφέρουν τις υπηρεσίες τους.

Τόσο η πλεχτή φούστα, όσο και η πλεχτή βέστα συνδυάζονται με διάφορες μπλούζες θα είναι από τα ωραιότερα απλά σύνολα, που θα φορούμε με ευκολία στην κάθε περίπτωση.

Σ' αυτά τα σύνολα η γραμμή της φούστας είναι ευθεία, έστω και αν ακολουθώντας την πλέξι, δίνει την εντύπωση ότι σχηματίζει πιέτες.

Η βέστα είναι ριχτή σε μέσο μάκρος, είτε κλείνοντας ως το λαιμό, είτε σχηματίζοντας μυτερό άνοιγμα. Τσεπάκια κοφτά ή προσθετά

Φόρεμα φθινοπωρινό από λαινά καντιγιέ.

βερ και σουέτερ, θα δούμε και ολόκληρα κοστούμια ντε-πιές και τρουά-πιές, που θα μας προσφέρουν τις υπηρεσίες τους.

Τόσο η πλεχτή φούστα, όσο και η πλεχτή βέστα συνδυάζονται με διάφορες μπλούζες θα είναι από τα ωραιότερα απλά σύνολα, που θα φορούμε με ευκολία στην κάθε περίπτωση.

Σ' αυτά τα σύνολα η γραμμή της φούστας είναι ευθεία, έστω και αν ακολουθώντας την πλέξι, δίνει την εντύπωση ότι σχηματίζει πιέτες.

Η βέστα είναι ριχτή σε μέσο μάκρος, είτε κλείνοντας ως το λαιμό, είτε σχηματίζοντας μυτερό άνοιγμα. Τσεπάκια κοφτά ή προσθετά

Αριστερά: Πλεχτό φουστάνι με φούστα σουρωτή. Δεξιά: Μονόχρωμο φουστάνι με τράντες και ριγώ σουέτερ.

στο κάτω μέρος της βέστας προσθέτουν την γραμμωτότητα τους και τη χάρι τους. Πολύ της μόδας είναι και εδώ το ρελίεσμα με τρέσσα σ' ένα διαφορετικό χρώμα από το πλεχτό, ώστε να παρουσιάει χτυπητή αντίθεση.

Αυτό το ντε-πιές με την προσθήκη ενός πουλόβερ, μεταβάλλει το ντε-πιές σε τρουά-πιές κι' έχετε ένα επί πλέον ωροφφο σύνολο. Επίσης έχετε τη δυνατότητα να φοράτε ντε-πιές με μπλούζες και το πουλόβερ με άλλες φούστες, έχοντας έτσι ποικιλία εμφανίσεων.

ΜΑΚΡΕΙΕΣ ΠΛΕΧΤΕΣ ΚΑΖΑΚΕΣ

Οι μακρείες πλεχτές καζάκες θα είναι πολύ της μόδας. Σκεπάζουν έντελως τους γοφούς και ακολουθούν εύθυγραμμή, χωρίς να σχηματίζουν διόλου μέρη. Θα τις δούμε σε διάφορα φανταζι πλεξίματα, άλλοτε μονόχρωμα και άλλοτε σε συνδυασμούς χρωμάτων με ραβδώσεις κάθετες οριζόντιες ή διαγώνιες. Μερικές κλείνουν ως τη ρίζα του λαιμού και έχουν ένα κατεβαστό γιακαδάκι. Ιδιαίτερως θα φοριούνται στις εκδρομές ως συμπλήρωμα της φούστας ή του μακριού παντελονιού.

Έξ άλλου, για τις πρώτες δροσερές ημέρες στην έξοχ ή «σέτ» θα σας είναι ιδιαίτερος χρήσιμα. Καθώς έχετε έννοουμε το πουλόβερ με την ομοιόμορφη βέστα. Άλλοτε είναι μονόχρωμο το «σέτ», σε ζωηρό χρώμα και άλλοτε φανταζι. Σ' αυτή την τελευταία περίπτωση είναι πολύ δυστυχώς ο συνδυασμός ριγώτου πουλόβερ και μονόχρωμης βέστας σ' ένα από τα χρώματα του ριγώτου.

ΠΛΕΧΤΑ ΦΟΥΣΤΑΝΑΚΙΑ

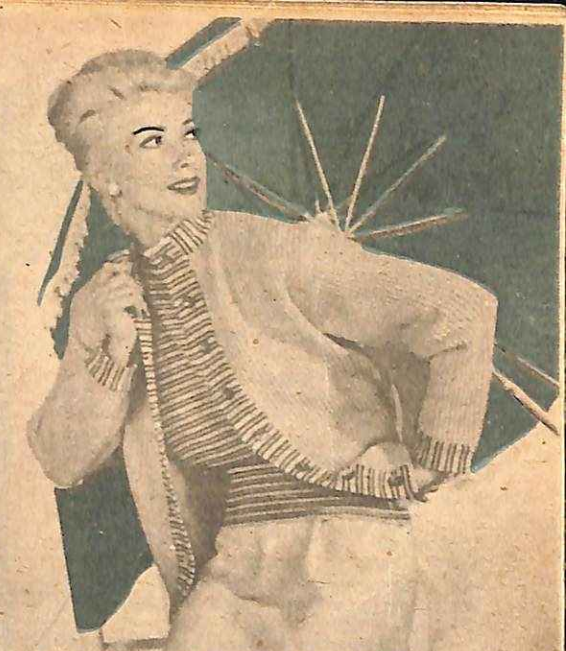
Πολύ της μόδας είναι επίσης για τα παιδιά τα πλεχτά φορεματάκια.

Βλέπουμε και εδώ φαρδιές φούστες και χωριστά πλεξιμένα είναι τα μπλουζάκια και οι βέστες. Έτσι έχετε δυνατότητα να προσφέρετε στη μικρούλα σας διάφορες εμφανίσεις. Η ίδια φούστα φοριέται με πουλόβερ, με φανελλένες μπλουζίτσες και με το συνολό της. Όπως το πουλόβερ μπορεί να φορεθί με άλλες φούστες.

Μερικές υπέρες που έχουν να πλέκουν, μπορούν να κάνουν ωραιότατα κοστούμια για τα παιδιά τους εοδευοντας μόνο για την αγορά του μαλλιού.

ΡΙΓΩΤΕΣ ΦΑΝΕΛΛΕΣ

Οι ριγώτες φανέλλες σε ανοιχτά χρώματα είναι πολύ κατάλληλες για παιδικά κοστούμια. Χρησιμοποιούνται τόσο για κορίτσια όσο

Ένα σκερτοζικό «σέτ» με ριγώτο πουλόβερ και μονόχρωμη βέστα.

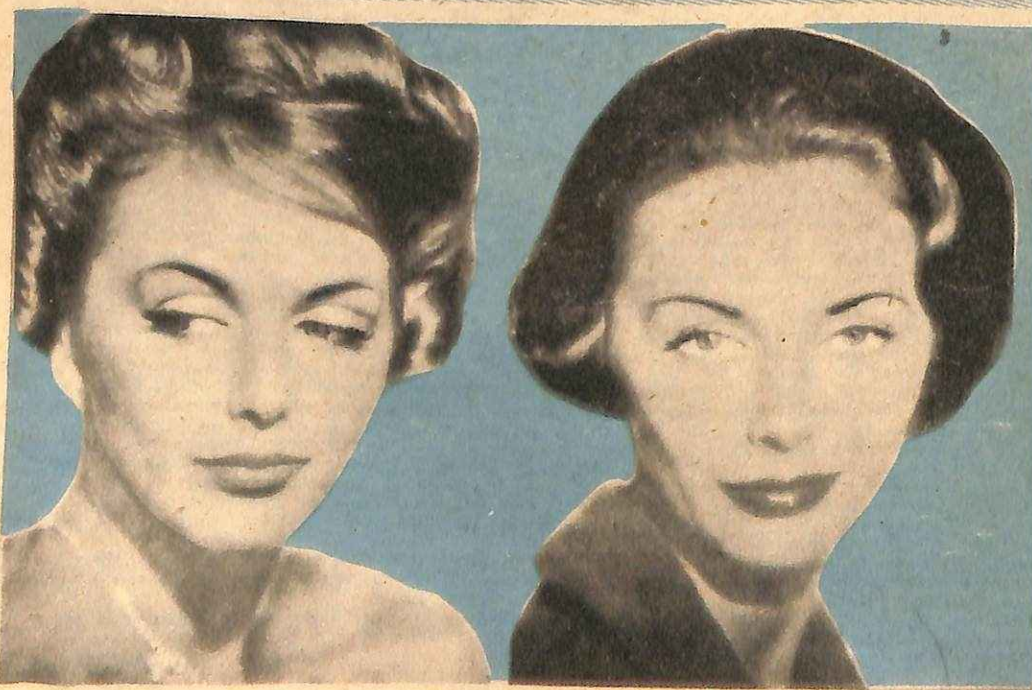
νολα όσο και για αγορίστικα κοστούμια. Αν σας άρεση το ομοιόμορφο ντισίμο στα παιδιά μπορείτε να χρησιμοποιήσετε την ίδια φανέλλα, τόσο για την κορούλα σας όσο και για το αγοράκι σας.

Το κοστούμι του μικρού αποτελείται από ένα κοντό παντελονάκι και μια ριχτή μπλουζα-βέστα, που θα υπαίρνει από το κεφάλι. Ένας ναυτικός γιακάς τη στολίζει και δυο κοφτές οριζόντιες τσέπες.

Για τη μικρούλα συνδυάστε τη φούστα με τη βέστα-μπολερο. Η φούστα είναι πλισσισμένη ή με πιέτες κουφωτές και η βέστα θα-νη είναι εύθυγραμμη κούμπωμα. Κι' εδώ μπορούμε να βάλουμε ναυτικό γιακά.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

Αγορίστικο κοστούμι και σκερτοζικό ταγιέρ-ράκι για κοπελίτσα από την ίδια ριγώτη φανέλλα.

Δύο μοντέρνα χτενίσματα

Ο ΠΩΣ τὸ θέλει ὁ θρύλος, τὸ Μεσαίωνα βασίλευε στὸ Βυζάντιο ὁ Ροδόφιλος, ποὺ εἶχε δύο γιουὺς, τὸ Φίλαρμο καὶ τὸ Βέλθανδρο. Ὁ δεύτερος εἶχε τὴν ἰδέα πὼς ὁ πατέρας του δὲν τὸν τιμοῦσε ὅσο τοῦ ἀεῖζε ἐνῶ εἶχε τὸ μεγαλύτερο ἀδελφὸ του πάντα στὸ πλεῖρό του, στὴ διοίκισι τοῦ κράτους. Ἀπογοητευμένος λοιπὸν γι' αὐτὴ τὴν περιφρόνησι—ὅπως τὴ θεωροῦσε— πήρε μιά μερα τρία παλληκάρια γιὰ ἀκολουθοῦς του κι' ἔφυγε γιὰ ξένους τόπους.

Κοντὰ στὸ κάστρο τῆς Ταροῦ, συνάντησε ἕνα ποτάμι, ποὺ τὸ νερὸ του ἀστράφτε καὶ τὸ λέγανε γι' αὐτὸ «Φλογιόποταμο». Πῆρε λοιπὸν τὸ δρόμο πλάι του, γυροῦντας νὰ δρῇ τὴν πηγή του. Ἐφτάσε ἔτσι σ' ἕνα θεώρατο παλάτι, διακοσμημένο ἀπ' ἔξω μὲ τέχνη ἐξάισια. Στὶς ἀκρές καὶ στὶς κορφές του ἦταν λαβεύμενα ἄγρια θηρία, ποὺ ἔδιναν φλόγες ἀπ' τὸ στόμα τους καὶ στριγγές φωνές—μὰ τόσο φυσικά, ποὺ σ' ἔκαναν νὰ πιστέψης πὼς δὲν ἦταν ψεύτικα ἀλλὰ ζωντανά.

Στὴ μέση τῆς πύλης, μιά ἐπιγραφή ἔλεγε:

«Αὐτὸν ποὺ τὰ βέλη τοῦ ἔρωτα δὲν ἀγγίζανε ὡς τώρα δέκα φορές νὰ τὸν τρυπῶσιν ἀν' ἀσυνήθι νὰ δῇ τὰ Ἑρωτόκαστρα».

Ὁ Βέλθανδρος εἶδε στοὺς τοίχους κι' ἄλλα πολλὰ ζωδια, μὲ διάφορες παραστάσεις. Ἐνα ἀπ' ὅλα τράβηξε ιδιαίτερα τὴν προσοχή του. Ἀπ' τὸ στόμα του θγαίνανε φλόγες κι' ἡ ματιά του ἦταν περίλυπη καὶ φοδερὴ μαζὶ. Κάτω ἀπ' αὐτὸ ὑπῆρχε μιά ἐπιγραφή:

«Ὁ Βέλθανδρος, ὁ δεύτερος γιουὸς τοῦ βασιλιᾶ τοῦ Βυζαντίου Ροδόφιλου, θὰ ἐρωτευθῇ τὴν πεντάμορφη Χρυσάντζα, τὴν κόρη τοῦ ὀνῆα τῆς Ἀντιόχειας».

Ὁ πρίγκιπας τάχασε κι' ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ανοικτό, ἀπ' τὴν ἀνιπρότητα αὐτῆς εἰδησι. Διὰ τοῦτο καὶ ἐναδιάβασε πολλές φορές τὴν παραξέννη ἐπιγραφή.

Ἡ νύχτα ἄρχισε ν' ἀπλώνεται παντοῦ. Ὁ Βέλθανδρος, ἀποσταμένος, ἄφισε τότε τὸ κάστρο γιὰ νὰ δοῇ τὴν κόρη ποὺ τοῦ ἔταξε ἡ μοῖρα του.

Τοιγυρίζοντας ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ τὰ παλληκάρια του συνάντησε μιά μερὰ τὸ ὄχημα τῆς Ἀντιόχειας. Τὸν παρακάλει νὰ τὸν πάσῃ ὑποταγτικὸ του στὸ παλάτι του κι' ἐκεῖνος δέχτηκε πρόθυμα.

Τρισευτυχισμένοι πιά, πέρασε ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου.

τότε τὴν πιστὴ ἀκόλουθο τῆς Χρυσάντζας, κι' αὐτὴ τὸ ἐπιβεβαίωσε.

Ὁ ὀνῆας συμβουλευτικὴ τοὺς δικαστές κι' ἔδωκε ἀπόφασιν νὰ παντρευτοῦν οἱ δύο φταίχτες.

Θέλοντας καὶ μὴ λοιπὸν, τοὺς πάντρεψαν μὲ γιορτές καὶ ἐξοαντίσματα.

Ὁ ὀνῆας κι' ἡ βασίλισσα γίνανε κουμπάροι καὶ προίκισαν πλοῦσια τὸ ζευγάρι.

Τώρα ὁ Βέλθανδρος ἦταν ἐπίσημα ὁ ἄντρας τῆς Φαιδροκάλας, μὰ στὴν πραγματικότητι περνοῦσε τίς νύχτες του μὲ τὴν Χρυσάντζα, κρυφὰ ἀπ' ὅλους.

Πέρασαν ἔτσι καιμιά δεκαριά μῆνες. Ἀλλ' ὁ Βέλθανδρος φοβόταν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἴδια αὐτὴ τακτική. Γι' αὐτὸ κατάφερε τὴν ἀγαπημένη του νὰ φύγουνε μιά βραδυὰ σκοτεινὴ, μαζὶ μὲ τὰ παλληκάρια του καὶ τὴν Φαιδροκάλα.

Ἡ νύχτα ἦταν ἀσέληνη, μὲ ἀστραπόβροντα κι' ἀνεμοζάλη. Ἀφοῦ ταλαιπωρήθηκαν πολὺ οἱ φουγάδες τὰ ξημερώματα φτάσανε σ' ἕνα ποτάμι πούπρεπε νὰ τὸ περάσουν. Μὰ τὸ ρεῦμα ἦταν πολὺ δυνατὸ καὶ τοὺς παρασύρει ὅλους!

Τέλος, γλύτωσαν μόνο οἱ δύο ἐρωτευμένοι, γυνὴ καὶ κακομοιριασμένοι, κι' ὁ καθένας τους σὲ ἄλλη ὁδὸ. Μόλις συνήλθε, ὁ Βέλθανδρος ἔβαζε γιὰ τοὺς ἄλλους. Καὶ βρήκε μονάχα τὴν Φαιδροκάλα νεκρὴ στὴν ἀμμουδιά. Τὸν κυριέψανε τότε μιά λυπηρὴ ἀβάσταχτη.

Ἐνα ἀσθενικὸ τραγούδι, ποὺ εἶχε χάσει κι' αὐτὸ τὸ ταῖρι του, τὸν παραγοῦσε στὴ δυστυχία του, σὰν ἄνθρωπος. Τὸ ἴδιο ἔκανε γιὰ τὴν Χρυσάντζα τὸ ἠλεκτρικὸ τραγούδι ποὺ τὴν ἀκολουθεῖ κι' ἔψαχνε κι' αὐτὸ μαζὶ τῆς στὴν ἄλλη ὁδὸ γιὰ τοὺς ἀγαπημένους τους.

Ὅταν βρῆκαν ἕνα ἀκόλουθο νεκρὸ, γυνὴ καὶ μὲ παραμορφωμένο τὸ πρόσωπο, ἡ Χρυσάντζα τὸν πέρασε γιὰ τὸ Βέλθανδρο κι' ἀπ' τὴ λυπηρὴ τῆς ἔχασε τίς αἰσθήσεις τῆς.

Τὸ τραγικὸν ἐβρεξε στὸ ποτάμι τίς φτερούγες του καὶ τῆς ράντισε πολλές φορές τὸ πρῶτο.

Ἡ κοπέλλα συνήλθε. Πῆρε τότε ἕνα σπαθὶ ἀπ' τὸ πλεῖρόν τοῦ ἀκόλουθου, ἔσκισε ἕνα λάκκο γιὰ τοὺς δύο τους κι' ἦταν ἐτοιμὴ νὰ υπηῆθ τὸ σπαθὶ στὸ στήθος τῆς, ὅταν ἀκούσε μιά φωνὴ νὰ τὴ φωνάζει ἀπελπισμένα. Γύρισε κι' εἶδε τὸ Βέλθανδρο!

Τρισευτυχισμένοι πιά, πέρασε ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου.

Τέλος, φτάσανε σὲ μιά ἀκρογιαλιά, ὅπου ἀντίκρισαν ἕνα βυζαντινὸ πλοῖο, σταλμένο ἀπ' τὸν πατέρα τοῦ Βέλθανδρου, γιὰ νὰ τὸν βοήθῃ. Τὸν κάλεσε σιγανά, καὶ τὸ πλοῖο ἦρθε κοντὰ.

Τοὺς πήραν τότε καὶ τοὺς δύο στὸ καρτεβὶ μὲ τιμές. Τοὺς δώσανε οὐρὴν βασιλικά κι' ἀνοῖξαν ὑστερα τὰ πανιά γιὰ τὴν Βασιλειούσα.

Ὅταν φτάσανε στὸ Βυζάντιο, τοὺς ὑποδέχτηκαν μὲ δόξες καὶ τιμές. Ὁ βασιλεὺς Ροδόφιλος τοὺς ἀγκάλιασε μὲ συγκίνηση καὶ συγνώρεσε τὸ γυνὴν τοῦ γιὰ τὴν παρακοή του.

Στὸ μεταξὺ εἶχε πεθάνει ὁ Φίλαμος, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βέλθανδρου. Ἐτσι, ἔμεινε διάδοχος ὁ Βέλθανδρος, καὶ δὲν ἄρχισε μάλιστα ν' ἀνέβη στὸ θρόνο, γιὰ τὸ Ροδόφιλος εἶχε γράσει κι' ἔβλεπε πιά νὰ ἡσυχάσῃ κοντὰ σ' ἀγαπημένην του παιδιά.

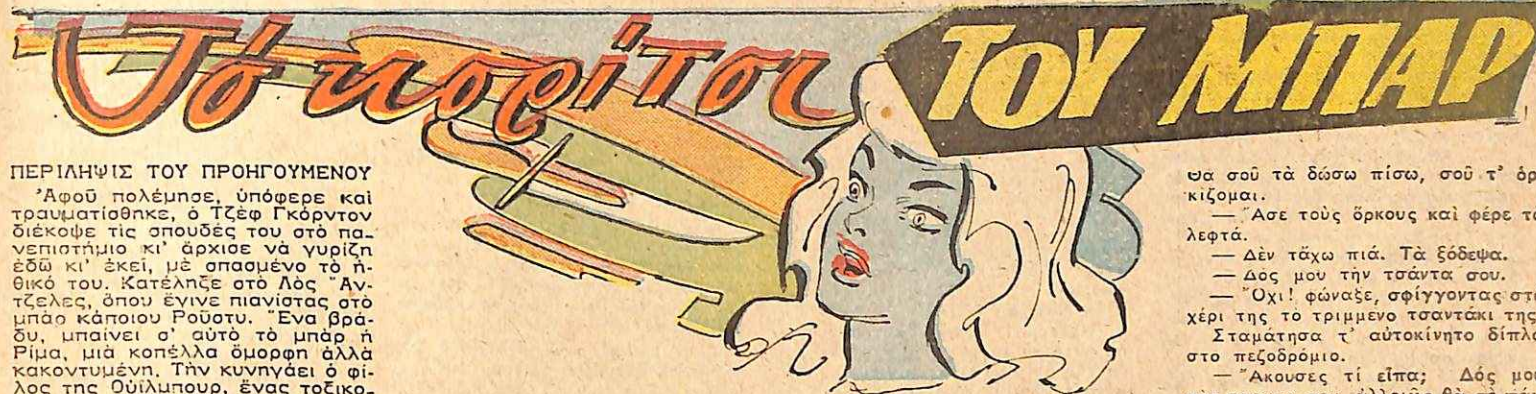
Οἱ γάμοι ἔγιναν μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Πατριάρχου κι' ὅλου τοῦ κλήρου. Κι' ὁ λόγος, μαζὶ μὲ τοὺς αὐλικούς καὶ τοὺς μεσιτάδες, τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς ξένους, γιόρτασε μ' ἐνθουσιασμὸ τὸ γάμοστον γεγονός, κι' ὅλοι μαζὶ εὐχέθηκαν: «Πολλὰ τὰ ἔτη τοῦ βασιλιᾶ Βέλθανδρου καὶ τῆς βασίλισσας Χρυσάντζας».

Ο. Χ.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΜΠΑΙΝΟΥΝ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

Οἱ δημοτικὲς φυλακὲς τοῦ Γκάνβιλ (Ὁχάιο, Ἡνωμ. Πολιτείες) ἀποτελοῦνται μονάχα ἀπὸ δύο κελλιά, χρησιμοποιοῦνται δὲ σπανιότατα. Εὐρίσκων λοιπὸν συχνὰ καταφύγιον ἐκεῖ μέσα διάφοροι περαστικοὶ ἀλχητες. Γιὰ νὰ τελεωθῇ αὐτὴ ἡ κατάστασις, ὁ δῆμαρχος διατέταξε νάνα διαρκῶς κλειδωπαρμένην ἡ πόρτα τῶν φυλακῶν... ὅχι γιὰ νὰ μὴ γναινοῦν αὐτοὶ ποὺ βρίσκονται μέσα, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ μπαίνουν οἱ ἀπ' ἔξω!

Συγκλονιστικὸ ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ ΤΖΕ'Ι'ΜΣ ΤΣΕ'Ι'Ζ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ἀφοῦ πολέμησε, ὑπόφερε καὶ τραυματίσθηκε, ὁ Τζέφ Γκρόντον διέκοψε τίς σπουδὲς του στὸ πανεπιστήμιον κι' ἄρχισε νὰ γυρίζῃ ἐδῶ κι' ἐκεῖ, μὲ ὁπασμένο τὸ ἠθικὸ του. Κατέληξε στὸ Λος Ἀντζελες, ὅπου ἐνῆνε πλανίστας στὸ μὴν καπνίου Ρούστου. Ἐνα βράδυ, μπαίνει σ' αὐτὸ τὸ μὴν ἡ Ρίμα, μιά κοπέλλα ὁμορφή ἀλλὰ κακοτηγμένη. Τὴν κυνηγεῖ ὁ φίλος τῆς Ὀυίλμπου, ἕνας τοξικομανὴς, γιὰ νὰ τὴν μακαρώσῃ. Ἐπεμβαίνει ὁ Τζέφ καὶ τὴν γλυτώνει μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του. Ὁ Ὀυίλμπου σὺλλαμβάνεται καὶ κλείνεται γιὰ 10 χρόνια στὴ φυλακή, γιὰ ἕνα προηγουμένον ἐγκλήμα του. Ἡ Ρίμα πηγαίνει τ' ἄλλο βράδυ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Τζέφ. Ἐκεῖνος τῆς φέρνεται ψυχρὰ καὶ τῆς δηλώνει ὡς πᾶς δὲ σκοπεῖ νὰ σκεπτεθῇ μαζὶ τῆς γιὰ τὴν δολοφονία τοῦ Ὀυίλμπου. Ἡ Ρίμα γύρισε γιὰ νὰ φύγῃ καὶ ἤρθε πρὸς τὸ μέρος μου χωρὶς νὰ μὲ κυττάξῃ.

Μὲ πρόσεξε μόνον ὅταν ἔφτασε τρία βήματα μακριὰ μου. Σταμάτησε τότε ὁπότε καὶ μὲ κυττάξῃ σὰ μάτια, ἐνῶ γινότανε κατακόκκινη.

Ἐρριξε ὑστερα μιά ματιὰ δεξιὰ κι' ἀριστερά, κι' ἀφοῦ πείσθηκε ἔτσι πὼς δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ μὲ ξεφύγῃ, ἀποφάσισε νὰ μ' ἀντιμετωπίσῃ μὲ θράσος.

— Καλημέρα, τῆς εἶπα. Σὲ γύρευα...

— Καλημέρα, ἀπάντησε.

Προχώρησα ἄλλο ἕνα βῆμα, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ τὴν ἀρπάξω, σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ δοκίμαζε νὰ τὸ σκάσῃ.

— Μοῦ χρωστᾷς 30 δολάρια, τῆς εἶπα χαμογελώντας.

— Σ' ἀρέσει τὸ χιούμορ; πρόφερε ἀποφεύγοντας νὰ μὲ κυττάξῃ. Ἀπὸ ποῦ κι' ὡς ποῦ σὺ τὰ χρωστᾷς; — Πρόκειται γιὰ τὰ 30 δολάρια ποὺ μοῦ κλέψαες. Ἐμπρός, κοῦκλα μου, φέρ'τα ἀμέσως. Ἀλλιῶς θὰ πάμε μαζὶ στὴν ἀστυνομία νὰ μὰς λύσῃ τὴ διαφορά μας.

— Δὲ σοῦκλεψα τίποτα. Σοῦ χρωστᾷς μονάχα τὸ μισὸ δολάριο ποὺ μοῦ δάνεισες.

Τὴν ἔπιασα σφίχτα ἀπ' τὸ μπράτσο.

Πέρασα μιά βδομάδα πολὺ δύσκολη. Ὁ Ρούστου περιορίστηκε νὰ μὲ ταῖζῃ δύο φορές τὴν ἡμέρα, ἀλλ' ἀρνήθηκε νὰ μ' ἐφοδιάξῃ μὲ τσιγάρα.

Ἡ κ. Μίλλερ μοῦ ἔκανε πίστωση στὸ νοίκι. Τελειοπνάντων, τελείωσαν αἱ δραστηριότητες ἐφ'τά μέρες.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, σκέφθηκα πολὺ τὴ Ρίμα. Ἐλεγα μὲ τὸ νοῦ μου πὼς, ἀν τυχὸν τὴ συναντοῦσα, θὰ τῆς φερνόμενον ἔτσι ποῦ νὰ μὲ θυμᾶται γιὰ πολὺν καιρὸ. Ἦμουν ἀπογοητευμένος ποὺ ἔχονα τὴν καρτέρα τοῦ ἱμπρεσάριου. Ὄστόσο, σὲ δύο βδομάδες, ἔχασα αὐτὴ τὴν παληγοῦνα, κι' ἡ ἀρχιστὴ καὶ ρουτινιερικὴ ζωὴ μου συνεχίστηκε σὰν καὶ πρῶτα.

Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα, ὁ Ρούστου μὲ ρώτησε ἂν ἤθελα νὰ πάω ὡς τὸ Χόλλυγουντ, γιὰ νὰ τοῦ φέρω μιά φωτεινὴ ἐπιγραφή ποὺ εἶχε παραγγεῖλει. Θὰ μοῦ δάνειζε τ' αὐτοκίνητό του γιὰ τὴ διαδρομὴ καὶ θὰ μοῦ δινε 2 δολάρια γιὰ τὸν κόπο μου.

Μὴ ἔχοντας τίποτε καλύτερο νὰ κάνω, δέχθηκα τὴν πρότασιν του. Παρέλαβα τὴν ἐπιγραφή καὶ τὴν φόρτωσα στὸ πίσω μέρος τῆς παλαιᾶς καὶ ξεχαρβαλωμένης «Ὀλντσόμπιλλ».

Ἐπειτα ἔκανα ἕνα γύρο πρὸς τὸ μέρος τῶν στούντιο, ἔτσι γιὰ νὰ περάσω τὴν ὥρα μου.

Μπροστὰ λοιπὸν στὰ στούντιο τῆς «Παραμύθων» εἶδα τὴ Ρίμα νὰ κινεθεῖ πρὸς τὸ θυρωρὸ. Ἀναγνώρισα μὲ τὴν πρώτη ματιὰ τὰ ἀσημένια μαλλιά τῆς.

Φοροῦσε ἕνα μαῦρο κολλητὸ παν-

τελόνι, κόκκινο ποκαμίσο καὶ κόκκινα παπούτσια μπαλαρίνας. Φαινότανε βρώμικη καὶ παραμελημένη. Ἀφοῦ παρκάρησα τ' αὐτοκίνητό μου ἀνάμεσα σὲ μιά Μπουϊκ καὶ μιά Καντιάκ, προχώρησα πεζὴ πρὸς τὴ Ρίμα.

Καθὼς τὴν πλησίαζα, ὁ θυρωρὸς μπήκε στὸ θυρωρεῖο του, χτυπώντας πίσω του τὴν πόρτα.

Ἡ Ρίμα γύρισε γιὰ νὰ φύγῃ καὶ ἤρθε πρὸς τὸ μέρος μου χωρὶς νὰ μὲ κυττάξῃ.

Μὲ πρόσεξε μόνον ὅταν ἔφτασε τρία βήματα μακριὰ μου. Σταμάτησε τότε ὁπότε καὶ μὲ κυττάξῃ σὰ μάτια, ἐνῶ γινότανε κατακόκκινη.

Ἐρριξε ὑστερα μιά ματιὰ δεξιὰ κι' ἀριστερά, κι' ἀφοῦ πείσθηκε ἔτσι πὼς δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ μὲ ξεφύγῃ, ἀποφάσισε νὰ μ' ἀντιμετωπίσῃ μὲ θράσος.

— Καλημέρα, τῆς εἶπα. Σὲ γύρευα...

— Καλημέρα, ἀπάντησε.

Προχώρησα ἄλλο ἕνα βῆμα, γιὰ νὰ μπορῶ νὰ τὴν ἀρπάξω, σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ δοκίμαζε νὰ τὸ σκάσῃ.

— Μοῦ χρωστᾷς 30 δολάρια, τῆς εἶπα χαμογελώντας.

— Σ' ἀρέσει τὸ χιούμορ; πρόφερε ἀποφεύγοντας νὰ μὲ κυττάξῃ. Ἀπὸ ποῦ κι' ὡς ποῦ σὺ τὰ χρωστᾷς; — Πρόκειται γιὰ τὰ 30 δολάρια ποὺ μοῦ κλέψαες. Ἐμπρός, κοῦκλα μου, φέρ'τα ἀμέσως. Ἀλλιῶς θὰ πάμε μαζὶ στὴν ἀστυνομία νὰ μὰς λύσῃ τὴ διαφορά μας.

— Δὲ σοῦκλεψα τίποτα. Σοῦ χρωστᾷς μονάχα τὸ μισὸ δολάριο ποὺ μοῦ δάνεισες.

Τὴν ἔπιασα σφίχτα ἀπ' τὸ μπράτσο.

Πέρασα μιά βδομάδα πολὺ δύσκολη. Ὁ Ρούστου περιορίστηκε νὰ μὲ ταῖζῃ δύο φορές τὴν ἡμέρα, ἀλλ' ἀρνήθηκε νὰ μ' ἐφοδιάξῃ μὲ τσιγάρα.

Ἡ κ. Μίλλερ μοῦ ἔκανε πίστωση στὸ νοίκι. Τελειοπνάντων, τελείωσαν αἱ δραστηριότητες ἐφ'τά μέρες.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, σκέφθηκα πολὺ τὴ Ρίμα. Ἐλεγα μὲ τὸ νοῦ μου πὼς, ἀν τυχὸν τὴ συναντοῦσα, θὰ τῆς φερνόμενον ἔτσι ποῦ νὰ μὲ θυμᾶται γιὰ πολὺν καιρὸ. Ἦμουν ἀπογοητευμένος ποὺ ἔχονα τὴν καρτέρα τοῦ ἱμπρεσάριου. Ὄστόσο, σὲ δύο βδομάδες, ἔχασα αὐτὴ τὴν παληγοῦνα, κι' ἡ ἀρχιστὴ καὶ ρουτινιερικὴ ζωὴ μου συνεχίστηκε σὰν καὶ πρῶτα.

Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα, ὁ Ρούστου μὲ ρώτησε ἂν ἤθελα νὰ πάω ὡς τὸ Χόλλυγουντ, γιὰ νὰ τοῦ φέρω μιά φωτεινὴ ἐπιγραφή ποὺ εἶχε παραγγεῖλει. Θὰ μοῦ δάνειζε τ' αὐτοκίνητό του γιὰ τὴ διαδρομὴ καὶ θὰ μοῦ δινε 2 δολάρια γιὰ τὸν κόπο μου.

Μὴ ἔχοντας τίποτε καλύτερο νὰ κάνω, δέχθηκα τὴν πρότασιν του. Παρέλαβα τὴν ἐπιγραφή καὶ τὴν φόρτωσα στὸ πίσω μέρος τῆς παλαιᾶς καὶ ξεχαρβαλωμένης «Ὀλντσόμπιλλ».

Ἐπειτα ἔκανα ἕνα γύρο πρὸς τὸ μέρος τῶν στούντιο, ἔτσι γιὰ νὰ περάσω τὴν ὥρα μου.

Μπροστὰ λοιπὸν στὰ στούντιο τῆς «Παραμύθων» εἶδα τὴ Ρίμα νὰ κινεθεῖ πρὸς τὸ θυρωρὸ. Ἀναγνώρισα μὲ τὴν πρώτη ματιὰ τὰ ἀσημένια μαλλιά τῆς.

— Πάμε, λοιπὸν, εἶπα. Μὴν προσπαθῆς νὰ κάνῃς σκηνή. Εἶμαι πολὺ δυνατώτερος ἀπὸ σένα. Ἐλά'μαζι μου στὴν ἀστυνομία. Ἐκεῖ θὰ δοῦμε ποῖος ἀπ' τοὺς δύο μὰς λείπει τὴν ἀλήθεια.

Ἐκαμὲ μιά μικρὴ προσπάθεια νὰ ἐλευθερωθῇ. Ἀλλὰ τὸ σφίξιμο τῶν δακτύλων μου στὴ σάρκα τῆς τῆς ἔδωσε νὰ καταλάβῃ πὼς δὲν εἶχε καμμιὰ πιθανότητα νὰ τὸ κατορθώσῃ.

Ἀνασῆκωσε λοιπὸν τοὺς ὤμους τῆς καὶ μ' ἀκολουθεῖ ὡς τ' αὐτοκίνητό μου. Τὴν ἔσπρωξα μέσα καὶ κάθισα δίπλα τῆς.

Καθὼς ἄναβα τὴ μηχανή, μὲ ρώτησε μὲ ξαρκικὸ ἐνδιαφέρον:

— Δικό σου εἶναι αὐτὸ τ' αὐτοκίνητο;

— Ὁχι, κοῦκλα μου, μοῦ τὸ δανείσανε. Ἐγὼ ἐξακολουθῶ νάμαι ἀπένταρος κι' ἔχω πάντα τὸ σκοπὸ νὰ σοῦ πάω πίσω τὰ λεφτὰ ποὺ μοῦ βούτηξες...

— Πῶς βόλεψες τὰ πρᾶγματά σου ἀπ' τὴν τελευταία φορὰ ποῦ σὲ εἶδα;

— Ἐκανε μιά γκριμάτσα κι' ἀπάντησε:

— Μάλλον ἄσχημα. Δὲν ἔχω πεντάρα.

— Τότε λοιπὸν θάναί, μιά λύσις γιὰ σένα νὰ μείνῃς λίγο καιρὸ στὴ φυλακή. Θὰ σὲ ταῖζουνε τζάμπα.

— Δὲν πιστεύω νὰ μὲ στείλῃς στὴ φυλακή...

— Δὲ θὰ σὲ στείλω, ἂν μοῦ ἐπιστρέψῃς τὰ 30 δολάρια.

Στράφηκε πρὸς τὸ μέρος μου, τεντώνοντας μπροστὰ τὸ στήθος τῆς, κι' ἀκούσθησε τὸ χερί της στὸ μπράτσο μου.

— Μὲ συγχωρῆς, μοῦ εἶπε. Εἶχα ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀπ' αὐτὰ τὰ λεφτὰ.

— Αὐτὴ εἶναι δική μου δουλειά, κοῦκλα μου. Θὰ κάνῃς ὅτι σοῦ λέω, ἢ θὰ πᾶς φυλακή. Διὰ τοῦτο, εἰς ἀπ' τὰ δύο προτιμᾷς. Πᾶρε ὅμως γρήγορα μιά ἀπόφασιν.

— Γιὰτὶ δὲ θες νὰ μ' ἀφίσῃς ἡσυχῇ; Σοῦ λέω πὼς δὲ θὰ μπορῶς νὰ κερδίσω πεντάρα.

— Λοιπὸν θάρρῃς μαζὶ μου ἢ θὰ πᾶς φυλακή;

Μὲ κυττάξε καλά γιὰ ἕνα λεπτὸ. Τὸ μῖσος ποὺ διάβαζε στὰ μάτια τῆς, δὲ μοῦκανε τὴν παραμικρὴ ἐντύπωσιν. Τὴν εἶχα κολλήσει στὸν τοῖχο—κι' ὡς μὲ συγκαίνωναν ὅσο ἤθελε... Θὰ μοῦδινε πίσω τὰ λεφτὰ μου.

— Καλὰ, θάρρῃς μαζὶ σοῦ, ἀπάντησε ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους τῆς.

Ἐτοιμάσαμε γρήγορα τὰ πράγματά της. Τῆς ἔδωσα ἀναγκαστικὰ 4 ἀπ' τὰ δολάρια τῆς, γιὰ νὰ πληρώσῃ τὸ νοίκι τῆς. Ὑστερα τὴν πήγα στὸ δικὸ μου σπίτι.

Ἡ παλαιὰ κἀμαρά της ἦταν ἐλευθερία. Ἐναεγκταστάθηκε ἐκεῖ. Ἐνῶ ἀδείαζε τὴ βαλίτσα τῆς, ἐτοίμασε ἕνα συμφωνητικὸ, γιὰτὸ νομικοῦς ὅρους, ποὺ δὲ λέγανε τίποτα ἄλλα κἀναι μεγαλὴ ἐντύπωσιν. Μ' αὐτὸ γινόμενον ἱμπρεσάριος τῆς Ρίμας, μὲ ἀμοιβὴ 10 τοῖς 100 ἀπὸ τὰ κέρδη τῆς.

ΒΕΛΘΑΝΔΡΟΣ καὶ Χρυσάντζα

Γρήγορα ὁ νέος ἀπόχτησε ξεχωριστὴ θέσι δίπλα στὸ βασιλιά κι' ἔκανε τοὺς πολιοῦς αὐλικούς νὰ ζηλεύουνε.

Μιά μερὰ, καθὼς πῆγαινε στὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματα τοῦ βασιλιᾶ, συνάντησε τὴν ῥήγισσα καὶ τὴν κόρη τῆς. Ἡ καρδιά του σκίρτησε τότε ἀπὸ ἀνέπωτη χαρὰ, γιὰτὶ μὲ τὸ ἐνστικτό του ἀναγνώρισε τὴν κοπέλλα ποὺ τοῦγεραφ ἡ μοῖρα του στὸ ζωδιό τοῦ Ἑρωτόκαστρου!

Μὰ κι' ἡ Χρυσάντζα ταραντήκε κι' αὐτὴ, διότι ἔβλεπε τὸν γιὰτὶ. Ἐκώμισε ὅμως ἀπ' τὴν μπῆρα τῆς τὴν συγκίνησιν.

Ἀπὸ τότε, γεννήθηκε ἕνα κρυφὸ αἶσ

Τό πήγα στην κάμαρά της.
— Υπόγραφε εδώ, της είπα.
— Δεν υπογράφω τίποτα, απάντησε με πείσμα.
— Υπόγραφε, αλλιώς θα πάμε στην αστυνομία.

Είδα και πάλι τὸ μῖσος νὰ λάμπη στὰ μάτια της. Ὡστόσο ἔβαλε τὴν υπογραφή της. Φύλαξε στὴν τσέπη μου τὸ χαρτί καὶ τῆς εἶπα:
— Ἀπόψε, θὰ πάμε νὰ τραγουδήσουμε στὸ «Μπλε τριαντάφυλλο». Θὰ τραγουδήσεις ὅπως δὲν ξανατραγουδήσεις ποτέ ὡς τώρα καὶ θὰ πετύχῃς ἔτσι ἕνα συμβόλαιο μὲ 75 δολάρια τῆς βδομάδας. Ἀπ' αὐτὰ θὰ πάρω τὰ 10 τοῖς 100, ἐκτός ἀπ' τὰ 30 δολάρια πού μου χρωστᾷς.

Ἀπὸ σήμερα, θὰ δουλεύεις πρῶτα γιὰ μένα κι' ὕστερα γιὰ τὸν ἐαυτό σου!

— Δὲ θὰ κερδίσω πεντάρα, σοῦ λέω. Θὰ τὸ δῆς!

— Μὰ τί σ' ἔχει πιάσει; Μὲ μιά τέτοια φωνή, μπορεῖς νὰ μαζέψῃς δόλοκληρη περιουσία.

Ἀναψε ἕνα τσιγάρο καὶ τράβηξε μιά ρουφηξιά. Πῆρε ξαφνικά ὕψος ἀπόλυτα ἀπαθὲς κι' ἔπεισε σὲ μιά καρέκλα σὰν νὰχε λυώσει ἡ σπονδυλική της στήλη.

— Καὶ. Ὅπως θέλεις... πρόφερε ἀδιόφορα.

— Τί θὰ φορέσεις;

Σηκώθηκε μὲ μιά προσπάθεια καὶ πήγε ν' ἀνοίξῃ τὴ ντουλάπα. Εἶχε μονάχα ἕνα φόρεμα, πού δὲν ἄξιζε πολλὰ πράγματα. Μὰ ἤξε-ρα πὺς τὸ «Μπλε τριαντάφυλλο» δὲν εἶχε δυνατό φωτισμό κι' εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου πὺς μπορούσε νὰ βολευτῇ μ' αὐτὸ τὸ φόρεμα. Δὲ γινόταν ἄλλωστε ἄλλοιῶς.

— Μπορὼ νὰ φάω τώρα κάτι; μοῦ εἶπε ἡ Ρίμα ξαναπέφτοντας στὴν καρέκλα της. Εἰμαι νηστική ὅλη τὴν ἡμέρα.

— Μόνο τὴν κοιλιὰ σου σκέπτεσαι ἐσύ! γκρίνιασα. Θὰ φᾶς ἀφού πά-ρῃς ἐκείνη τὴ δουλειά. Ὅχι πρῖν... Τί τῆκανες, λοιπόν, ὅλα κείνα τὰ λεφτά πού μοῦ κλέψες;

— Πὺς φαντάζεσαι ὅτι ἔζησα, τὸν τελευταῖο μῆνα;

— Δὲ δουλεύεις λοιπόν ποτέ;

— Ὅταν μπορῶ.

Τῆς ἔκανα τότε τὴν ἐρώτησι πού εἶχα διαρκῶς στὸ νοῦ μου ἀπ' τὴν πρώτη μας συνάντησι:

— Πὺς ἐμπλέξες μ' ἐκείνο τὸ κά-θαρμο, τὸν Οὐίλμπουρ;

— Εἶχε λεφτά καὶ δὲν ἦταν σπᾶγ γοραμένος σὰν ἐμένα.

Κάθησα στὸ κρεβάτι.

— Πὺς τὰ κέρδιζε; ρώτησα.

— Δὲν ξέρω. Δὲν τὸν ρώτησα πο-τέ... Γιὰ κάμποσο καιρὸ, κυκλοφο-ροῦσε μὲ μιά Πακάρ. Θὰ τόχαμε μά-λιστα ἀκόμα, αὐτὸ τ' αὐτοκίνητο, ἂν δὲν τοῦ τυχάνανε ἐκείνοι οἱ μπε-λάδες μὲ τοὺς ἀστυνομικούς.

— Ὅταν εἶχε τοὺς μπελάνες, τὸν παρότρυνες;

— Πέρασε τὸ χέρι της κάτω ἀπ' τὸ φόρεμά της, γιὰ νὰ διορθώσῃ τὴ μπρετέλα τοῦ σουτιέν της.

— Βέβαια, ἀπάντησε. Τὸν κυνη-γοῦσε ἡ ἀστυνομία. Ἐγὼ δὲν εἶχα καμμιὰ ἀνάμιξι στὶς θρωμοδουλιές του. Τόσκασα λοιπόν...

— Αὐτὸ ἔγινε στὴ Νέα Ὑόρκη;

— Ναί.

— Πὺς μπόρεσες νὰ πληρώσῃς τὰ νούλα σου ὡς ἐδῶ;

Κύτταξε ἄλλοῦ.

— Εἶχα λίγα λεφτά... Μὰ τί σὲ νοιάζει;

— Τὸν ἐκλε-ψες, ὅπως καὶ μένα.

Ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της χω-ρίς ν' ἀπαντήσῃ.

— Τί θὰ τραγουδήσεις ἀπόψε; τὴ ρώτησα. Καλὰ θὰ κάνῃς ν' ἀρχίσῃς μὲ τὸ «Σῶμα καὶ ψυχὴ». Μὰ τί ἄλ-λο ξέρεις, γιὰ τὸ μπιζάριασμα;

— Πὺς φαντάζεσαι ὅτι θὰ μὲ μπιζάρουνε; εἶπε γκρινιάρικα.

Μετά βίας κρατήθηκα νὰ μὴ τὴ χαστουκίσω, γιὰ τὴν ἀπαισιοδοξία της.

— Ἀς διαλέξουμε κάποια ἀπ' τίς παλιές ἐπιτυχίες... εἶπα. Μήπως ξέ-ρεις τὸ «Ἀδύνατο νὰ μὴ σ' ἀγα-πήσω»;

— Ναί, τὸ ξέρω.

Περὶφημα! Ὅταν θὰ τραγουδοῦ-σε αὐτὸ τὸ κομμάτι, μ' ὅλο τὸν ὄγ-κο τῆς κρουτάλλινης φωνῆς της, θὰ μένανε ὅλοι μ' ἀνοικτὸ στόμα...

Ἐρρίξα μιά ματιά στὸ ρολοῖ μου. Ἦταν 7 καὶ τέταρτο.

— Ἐτοιμάσου, τῆς εἶπα. Θὰ γυ-ρίσω σὲ μιά ὥρα νὰ σὲ πάσω.

Πῆγα ὡς τὴν πόρτα κι' ἔδωκα τὸ κλειδί ἀπ' τὴν κλειδαριά.

— Θὰ σὲ κλειδώσω μέσα, γιὰ νὰ νὰ μὴ τυχὸν σοῦ ἔρθῃ ἡ ἰδέα νὰ τὸ σκάσῃς, εἶπα.

— Ὅχι, δὲ φεύγω, μὰ καθισύ-χασε.

Ἐτοιμάσα μὲ τὸ «Σῶμα καὶ ψυχὴ». Μὰ τί ἄλ-λο ξέρεις, γιὰ τὸ μπιζάριασμα;

— Πὺς φαντάζεσαι ὅτι θὰ μὲ μπιζάρουνε; εἶπε γκρινιάρικα.

Μετά βίας κρατήθηκα νὰ μὴ τὴ χαστουκίσω, γιὰ τὴν ἀπαισιοδοξία της.

— Ἀς διαλέξουμε κάποια ἀπ' τίς παλιές ἐπιτυχίες... εἶπα. Μήπως ξέ-ρεις τὸ «Ἀδύνατο νὰ μὴ σ' ἀγα-πήσω»;

— Ναί, τὸ ξέρω.

Περὶφημα! Ὅταν θὰ τραγουδοῦ-σε αὐτὸ τὸ κομμάτι, μ' ὅλο τὸν ὄγ-κο τῆς κρουτάλλινης φωνῆς της, θὰ μένανε ὅλοι μ' ἀνοικτὸ στόμα...

Ἐρρίξα μιά ματιά στὸ ρολοῖ μου. Ἦταν 7 καὶ τέταρτο.

— Ἐτοιμάσου, τῆς εἶπα. Θὰ γυ-ρίσω σὲ μιά ὥρα νὰ σὲ πάσω.

Πῆγα ὡς τὴν πόρτα κι' ἔδωκα τὸ κλειδί ἀπ' τὴν κλειδαριά.

— Θὰ σὲ κλειδώσω μέσα, γιὰ νὰ νὰ μὴ τυχὸν σοῦ ἔρθῃ ἡ ἰδέα νὰ τὸ σκάσῃς, εἶπα.

— Ὅχι, δὲ φεύγω, μὰ καθισύ-χασε.

Ἐτοιμάσα μὲ τὸ «Σῶμα καὶ ψυχὴ». Μὰ τί ἄλ-λο ξέρεις, γιὰ τὸ μπιζάριασμα;

— Πὺς φαντάζεσαι ὅτι θὰ μὲ μπιζάρουνε; εἶπε γκρινιάρικα.

Μετά βίας κρατήθηκα νὰ μὴ τὴ χαστουκίσω, γιὰ τὴν ἀπαισιοδοξία της.

— Ἀς διαλέξουμε κάποια ἀπ' τίς παλιές ἐπιτυχίες... εἶπα. Μήπως ξέ-ρεις τὸ «Ἀδύνατο νὰ μὴ σ' ἀγα-πήσω»;

— Ναί, τὸ ξέρω.

Περὶφημα! Ὅταν θὰ τραγουδοῦ-σε αὐτὸ τὸ κομμάτι, μ' ὅλο τὸν ὄγ-κο τῆς κρουτάλλινης φωνῆς της, θὰ μένανε ὅλοι μ' ἀνοικτὸ στόμα...

Ἐρρίξα μιά ματιά στὸ ρολοῖ μου. Ἦταν 7 καὶ τέταρτο.

— Ἐτοιμάσου, τῆς εἶπα. Θὰ γυ-ρίσω σὲ μιά ὥρα νὰ σὲ πάσω.

Πῆγα ὡς τὴν πόρτα κι' ἔδωκα τὸ κλειδί ἀπ' τὴν κλειδαριά.

— Θὰ σὲ κλειδώσω μέσα, γιὰ νὰ νὰ μὴ τυχὸν σοῦ ἔρθῃ ἡ ἰδέα νὰ τὸ σκάσῃς, εἶπα.

— Ὅχι, δὲ φεύγω, μὰ καθισύ-χασε.

Ἐτοιμάσα μὲ τὸ «Σῶμα καὶ ψυχὴ». Μὰ τί ἄλ-λο ξέρεις, γιὰ τὸ μπιζάριασμα;

— Πὺς φαντάζεσαι ὅτι θὰ μὲ μπιζάρουνε; εἶπε γκρινιάρικα.

Μετά βίας κρατήθηκα νὰ μὴ τὴ χαστουκίσω, γιὰ τὴν ἀπαισιοδοξία της.

— Ἀς διαλέξουμε κάποια ἀπ' τίς παλιές ἐπιτυχίες... εἶπα. Μήπως ξέ-ρεις τὸ «Ἀδύνατο νὰ μὴ σ' ἀγα-πήσω»;

— Ναί, τὸ ξέρω.

Περὶφημα! Ὅταν θὰ τραγουδοῦ-σε αὐτὸ τὸ κομμάτι, μ' ὅλο τὸν ὄγ-κο τῆς κρουτάλλινης φωνῆς της, θὰ μένανε ὅλοι μ' ἀνοικτὸ στόμα...

Ἐρρίξα μιά ματιά στὸ ρολοῖ μου. Ἦταν 7 καὶ τέταρτο.

— Ἐτοιμάσου, τῆς εἶπα. Θὰ γυ-ρίσω σὲ μιά ὥρα νὰ σὲ πάσω.

Πῆγα ὡς τὴν πόρτα κι' ἔδωκα τὸ κλειδί ἀπ' τὴν κλειδαριά.

— Θὰ σὲ κλειδώσω μέσα, γιὰ νὰ νὰ μὴ τυχὸν σοῦ ἔρθῃ ἡ ἰδέα νὰ τὸ σκάσῃς, εἶπα.

— Ὅχι, δὲ φεύγω, μὰ καθισύ-χασε.

Ἐτοιμάσα μὲ τὸ «Σῶμα καὶ ψυχὴ». Μὰ τί ἄλ-λο ξέρεις, γιὰ τὸ μπιζάριασμα;

— Πὺς φαντάζεσαι ὅτι θὰ μὲ μπιζάρουνε; εἶπε γκρινιάρικα.

Μετά βίας κρατήθηκα νὰ μὴ τὴ χαστουκίσω, γιὰ τὴν ἀπαισιοδοξία της.

— Ἀς διαλέξουμε κάποια ἀπ' τίς παλιές ἐπιτυχίες... εἶπα. Μήπως ξέ-ρεις τὸ «Ἀδύνατο νὰ μὴ σ' ἀγα-πήσω»;

— Ναί, τὸ ξέρω.

Περὶφημα! Ὅταν θὰ τραγουδοῦ-σε αὐτὸ τὸ κομμάτι, μ' ὅλο τὸν ὄγ-κο τῆς κρουτάλλινης φωνῆς της, θὰ μένανε ὅλοι μ' ἀνοικτὸ στόμα...

Ἐρρίξα μιά ματιά στὸ ρολοῖ μου. Ἦταν 7 καὶ τέταρτο.

— Ἐτοιμάσου, τῆς εἶπα. Θὰ γυ-ρίσω σὲ μιά ὥρα νὰ σὲ πάσω.

Πῆγα ὡς τὴν πόρτα κι' ἔδωκα τὸ κλειδί ἀπ' τὴν κλειδαριά.

— Θὰ σὲ κλειδώσω μέσα, γιὰ νὰ νὰ μὴ τυχὸν σοῦ ἔρθῃ ἡ ἰδέα νὰ τὸ σκάσῃς, εἶπα.

— Ὅχι, δὲ φεύγω, μὰ καθισύ-χασε.

Ἐτοιμάσα μὲ τὸ «Σῶμα καὶ ψυχὴ». Μὰ τί ἄλ-λο ξέρεις, γιὰ τὸ μπιζάριασμα;

— Πὺς φαντάζεσαι ὅτι θὰ μὲ μπιζάρουνε; εἶπε γκρινιάρικα.

Μετά βίας κρατήθηκα νὰ μὴ τὴ χαστουκίσω, γιὰ τὴν ἀπαισιοδοξία της.

— Ἀς διαλέξουμε κάποια ἀπ' τίς παλιές ἐπιτυχίες... εἶπα. Μήπως ξέ-ρεις τὸ «Ἀδύνατο νὰ μὴ σ' ἀγα-πήσω»;

— Ναί, τὸ ξέρω.

Περὶφημα! Ὅταν θὰ τραγουδοῦ-σε αὐτὸ τὸ κομμάτι, μ' ὅλο τὸν ὄγ-κο τῆς κρουτάλλινης φωνῆς της, θὰ μένανε ὅλοι μ' ἀνοικτὸ στόμα...

Ἐρρίξα μιά ματιά στὸ ρολοῖ μου. Ἦταν 7 καὶ τέταρτο.

— Ἐτοιμάσου, τῆς εἶπα. Θὰ γυ-ρίσω σὲ μιά ὥρα νὰ σὲ πάσω.

Πῆγα ὡς τὴν πόρτα κι' ἔδωκα τὸ κλειδί ἀπ' τὴν κλειδαριά.

— Θὰ σὲ κλειδώσω μέσα, γιὰ νὰ νὰ μὴ τυχὸν σοῦ ἔρθῃ ἡ ἰδέα νὰ τὸ σκάσῃς, εἶπα.

— Ὅχι, δὲ φεύγω, μὰ καθισύ-χασε.

Ἐτοιμάσα μὲ τὸ «Σῶμα καὶ ψυχὴ». Μὰ τί ἄλ-λο ξέρεις, γιὰ τὸ μπιζάριασμα;

— Πὺς φαντάζεσαι ὅτι θὰ μὲ μπιζάρουνε; εἶπε γκρινιάρικα.

Ἐτοιμάσα μὲ τὸ «Σῶμα καὶ ψυχὴ». Μὰ τί ἄλ-λο ξέρεις, γιὰ τὸ μπιζάριασμα;

— Πὺς φαντάζεσαι ὅτι θὰ μὲ μπιζάρουνε; εἶπε γκρινιάρικα.

Μετά βίας κρατήθηκα νὰ μὴ τὴ χαστουκίσω, γιὰ τὴν ἀπαισιοδοξία της.

— Ἀς διαλέξουμε κάποια ἀπ' τίς παλιές ἐπιτυχίες... εἶπα. Μήπως ξέ-ρεις τὸ «Ἀδύνατο νὰ μὴ σ' ἀγα-πήσω»;

— Ναί, τὸ ξέρω.

Περὶφημα! Ὅταν θὰ τραγουδοῦ-σε αὐτὸ τὸ κομμάτι, μ' ὅλο τὸν ὄγ-κο τῆς κρουτάλλινης φωνῆς της, θὰ μένανε ὅλοι μ' ἀνοικτὸ στόμα...

Ἐρρίξα μιά ματιά στὸ ρολοῖ μου. Ἦταν 7 καὶ τέταρτο.

— Ἐτοιμάσου, τῆς εἶπα. Θὰ γυ-ρίσω σὲ μιά ὥρα νὰ σὲ πάσω.

Πῆγα ὡς τὴν πόρτα κι' ἔδωκα τὸ κλειδί ἀπ' τὴν κλειδαριά.

— Θὰ σὲ κλειδώσω μέσα, γιὰ νὰ νὰ μὴ τυχὸν σοῦ ἔρθῃ ἡ ἰδέα νὰ τὸ σκάσῃς, εἶπα.

— Ὅχι, δὲ φεύγω, μὰ καθισύ-χασε.

Ἐτοιμάσα μὲ τὸ «Σῶμα καὶ ψυχὴ». Μὰ τί ἄλ-λο ξέρεις, γιὰ τὸ μπιζάριασμα;

— Πὺς φαντάζεσαι ὅτι θὰ μὲ μπιζάρουνε; εἶπε γκρινιάρικα.

Μετά βίας κρατήθηκα νὰ μὴ τὴ χαστουκίσω, γιὰ τὴν ἀπαισιοδοξία της.

— Ἀς διαλέξουμε κάποια ἀπ' τίς παλιές ἐπιτυχίες... εἶπα. Μήπως ξέ-ρεις τὸ «Ἀδύνατο νὰ μὴ σ' ἀγα-πήσω»;

— Ναί, τὸ ξέρω.

Περὶφημα! Ὅταν θὰ τραγουδοῦ-σε αὐτὸ τὸ κομμάτι, μ' ὅλο τὸν ὄγ-κο τῆς κρουτάλλινης φωνῆς της, θὰ μένανε ὅλοι μ' ἀνοικτὸ στόμα...

Ἐρρίξα μιά ματιά στὸ ρολοῖ μου. Ἦταν 7 καὶ τέταρτο.

— Ἐτοιμάσου, τῆς εἶπα. Θὰ γυ-ρίσω σὲ μιά ὥρα νὰ σὲ πάσω.

Πῆγα ὡς τὴν πόρτα κι' ἔδωκα τὸ κλειδί ἀπ' τὴν κλειδαριά.

— Θὰ σὲ κλειδώσω μέσα, γιὰ νὰ νὰ μὴ τυχὸν σοῦ ἔρθῃ ἡ ἰδέα νὰ τὸ σκάσῃς, εἶπα.

— Ὅχι, δὲ φεύγω, μὰ καθισύ-χασε.

Ἐτοιμάσα μὲ τὸ «Σῶμα καὶ ψυχὴ». Μὰ τί ἄλ-λο ξέρεις, γιὰ τὸ μπιζάριασμα;

— Πὺς φαντάζεσαι ὅτι θὰ μὲ μπιζάρουνε; εἶπε γκρινιάρικα.

Μετά βίας κρατήθηκα νὰ μὴ τὴ χαστουκίσω, γιὰ τὴν ἀπαισιοδοξία της.

— Ἀς διαλέξουμε κάποια ἀπ' τίς παλιές ἐπιτυχίες... εἶπα. Μήπως ξέ-ρεις τὸ «Ἀδύνατο νὰ μὴ σ' ἀγα-πήσω»;

— Ναί, τὸ ξέρω.

Περὶφημα! Ὅταν θὰ τραγουδοῦ-σε αὐτὸ τὸ κομμάτι, μ' ὅλο τὸν ὄγ-κο τῆς κρουτάλλινης φωνῆς της, θὰ μένανε ὅλοι μ' ἀνοικτὸ στόμα...

Ἐρρίξα μιά ματιά στὸ ρολοῖ μου. Ἦταν 7 καὶ τέταρτο.

— Ἐτοιμάσου, τῆς εἶπα. Θὰ γυ-ρίσω σὲ μιά ὥρα νὰ σὲ πάσω.

Πῆγα ὡς τὴν πόρτα κι' ἔδωκα τὸ κλειδί ἀπ' τὴν κλειδαριά.

— Θὰ σὲ κλειδώσω μέσα, γιὰ νὰ νὰ μὴ τυχὸν σοῦ ἔρθῃ ἡ ἰδέα νὰ τὸ σκάσῃς, εἶπα.

— Ὅχι, δὲ φεύγω, μὰ καθισύ-χασε.

Ἐτοιμάσα μὲ τὸ «Σῶμα καὶ ψυχὴ». Μὰ τί ἄλ-λο ξέρεις, γιὰ τὸ μπιζάριασμα;

— Πὺς φαντάζεσαι ὅτι θὰ μὲ μπιζάρουνε; εἶπε γκρινιάρικα.

Μετά βίας κρατήθηκα νὰ μὴ τὴ χαστουκίσω, γιὰ τὴν ἀπαισιοδοξία της.

— Ἀς διαλέξουμε κάποια ἀπ' τίς παλιές ἐπιτυχίες... εἶπα. Μήπως ξέ-ρεις τὸ «Ἀδύνατο νὰ μὴ σ' ἀγα-πήσω»;

— Ναί, τὸ ξέρω.

Περὶφημα! Ὅταν θὰ τραγουδοῦ-σε αὐτὸ τὸ κομμάτι, μ' ὅλο τὸν ὄγ-κο τῆς κρουτάλλινης φωνῆς της, θὰ μένανε ὅλοι μ' ἀνοικτὸ στόμα...

Ἐρρίξα μιά ματιά στὸ ρολοῖ μου. Ἦταν 7 καὶ τέταρτο.

— Ἐτοιμάσου, τῆς εἶπα. Θὰ γυ-ρίσω σὲ μιά ὥρα νὰ σὲ πάσω.

Πῆγα ὡς τὴν πόρτα κι' ἔδωκα τὸ κλειδί ἀπ' τὴν κλειδαριά.

— Θὰ σὲ κλειδώσω μέσα, γιὰ νὰ νὰ μὴ τυχὸν σοῦ ἔρθῃ ἡ ἰδέα νὰ τὸ σκάσῃς, εἶπα.

— Ὅχι, δὲ φεύγω, μὰ καθισύ-χασε.

Ἐτοιμάσα μὲ τὸ «Σῶμα καὶ ψυχὴ». Μὰ τί ἄλ-λο ξέρεις, γιὰ τὸ μπιζάριασμα;

— Πὺς φαντάζεσαι ὅτι θὰ μὲ μπιζάρουνε; εἶπε γκρινιάρικα.

Μετά βίας κρατήθηκα νὰ μὴ τὴ χαστουκίσω, γιὰ τὴν ἀπαισιοδοξία της.

— Ἀς διαλέξουμε κάποια ἀπ' τίς παλιές ἐπιτυχίες... εἶπα. Μήπως ξέ-ρεις τὸ «Ἀδύνατο νὰ μὴ σ' ἀγα-πήσω»;

— Ναί, τὸ ξέρω.

Περὶφημα! Ὅταν θὰ τραγουδοῦ-σε αὐτὸ τὸ κομμάτι, μ' ὅλο τὸν ὄγ-κο τῆς κρουτάλλινης φωνῆς της, θὰ μένανε ὅλοι μ' ἀνοικτὸ στόμα...

Ἐρρίξα μιά ματιά στὸ ρολοῖ μου. Ἦταν 7 καὶ τέταρτο.

— Ἐτοιμάσου, τῆς εἶπα. Θὰ γυ-ρίσω σὲ μιά ὥρα νὰ σὲ πάσω.

Πῆγα ὡς τὴν πόρτα κι' ἔδωκα τὸ κλειδί ἀπ' τὴν κλειδαριά.

— Θὰ σὲ κλειδώσω μέσα, γιὰ νὰ νὰ μὴ τυχὸν σοῦ ἔρθῃ ἡ ἰδέα νὰ τὸ σκάσῃς, εἶπα.

— Ὅχι, δὲ φεύγω, μὰ καθισύ-χασε.

Ἐτοιμάσα μὲ τὸ «Σῶμα καὶ ψυχὴ». Μὰ τί ἄλ-λο ξέρεις, γιὰ τὸ μπιζάριασμα;

— Πὺς φαντάζεσαι ὅτι θὰ μὲ μπιζάρουνε; εἶπε γκρινιάρικα.

Ἐτοιμάσα μὲ τὸ «Σῶμα καὶ ψυχὴ». Μὰ τί ἄλ-λο ξέρεις, γιὰ τὸ μπιζάριασμα;

— Πὺς φαντάζεσαι ὅτι θὰ μὲ μπιζάρουνε; εἶπε γκρινιάρικα.

Μετά βίας κρατήθηκα νὰ μὴ τὴ χαστουκίσω, γιὰ τὴν ἀπαισιοδοξία της.

'Ο καυτερός ήλιος

«Η δούλες της θαλάσσης, ο δυνατός αέρας της υπαίθρου δε υπέρουν να δαμάσουν ούτε την επιδερμίδα σας ούτε τα μαλλιά σας, αν τα προστατεύετε με το ειδικό αντισηπτικό και καλλυντικό

ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΙΓΚΟΝ

«Η άπαισία ΠΙΤΥΡΙΔΑ», η οποία παρουσιάζει τώρα το καλοκαίρι με τα θαλασσινά μπάνια να εγκατασταθεί στο τοίχωτό της κεφαλής σας θα εξαφανιστεί στη μ' ένα μόνον λουισμό με το ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΙΓΚΟΝ ειδικώς παρασκευασμένο με βάση ειδική συνταγή και συμφώνως με τα τελευταία πορίσματα της επιστήμης. Το αντισηπτικό ΣΑΠΟΥΝΙ ΠΙΓΚΟΝ εισάγει κατά βάθος εις την επιδερμίδα και το τραγανό της κεφαλής και καταστρέφει όλες τις νοσογόνους εστιές εξοφανίζοντας την πιτυρίδα, τα μπιμπίκια, τη φαγούρα, τα έκζεμα και κάθε άλλη ενόχληση.

Απαραίτητο συμπλήρωμα για την περιποίηση των μαλλιών σας είναι η επιστημονική

ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΙΓΚΟΝ με τις άσυναρμόνιστες ιδιότητές της, που ξαναδίνει ζωή, νεανικότητα και φυσικό χρωματισμό στα πιο άνετα και κομψομένα μαλλιά.

Πωλούνται εις όλα τα Φαρμακεία και Μικροπωλεία.

Γεν. Αντιπροσωπεία Μ. ΦΟΥΝΤΟΥΚΟΣ, Κλεισθένους 15, Τηλ. 522-416.

Σκίτσο μαθητού μας
εκ του φυσικού

ΣΠΟΥΔΑΣΤΕ ΣΑΝ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΣΚΙΤΣΟ-ΣΧΕΔΙΟ-ΧΡΩΜΑ

χωρίς να μετακινηθείτε από το σπίτι σας, όπου και αν μένετε, όποια και αν είναι η ηλικία σας. Είναι το μεγάλο πλεονέκτημα που προσφέρει η Κεντρική Σχολή Α.Β.Σ. Σχεδίου Ζωγραφικής του Παρισιού, με τα ιδρυματά της σε όλες τις προηγμένες χώρες του κόσμου. Για να λάβετε αναλυτικό τεύχος δωρεάν από κάθε πληροφορία, χωρίς καμιά υποχρέωση σας, επισκεφθείτε μας, ή αν επιθυμείτε, είτε αν μένετε σε επαρχία, στείλτε μας το αποκομμα αυτό.

ΤΟΡΑ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ
ΜΑΣ ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ
ΚΑΙ ΣΤΗ Δ.Ε.Θ. ΣΤΟ

ΓΑΛΛΙΚΟ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ

ΣΧΟΛΗ Α. Β. Σ.

Πανεπιστημίου 10, Τηλ. 21 473.

ΡΟΥΣΑ
ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ

Γυναίκα - 12 και 5 - 7 ως και επί συνεντεύξει. Χορήγ. Τριμηνία 113, Τηλ 613-610.

— Τι σε μέλει;
Σκούπισε πάλι τα ματιά της και συνέχισε:

— Θέλεις να ταξιδέψω; Θέλεις να κάνω καριέρα; Δός μου λοιπόν μερικά λεφτά. Όταν πάρω τη δόση μου, είμαι θαύμα! Δεν έχεις ακούσει τίποτα ως τώρα... Δός μου λίγα λεφτά. Αυτό μονάχα σου ζητάω.

Κάθησα στην άκρη του κρεβατιού. — Μη λες ανοησίες, της σύστησα. Δεν έχω λεφτά, μα κι' αν είχα δε θα σου τάδινα. «Ακουσε με: Με τέτοια φωνή, θα πετύχης όπωςδήποτε. Το ξέρω, είμαι σίγουρος. Θα κάνης μία κούρα αποτοξινώσεως. Όταν κόψης πιά τα ναρκωτικά, θα είσαι στη φόρμα σου και θα κερδίσεις όσα λεφτά θέλεις.

— Άστα αυτά τώρα, και δός μου λεφτά. Πέντε δολάρια μονάχα. Ξέρω κάποιον...

— Θα μπής άμέσως στο νοσοκομείο, την έκοψα.

— Στο νοσοκομείο; Έχουν εκεί μέσα ένα σωρό σαν και μένα και δε μπορούν να τους γιαιτρέψουν. Το ξέρω, έχω πάει κάποτε... Έλα, δός μου πέντε δολάρια. Θα τραγουδήσω για σένα... θα δής τί ώραία! Δός μου πέντε δολάρια...

Δεν άντεχα πιά. Η έκφραση των ματιών της μ' άρρώστησε. Σηκώθηκα και προχώρησα προς την πόρτα.

— Πού πάς; με ρώτησε η Ρίμα. — Να πλαγιάζω. Θα τα ξαναπούμε αύριο. Φτάνει πιά για σήμερα.

Μπήκα στην κάμαρά μου και κλείω δώσα την πόρτα μου.

Μα δεν κατάφερα να κλείσω μάτι... Λίγο μετά τις 2 τη νύχτα, άκουσα τη Ρίμα ν' ανοίγει την πόρτα της και να προχωρή στο διάδρομο, πατώντας στα νύχια. Σκέφθηκα πως τόσκαζε κι' είπα με το νου μου ότι έκανε θάυμασια...

Τ' άλλο πρωί κατά τις 10, σηκώθηκα, ντύθηκα, άνοιξα την πόρτα της και κτύπαζε μέσα.

Κοιμότανε στο κρεβάτι της. Με μία ματιά που της έριξα, κατάλαβα απ' το πρόσωπό της πως είχε βρή κάπου ναρκωτικό... Φανότανε τώρα όμορφη, με τ' άσημένια μαλλιά της άπλωμένα πάνω στο μαξιλάρι.

Μάντεψα πως θαχε βρή κάποιον, τη νύχτα, και θα του είχε ξεκαλλήσει μερικά λεφτά...

Ξανάκλεισα την πόρτα, κατέβηκα τη σκάλα, βγήκα στο δρόμο και πήγα πεζή στο μπάρ του Ρούστου.

Εκείνος παραξενεύτηκε που με είδε.

— Έχω να σου μιλήσω, του είπα. Πρόκειται για σοβαρό ζήτημα.

— Σ' άκούω.

— Εκείνη η κοπέλλα τραγουδάει ύπεροχα. Η φωνή της αξίζει θησαυρό! Υπόγραψε ένα συμφωνητικό μαζί μου. Είναι ίσως η μεγάλη ευκαιρία της ζωής μου, Ρούστου. Μπορεί να κερδίσει μία περιουσία!

Με κτύπαξε μ' άμχανία.

— Ωραία, είπε. Γιατί λοιπόν δεν την κέρδισες ακόμα; Τί την εμπόδισε;

— Παίρνει ναρκωτικά.

— Ο Ρούστου έκαμε μία χειρονομία άδησιας.

— Λοιπόν; είπε.

— Πρέπει να υποβληθώ σε όποτο-

ζίνωσι. Σε ποιόν ν' αποταθώ γι' αυτό; Τί να κάνω;

— Τί να κάνω; Θα σου το πώ έγώ! Να την ξεφορτωθής άμέσως. Δε μπορείς να κάνης τίποτα για μία τοξικομανή, Τζέφ. Πιστέψέ με, ξέρω τί σου λέω... Οί γιατροί λένε πως τους γιαιτρέουνε. Ναί, αλλά για πόσον καιρό; Ένα μήνα, δυό ίσως, τρείς...

— Άκουσε με, μικρέ μου. Σ' αγαπάω πολύ κι' ενδιαφέρομαι για σένα. Είσαι έξυπνος, μορφωμένος. Για τί άνακατεύεσαι με τις βρωμιές;.. Μιά τέτοια γυναίκα δεν αξίζει ν' ασχολήσαι μαζί της. Τί με νοιάζει αν ξέρω να τραγουδά; Ξεφορτώσου την, αν θέλεις ν' αποφυγής τους μπελάδες!

Κρίμα που δεν τόν άκουσα, γιατί είχε άπόλυτο δίκιο... Μα, τη στιγμή εκείνη, δε θα μπορούσε κανείς να με πείσει. «Μιουν βέβαιος πως ή φωνή της Ρίμας άξίζει μία περιουσία. Δεν είχα παρά να τη γιαιτρέψω απ' το πάθος της, για να κολυμπήσουμε ύστερα κι' οί δυό μας στο χρυσάφι.

— Σε ποιόν να την πάω λοιπόν; Ξαναρώτησα το Ρούστου. Ξέρεις εσύ κανένα που να μπορή να την κάνει καλά;

— Κανείς δε μπορεί να την κάνει καλά! μου φώναζε θυμωμένα. Μα τί σ' έπιασε; Τρελλάθηκε;

— Έκανα μία προσπάθεια για να μείνω ήρεμος. Η ιστορία αυτή ήταν πολύ σπουδαία για μένα. Αν κατώρθωνα ν' αποτοξινώσω τη Ρίμα, θάταν σάσο το χρυσωχείλι!

— Έσύ ξέρεις πολύ κόσμο, Ρούστου, επέμεινα. Ποιός γιατρός άσχο λείται σοβαρά με τους τοξικομανείς; Δε μπορεί, θα ύπάρχη κάποιος...

— Ο κόσμος του κινηματογράφου είναι γεμάτος τοξικομανείς. Κι' όμως γιαιτρέυνονται. Ποιός τους αναλαβαίνει;

— Ο Ρούστου έβρισε το πηγούνι του και ζάρωσε τα φρύδια του.

— Μα αυτοί έχουνε παράδες! παρατήρησε. Μιά τέτοια θεραπεία κοστίζει πολλά... Υπάρχει κάποιος ειδικός γιατρός, άλλ' όπως μου είπανε είναι πανάκριβος.

— Θα μπορούσα ίσως να δανειστώ το ποσόν που χρειάζεται. Πρέπει όπωσδήποτε να τη γιαιτρέψω. Πώς λέγεται αυτός ο γιατρός;

— Ο Ρούστου έβρισε το πηγούνι του και ζάρωσε τα φρύδια του.

— Μα αυτοί έχουνε παράδες! παρατήρησε. Μιά τέτοια θεραπεία κοστίζει πολλά... Υπάρχει κάποιος ειδικός γιατρός, άλλ' όπως μου είπανε είναι πανάκριβος.

— Θα μπορούσα ίσως να δανειστώ το ποσόν που χρειάζεται. Πρέπει όπωσδήποτε να τη γιαιτρέψω. Πώς λέγεται αυτός ο γιατρός;

— Ο Ρούστου έβρισε το πηγούνι του και ζάρωσε τα φρύδια του.

— Μα αυτοί έχουνε παράδες! παρατήρησε. Μιά τέτοια θεραπεία κοστίζει πολλά... Υπάρχει κάποιος ειδικός γιατρός, άλλ' όπως μου είπανε είναι πανάκριβος.

— Θα μπορούσα ίσως να δανειστώ το ποσόν που χρειάζεται. Πρέπει όπωσδήποτε να τη γιαιτρέψω. Πώς λέγεται αυτός ο γιατρός;

— Ο Ρούστου έβρισε το πηγούνι του και ζάρωσε τα φρύδια του.

— Μα αυτοί έχουνε παράδες! παρατήρησε. Μιά τέτοια θεραπεία κοστίζει πολλά... Υπάρχει κάποιος ειδικός γιατρός, άλλ' όπως μου είπανε είναι πανάκριβος.

— Θα μπορούσα ίσως να δανειστώ το ποσόν που χρειάζεται. Πρέπει όπωσδήποτε να τη γιαιτρέψω. Πώς λέγεται αυτός ο γιατρός;

— Ο Ρούστου έβρισε το πηγούνι του και ζάρωσε τα φρύδια του.

— Μα αυτοί έχουνε παράδες! παρατήρησε. Μιά τέτοια θεραπεία κοστίζει πολλά... Υπάρχει κάποιος ειδικός γιατρός, άλλ' όπως μου είπανε είναι πανάκριβος.

— Θα μπορούσα ίσως να δανειστώ το ποσόν που χρειάζεται. Πρέπει όπωσδήποτε να τη γιαιτρέψω. Πώς λέγεται αυτός ο γιατρός;

— Ο Ρούστου έβρισε το πηγούνι του και ζάρωσε τα φρύδια του.

— Μα αυτοί έχουνε παράδες! παρατήρησε. Μιά τέτοια θεραπεία κοστίζει πολλά... Υπάρχει κάποιος ειδικός γιατρός, άλλ' όπως μου είπανε είναι πανάκριβος.

— Θα μπορούσα ίσως να δανειστώ το ποσόν που χρειάζεται. Πρέπει όπωσδήποτε να τη γιαιτρέψω. Πώς λέγεται αυτός ο γιατρός;

— Ο Ρούστου έβρισε το πηγούνι του και ζάρωσε τα φρύδια του.

— Μα αυτοί έχουνε παράδες! παρατήρησε. Μιά τέτοια θεραπεία κοστίζει πολλά... Υπάρχει κάποιος ειδικός γιατρός, άλλ' όπως μου είπανε είναι πανάκριβος.

— Δόκτωρ Κλίντζι, άπάντησε ο Ρούστου.

Και πρόσθεσε μ' ένα πλατύ χαμόγελο:

— Μα δεν είναι για τους πατήρδες σαν εμένα. Έχει πελάτες του τους μεγαλύτερους άστρες του κινηματογράφου.

— Πού μπορώ να τόν βρώ;

— Έχει τη διεύθυνση του ό τη λεωφορικός κατάλογος... Άκουσε, Τζέφ! Έτοιμάζεσαι να κάνης μία μεγάλη θλακεία! Σου είπα πως ο γιατρός αυτός είναι πανάκριβος, φωτιά και λαύρα!

— Δε με μέλει. Φτάνει να μπορή να την κάνει καλά. Θα του πουλήσω ένα κομμάτι της! Θα κερδίσω όλόκληρη περιουσία, το ξέρω, είμαι σίγουρος. Με τέτοια φωνή...

— Είσαι παλαβός!

— Άς το παραδεχτούμε, είπα χαμογελώντας.

Πήρα απ' τον κατάλογο τη διεύθυνση του γιατρού. Είχε μία κλινική στο βουλεβάρτο Μπερλελύ Γκλύν.

Ο Ρούστου επέμεινε στις νοουθεσίες του:

— Άκουσε με, Τζέφ. Ξέρω τί σου λέω! Το χειρότερο που μπορεί να πάθης κανείς είναι να μπλέξω με τοξικομανή... Άδύνατο να έμπιστευθής αυτούς τους ανθρώπους. Είναι επικίνδυνοι. Δεν έχουν το συναίσθημα της ευθύνης, σαν τους φυσιολόγους ανθρώπους. Το μυαλό τους δε λειτουργεί κανονικά. Πρέπει να το καταλάβης καλά, αυτό... Κάνουν ότιδήποτε, χωρίς να νοιάζονται για τις ζημιές... Ξεφορτώσου αυτή την κοπέλλα. Θα σε βάλω σε μπελάδες. Παράτα την, σου λέω!

— Μα τί άνησυχείς, γέρο μου; Μήπως σου ζήτησα καμιά δωρεά; Βγήκα και ξαναγύρισα στο σπίτι.

Η Ρίμα ήταν καθισμένη στο κρεβάτι της, όταν μπήκα στην κάμαρά της. Φορούσε μία μαύρη πουτάμα. Με τ' άσημένια μαλλιά της και τα μπλε ματιά της, είχε κάτι το εξωτικό...

— Πεινάω, μου είπε.

— Θα φροντίσω να χαράξουν αύτη τη λέξη πάνω στο μνήμα σου... Λίγο με νοιάζει αν πεϊνάς... Πές μου, ποιός σουδους λεφτά για το ναρκωτικό σου, χτές τη νύχτα;

Κτύπαξε άλλο.

— Δεν πήρα ναρκωτικό... Πειθαίνο της πείνας. Θα με δανείσης;

— Βούλωστο λοιπόν! Θα δεχτής να κάνης μία θεραπεία, αν καταφέρω εγώ να τα κανονίσω;

Το πρόσωπό της πήρε έκφραση κακόκερη.

— Έτσι συνηθισμένη που είμαι στο ναρκωτικό, δε γίνομαι πιά καλά. Το ξέρω. Άδικα μιλάς για θεραπεία.

— Υπάρχει ωστόσο κάποιος ικανός να σε γιαιτρέψω. Αν τόν πείσω να σ' αναλάβη, θα δεχτής να μπής στην κλινική του;

— Ποιός είν' αυτός;

— Ο δόκτωρ Κλίντζι. Άναλαβαίνει όλους τους μεγάλους στάρ του Χόλλυγουντ. Ίσως μπορέσω να τόν πείσω να δεχτή και σένα.

— Μα θα σου κοστίσει πολύ λιγότερο, αν μου δώσεις λίγα λεφτά. Δε χρειάζομαι πολλά πράγματα.

Την άρπαξα απ' τους ώμους και την τράνταξα.

— Η άνάσα της στο στο πρόσωπό μου μούφερε ναυτία.

— Θα πιάς στην κλινική του, αν γκρίζος άνθρωπος.

Κι' έστρωσε μία καρέκλα ως τα πόδια μου, έτσι ώστε κάθησα απότομα. Άγτερα βγήκε απ' το δωμάτιο και ξανάκλεισε πίσω του την πόρτα άθροοντα.

Η νοσοκόμα άφισε το στυλό της και μου είπε με γλυκεία φωνή, ένα μου χαμογέλουσε θλιμμένα:

— Λοιπόν, κύριε Γκόντον, τί μπορούμε να κάνουμε για σάς;

— Θέθελα να μιλήσω στο δόκτωρ Κλίντζι για ένα πιθανό πελάτη. Πρόσεξα πως ή νοσοκόμα κτύπαζε το κοστούμι μου...

τά κανονίω; ούρλιασα.

Έλευθερώθηκε μ' ένα τίναγμα κι' άπάντησε αδιάφορα:

— Όπως θέλεις.

— Καλά, θα του μιλήσω, είπα. Έσύ μείνε εδώ. Θα πώ στην Κάρι να σου φέρη ένα φλυτζάνι καφέ και κάτι για φαί.

Γήν άφισα κι' έφυγα.

Φώναξα πάνω απ' τη σκάλα στην Κάρι να φέρη στη Ρίμα ένα μπιφτεκί κι' ένα καφέ. Μπήκα ύστερα στην κάμαρά μου και φόρεσα το καλύτερο κοστούμι μου. Δεν ήταν περίφημο και γυάλιζε τόπους-τόπους. Μα, όταν χτένιασα καλά τα μαλλιά μου και λουστάρισα τα παπούτσια μου, έπαφα να φαίνομαι σαν αλήτης.

Ξαναγύρισα στην κάμαρα της Ρίμας. Τη βρήκα καθισμένη στο κρεβάτι της, να πίνει τόν καφέ της με μικρές γουλίες. Με κτύπαξε κι' έκανε ένα μορφασμό.

— Του κουτιού έγινες! παρατήρησε.

— Κύττα τη δουλειά σου, έσύ. Τραγουδούσε!... Κάτι, ό,τιδήποτε! Μούρριζε μία εκπληκτική ματιά. Άγτερα άρχισε το «Ο καπνός με πειράζει στα μάτια».

Η μελωδία έδωαινε απ' τα χείλη της χωρίς την παραμικρή προσπάθεια, σαν άσημένιο ρυάκι. Γέμισε την κάμαρα με τους κρυστάλλινους ήχους της, σαν καμπάνα. Ήταν άκόμα καλύτερο απ' ό,τι έλπιζα!

Εμεινα έκστατικός, ακούγοντάς την. Όταν τελείωσε, της είπα με καρδιότυπι:

— Θαμνάσια! Περιμένε με εδώ. Θα γυρίσω.

Και κατέβηκα τρία-τρία τα σκαλοπάτια.

Β'

Η κλινική του δόκτορος Κλίντζι όρισκότανε στη μέση ενός μεγάλου πάρκου, τριγυρισμένου από ένα ψηλό τοίχο.

Περπάτησα γρήγορα στη δενδροστοιχία τρία-τέσσερα λεπτά, ώσπου ν' άντικρύσω το κτίριο, που έμοιαζε με φαντασμαγορικό παλάτι. Βρισκότανε πάνω σ' ένα ύψωμα, όπου ανέβαινε κανείς με πενήντα σκαλοπάτια. Τα παράθυρα του άπάνω πατώματος ήταν έφοδιασμένα με σιδερένια κάγκελλα.

Το σύνολο του σπιτιού και του πάρκου είχε μία άτμόσφαιρα μελαγχολίας και άπόλυτης ήρεμίας.

Είμαι ήμπερασάριος μιάς τραγουδίστριας, που παίρνει ναρκωτικά εδώ και τρία χρόνια. Θέλω να κάνη μία κούρα αποτοξινώσεως. Πόσο θα κοστίση;

Τα γκρίζα ματία του με κτύπαξαν εξεταστικά.

— Τό τιμολόγιό μας για μία πλήρη θεραπεία είναι 5 χιλιάδες δολάρια, κύριε Γκόντον, άπάντησε. Εύτυχώς, μπορούμε να έγγυθούμε για την επιτυχία.

— Άνάσασα άργά και βαθεία.

— Μα φυσικά, αφού παίρνετε τόσο ακριβά! παρατήρησα.

Ο γιατρός χαμογέλασε μελαγχολικά.

— Μπορεί να σάς φαίνεται ακριβά, κύριε Γκόντον. Σκεφθήτε όμως πως ή πελάτισσα μας προέρχεται από τόν καλύτερο κόσμο.

— Πόσον καιρό θα διαρκέση ή θεραπεία;

— Αυτό εξαρτάται κατά πολύ απ' την άρρωστη. Ίσως πέντε βδομάδες... ή όχτώ το πολύ. Όχι περισσότερο.

— Κι' έγγυάσε για την επιτυχία;

— Φυσικά.

Δεν ήξερα κανένα τόσο τρελό, ώστε να μου δανείση 5 χιλιάδες δολάρια. Ούτε κι' έβλεπα κανένα τρόπο να βρώ ένα τέτοιο ποσόν...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

— Ποιός είν' αυτός ο πελάτης, κύριε Γκόντον; με ρώτησε.

— Θα εξηγήσω στο γιαιτρό περί τίνος πρόκειται...

— Φοβάμαι πως ο γιαιτρός είναι άπασχολημένος αυτή τη στιγμή. Μπορείτε όμως να μιλήσετε έλευθερα σε μένα. Έγώ έχω αναλάβει να δέχωμαι ή όχι τους πελάτες.

— Η δίκη μου περίπτωση είναι έντελως ειδική. Πρέπει να μιλήσω στο δόκτωρ Κλίντζι.

— Γιατί είναι ειδική περίπτωση; κύριε Γκόντον;

Κατάλαβα πως δεν της έκανό την παραμικρή έντύπωσι. Τα μάτια της δε μου χαμογέλουσαν πιά. Είχαν μόνο μία έκφραση βρυσσστημένη.

Είμαι ήμπερασάριος, είπα, και μία απ' τις πελάτισσές μου, τραγουδίστρια, αντιπροσωπεύει ένα σοβαρό κεφάλαιο. Άν δε συνεννοηθώ απ' ευθείας με το δόκτωρ Κλίντζι, θ' άποταθώ άλλου.

Η εξήγησι αυτή που της έδωσα, άφνηκε να ξυπνήθ το ενδιαφέρον της. Άφου δίστασε λίγο, σηκώθηκε και είπε:

— Έχετε την καλωσύνη να περιμένετε μία στιγμή, κύριε Γκόντον; Διέσχισε το δωμάτιο, άνοιξε την πόρτα και βγήκε. Έπειτα από άσκητή ώρα, ξαναγύρισε και κράτησε άνοιχτή την πόρτα, λέγοντάς μου:

— Θέλετε να περάσετε μέσα; Μπήκα σ' ένα τεράστιο δωμάτιο, όπου ύπήρχαν πολλά μοντέρνα έπιπλα κι' ένα χειρουργικό τραπέζι. Κοντά σ' ένα μεγάλο παράθυρο, καθότανε σ' ένα γραφείο ένας άντρας με άσπρο σακάκι.

— Ο κύριος Γκόντον; είπε.

Ο τόνος της φωνής του έδειχνε σαν να ήταν ένθουσιασμένος που μ' έβλεπε.

Σηκώθηκε απ' τη θέση του. Ήταν 30 χρονών το πολύ, κοντός, με άφθονα μαλλιά ξανθά και κατασάρ, γκρίζα ματία κι' επαγγελματικό ύφος.

— Άκριβώς, άπάντησα. Ο δόκτωρ Κλίντζι, ύποβέτω;

— Μάλιστα.

Μούδειξε ένα καθίσμα και πρόσθεσε:

— Τί μπορώ να κάνω για σάς, κύριε Γκόντον;

Κάθησα, περιμένα να βγή ή νοσοκόμα κι' ύστερα άπάντησα:

Είμαι ήμπερασάριος μιάς τραγουδίστριας, που παίρνει ναρκωτικά εδώ και τρία χρόνια. Θέλω να κάνη μία κούρα αποτοξινώσεως. Πόσο θα κοστίση;

Τα γκρίζα ματία του με κτύπαξαν εξεταστικά.

— Τό τιμολόγιό μας για μία πλήρη θεραπεία είναι 5 χιλιάδες δολάρια, κύριε Γκόντον, άπάντησε. Εύτυχώς, μπορούμε να έγγυθούμε για την επιτυχία.

— Άνάσασα άργά και βαθεία.

— Μα φυσικά, αφού παίρνετε τόσο ακριβά! παρατήρησα.

Ο γιατρός χαμογέλασε μελαγχολικά.

— Μπορεί να σάς φαίνεται ακριβά, κύριε Γκόντον. Σκεφθήτε όμως πως ή πελάτισσα μας προέρχεται από τόν καλύτερο κόσμο.

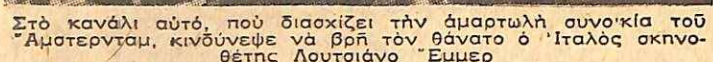
— Πόσον καιρό θα διαρκέση ή θεραπεία;

— Αυτό εξαρτάται κατά πολύ απ' την άρρωστη. Ίσως πέντε βδομάδες... ή όχτώ το πολύ. Όχι περισσότερο.

— Κι' έγγυάσε για την επιτυχία;

— Φυσικά.

Δεν ήξερα κανένα τόσο τρε

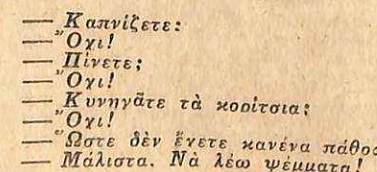
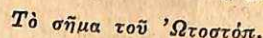
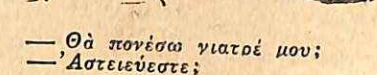

Τὰ «Βαλλέτες», ὅπου ἡ διαφθορὰ
καὶ τὸ ἐγκλημα ὀργιάζουν

Στά ἐγκλήματα αὐτά, ποὺ τὸν ἀκριβῆ ἀριθμὸν ὧσων γίνονται κάθε χρόνον εἶναι ζήτημα, ἂν ἔξῃ κι ἡ ἴδια ἡ ἀσυνουσία, τὰ θυμιατά εἶναι συνήθως τὰ θλιβερά πλάσματα τοῦ ἀγορῶν ἐρωτᾶ καὶ δρᾶστές οἱ αὐτοκατανομοῖοι «προστώτες» τους, ποὺ δὲν διατάζουν νὰ τὰ σκοτώσουν, μᾶλις πειγερῶσιν νὰ «κάνουν νερά». Τὰ στοιχία, ὁμως, ποὺ θὰ ἀδηνόρυσαν ἐναντὶ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς δολοφόνους στὴ φυλακῇ, εἶναι σχεδὸν ἀδύ-

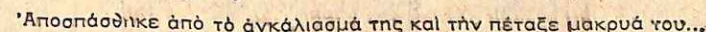
Εκείνο, που κάνει την ζω-
ρότερη εντύπωση στον ξένο, εί-
ναι πως οι κοπέλλες αυτές πο-
τέ δεν δείχνουν την συμβατική
ευθυμία και ξενοιασιά, που «α-
ρακτηρίζει τις «συναδέλφους»
τους σε άλλες ανάλογες σιτιο-
συναντήσεις.

νά μὴν ἔφτανε αὐτό, τὸν πέταξε ἔπειτα σ' ἓνα κανάλι μὲ δυόμισι μέτρα βάθος! Ὁ σκηνοθέτης δὲ θὰ εἶχε, σίγουρα, ἐπιζήσει. ἂν ὁ ὁπαρατέο του δὲν ἔποφτε ἀμέσως στὸ νερὸ γιὰ νὰ τὸν τραβήξῃ εἰςω!

Ο Κάρλο είχε σκορπίσει λουλούδια στο πάτωμα, στο κρεβάτι, στα έπιπλα, παντού, για να υποδεχτεί την καλή του.

Έκείνη πήρε από χάμα ένα τριαντάφυλλο και το φίλησε. Χτύπησε χαρούμενα τα χέρια της. Κρεμάστηκε στο λαιμό του και βάδηκε να τον φίληση στο στόμα, κρατώντας το πινέκο το τριαντάφυλλο ανάμεσα στα δόντια της. Μά εκείνος έγειρε

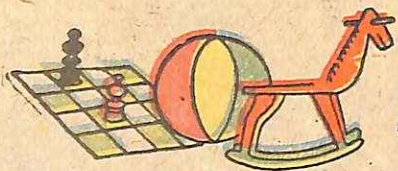

δυνή όταν η αναλογία του οινόπνευ-
τος μέσα στο αίμα ξεπερνά το 1,5
γραμμικό στο 1000. Όταν η αναλο-
γία του οινόπνευτος είναι 0,5-1
γραμμικό στο 1000, δε μπορούμε να
μιλήσουμε για κατάσταση μέθης. Πο-
λλά άτομα, ωστόσο, δεν έχουν πιά ά-
πότημα, έχουν των κυνήσεών τους. Με-

.....

“Όταν λέμε ότι ο Α άνθρωπος αντί-
χει στο οινόπνευμα περισσότερο από
τον Β γνωρίζουμε ότι ο οργανισμός του
αποβάλλει, δηλαδή και νεφρογόρως
το οινόπνευμα. Μπορεί, λοιπόν, να πιη
περισσότερο ποτό· ή δυσάρεστη επί-

Οι άριθμοί αυτοί δείχνουν καθαρά ότι το οινόπνευμα είναι ο ύπ' άριθμ. 1 κίνδυνος των αυτοκινητιστών.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ ΚΗΠΟΥΡΟΣ

ΉΤΑΝ μιὰ φορά κι ἕναν καιρὸ ἕνας βασιλιάς πού εἶχε ἕνα μοναχοῦ παιδί. Τὸ πρόσχε, λοιπὸν καὶ τὸ φρόντιζε, γιατί τὸ παιδί αὐτὸ μιὰ μέρα θὰ κληρονομούσε τὸ θρόνο. Ὅταν τὸ πριγκηπόπουλο εἶνε εἰκοσι χρόνων, ὁ πατέρας του σκέφτηκε νὰ τὸ παντρώῃ γιὰ νὰ μὴ πρὶν τὸ παλάτι μιὰ γυναίκα, εἰπεὶ δὴ ἡ βασιλισσα εἶχε πεθάνει ἀπὸ πολὺν καιρὸ. Πῆρε, λοιπὸν τὸ γιὸν του καὶ τὸν πήγε σ' ἕνα πύργο του, ὅπου στὴ μεγάλη τραπέζια-ρία ἦταν κρεμασμένα διάφορα πορτογαῖα.

— Ἐδῶ, γιὺ μου, βρίσκονται ὅλες οἱ πριγκηποπούλες τοῦ κόσμου, τοῦ εἶπε. Διάλεξε ποιά σ' ἀρέσει νὰ τὴν πάρῃς γυναίκα σου.

Τὸ πριγκηπόπουλο κύτταξε ὅλα τὰ πρόσωπα μὲ τὴ σειρά, μὰ καμμιὰ βασιλοπούλα δὲν τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι.

Εἶδε ὅμως κι ἕνα κάδρο ἀναποδογυρισμένο. Τὸ γύρισε ἴσια, τὸ κύτταξε καὶ εἶπε:

— Αὐτὴν θέλω!

— Παιδί μου, ἔχεις δίκιο, εἶναι πολὺ δυσόμοφη. Ἀλλὰ εἶναι μιὰ πολλὰ κακία καὶ πεισματάρικη κοπέλλα.

Τὸ πριγκηπόπουλο ὅμως τὴν ἄλλη μέρα ἐτοιμάστηκε κι ἔφυγε νὰ πρὶν στὴ χώρα πού βρίσκονταν αὐτὴ ἡ πριγκηποπούλα.

Καθὼς πῆγαινε, ὅμως, καβάλλα σ' ἄλογό του, περνώντας ἕνα δάσος, εἶδε δύο ἀνθρώπους νὰ τσακώνονται γιὰ δύο πράγματα πού ἦταν ἀκουμπισμένα χάμω: γιὰ ἕνα σκούφο καὶ γιὰ μιὰ μαγκούρα. Κατάλαβε πὼς αὐτὰ τὰ δύο πράγματα θὰ ἦταν πολύτιμα καὶ πλησιάζοντας, τοὺς εἶπε:

— Θὰ πετάξω τὸ κοντάρι μου μακριὰ κι ὅποιος μοῦ τὸ φέρῃ πρώτος, θὰ πάρῃ τὰ δύο αὐτὰ πράγματα.

Κι ἔτσι εἶνε. Ἀλλὰ μόλις αὐτοὶ ἀπομακρύνθηκαν, τὸ πριγκηπόπουλο φόρεσε τὸ σκούφο καὶ κατάλαβε ὅτι εἶχε γίνῃ ἀόρατος. Ἀρπάξε καὶ τὴ μαγκούρα καὶ σκέφτηκε ν' ἀπομακρυνθῇ, μὰ πρὶν τὸ καλοσκεφθῇ εἶχε βῆ ἀπὸ τὸ δάσος. Ἀρα, ὁ σκούφος τὸν ἔκανε ἀόρατο κι ἡ μαγκούρα εἶχε τὴ δύναμι νὰ ἐκτελέσῃ κάθε ἐπιθυμία του.

Μὰ τὰ δύο αὐτὰ πολύτιμα πράγματα ἔφτασε τὸ πριγκηπόπουλο στὸ παλάτι τῆς δυσόμοφης πριγκηποπούλας. Μὰ δὲν ἤθελε νὰ φανερωθῇ, πρὶν τὴ νύκτα καλὰ.

Παρουσιάστηκε, λοιπὸν, ὡς ἀπλὸς ἀνθρώπος σὲ τὸν διαχειριστὴ τοῦ παλατιοῦ καὶ τοῦ ζήτησε δουλειά. Ἐκεῖνος τὸν εἶδε νέο καὶ γερό καὶ τὸν ἔβαλε κηπουρὸ σὲ βασιλικὸ περιβόλι. Κάθε νύκτα ὅμως τὸ πριγκηπόπουλο φόρουσε τὸ σκούφο, γινόταν ἀόρατος, ἐπαιρνε τὴ μαγκούρα καὶ γύριζε ἐδῶ κι ἐκεῖ σὲ τὸ παλάτι.

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Σχέδια γιὰ τὸ «μέλλον»!

ΤΡΕΙΣ μικροὶ φίλοι, ὁ Σάκης, ὁ Μάκης κι ὁ Γιώργος, πού ἔτυχε νὰ περνοῦν τὴ διακοπὴ τους σ' ἕνα ὁμορφὸ νησί, συνήθιζαν, μετὰ τὸ μπάνιο καὶ τὰ παιχνίδια, νὰ κάνουν «σοβαρὲς συζητήσεις» γιὰ τὸ μέλλον.

— Ἐγώ, ὅταν μεγαλώσω, σκεφίξω νὰ ληφῶ τὸ Σάκη, σκεπτομαι νὰ γίνω ράφτης... Ἔτσι θὰ ἔχω πάντα πολλὰ καὶ ὁμορφα ρούχα!...

— Κουταμάρες!... τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Μάκης. Ἐγώ, ὅταν μεγαλώσω, θὰ γίνω φοῦριερς, γιὰ νὰ μὴν πεινάσω ποτέ μου!...

— Σπουδαῖο τὸ πράγμα!... λέει τότε ὁ Γιώργος. Ἐγώ, ὅταν μεγαλώσω, θ' ἀνοίξω ἕνα κινηματογράφον γιὰ νὰ βλέπω τζάμπα τὰ ἔργα.

Καθὼς λοιπὸν δὲ συμφωνοῦν μετὰ τὸν ἑαυτοῦ, φασίχουν νὰ ρωτήσουν κι ἕνα ἄλλο μικρὸ, πού καθόταν ἐκεῖ κοντὰ τους:

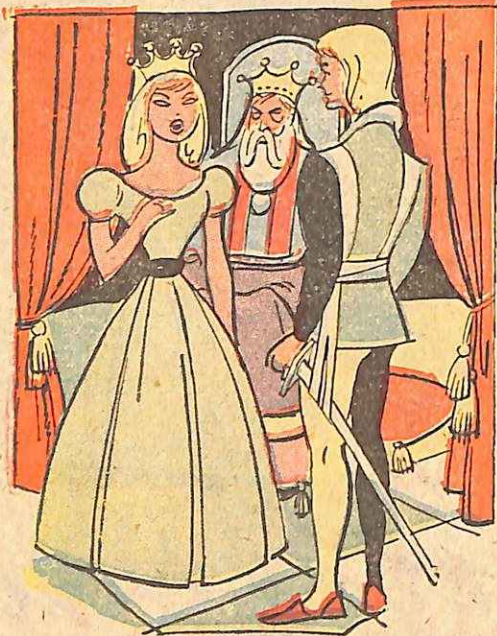
— Ἐοῦ, τί σκεπτεῖται νὰ γίνῃς ἀμα μεγαλώσης, Κι; ὁ ἀγνώστος μικρὸς, πολὺ σοδάρ, τοὺς ἀποκρίνεται:

— Ἐγὼ τὸ ἐγὼ βρῶ κιόλας... Καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ὅλοι σας θὰ συμφωνήσετε μαζί μου...

Γιὰ τίς μας τὸ, λοιπὸν!... φωνάζουν κι οἱ τρεῖς φίλοι.

— Ὅταν μεγαλώσω, θὰ γίνω... ἐκατομμυριολογός! Ἔτσι θὰ ἔχω πάντα χρήματα νὰ φτιάχνω ὁμορφὰ ρούχα, νὰ τρώω καλὰ, καὶ νὰ πηγαίνω σινεμά...

ΜΙΚΥ-ΜΑΟΥΣ

— Ἄν μοῦ φέρῃς εἰκοσι μῆλα πού γελάει καὶ εἰκοσι μῆλα πού κλαίνει, θὰ σὲ πάρω ἀντρα μου! τοῦ εἶπε ἡ βασιλοπούλα.

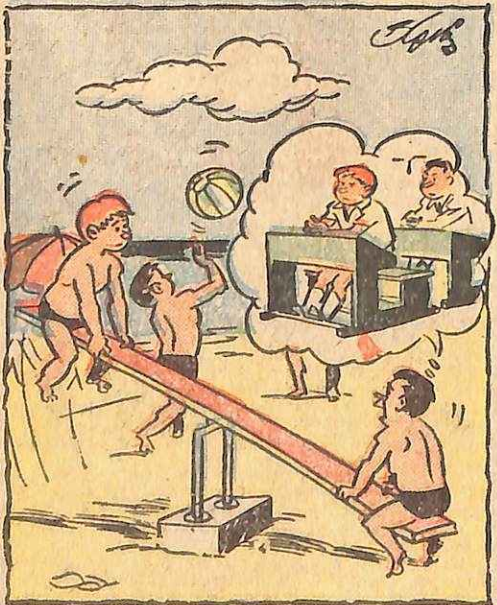
Ἔτσι ἕνα βράδυ εἶδε τὴν πριγκηποπούλα νὰ μιλήτ' ὡς ἕνα δράκο. Πλησίασε κι ἀπὸ τὴν κουβέντα πού ἀκούσε, κατάλαβε πὼς ὁ δράκος ἦταν κάποιος ἑχθρὸς τοῦ πατέρα της, πού γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ τὴν κρατοῦσε κάτω ἀπὸ τὴ μαγική του δύναμι.

Ἡ κόρη ἔτσι γινόταν κακία καὶ γι' αὐτὸ εἶχε ἀποκτήσῃ κακὴ φήμη σ' ὅλο τὸν κόσμον καὶ δὲν τὴν παντρεύονταν κανένα βασιλόπουλο, μ' ὅλη τὴν ὁμορφιά της.

Τὴς ἡμέρες ἐκεῖνες ἕνας γείτονας βασιλιάς κήρυξε τὸν πόλεμον σὸν πατέρα τῆς βασιλοπούλας. Ἦταν δυνατὸς καὶ μὲ πολὺ στρατό, μὰ κανεὶς ἀπὸ τοὺς στρατηγούς δὲν τολμοῦσε ν' ἀναλάβῃ τὴν ἀρχιστρατηγία. Τότε παρουσιάστηκε τὸ πριγκηπόπουλο σὲ τὸν βασιλιά καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀναλαβάνω ἐγώ!

Ὅσοι τὸν ἀκούσαν γέλασαν! Φανταστήτε, ἕνας κηπουρὸς νὰ γίνῃ ἀρχιστρατηγός! Μὰ, ὁ βασιλιάς τοῦ ἐμπιστεύθηκε τὴ θέσι αὐτή, ἀ-

— Ἄντε, Μάκη καὶ σὲ λίγες μέρες, καθεστὴς σὲ τὸν πύργο σου!...

φοῦ κανέναν ἄλλον δὲν δεχόταν κι' ἀφοῦ ἔδλεπε τὴν ἀποφασιστικότητά του.

Τὸ πριγκηπόπουλο τότε φόρεσε τὸ μαγικὸ σκούφο, εἶνε ἀόρατος καὶ χάθηκε ἀνάμεσα σὲ τὰ στοῦ τῶν ἑχθρῶν. Ἐυῶθε ἔτσι τὰ μυστικά του καὶ τὴ δύναμι του καὶ μιὰ νύκτα παύονταν τὸ δίκιο τοῦ στρατοῦ ἐπὶ τῆς καὶ ἐξολοθρεύσε τὰ ἑχθρικά στρατεύματα.

Ὁ βασιλιάς τότε, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, θέλησε νὰ τοῦ δώσῃ τὴ βασιλοπούλα γυναίκα του. Ἡ βασιλοπούλα ὅμως, πού εἶχε γίνῃ κακία ἀπὸ τὴς συμβουλὲς τοῦ δράκου, πού γύρισε νὰ καταστρέψῃ τὸν πατέρα της, δὲν δέχτηκε. Ἀλλὰ πρότεινε, σύμφωνα μὲ τὴ συμβουλή τοῦ δράκου κατὶ τὸ φοβερό γιὰ νὰ ἐξολοθρεύσῃ καὶ τὸ πριγκηπόπουλο.

— Ἄν μοῦ φέρῃς, τοῦ εἶπε ἀπὸ τὸν Κῆπον τῶν Θαυμασίων, πού τὸν φυλάγε σαρὰντα δράκοι, εἰκοσι μῆλα πού νὰ κλαίνει, κι' εἰκοσι μῆλα πού νὰ γελάει τότε θὰ σὲ πάρω ἀντρα μου!

Τὸ πριγκηπόπουλο χαμογέλασε, γιατί ἤξερε τίνος συμβουλή ἦταν αὐτὸ καὶ δέχτηκε. Πῆρε, λοιπὸν, μαζί του ἕνα βότανον μεθυστικὸ καὶ μιὰ τανάλα, φόρεσε τὸ σκούφο του, εἶνε ἀόρατος, πῆρε καὶ τὴ μαγκούρα του, τὴν κούνῃ καὶ τῆς ζήτησε νὰ τὸν πᾶν τὴν ἴδια ἐκεῖνη νύκτα σὲ τὸν Κῆπον τῶν Θαυμασίων. Ἡ ἀπόστασις ἦταν μεγάλη, μὰ ἡ θαυματουργὴ μαγκούρα τὸν πήγε ἐκεῖ μέσα σὲ μιὰ ὥρα.

Οἱ δράκοι τὸν ῥίξαι σὲ τὸν ὕπνον. Τότε τὸ πριγκηπόπουλο ἀναψε φωτιά, ἐξορίζε τὸ μεθυστικὸ βότανον μέσα καὶ οἱ δράκοι ναρκώθηκαν. Ἀμέσως τὸ πριγκηπόπουλο μὲ τὴν τανάλα τοῦ ἔδωλε ἀπὸ τοὺς δράκους τρεῖς μὲν δόντια, ἑκατομμύρια χιλιάδες δὲ δόντια, ἔχασαν τὴ δύναμι τους. Πέταξε σὲ τὸν ὕπνον τὸ πριγκηπόπουλο τὰ δόντια κι' ἔτσι ἐλευθέρως ἔκοψε εἰκοσι μῆλα, πού γελοῦσαν κι' εἰκοσι πού κλαίγανε.

Τὴν ὥρα ὅμως πού ἔφυγε, πέρασε μπροστὰ κι' ἀπὸ τὸ δράκο πού ἔβρισκε κακὴς συμβουλὲς τὸν βασιλοπούλα κι' ἦταν ἑχθρὸς τοῦ πατέρα της. Τράβηξε τότε τὸ σπαθί του καὶ τοῦκοψε τὸ κεφάλι.

Τὸ πριγκηπόπουλο, λοιπὸν, κέρδισε τὸ στοίχημα καὶ γύρισε τὴν ἴδια νύκτα σὲ τὸ παλάτι. Ἡ βασιλοπούλα, μόλις εἶδε τὰ μῆλα, τὰ δόντια, καὶ τὸ κεφάλι τοῦ δράκου, ἄρχισε τρελλὰ ἀπὸ τὴ μαγικὴ δύναμι του.

Τὸ πριγκηπόπουλο τότε βλέποντας πὼς ἡ βασιλοπούλα δὲν ἦταν πιά κακία τῆς φανέρωσε τὸ μυστικὸ του, δηλαδὴ πὼς δὲν ἦταν κηπουρὸς, ἀλλὰ γιὸς βασιλιάς.

Χάσκει ἡ πριγκηπούλα κι' ὅλοι σὲ τὸ παλάτι, σὰν ἐμῶσαν τὴν ἀλήθεια.

Κι' ἔτσι ἔγιναν οἱ γάμοι τῶν δύο νέων, πού ἔζησαν ἀπὸ τότε εὐτυχισμένοι.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Χιοῦμορ

— Μὴν κλαῖς, Νικάκη, γιατί ὅποιος κλαίει, γίνεται ἀσχημος.

— Ἔοχα, λοιπὸν, θέλω Ποιλεχέρια, θὰ ἔχῃς φαίνεται κλάψαι πάρα πολὺ!...

★

Ὁ γείτονας: Τώρα θὰ σὲ μάθω ἐγὼ νὰ πετᾷς πέτρας σὲ τὸν σκύλο μου.

— Εὐχαριστῶ, δὲ χρειάζεται νὰ μὲ μάθετε, γιατί κατὰφερα μὲ τὴ δεύτερη φορά νὰ τὸν...κουτσάσω!

★

Ὁ δοντογιατρός, στὴ μικρούλα, πού τῆς ἔδωλε δύο δόντια:

— Ἐννοῖα σου καὶ γρήγορα θὰ ξαναφύτρωσουν. Κι' ἡ μικρούλα:

— Ναι, μὰ θὰ ξεφυτρώσουν τὸ μεσημέρι, γιὰ νὰ φάω!...

★

— Ἀλίκα! ρωτᾷς ὁ παππούς μίσσηση δραχμὴ τὴν ἡμέρα, πόσο κάνουν σὲ μιὰ βδομάδα;

— Δέκα δραχμὲς καὶ πενήντα λεπτά, παππού!

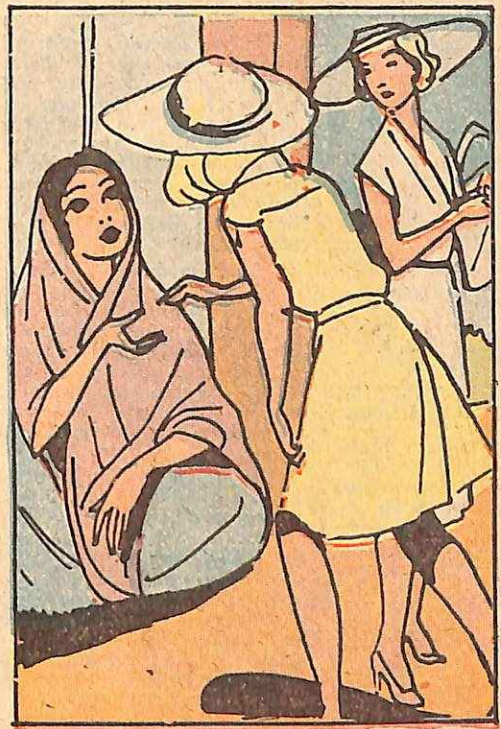
— Μπράβο Ἀλίκα! Πάρε, λοιπὸν, αὐτὰ πού βρήκες!...

— Εὐχαριστῶ, παππού, ἀλλὰ λυπάμαι πὼς σὲ εἶπα πὼς κάνουν παραπάνω!...

ΡΑΝΑ, ἡ μικρούλα Ἰνδὴ

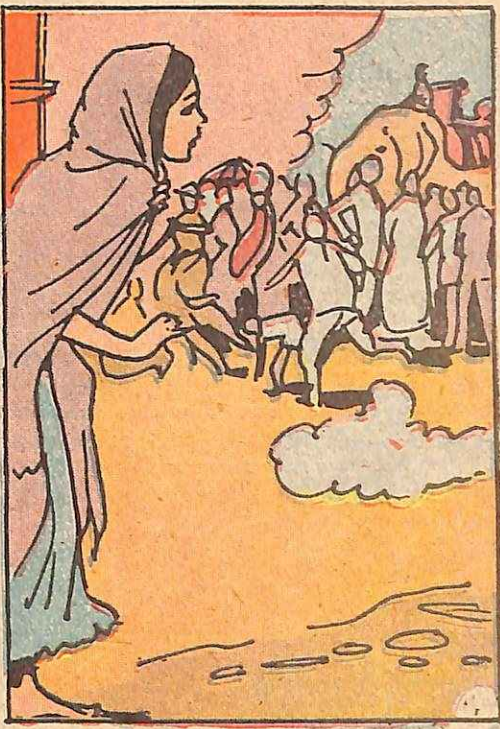

Ἡ Ράνα, μιὰ μικρὴ Ἰνδὴ δώδεκα χρόνων, εἶχε χάσει τοὺς γονεῖς της σὲ μιὰ ἐπιδημία χολέρας καὶ ζοῦσε τώρα σὲ μιὰ πόλι σὲς ὅχθες τοῦ Γάγγη, ἐπιανεύοντας, γιὰ νὰ ζήσῃ. Μιὰ μέρα, ἔνῳ σκεφτόταν ἀπελπισμένη πὼς δὲν εἶχε οὔτε τίς δεκάρες πού τῆς χρειάζονταν γιὰ ν' ἀγοράσῃ τὸ λίγο ρύζι, πού ζήτοῦσε ἐπιμόνα σὲ τὸ στομάχι της, εἶδε νὰ πλησιάζουν πρὸς τὸ μέρος της μιὰ κυρία, πού τὴ συνόδευε ἕνα ὠραῖο ξανθὸ κοριτάκι.

Τὸ κοριτάκι πρόσεξε ἀμέσως τὴ Ράνα καὶ, σταματοῦντας τὴ μητέρα του, τῆς ζήτησε ἕνα νόμισμα γιὰ νὰ τὴν δώσῃ στὴ μικρὴ ζητιάνη... Πρέπει κατὰ νὰ τῆς δώσουμε, μαμά, τῆς εἶπε ἀγγλικά. Κύτταξε πόσο δυστυχισμένη φαίνεται ἡ καυμενούλα. Ἰσως καὶ νὰ πεῖν.

Ἡ μικρὴ Ἰνδὴ δὲν κατάλαβε τὴ ἀκριβὴς ἔλεγε ἡ Πατρίτσια, ἀλλὰ δέχτηκε μ' εὐγνωμοσύνη τὴ γενναιοδωρή ἐλεημοσύνη της.

Ἡ Ράνα βρέθηκε κι' ἄλλες φορές σὲ τὸ πέλασμα τῆς Πατρίτσιας κι' ἐκεῖνη παντοῦ κατὶ τῆς εἶδε. Μιὰ μέρα, ἔνῳ κυκλοφοροῦσε μέσα στὴν πόλι ἡ Ράνα, εἶδε νὰ ξεσπάσῃ μπροστὰ της μιὰ μεγάλη ἀναταραχή. Πολλοὶ ἀνθρώποι χτυποῦσαν μετὰ τὸν πόνο καὶ μέσα σὲ τὸν πλῆθος αὐτὸ πρόσεξε πὼς ἦταν καὶ ἡ μικρὴ εὐσεβήτιδα της, ἡ Πατρίτσια, πού βρέθηκε γιὰ μιὰ στιγμή χωρισμένη ἀπὸ τὴ μητέρα της.

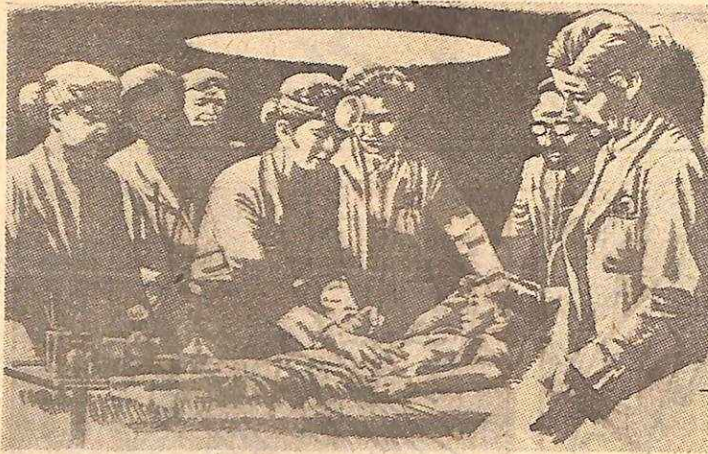

Ὁ ἀγνώστος ἔφτασε, τέλος, σὲ μιὰ κρυμμένη μέσα σὲ δάσος ὑψηλὴ καλύβα, κλειδωμένη σ' αὐτὴ τὸ θύρα πού καὶ ἀπομακρυνόταν. Ἡ Ράνα, χωρὶς νὰ φοβηθῇ, πλησίασε τότε τὸ μικρὸ σπιτάκι, σκαρφάλωσε στὴ κεκλιμένη καὶ ἀρχίσε νὰ παραμερίζῃ τὰ ἄχυρα, ἀνοίγοντας ὅσο τὸ δυνατόν μεγαλύτερη τρύπα.

— Δεσποινίς! Δεσποινίς, φώναξε στὴ φυλακισμένη Πατρίτσια. Μὴ φοβόσαστε, εἶμαι ἡ Ράνα, ἐλάτε!...

Χρησιμοποιώντας τὸ σάκι της γιὰ σκηνή, ἡ Ράνα κατάφερε νὰ βγάλῃ τὴν Πατρίτσια ἀπὸ τὴ φυλακή της καὶ μὲ χίλιες δύο προφυλάξεις τὴν ὡδήγησε κατόπιν σὲ σπιτὶ της, ὅπου τὴν παρέδωσε σὲ τοὺς γονεῖς της, πού ἀγωνιστοῦσαν. Ἐκεῖνοι, βλέποντας νὰ τῆς δέξουν τὴν εὐγνωμοσύνην της, τῆς πρότειναν νὰ τὴν υιοθετήσουν κι' ἔτσι ἡ Ράνα ξαναβρέθηκε ἕνα σπιτὶ καὶ ἀπέκτησε μιὰ ἀδελφούλα, τὴν Πατρίτσια, πού τὴ λατρεῖ!

Υπάρχει σήμερα στη Ρωσία πληθώρα γιατρών, οι περισσότεροι απ' τους οποίους είναι γυναίκες...

Ο πόλεμος με τις ασθένειες

Ένας εύγενικός ανταγωνισμός Αμερικανών και Ρώσων

Ο ανταγωνισμός των δυο μεγάλων Δυνάμεων του κόσμου, Αμερικής και Ρωσίας, δεν περιορίζεται — ευτυχώς — στις πολεμικές προπαρασκευές και στο διπλωματικό πεδίο. Επεκτείνεται και στον ιατρικό τομέα. Είναι γνωστές οι γιγάντιες προόδοι των Αμερικανών για την καταπολέμηση των ασθενειών και την παράταση της ανθρώπινης ζωής. Φαίνεται όμως ότι και οι Ρώσοι δεν ύστερουν.

Αυτό το παραδέχονται με ειλικρίνεια κι οι ίδιοι οι Αμερικανοί. Ο διάσημος καθηγητής Ουάσινγκτον, που ανακάλυψε τη στρεπτομυκίνη, λέει σχετικά τα εξής: «Πρέπει να συνηθίσουμε, στην ιδέα ότι η Ρωσία μπορεί να μας άφισα πίσω, σε ώριμους ιατρικούς τομείς».

Έξ' άλλου, σύμφωνα με τα στοιχεία που δημοσιεύει ένα αμερικανικό περιοδικό μεγάλης κυκλοφορίας, υπάρχει σήμερα στη Ρωσία πληθώρα γιατρών — οι περισσότεροι απ' τους οποίους είναι γυναίκες. Αντιστοιχεί 1 γιατρός σε κάθε 575 κατοίκους ενώ στις Ηνωσ. Πολιτείες η αναλογία είναι 1 στους 708.

Το υγιεινό επίπεδο των Ρώσων ανεβαίνει συνεχώς. Ενώ επί τσαρικού καθεστώτος οι γιατροί ήταν ανύπακτοι έξω από μερικές μεγάλες πόλεις κι ο πληθυσμός περνούσε από την έλωση κι από επιδημίες τύφου, χολέρας, πανώλους, ευλογιάς, κλπ., από την

περικήσουν την αντίδραση που φέρνει ο οργανισμός σε κάθε ξένο ιστό, καταστρέφοντας τον τελικά. (Οι μοναδικές εξαιρέσεις είναι το αίμα, τα αιμοφόρα αγγεία και ο κερατοειδής του ματιού). Αυτή η αντίδραση είναι το κυριότερο εμπόδιο των μεταφυτεύσεων από ένα σε άλλο άτομο.

Οι Αμερικανοί έρευναν επί πενήντα χρόνια να την εξουδετερώσουν με ισχυρές δόσεις ραδιενεργείας. Με τη μέθοδο όμως αυτή ελαττώνεται σ' επικίνδυνο βαθμό η ικανότης του οργανισμού ν' αμύνεται κατά των μολύνσεων. Ωστόσο, η ανακάλυψη του καθηγητού Ντεμίκωφ δεν κάνει καθόλου λόγο για ραδιενέργεια.

Ένας τρόπος εξουδετέρωσης της αντίδρασης αυτής του οργανισμού θα είναι πιθανότατα η χρησιμοποίηση τεχνητών μελών και οργάνων. Προβλέπεται μάλιστα ότι οι τεχνητοί νεφροί, πνεύμονες και καρδιές θα γίνουν τόσο κοινά, όσο τα ψεύτικα δόντια ή τα ακουστικά βαρηχότα.

Πέρσι, ο Αμερικανός βιοχημικός Ουίλλιαμ Φράντ πρόβλεψε εύρεσι τεχνικής για μια μηχανική καρδιά που λειτουργεί με μπαταρία. Αποτελείται από ένα μικρό ηλεκτρικό μοτέρ και μια διπλή αντλία, κλεισμένα μέσα σε μια πλαστική θήκη. Δοκιμάστηκε σε επίτευξη σε σκυλιά, για μικρά γονικά διαστήματα.

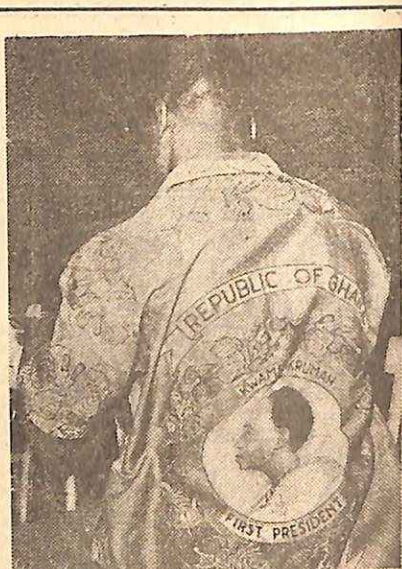
Ο δόκτωρ Φράντ πιστεύει ότι σε 30 χρόνια θα υπάρχουν τέτοιες συσκευές κατάλληλες για ανθρώπους. Ο χειρουργός θα τις κλείνει μόνιμα μέσα στο θώρακα, αφήνοντας να προεξέχουν μόνο τα σύρματα που θα τις συνδέουν με τις ηλεκτρικές μπαταρίες.

Στο μεταξύ, έχει αρχίσει ήδη να χρησιμοποιείται από τους Αμερικανούς καρδιολόγους μια συσκευή κάπως ανάλογη, που αποκαθιστά σ' ένα ηλεκτρικό κλονισμό τους κανονικούς παλμούς μιας αδύνατης καρδιάς. Πόκειται για ένα μικρό ηλεκτρονικό μηχανήμα με τρανζίστορ, συνδεδεμένο συνεχώς με σύρματα με την καρδιά στην οποία στέλνει αυτόματα ηλεκτρικές εκκενώσεις άμεσως μόλις γίνει ακανόνιστη η λειτουργία της.

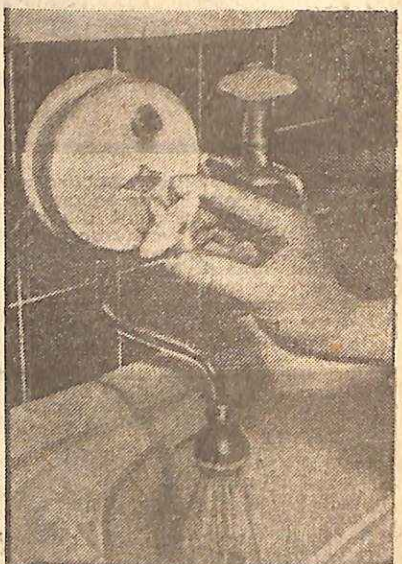
Τελευταίως, το μηχανήμα αυτό τελειοποιήθηκε ακόμη περισσότερο, έγινε μικρό σαν ένα ρολόι της τσέπης, εφοδιάστηκε με μπαταρίες υδραργύρου και μπορεί πια να εγκατασταθεί ολόκληρο μόνιμα μέσα στο σώμα.

Είναι αξιοθαύμαστη εξ' άλλου μια χειροκίνητη «ραπταμηνή» των Ρώσων που ράβει και ενώνει μεταξύ τους τα κομμένα νεύρα ή αιμοφόρα αγγεία, γρήγορα και με εκπληκτική ακρίβεια. Μ' αυτήν επέτυχε ένας χειρουργός να ράψει στη θέση του το χέρι μιας γυναίκας, που είχε κοπεί σ' ένα δυστύχημα.

Προβλέπεται ότι η μηχανή αυτή θα βοηθήσει εφάπαξ πολλούς στις επιχειρήσεις του καρκίνου, επιτρέποντας στους χειρουργούς ν' αφαιρούν προσβεβλημένα αιμοφόρα αγγεία και ν' αντικαθίστουν με άλλα, μεταφυτευμένα — πράγμα που δε γινόταν ως τώρα γιατί ήταν αδύνατο το ράψιμο μικρών αγγείων με το χέρι, ενώ η νέα μηχανή ράβει φλέβες διαμέτρου 2 χιλιοστούμετρων, με κλωστές πιο ψιλές από ανθρώπινη τρίχα!

Η ΓΚΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥΣ
Στο Όλυμπιακό χωριό της Ρώμης μπορεί κανείς να δει τις ημέρες αυτές ένα άθλητή της Γκάνα, της νέας χώρας της Αφρικής, που έγινε τελευταία ανεξάρτητη, να κυκλοφορεί με ένα έμπριμο ποκάμισο, που έχει στην πλάτη το πορτραίτο του Κεαμενκουμά, πρώτου Προέδρου της νέας Δημοκρατίας.

Ο ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΣ ΘΕΡΜΟΣΙΦΩΝΑΣ
Θα θεωρηθεί ασφαλώς πολύ πρακτικός απ' όλους ο μικροσκοπικός αυτός ηλεκτρικός θερμοσίφωνας, που κατασκευάστηκε στην Ιταλία. Τοποθετείται σε μια βρύση και μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα έχει κανείς το νερό στη θερμοκρασία, που επιθυμεί.

ΣΠΙΤΙ ΑΠΟ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Φανταστείτε πως μένετε σ' ένα σπίτι, φτιαγμένο από... παλιές εφημερίδες! Σας φαίνεται αδύνατο; Κι' όμως ο Έλίας Στένμαν κι η γυναίκα του, στο Πίττσον Κοσ της Μασαχουσέτης, έχουν φτιάξει το σπίτι τους με 100.000 παλιές εφημερίδες.

Η πρωτότυπη αυτή ιδέα ήρθε στο Στένμαν το 1922. Με τη βοήθεια, λοιπόν, της γυναίκας του και της κόρης του, άρχισε να μαζεύει τις εφημερίδες, που θα του χρειαζόνταν. Αφού έτοιμασε τα θεμέλια του σπιτιού από πέτρα και τα πατώματα από ξύλο, προχώρησε στην προετοιμασία των τοίχων. Έπειτα τις εφημερίδες τις διπλώνει στη μέση και τις κολλούσε τη μία με την άλλη, ώστε να σχηματίσει μια επίστρωση αρκετά παχιά. Έπειτα άλειψε τις πλάκες αυτές με ένα ειδικό προστατευτικό βερνίκι και τις χρησιμοποίησε σαν οπλή για τους τοίχους του σπιτιού. Με τον ίδιο τρόπο έφτιαξε τις πόρτες και τα παράθυρα.

Για τη δουλειά αυτή χρειάστηκε περί τα 3 χρόνια. Σ' όλο αυτό το διάστημα, εξακολουθούσε να μαζεύει κι άλλες παλιές εφημερίδες. Έπειτα, άρχισε να φτιάχνει και τα έπιπλα του με το ίδιο υλικό. Έτσι, το χτίσιμο κι η επίπλωσή του σπιτιού του, του κόστισαν ελάχιστα!

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ του Ναστραδίν

Η ΑΝΑΠΟΔΗ ΦΑΤΜΕ

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ μπελάς του Ναστραδίν ήταν η γυναίκα του, η Φατμέ. Γκρινιάρη, τσαπατσούλα και παράξενη, έκανε μαύρη τη ζωή του. Γι' αυτό, κάθε τόσο ο Χότζας, έλεγε αναστενάζοντας:

— Μεγάλο κεράτι η ανάποδη γυναίκα! Καλύτερα μόνος κι' ερμώστος στον κόσμο, παρά με τέτοια συντροφιά...

Μα εκείνοι που τον άκουγαν προσπαθούσαν να τον παρηγορήσουν:

— Κάνε υπομονή, Χότζα, φέφντημ' και θα στρώση η γυναίκα σου...

Νέα είναι ακόμη και δεσνήθισε στην καινούργια της ζωή... Μόλις όμως άκουγε κάτι τέτοιες κουβέντες ο Ναστραδίν άναβε:

— Τι μου τσιμπουνάτε, μπρέ μπουνταλάδες; Φώνωζε. Νέος ήμουν κι' εγώ, όταν την παντρεύτηκα, γέρασα κοντά της κι' ακόμα δε συνήθισα το λήγου της στη ζωή της παντρεμένης! Κι' αν σας φαίνεται νέα, είναι έτσι απ' την αναισθησία της, ενώ εγώ δοκώ και διπλώσα ο φουκαράς...

Μία μέρα, λοιπόν, οι φίλοι του τον συμβούλευσαν να πάρη μια άλλη γυναίκα, για να βάλη μυαλό η Φατμέ.

— Μά τον Άλλαχ!... Αν σας ακούσω, σίγουρα θα πάρω καμιά χαρούνη χειρότερη απ' αυτήν, που έχω σήμερα! Την ξέρω, ενώ την τυχάρω... απαντούσε κουβλώντας το κεφάλι του ο Χότζας.

Κι' ο Ιμάμης, που νοιάστηκε για τα βάσανα του Χότζα, του έδωσε άλλη συμβουλή:

— Πρέπει, τζάνουμ, να κάνης κανένα παιδί... Τότε θα ηρεμήση η Φατμέ και θα σουχάσας και το λόγόν σου...

— Τό σκέφτηκα, Ιμάμ μου, μα εύτυχως που με βοήθησε ο Προφήτης και δε μπόρεσα να κάνω παιδιά... είπε ο Ναστραδίν.

— Δηλαδή τι θές να πής; — Νά, Ιμάμ μου... Αν έκανα κορίτσι, θαύμαζε σίγουρα τις μάνας της και τότε, άλλοιμονό μου... Αν έκανα πάλι αγόρι, θαύμαζε χωρίς άλλο σε μένα και τότε, άλλοιμονό στο παιδί που θαχε τέτοια μάνα σαν τη Φατμέ... άποκρίθηκε ο Χότζας, αναστενάζοντας.

Τα χρόνια περνούσαν με την ξεροκέφαλη κι' ανάποδη Φατμέ να βασανίζει το δύστυχο άντρα της. Τόση ήταν μάλιστα η μανία της να πηγαίνει κοντά στο Χότζα, που μία φορά πήγε και πόντισε το χτήμα μέσα στη βροχή!

— Γιατί τόκανες αυτό, μπρέ γυναίκα, και γελούνε σ' όλο το χωριό εις βάρος μας; της είπε ο Ναστραδίν.

— Για να μάθης να μη ποτ' λές για το πότε πρέπει να ποτίσω και πότε όχι... ήταν η απάντησή της Φατμέ.

Άλλη μία φορά πάλι αγόρασε ο Ναστραδίν φρούτα απ' το παζάρι κι' έκεινεν τα μαγειρεύε με λαδί...

— Γιατί τόκανες αυτό, μπρέ γυναίκα και χάλασες τα φρούτα, που τα κουβάλησα τόσες ώρες δρόμο; τη ρώτησε.

— Εγώ είμαι η νοικοκυρά του σπιτιού κι' ό,τι θέλω θα κάνω στην κουζίνα μου! Η δικιά σου δουλειά είναι να ψωνίζης μονάχα κι' η δικιά μου το πόκερ ή το φάμε αυτό που ψωνίσεις... άποκρίθηκε η Φατμέ.

Μά ο Άλλαχ φαίνεται πως λυπήθηκε τα βάσανα του Ναστραδίν και μία μέρα όλο το χωριό βούιζε από φωνές και φασαρία.

— Πήγινε, στο ποτάμι η Φατμέ... Χούμ, η γυναίκα του Χότζα!... Όλοι οι χωρικοί τρέσανε στο ποτάμι και ψάχνανε για να βρούνε το πτώμα της Φατμέ προς την κατεύθυνση του ρεύματος.

Μονάχα ο Ναστραδίν έψαχνε προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Παραξενωμένοι οι άλλοι σταμάτησαν για να τον ρωτήσουν:

— Μα εκεί που ψάχνεις είναι αδύνατον ποτέ να βρής τη γυναίκα σου, Χότζα, φέφντημ'!

Κι' ο Ναστραδίν, χωρίς να σταματήσει το ψάξιμό, του είπε:

— Φαίνεται πως δεν την ήξερες καλά τη γυναίκα σου! Αυτήν, μάτια μου, της άρεσε πάντα να πηγαίνει σ' όλα ανάποδα!...

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ του Πελοπίδα

ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ

ΓΙΑ έλα δώ, γκαρόν. Για πλησίασε πιο κοντά, να σε ιδώ και να σε καμαρώω. Έου πρόκειται να με σερίβρης; Α, εσύ. Και πώς θα με σερίβρης; Μ' αυτή την εμφάνιση κι' αυτά τα χέρια και πρό παντός μ' αυτά τα νύχια; Πώς; Τι έχουνε; Μόνο τα χέρια σου έχουνε; Και το όλο σου, κύριε γκαρόν, είναι μία αθλία και απότροπα εμφάνιση!

Έν πρώτοις είσαι και άκούρευτος και άχτενιστος. Δεύτερον είσαι αβύρσιος. Τρίτον τα νύχια σου φέρουν βαρύ άσπρηθος. Τέτατον, η μπλούζα σου, άσπρη είναι, γιατί δεν το κατάλαβα. Η μπλούζα σου, λοιπόν, είναι σκισμένη στην τοέπη, υπαλμμένη σε τρία μέρη και γεμάτη από τα παρασάγια της λαδίας. Τα δε παπούτσια σου σκαμνισμένα. Είναι προφανές ότι, πρώτον έχεις να κουρεύτεις ένα μήνα, δεύτερον να κουρεύτεις τρεις μέρες, τρίτον ν' αλλάξας μπλούζα, μια βδομάδα, τέτατον να ντυθείς με τα παπούτσια σου από πέραν του χειμώνα. Και μ' αυτή την εμφάνιση, λοιπόν, τολμάς να 'σχυρίζεσαι ότι θα με σερίβρης. Ότι θα πιάσας μ' αυτά τα χέρια το πιτό μου, το μακιρποήρουνό μου, το ποτήρι μου και τα λοιπά.

Άντε, πηγαίνε παιδί μου. Θύγε να μη σε βλέπω.

Τι είπες; Είμαι πολύ άπαιτητικός; Είμαι βρε, άπαιτητικός και άυστηρός και ό,τι θέλεις. Και έμένα μ'έν δεν πρόκειται να με σερίβρης, βέβαια. Άλλα τους άλλους πελάτες πώς θα τους σερίβρης, μ' αυτή την αθλία διακόσμηση!

Κύτταξέ τον! Γελάει κι' όλας! Άστεία όύ φαίνεται! Γέλοι!

Τι είπατε, κύριε καταστοματάρχα; Έρωτάτε τι συμβαίνει; Όριστε τι συμβαίνει. Κυττάξτε το γκαρόνι σας και θαυμάσατε και φριξάτε. Τι έκανε λέει; Ρωτάτε τι έχει; Μωψ είστε κύριε καταστοματάρχα; Πώς; Η μπλούζα είναι λιγάκι λερωμένη, ένεκα το είδος της ένοιαίας; Μάλιστα, κύριε. Άλλα το είδος της ένοιαίας απαιτεί καθαριότητα, πάστρα, έξορμα, κουρέμα, καθαρά νύχια, γυαλισμένα παπούτσια. Και πρό παντός άφρον, μπλούζα. Αν λερωμένη, να την αλλάξετε. Διότι αυτή η κατάσταση φανερώνει έλλειψιν πολιτισμού. Και από τ' άπόξω, καταλαβαίνω και τ' άπομέσα. Την κατάσται τις κουζίνες ένωμ. Τι είπατε; Νά περάσω να την δω; Αι δε θα περάσω. Δεν έχω καμιά όρεξη να πλουτίσω σε έντιμότητα μου με νέες αποκαλώσεις. Έξ' όνυχος τόν λέοντα και τό γκαρόνι.

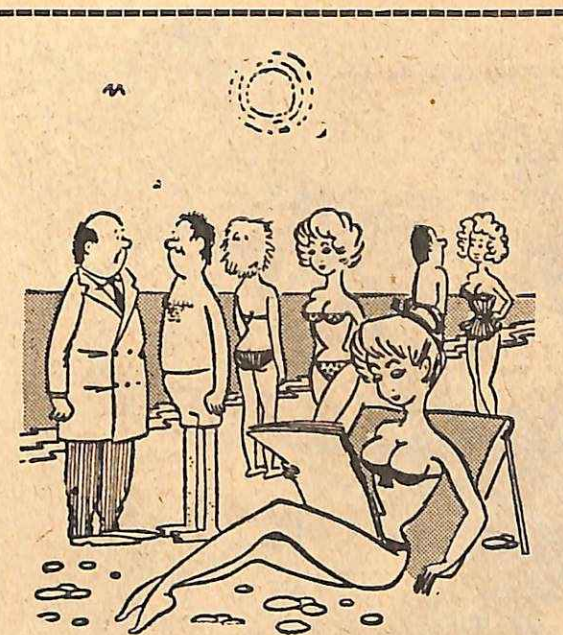
Άλλα ύπνωσε και τό λόγόν σου είσαι καλύτερος; Και η άφεντιά σου άξιώστηκε είσαι, καθώς βλέπω. Και έφ' όσον έσύ, ό ποιστάμενος δίνεις τό κακό παράδειγμα, τι θέλεις να σου κάνουν οι ύπιασμένοι; Κατά τό Μαστρογιάννη και τα κοπέλλια του.

Όριστε, Σας κυνηγάει και η Άγορανομία; Τι σκαί έχει η Άγορανομία με την καθαριότητα; Θα σε κυνηγήσει η άγορανομία αν τα γκαρόνια σου φρονέει καθαρά; Πλουτίσε και ευρίζονται άπαξ της ψυχής; Η θα σου βάλη η έμοσσία κανέναν είδικό φόρο καθαριότητας;

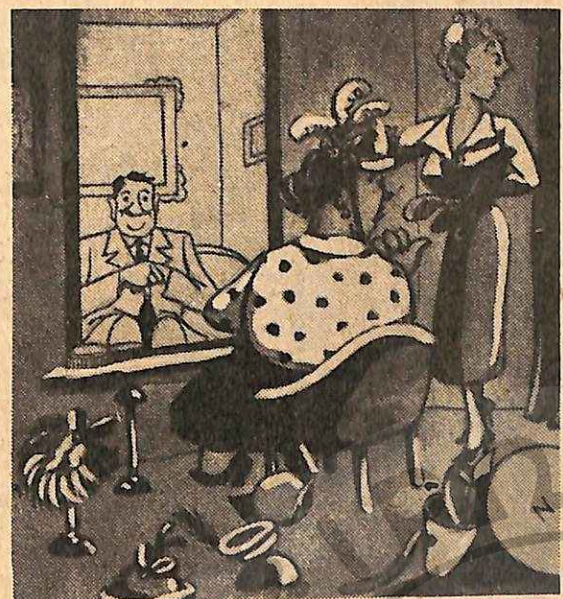
Όχι, κύριε. Δεν πόκειται να πάω. Ήδη ύο κόπηκε η όρεξη. Και αν θές να σου πω και τό άλλο, ποτήριμ' να μείνω τρεξ βδομάδες νηστικός, αν ήττον να πάω άποκλειστικός στο έστιατόριό σου. Ενώ άποχωρώ. Άλλα έσύ άπέλασε να μάθης, κύριε, ότι ύπάρχουν άνθρωποι κανόνες εύπρεπείας και καθαριότητας, που δισπουν τά έστιατόρια.

Λότι κάνουμε και τυρούδια, κύριε. Μάλιστα. Τυρούσια. Και δε μπορείς να έλθεις έτσι τόν πολιτισμό της χώρας.

Όριστε. Χαινελάει και ό κύριος καταστοματάρχα. Τι να σου πω καυ. μένε. Δεν πόκειται να γίνουμε ποτέ άνθρωποι σ' αυτόν τόν τόπο. Ποτέ! Ποτέ, λέω!

— Εγώ κάθε καλοκαίρι πηγαίνω στην πλάζ για να βρώ την καινούργια δακτυλόγραφο μου!...

— Δείξτε και τις τιμές των καπέλων στον άντρα μου, για να πάρη, επιτέλους, να γελώ.

— Δεν ξέρω αν συμβαίνει και σε σένα αυτό... Αυτή την εποχή όλες οι γυναίκες μου φαίνονται ώραιες!...

ΠΡΟΤΥΠΟΣ ΣΧΟΛΗ ΘΗΛΕΩΝ

ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ

ΑΝΕΓΧΩΡΙΣΜΕΝΗ ΤΠΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΠΡΟΣΩΤΑ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ: Άπελυτήριον Δημοτικού Σχολείου.

Άνευ εξετάσεων. ΦΟΙΤΗΣΙΣ ΤΕΤΡΑΕΤΗΣ.

ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ: Κοπτική - Ραπτική έσωτερικής και έσωτερικής άμφιόσεως. Κεντήματα. Οικιακή Οικονομία. Βερφενομία - Διαιτητική - Υγιεινή, Μαγειρική, Σαχαροπλαστική, Έλευθερον και Διακοσμητικόν Σχέδιον. Ιστορία Τέχνης, Γαλλικά και λοιπά μορφωτικά μαθήματα.

Πληροφορία και έγνοσφαί καθ' έκάστην 9-12.30 π. μ. και 5-8 μ. π. εις τή Γραφεία του Ίδρυτου της Σχολής Εκπαιδευτικόν Συνδέσμου Άθηνών «Ο ΗΦΑΙΣΤΟΣ», Ρώς 3, τέρμα Πατησίων, Τηλ. 881-228. Και Μιχαήλ Βόδα 88, πλατεία Βάθης. Τηλ. 813-372.

**Τά πιο
ώραία Γαλλικά
που ακούσατε ποτέ:**
670
ΓΑΛΛΙΚΟ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ
ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΕΚΘΕΣΗΣ ΒΕΛ/ΚΙΝΗΣ
ΜΕ
LINGUAPHONE
ΑΓΓΛΙΚΑ
ΓΑΛΛΙΚΑ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ
ΙΤΑΛΙΚΑ ΚΑΠ
34 ΓΛΩΣΣΕΣ

Ζητήστε άμεσα διόρων χωρίς
κομμάτι υποχρέωσης και πλη-
ροφορίες για όρους, ειδικούς
έπισκεπτες της Δ.Ε.Θ., από τους
έκπαιδευτικούς, τους διευθυντές
Περιπτέρου, τους φοιτητές ή τους
Αν. έμπορους, στείλτε μας το
αποκόμιο αυτό (Πανεπιστη-
μίου 10 - Αθήνας) για να λάβετε
δωρεάν και χωρίς καμιά υποχρέ-
ωση σας το 26ο έκδοτο αναλυτικό
μας τεύχος, με κάθε πληροφορία.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE
ΑΘΗΝΑΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 10
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΟΜΗΝΩΝ 19

Κάθε κομφόξ άνδρας..

Κάθε κομφόξ άνδρας, γνωρίζει πως το
ποκαμμένο αποτέλεσμα το ήμισυ του παν-
τός μιας φροντισμένης εμφάνισης. Αυ-
τό προσέχει πρώτα για την ελπίδα, τα
και αυτό παρατηρεί στους άλλους.

Τα χαρακτηριστικά του άνω και υπο-
καμμένου είναι γνωστά. Το δροσερό ή-
φασμα, η φρέσκια εμφάνιση, η χαρακτη-
ριστική στιλπνότητα και η καλή ποιότητα,
που κάνει το ύφασμα να μην ξεχειλίζει και
να μη μπαίνει.

Ο κλασικός αυτός τυπός υποκαμμένου
γίνεται μόνον με ποταμινά Πειραικής-
Πατραϊκής. Η ποταμινά Πειραικής-Πα-
τραϊκής, λευκή ή σε ανεπίσημα χρωμα-
τισμούς εξασφαλίζει το υποκαμμένο ύφ-
ηλ ποιότητας. Τα βελούδα προνοητικώς
της, η σταθερή ποιότητα, τα αναλλοίωτα,
ευγενικά χρώματα, τα εξαιρετικές στε-
ρεότητας νήματα και η επεξεργασία SAN-
FORIZED, την καθιστούν το τελειότερο
ύφασμα υποκαμμένου.

Λευκά, χρωματιστά ριγέ, υποκαμμένα
μεγάλης άντοχής, με ανεπίσημα χρώματα,
για άμυγλι ή στο έμβλημα, τα υποκα-
μμένα από ποταμινά SANFORIZED της
Πειραικής - Πατραϊκής, σε πολλούς τυ-
πους, χαρακτηρίζουν τον κομφόξ άνδρα.

79Α. 612-010

**100 %
ΑΠΟΚΡΙΣΗ**

ΑΠΑΛΛΑΓΜΕΤΕ από τις
περιττές τριχες προσώπου,
υπόματος ΤΑΧΥΤΑ
ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΔΡΩΝ ΥΠΕΥΘΥΝΑ
ΕΓΧΕΙΡΙΣΤΕ ΔΕΛΕΤΕΡΟΙ
Η ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ ΔΕΛΕΤΕΡΟΙ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥΣ ΚΑΛΟΝΑΚΙ
ΛΕΙΒΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ
ΚΑΤΑΡΤΙΣΜΕΝΟΙ ΟΥΤΙΣ ΔΕΛΕΤΕΡΟΙ
ΠΟΡΟΥΣ - ΠΛΑΑΣΤΟΝ - ΤΡΙΧΟΠΟΙΗ-
ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΡΕΛΑΞΑΝΤΑ

Με ΚΑΣΤΡΙΟΝΙΣ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΕΛ. ΚΙΚΙΔΟΥ

Της Εταιρίας Ψυχικών Έρευνών, ερε-
θειών Τηλεπαθών μακράς απόστασης.
Δέχεται όδους Μεσοδίου 25 Α. όδους
Ιστιάς Μουσείου 9-11 π.μ. και 5-7
μ.μ. Τηλ. 810.975.

Ο G. ΡΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, (30 χρό-
νων), LONGERICH HAUPST ST.
120, K' O'LN LONGERICH, GERMA-
NY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλλη-
νίδες από το εξωτερικό, ιδιαίτερα από
την Αμερική και τον Καναδά, ηλικίας
μέχρι 40 χρόνων.

Ο Μ. Κ. 124 DULUTH WEST MON-
TREAL, CANADA, θέλει ν' αλληλογρα-
φήσει με νέες ηλικίας 20-25 χρόνων,
με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο JOHN ΡΑΡΑ-ΙΟΑΝΝΟΥ, 33 VI-
CTOR AV. TORONTO ONT. CANADA
ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες άπ' ό-
λη την Ελλάδα, με σκοπό το γάμο.

Ο CHRISTOS KORDAS (25 χρόνων),
BERGNEUSTANDT OTHE STRASSE
34, REILAND GERMANY, θέλει ν' αλ-
ληλογραφήσει με Έλληνίδες άπ' όλην
τον κόσμο, με σκοπό το γάμο. Παρα-
καλεί όσες απαντήσουν να συνοδεύσουν
το γράμμα με μία φωτογραφία τους.

Ο JOHN STAVROU (21 χρόνων),
131 G. UDE ST. FITZROY, MEL-
BOURNE, VIC. AUSTRALIA, ζητεί ν'
αλληλογραφήσει με μία νέα, που να γνω-
ρίζει την αγγλική γλώσσα, με σκοπό
την ανάπτυξη μιας αγίας φίλης.

Ο JIM DAGLAS, 46 NEWINGTON
RD. MARRICKVILLE, SYDNEY, AUS-
TRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με
μία νέα άπό τ' Ελλάδα, με σκοπό το
γάμο.

Ο D. ΡΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, 223 VICTOR
AV. TORONTO 6, ONTARIO, CANA-
DA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλλη-
νίδες ηλικίας 16-19 χρόνων, με ά-
ποκλειστικό σκοπό το γάμο.

Τρεις φίλοι, Ο ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΕΟ-
ΝΟΜΟΥ (29 χρόνων), Ο ΠΑΝΑΥΙΟΤΗΣ
D'MAS (22), και Ο ΡΕΙΤΕΡ ΜΟΥΛΑΝ
(23), SAN ANTONIO GOLD MINES,
BISSET MANITOBA LTD, CANADA,
ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλλη-
νίδες άπ' όλην τον κόσμο, με σκοπό
την ανάπτυξη μιας καλής φίλης ή και
το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΡΕΙΤΕΡ ΓΑΥΡΙΛΙΣ, 11 WEST 65
TH ST. NEW YORK 23, N.Y., USA,
ζητεί ν' αλληλογραφήσει με μία Έλ-
ληνίδα όχι μεγαλύτερη άπό 18 χρόνων.
Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο D'MOS VERNERZOS, 2190 STAN-
FIELD RD. PORT CREDIT, ONTARIO,
CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με
Έλληνίδες άπ' όλην την Ελλάδα, με
σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και
σταθερής φίλης.

Δύο φίλοι, Ο ΡΕΙΤΕΡ ΒΑΜΒΑΚΟΣ,
4081 ESPLANADE AVE. MONTREAL
18, QUE. CANADA, και Ο ΑΝΓΕΛΟΣ
GLAMPEDAKIS, 4111 ESPLANADE
AVE MONTREAL 18, QUE. CANADA
ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλλη-
νίδες, ηλικίας 16-20 χρόνων, με σκοπό
ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο ANDREAS ΠΑΝΑΥΟΤΟΥ (17
χρόνων), HARET EL SAWAFA 17,
ABDIM CAIRO, EGYPT, θέλει ν' αλ-
ληλογραφήσει με νέες άπ' όλην την Κύπ-
ρο, ηλικίας 16-22 χρόνων, στην ελληνική,
γαλλική και Ιταλική γλώσσα, με σκοπό
τη συνάφη μιας καλής και σταθερής
φίλης.

Ο COSTAS ΡΑΡΟΥΛΙΑΣ, (20 χρό-
νων), Co SALON VEST, SH KAR-
LAV, EL-NIL CAIRO, EGYPT, επιθυμεί ν'
αλληλογραφήσει με νέες άπ' όλην την Έλ-
λάδα, ηλικίας 16-20 χρόνων, με σκο-
πό τη δημιουργία μιας καλής και στα-
θερής φίλης.

Ο ΝΙΚΚ ΡΑΡΡΑΣ και Ο JIM ΡΑΡΑ-
ΔΟΠΟΥΛΟΣ, P.O. BOX 99, RAVEN-
SHOE N.Q., AUSTRALIA, θέλουν ν'
αλληλογραφήσουν με νέες άπ' όλην την Έλ-
λάδα.

Ο ΡΕΙΤΕΡ ALEXANDROS, 526 ON-
TARIO ST. TORONTO ONT. CANADA,
θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες άπ' ό-
λην τον κόσμο, με σκοπό το γάμο. Πα-
ρακαλεί όσες απαντήσουν, να στείλουν
μία φωτογραφία τους.

Ο CONSTANTINOS ΝΙΚΟΛΑΟΥ,
KURTULUS ZABUR AGASI SOK. No
331 TURKEY, επιθυμεί ν' αλληλο-
γραφήσει με νέες άπ' όλην τον κόσμο,
στην ελληνική γλώσσα, ηλικίας 16-22
χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε έπαι-
στούσε.

Ο PAUL GEORGIU, 23 FAWLEY
RD., LONDON N.W. 6, ENGLAND,
θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες άπ' ό-
λην την Ελλάδα και την Αμερική, ηλικίας
23-30 χρόνων, στην ελληνική, αγγλι-
κή και Ιταλική γλώσσα. Παρακαλεί ό-
σες απαντήσουν, να στείλουν μία φω-
τογραφία τους.

Ο S. ARGIRIDES, 19 ROBERT
STREET, LONDON N.W. 1, ENGLAND,
ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες
άπ' όλην τον κόσμο, με σκοπό την ά-
νταλλαγή γραμματοσήμων και τη συνά-
φη μιας καλής και σταθερής φίλης.

Ο ΠΑΝΑΥΙΟΤΗΣ ΚΑΡΑΚΑΚΙΣ, PO-
STE RESTANTE, K' O'LN LONGERICH,
GERMANY, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με

Έλληνίδες άπ' όλο το εξωτερικό, ιδιαίτερα
άπ' όλην την Αμερική και τον Καναδά, ηλι-
κίας μέχρι 40 χρόνων.

Ο MARCOS IOSIFIDES, THAHIR ST.
No 36, PORT SA'ID U.A.R., θέλει ν'
αλληλογραφήσει με νέους και νέες άπ'
όλην τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλα-
γή γραμματοσήμων. Παρακαλεί όσους ά-
παντήσουν, να έσπελίσουν μερικά γραμ-
ματοσήμα.

Ο SIELIOS ΡΑΡΑΥΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ,
(27 χρόνων), SOLINGEN MERSCHIED
MITTELGO'NRAHTER STR. 42, GER-
MANY, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με
νέες άπ' όλην τον κόσμο, με σκοπό το
γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ΙΑΚΙΣ ΚΑΡΓΙΟΤΙΣ, 356 RILEY
ST. SURRY HILLS SYDNEY N.S.W.,
AUSTRALIA, θέλει ν' αλληλογραφήσει
με την «Ραία Έλένη» άπ' όλην την Σπάρτη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η ΕΙΡΗΝΗ ΤΣΕΛΛΑ, (17 χρόνων),
Αριστέιδου No 34, Αιγάλεω, GRECE,
επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ά-
π' όλο το εξωτερικό, ηλικίας μέχρι 35
χρόνων, με σκοπό το γάμο.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο Θ. Αθανασίου Τσι-
ουμπής, Μεταξίου 3, Γλυφάδα,
Αθήνα, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με
νέες άπ' όλην την Αμερική, που κατονο-
νται άπ' όλην την περιοχή της Γουίνιας. Φω-
τογραφία απαραίτητη.

Ο Τ. Αλεξάκης, (25
χρόνων), POSTE RESTANTE, Κεντρικόν,
Αθήνα, GRECE, θέλει ν' αλληλο-
γραφήσει με μία ευγενικά νέα άπ' όλην
την Αθήνα, ηλικίας 20-30 χρόνων, με σκο-
πό τη δημιουργία μιας ελκρινούς φί-
λης.

Ο Κ. Καραμπέτσος,
I. Κοκκίνη, υποδηματοποιόν, Μεσοή-
νη, Μεσσηνίας, GRECE, επιθυμεί ν' αλ-
ληλογραφήσει με νέες άπ' όλο τον κό-
σμο.

Ο Σοφοκλής Βεντού-
ρης και Ο Ανδρέας Σταυρόπουλος,
Ολύνθου No 19, Ταμπουρία, Πειραιεύς,
GRECE, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με
νέες άπ' όλο τον κόσμο, στην ελληνι-
κή, Ιταλική και αγγλική γλώσσα, με
σκοπό τη συνάφη μιας καλής και στα-
θερής φίλης.

Ο ΦΩΤΙΟΣ ΑΝΤΙΝΟΥ, (18
χρόνων), Δελφιδών 12, Αμαλία,
GRECE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέ-
ες άπ' όλην τον κόσμο, με σκοπό τη
συνάφη μιας καλής και σταθερής φίλης.

Ο ΤΑΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ (20 χρό-
νων), και Ο Γιώργος Αθανασιάδης (18)
Περιπτέρου Αρχειάς «Ηλίου», Αμαλία,
GRECE, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με
νέες άπ' όλην τον κόσμο στην ελληνική
και αγγλική γλώσσα.

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ, Ιπποδά-
μου 27, Ρόδος, GRECE, επιθυμεί ν' αλ-
ληλογραφήσει με νέες άπ' όλην τον κό-
σμο, με σκοπό τη συνάφη μιας καλής
και σταθερής φίλης και την ανταλλαγή
γραμματοσήμων. Φωτογραφία άπαραί-
τητη.

Ο ΤΑΚΗΣ ΣΑΡΡΗΣ και Ο Νίκος
Καραβίτης, 28ης Οκτωβρίου 5, Αδρι-
ακά, Θάλασσα, Αθήνα, θέλουν ν' αλλη-
λογραφήσουν με νέες άπ' όλο το εξωτε-
ρικό, στην ελληνική και αγγ-
λική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη
μιας καλής και σταθερής φίλης.

Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΣ
(18 χρόνων), POSTE RESTANTE, Κεν-
τρικόν, Αθήνα, θέλει ν' αλληλογραφήσει
με μία νέα άπ' όλην την Αθήνα, ηλικίας
14-17 χρόνων, με σκοπό τη συνάφη
μιας καλής και σταθερής φίλης.

Ο ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΤΕΦΟΥΣΗΣ, Ε.
λασσών, Ν. Λαρίσης, GRECE, ζητεί ν'
αλληλογραφήσει με νέες άπ' όλην τον
κόσμο, με σκοπό τη συνάφη μιας καλής
και σταθερής φίλης.

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ Φ. ΠΑΠΑΧΑΡΑΛΑΜ,
ΠΟΥΣ (18 χρόνων), Αγία Τριάς, Λε-
βάδεια, GRECE, ζητεί αλληλογραφία με
νέες άπ' όλην τον κόσμο, ιδιαίτερα την
Ελλάδα και Αυστραλία, ηλικίας 15-
19 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας
καλής φίλης.

Ο ΝΙΚΟΣ ΧΑΛΚΙΟΠΟΥΛΟΣ (18
χρόνων), Καβαλλούρι, Κέρκυρα, GRE-
CE, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες
άπ' όλην τον κόσμο, ιδιαίτερα άπ' όλην
την Αμερική και Γερμανία με σκοπό ό,τι ή-
θελε επακολουθούσε.

ΕΤΥΓΕΡΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Η ΓΕΡΤΡΟΥΔΗ ΜΠΑΛΑ είχε γεν-
νηθεί σε μία μικρή πόλη της
Αγγλίας, το Ένγκελντν. Ο πα-
τέρας της, που ήταν πάστορ,
έχει άφείσει μία περιουσία, που
τό έτος ο εισόδημά της έφτανε τις
600 λίρες. Μετά το θάνατό του,
ζούσε με μία θεία της, την κυρία
Έσιθ Ουέστμωρ.

Η Γερτρούδη ήταν όμορφη και
μπορούσε να χαρακτηριστεί σαν
πλούσια. Έτσι, όλοι περιέμεναν
πως θακανε έναν καλό γάμο. Στο
ζήτημα αυτό, όμως, φαίνεται πως
δεν ήταν πολύ τυχερή. Αγάπησε
δύο φορές, μα τα είδυλλά αυτά
δεν κατέληξαν πουθενά. Έπειτα,
αρραβωνιάστηκε με κάποιο μηχανι-
κό. Αλλά, ο αρραβώνας διαλύθη-
κε ύστερα από λίγο καιρό.

Χωρίς να το καταλάβει, η Γερ-
τρούδη είχε φτάσει τώρα στα τρι-
άντα. Και στο Ένγκελντν είχαν
αρχίσει πια να τη λένε «δυστυ-
χημένη Γερτρούδη», γιατί κανείς
δεν πίστευε πια πως θαδρίσκε σύ-
ζυγο.

Κι' ώστόσο, το θαύμα έγινε το
καλοκαίρι του 1908. Την εποχή
αυτή γύρισε από τον Καναδά, ό-
που είχε σχηματίσει αξιόλογη πε-
ριουσία, ένας ξενιτεμένος συμπα-
τριώτης της, ο Βίλφρεντ Άικερ-
βελ. Ήταν 49 χρόνων και χήρος.

Αυτός ο Άικερβελ βρήκε πως η
Γερτρούδη έμοιαζε με την πεθεμέ-
νη σύζυγό του και στα μέσα του
Σεπτεμβρίου τη ζήτησε σε γάμο.
Επί τέλους! Τα στόματα βάλκε.
Εν τώ τάχα και κανείς δε θα την ά-
ποκαλούσε πια «δυστυχημένη Γερ-
τρούδη».

Ο Άικερβελ νοίκιασε ένα σπίτι
στο Ένγκελντν. Έμενε εκεί
με μία οικογένεια και δυο υπηρέτρι-
ες. Κάθε απόγεμα, η Γερτρούδη τον
έπισκεπτόταν για να πάρουν μαζί
το δείπνο.

Στις 23 Σεπτεμβρίου, ο Άν-
κερβελ της χάρισε ένα υπέροχο
δαχτυλίδι, για να έπιστημοποιήσουν
τους αρραβώνες τους. Μερικές ή-
μέρες αργότερα, της έδωσε μία
κασετίνα, γεμάτη με κοσμήματα.
Ανέλα, της είπε, στην πρώτη σύ-
ζυγό του και την ημέρα των γά-
μων τους θα γίνονται δική της.
Μέσα στην κασετίνα υπήρχε κι'
ένα περιστρόφο. Η Γερτρούδη πρό-
σεσε πως ήταν γεμάτο.

3 Οκτωβρίου. Ο Άικερβελ της
ζήτησε να ορίσουν την ημερομηνία
των γάμων τους. Η Γερτρούδη,
από κούνηση λίγο, διέλαξε το
22 Νοεμβρίου, ημέρα Τετάρτη...
Καθώς τη συνόδευε από το σπίτι
στο δικό της, ο Άικερβελ την
έπαιξε σε κάποια στιγμή στην α-
γκαλιά του και τη φίλησε. Η Γερ-
τρούδη σπείρισε το ίδιο βράδυ στο
ημερολόγιό της, ότι το φίλο αυτό
της το έδωσε έξω από ένα γκρε-
μισμένο σπίτι, που ήταν μισοχω-
μένο μέσα στην άμμο της ακτής.
Στην περιοχή το ήξεραν σά «σπί-
τι της άμμου».

Την άλλη μέρα, η θεία Έσιθ έ-
στειλε τα προσκλητήρια του γά-
μου.

9 Οκτωβρίου. Η Γερτρούδη τι-
νάχτηκε τη νύχτα από το κρεβάτι
της, ούρλιάζοντας από τον τρόμο.
Στη θεία της, που έτρεξε κοντά
της, είπε πως είχε δει στον ύπνο
της, ότι είχε σκοτώσει το μυστη-
ρα της κι' ότι είχε κρύψει το πτώ-
μα του μέσα στο «σπίτι της άμ-
μου». Το ίδιο όνειρο το είδε και
το άλλο βράδυ.

11 Οκτωβρίου. Η Γερτρούδη έ-
καμε τη συνθησύνετη άπογευματινή
έπισκεψή της στο μυστήριο της.
Ο Άικερβελ φαίνεται διατακτι-
κός. Εξάφρυνε ώστόσο και της
είπε χωρίς περιστροφές, ότι δε νό-
μιζε πως ήταν ο άντρας που της
ταίριαζε.

— Προτιμώ να χωρίσωμε, άντι
να γίνουμε αργότερα δυστυχισμέ-
νοι, της τόνισε τελειώνοντας.

Η Γερτρούδη δέχτηκε με άξιο-
πρέπεια το χτύπημα. Παρακάλεσε
μόνο τον Άικερβελ να μη βια-
στούν να κάνουν γνωστή τη διά-
λυσή των αρραβώνων τους. Θα την

Η 20TH CENTURY FOX και η ΣΚΟΥΡΑΣ ΦΙΛΜΣ

Γνωστοποιούν ότι:

Έπαγγελματίες ηθοποιοί, όμιλο-
τες της αγγλικής γλώσσας και έχον-
τες πείρα ες κινηματογραφικά ή θεα-
τρικά έργα, καθώς και εις την τηλεό-
ραση, ανεξαρτήτως ηλικίας και γένου-
ς, ζητούνται για τρεις μεγάλες Άμε-
ρικανικές παραγωγές, οι οποίες θα γ-
γουν εν Ελλάδι, διά την περίοδο
1960-1961. Μόνον πειραμαμένοι ήθ-
ηποιοί δέον ν' αποταθούν.

Φωτογραφιστεί και περιηγητικό σι-
μείωμα πείρας ως και θιογραφική
τοιότητα δύνανται να υποβάλουν
καθημερινώς εις την όδον Σανταρό-
5 — 5ος όδρος, ώρας 9η-11η π.μ.
άπό 5ης μέχρι 10ης Σεπτεμβρίου
1960.

Όδοι θα χρησιμοποιηθούν διά τέ-
ταινίας:

1) «Η MAXH ΤΩΝ ΘΕΡΜΟΠΟ-
ΛΩΝ», 2) «ΣΥΝΕΒΗ ΣΤΗΝ ΑΘΗ-
ΝΑ», 3) «Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΡΕΠΕΙ Ν.
ΠΕΘΑΝΗ».

Αθήνα τη 1η Σεπτεμβρίου 1960

**Εκδοθείτε το μέλλον
των περιτομών σας εις τον
Κοσμοποιον Οικονομικό του**

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ
ΒΙΚΤΟΥΚΟ 48-49
(Πλάσιον Οδόν)

ΤΗΛ 526-603

Δι' άπόρους ή π.π.
διδάσκει ήλπιωμένον

Επί πλέον διδάσκει
ή ΓΑΛΛΙΚΗ δια γρήγορα
Δεχόμεθα και
ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

ΚΛΙΝΙΚΗ ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗ

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ
ΔΙΔΟΥΤΟΥ 49 - Τηλέφ. 614.869

Ο Ιάτρος ΧΡ. ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙ-
ΔΗΣ τώος έπιμελητής Μαιευτηρίου
«ΜΑΡΙΚΑ ΗΛΙΑΔΗΣ» δέχεται έπισκέ-
ψεις καθ' έκάστην 11 - 1 και 5 - 7
μ.μ. και έπί συνεντεύξει. Τας άπό-
ψεις δώρεαν έκάστην Τετάρτην.

Μία θραύρα στον τράχηλο

άνακοίνωναν έπειτα από μερικές ή-
μέρες.

Η Γερτρούδη γύρισε καταλυπη-
μένη στο σπίτι της. Όλοι θα γέ-
λαγαν τώρα μαζί της. Τα προσ-
κλητήρια θα είχαν φτάσει κιόλας
στον προορισμό τους...

12 Οκτωβρίου. Ο Άικερβελ εί-
χε αγοράσει το δαχτυλίδι των άρ-
ραβώνων άπ' όλην την Πόλη του Μον-
τερεάλ, ένα αδαμαντοπάλαιο, που
βρισκόταν σε μία γειτονική πό-
λη. Η Γερτρούδη πήγε εκεί και ζήτη-

Η Γερτρούδη έπωφελήθηκε από μία στιγμή που δεν πρόσεξε ο Άν-
κερβελ για να πάρη το περιστρόφο...

σε άπό τον αδαμαντοπάλαιο ένα δ-
μοιο δαχτυλίδι. Ο αδαμαντοπάλαιος
είχε, εύτυχώς, και 36 λίρες. Τη
της το πούλησε για 36 λίρες.

13 Οκτωβρίου. Η Γερτρούδη πη-
γε στο σπίτι της. Έφτανε από το
Λονδίνο ένας έπιθεωρητής της
Σκωτλαντ Γουάρντ, που άρχισε τις
ανακρίσεις.

Πάνω στο όπλο, με το όπλο έ-
γινε το έγκλημα, βρέθηκαν τα δα-
κτυλικά αποτυπώματα ενός γνω-
στού αλήτη της περιοχής, κάποιου
Τζωρτζ Μπουκερ. Τis προηγούμενες
ημέρες, ο Μπουκερ είχε γλεντοκο-
τήσει σε διάφορες ταβέρνες, όπου

ΑΛΛΟΚΟΤΕΣ ΘΕΡΑΠΕΙΕΣ

Σ' ένα βιβλίο του, που κυκλο-
φόρησε τελευταίως, ο Άγγλος δό-
κτωρ Ρόμπερτ Μόρρις, αναφέρει
διάφορες έκπληκτικές ή άπιστες με-
τες θεραπείες, που θ' άφηναν με-
τα το στόμα άνοιχτό ακόμα και το
διασπρότερο γιατρό...

Ένας κεραυνός χτύπησε κάποτε
μία μαύρη, που ύπφανε από κα-
κοήδη άνομιμία. Κι' όχι μόνο ένα
παιδί σκοτώθηκε, αλλά και την έκανε
καλά άπ' τη σοβαρή άρρώστια
της!

Άλλοτε πάλι, ένω μεταφερόταν
έπιγιγνώτς το νοσοκομείο ένας άρ-
ρώστος, που είχε πάθει μία πολύ
επικίνδυνη άποφάση, τον έντερνον
έπικίνδυνο άποφάση, κάποιον
αυτόκινητο τραντάχτηκε δυνατό
σ' ένα λάκκο. Με το τραντάγμα,
ο άρρώστος άπό τον τρόπο ένα
γιατρόν ήμ' αυτό τον τρόπο ένα
ρευματισμό στο γόνατο, όφελόμε-
νο σε άποφρόσησεις ποσίνων άπό
το δόντι.

Τέλος, οι ύστερικοί τύποι, που
όποφάνον άπό πονοκεφάλους, δυ-
σπείριες, άπνιγες, νευραλγίες κλπ.,
πράξουντες «ψυχοσωματικές», γί-
νονται γρήγορα καλά όταν υποβάλ-
θούν στην άπαιτούμενη ψυχιατρική
θεραπεία.

πλήρωνε τους λογαριασμούς με
χρυσές λίρες. Αυτός σίγουρα θα
είχε σκοτώσει τον Άικερβελ, για
να τον ληστέψει...

Τον έπιασαν και, παρό τις έ-
πίμονες άντησεις του, το δικαστή-
ριο τον καταδίκασε σε θάνατο.
Αλλά, έπειδή χαρακτηρίστηκε ως
σχιζοφρενής, η πόλη του μετατρά-
πηκε σε έσδία έσδία.

Στο Ένγκελντν, κανείς δεν πε-
ριγέλουσε πια τη Γερτρούδη. Όλοι
τη συμπαύονταν.

Πέρασαν πολλοί μήνες.
Κατά τα τέλη του 1909, το ά-
δαμαντοπάλαιο «Η πόλις του Μον-
τερεάλ» χρεώκόπησε. Ο άρχικός ή-
διοκτήτης του είχε πεθάνει κι' ο
γυιός του, που τον κληρονόμησε,
έδωσε μεγάλα ποσά σε διασκεδά-
σεις. Έτσι, έφτασε στη χρεώκο-
πία... Ανάμεσα στους λογαρια-
σμούς βρέθηκε τότε και μία από-
δειξη, που έγραφε:

«12 Οκτωβρίου 1908. Η δε-
σποινίς Γερτρούδη Μπάλ, κάτοικος
του Ένγκελντν, άγόρασε ένα δα-
χτυλίδι, αντί λίρών 36».

Ο άστυνομικός, που παρακολού-
θωσε τον έλεγχο των λογαριασμών
είδοιτο πως άμέσως το συνάδελφό
του, που είχε ασχοληθεί άλλοτε με
την ύποδοξη Άικερβελ. Αυτός πη-
γε τότε να βρή τη Γερτρούδη κι'
άφ' όλην πολιορκία μ' ερωτήσεις,
καταφερε, στο τέλος, να μάθη την
αλήθεια.

Το άπόγεμα της 13ης Οκτω-
βρίου, ημέρα Παρασκευή, η Γερ-
τρούδη πήγε στο σπίτι του «μυ-
στήρα» της, για να του δώσει πι-
σω το δαχτυλίδι των αρραβώνων.
Αυτές, άπ' το άλλο μέρος, της
γύρισε ένα δερματίνο πορτοφόλι,
που του είχε χαρίσει... Ο Άικερ-
βελ, παίρνοντας το δαχτυλίδι, έ-
νοιξε την κασετίνα με τα άλλα
κοσμήματα και το έδωσε μέσα. Α-
φ' όσον κατόπιν καί η κασετίνα άνοι-
χτη, η Γερτρούδη έπωφελήθηκε τό-
τε από μία στιγμή, που δεν την
πρόσεξε ο Άικερβελ, για να πάρη
το περιστρόφο που τόκρυψε βια-
στικά κάτω από τη ζακέτα του...

Βγήκαν κατόπιν μαζί. Έβρεχε ό-
ντα. Όταν έφτασαν κοντά στο
«σπίτι της άμμου», η Γερτρούδη
άφανε να της πέσει το δερματίνο
πορτοφόλι, όπου είχε κρύψει πρω-
τοφύλακα τους χρυσές λίρες. Ο
Άικερβελ έγκρυψε άμέσως για να
το σκάσει. Η Γερτρούδη στήθε
τότε την κάνη του περιστρώου
στον τράχηλό του και πίεσε τη
σκαβδόλα...

— Γιατί το κάνατε αυτό; τη
ρώτησε ο έπιθεωρητής.

— Άν δε σκοτώνα τον Άικερ-
βελ, όλοι στο Ένγκελντν θα με
περιγέλουσαν για τη διάλυσ

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

Ναί το μέλλον σου

Για την περίοδο 15-21 Σεπτεμβρίου 1960

ΖΩΔΙΑ	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ
22 Μαρτίου
20 Απριλίου	★ Θα σάς δώσουν ενδιαφέροντες πληροφορίες για κάποιο συνάδελφο ή στενό συνεργάτη σας. ★ Αποφύγετε κάτι, που θα σάς έφερνε σε ρήξη με πρόσωπα τ-υ οικογενειακού περιβάλλοντος. ★ Κέρδη προερχόμενα από πολλές πηγές.	★ Ήρεμη περίοδος από αισθηματικές πλευρές. ★ Τα άστρα ευνοούν τον τουαυ αυτό περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο. ★ Φροντίστε μόνο να μην αφήσετε τον ένθουσιασμό να σας παρασύρει σε απερισκεπτες υποχωρήσεις.	★ Αποφύγετε την υπερκόπωση και τις κάθε είδους καταχρήσεις. Μία δαήμονη αδιαθεσία, θακουνα τον οργανισμό σας άδυστατομένο. κινδυνεύει να πάση μορφή σοβαρής αρρώστιας. ★ Όσοι οδηγούν αυτοκίνητο σε αποφύγουν την ταχύτητα.
ΤΑΥΡΟΣ
21 Απριλίου
21 Μαΐου	★ Τα οικονομικά απαιτούν κατά τις ημέρες αυτές όλη σας την προσοχή. ★ Αποφύγετε τις προστριβές με τη δικαιοσύνη. Οι αποφάσεις δε θα είναι ευνοϊκές για σας. Καλύτερος ένας συμβιβασμός, παρά μία προσφυγή σε δικαστήριο.	★ Ανάμικλη περίοδος για τους παντρεμένους, που θα έχουν κατά τις ημέρες αυτές προστριβές και δυσάρεστες σκηνές με το ταίρι τους. Αυτό θα τους κάνει ν' αλλάξουν γνώμη για τη συζυγική ζωή. ★ Χρειάζεται υπομονή.	★ Τίποτα το αξιοσημείωτο στον τομέα της υγείας. Προσέξτε μόνο το φαγητό σας και αποφύγετε τις τρoφές, που ξέρετε ότι είναι δυσκολοχώνευτες για το στομάχι σας. ★ Το ρόζ σας κολακεύει και σας φέρνει τύχη.
ΔΙΔΥΜΟΙ
22 Μαΐου
22 Ιουνίου	★ Εύνοϊκές αστρικές επιρροές σας επιτρέπουν να υπερηφνηθείτε τα επιτεύγματά σας. ★ Υπόθεσι της οποίας ή έκθεσι ήταν αμφιβολία τεωμάτιζεται οριστικά κατά τρόπον απολύτως ικανοποιητικό για σας. ★ Τυχερή ή τρίτη.	★ Η οικογενειακή ζωή σας επιφυλάσσει πολλές ευχάριστες εκπλήξεις και γαρές. ★ Οι άνθρωποι θα κάνουν ευχάριστες συναντήσεις, οι οποίες όμως δε θα τους εξασφαλίσουν παρά επιφανειακές, μ-δες και αργότερα μικροαπογοητεύσεις.	★ Οι πνεύμονες είναι κατά την περίοδο αυτή το εύαίσθητο σημείο. Προσλάβετε τους, από ένα κρουστικό, που πιθανόν να παρουσιάσει δυσάρεστες επιπλοκές. ★ Προσοχή στα γέλια, που απειλούνται από μικροατύχημα.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ
23 Ιουνίου
23 Ιουλίου	★ Κατά την περίοδο αυτή οι καλές και οι άσπες μέρες εναλλάσσονται. ★ Προσπαθήστε ν' ανακαλύψετε και ν' αποφύγετε τις παγίδες, που σας στήνουν. ★ Ο Ζεύς υποθέτει την πραγματικοποίησι πολλών επιθυσιών και επιδιώξεων.	★ Τα άστρα σας κάνουν, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, δυσάμενο για έρωτικές περιπέτειες. ★ Μη αφήσετε τις επιθυμίες να σας σπρώξουν σ' ένα επικίνδυνο κατήφορο. ★ Θα δοκιμάστε πολλές εκπλήξεις, μάλλον ευχάριστες.	★ Μη άφαινε τα γεγονότα να σας κάνουν μεγαλύτερη εντύπωση απ' ό,τι αξίζουν. Διώξετε με κάθε τρόπο τις έννοιες, που διαταράσσουν τον ύπνο σας, άλλως θα παρουσιάσει επικίνδυνη αύξηση της νευρικής τάσης.
ΛΕΩΝ
24 Ιουλίου
23 Αυγούστου	★ Θα έχετε μία πολύ καλή ιδέα και θα την θέλετε ν' ενθουσιασώ σ' έφαση. ★ Επειγείτε το σκοπό σας γιατί θα έρθει ευκαιρία πρόσωπα πρόσωπα να σας βοηθήσουν. ★ Σας γίνονται ενδιαφέροντες προτάσεις.	★ Όλα θα εξελιχθούν σύμφωνα με τις προσβλέψεις σας. Ο μόνος κίνδυνος είναι να καταστρέψετε με μία υπέρμετρη και άδικολογηση τη ζωή, την εύτυχία, που σας προσφέρεται. ★ Επιμένετε μόνο όταν έχετε δική.	★ Η υγεία παραμένει καλή. Αποφύγετε όμως ό,τι μπορεί να κοροήσει την καρδιά και να έρθει στο σπύδι, για να μείνετε σε καλή φoρμα. ★ Μη αναβάλλετε τις επιοκείψεις στον δοντογιατρό σας.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ
24 Αυγούστου
23 Σεπτεμβρίου	★ Μη χάσετε καμιά ευκαιρία να ταξιδέψετε. Σ' ένα από τα ταξίδια σας θα συναντήσετε πρόσωπα, που θα έπηρεασαν ευνοϊκά το μέλλον και την εγασία σας. ★ Μη συζητάτε σε στιγμικές έγκευρσιμας.	★ Θα κάνετε μία εξαιρετικά ευχάριστη γνωριμία. ★ Μη ξεγελάτε τον εαυτό σας, χαρακτηρίζοντας φίλια, ένα ζευγάρι, που εξελίσσεται όλοταώς σ' ένα μεγάλο έρωτα. ★ Περίοδος κατάλληλη για άρραβώνες και γάμους.	★ Σε περίπτωση αδιαθεσίας μη πάρετε κανένα φάρμακο, χωρίς να συμβουλευθείτε προηγουμένως το γιατρό σας. ★ Έχετε συνεφών να παρακολουθήσετε το έθρος σας, το οποίο δεν πρέπει με κανένα τρόπο να μειωθεί.
ΖΥΓΟΣ
24 Σεπτεμβρίου
23 Οκτωβρίου	★ Θ' απογοητευθείτε αν θασιόστε κάποια σοβαρή υπόθεσι στην τύχη. ★ Όσοι θασιόζονται επίσης στην υποστήριξη φίλων ή σημανόντες προσώπων θα δοκιμάσουν μεγάλη απογοήτευση. ★ Εκμεταλλευθείτε τις ικανότητές σας.	★ Παρά τον καλό και ήπιο χαρακτήρα σας δε θ' αποφύγετε τις άνωμαλίες στον αισθηματικό τομέα. Θα όφειλονται μάλλον σε μία άδικολογηση εκρηξι ζήλειας εκ μέρους αγαπημένου έτεροφύλου προσώπου. ★ Κάνετε υπομονή.	★ Λίγη καθημερινή πρωινή γυμναστική θα όφελουσε πολύ την υγεία σας. Να επιδιώξετε ουστηματικά, χωρίς όμως έ-περβολές, σ' όλα τα σπορ, που γαρίζουν στο σώμα ευλυγισία: τένις, καπλάνα, ποδήλατο, κολύμπι. ★ Τυχερό το 13.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ
24 Οκτωβρίου
22 Νοεμβρίου	★ Τα άστρα σας προκίζουν με μία σπάνια επιδεξιότητα και σας επιτρέπουν να σημειώσετε μεγάλες επιτυχίες. Χρειάζεται όμως να περιβάλετε τα σχέδια σας με απόλυτη μυστικότητα. ★ Μη σας φοβίσει ή κριτική.	★ Θα έμπνευσετε, ίσως χωρίς να το επιδιώξετε, ένα μεγάλο έρωτα. Κι' αυτό γιατί τα άστρα σας κάνουν ιδιαίτερα συμπαθή. ★ Οι νέες θα έρθουν σε άσκολη θέσι, προκειμένου να διαλέξουν ανάμεσα σε δύο ή και τρεις προτάσεις.	★ Περίοδος εξαιρετικά ευνοϊκή για τους άρραβώνες, που θα προχωρήσουν γρήγορα προς την άνωρωσι. ★ Αποφύγετε τις κάθε είδους καταχρήσεις και τρώτε έλαφρά, ίδως το θράδυ. ★ Μη περιφρονήτε τον κίνδυνο. ★ Τυχερό το 5.
ΤΟΞΟΤΗΣ
23 Νοεμβρίου
22 Δεκεμβρίου	★ Παράνενα πράγματα θα συμβούν κατά τις ημέρες αυτές. Η τύχη είναι αναμφισβήτητα με το μέρος σας κι' όμως θα μείνουν άνεκμεταλλεύτες διάφορες ευκαιρίες, που θα παρουσιαστούν. ★ Μη αφήστε να σας υποσκελίσουν.	★ Οι φιλικές σχέσεις σας επιφυλάσσουν γαρές και ευχάριστες εκπλήξεις. Ενώ οι αισθηματικές ακριβώς το αντίθετο. ★ Άνωμαλίες ακόμα και για τους παντρεμένους, που θα όφειλονται σε οικονομικά αίτια. ★ Διακομδατικό ταξίδι.	★ Ο οργανισμός σας έχει ανάγκη από κίνηση και καθαρό άέρα. Μη χάσετε καμιά ευκαιρία να θγαίνετε από την πόλη και πενάτε όσο το δυνατόν περισσότερες ώρες, κατά προτίμηση σε πευκόφυτη περιοχή.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ
23 Δεκεμβρίου
20 Ιανουαρίου	★ Περίοδος ακατάλληλη, για να επιδιώξετε την πραγματικοποίησι φιλοεξιδιών. Θα συναντήσετε σοβαρά έπιτάδια και πού πνύτος μία ουστηματική προσπάθεια άντιπάλογ νά μεταώσουν τους σκοπούς σας. ★ Ένερνήστε με διπλωματία.	★ Φροντίστε να εξαφανίσετε ό,τι ξαναφέρει στη μνήμη σας δυσάρεστο παρελθόν, που θέλετε να ξεχάσετε. ★ Θα συμβεί γεγονότα, που θα έπηρεασαν σημαντικά το μέλλον. ★ Μη θασιόζετε με τη ζήλεια σας αγαπημένο πρόσωπο.	★ Θα περάσετε ευχάριστα τις υπόλοιπες μέρες του Σεπτεμβρίου, αν αποφύγετε τους έγκευρσιμούς και τις στενωγασίες. ★ Έχετε ανάγκη από κίνηση για ν' αποφύγετε το χειμώνα πόνους ρευματικής ή άρθρωτικής φύσεως.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ
21 Ιανουαρίου
19 Φεβρουαρίου	★ Περίοδος γεμάτη ευχάριστα άπρωπα, ίδως αν εκμεταλλευθείτε τα διδάγματα του προσώπου προσέχοντες. ★ Δεν δικαιολογείται καμιά άνησγία ή άντισοβεία, γιατί το μέλλον είναι για σας άδύο και νεύατο υποσέγγει.	★ Θα παρουσιαστούν κατά τη διάρκεια ταξιδιού σας σοβαρά και επικίνδυνα περιστασια. Προσέξτε ιδιαίτερος γράμμα ή φωτονογραφία, που μπορεί να προκαλέσει μεγάλη άνασάτωσι. ★ Μη άποκαλύπτετε τα μυστικά σας σε τρίτους.	★ Η υγεία παρουσιάζει μεγάλη ευαίσθησι, γι' αυτό αποφύγετε ό,τι απαιτεί μεγάλες προσπάθειες και συνεχή άπερίπαση. Αυτό ίσως τόσο για την άνωρωσι, όσο και τις διασκεδάσεις. ★ Έχετε ανάγκη από περισσότερο ύπνο.
ΙΧΘΥΕΣ
20 Φεβρουαρίου
21 Μαρτίου	★ Τα άστρα θα έρθουν τους έπομένους ν' αλίσουν τον άνιμω των πλάτων τους και τους καλλιτέχνες τον άνιμω των φαντατικών άνωρωτων. ★ Τα προσεχόμενα σας καθόλου άνωρωτα, δώστε τους λοιπόν, τη δέουσα προσοχή.	★ Τα άστρα έπηρεάζουν ευνοϊκά ν' αισθηματικά ζητήματα και σας επιτρέπουν να ήπτε για μία φορά πώς είστε πραγματικά ευτυχεί. ★ Μία προσκλησι θα σας έξασφαλίσει πολύ ευχάριστο Σαββατοκύριακο.	★ Η θάλασσα είναι για σας το καλύτερο τογωτικό της υγείας. Πρέπει όμως με τις πρώτες ψύξεις να σταματήσετε τις έπαφες μαζί της, για να μη πάη γαλιό όλο το καλό, που σας έκανε. ★ Τυχερό το 2.

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΒΡΙΣΚΟΜΟΥΝ από κάμωση ώρα μέσα σ' αυτό το παλαισιωμένο του Σόχο, μη ξέροντας τί να πρωτοβυμάσω από τα πράγματα, που έβλεπα στις έταξες. Ο καταστηματαρχής, ένα συμπαθητικό γεροντάκι, ήρθε σε κάποια στιγμή κοντά μου.

— Ο Μπέλα Γιαρόζυ έχει την πιο πλούσια συλλογή από παλιά έργα τέχνης, μου έπτε.
— Δεν είσατε Άγγλος; τον ρώτησα.
— Όχι, είμαι Ούγγρος, μου άπάντησε. Άλλά βρίσκομαι από πολλά χρόνια στο Σόχο.

Είχα σταματήσει μπροστά σε μία μινιατούρα. Μέσα από το χρυσό λεπτοδουλεμένο πλαίσιο, χαμογούσε μία ξανθή καλλονή, ζωγραφισμένη με μεγάλη τέχνη.

— Είναι έργο του Ραύμν Λυφάρ, του μεγάλου Ολλανδού ζωγράφου, που έζησε πριν από διακόσια και πλέον χρόνια, μου έξηγησε ο παλαισιωτής. Ήταν περαστικός από το Ντεβον-σάϊρ... Θα μπορούσα να σας τη δώσω για έξη λίρες.

— Έξη μόνο λίρες αυτό το άριστούργημα! Δέ μπορούσα να πιστέψω τ' αϊτιά μου.
— Αν δε φοδύουν μήπως σας προσβάλω, θα σας τη χάριζα, μου έπτε ο Γιαρόζυ. Θέλω πολύ να την πάρετε...

Πλήρωσα άμέσως το ποσόν, που μου ζήτησε, κι' έφυγα, παίρνοντας μαζί μου τη μινιατούρα. Όταν έφθασα στο σπίτι μου, έβυσα το μικρό δέμα και βυθίστηκα σε ρέμβη μπροστά στο έξαισιο όβαλ πρόσωπο με τ' άνασχηκώμενα ξανθά μαλλιά και τον ψηλό σαν του κύκνου τράχηλο της νέας, που είκονίζονταν στη μινιατούρα. Πρόσεξα σε λίγο ένα όνομα με μικρά καλλιγραφημένα γράμματα στο κάτω μέρος της εικόνας: «Σέσιλυ Κρίστοφερ, 1728». Στο δεξίο μέρος υπήρχαν μερικές έγκοτες, πράγμα που έδειχνε πως ή μινιατούρα ήταν το μισό κομμάτι από ένα διπτυχο.

Η μου κυριολεκτικά μαγεμένος από το πρόσωπο της Σέσιλ Κρίστοφερ. Όλη εκείνη τη νύχτη δεν έκλεισα μάτι και την άλλη μέρα ή πρωτό μου σκέψι ήταν να τρέσω στο μαγαζί του Γιαρόζυ, για να προμηθευώ το άλλο μισό μέρος του διπτυχου.

Ο καλόκαρδος παλαισιωτής με κύτταξε λυπημένα.

— Ήρθατε σίγουρα για το άλλο μισό, μου έπτε. Το πούλησα, δυστυχώς, χέες, λίγη ώρα από τότε που φύγατε... Όχι, δεν είκονίε την ίδια λικία. Νομίζω πως σας έμοιαζε... ναι σας έμοιαζε πολύ...

Έφυγα στενωχωρημένος. Άλλά, καθώς έδγαίνα από την πόρτα, σκόνταψα πάνω σε μία νεά... σήκωσα τα μάτια μου πάνω της, έμεινα άναυδος. Μπροστά μου στεκόταν ή Σέσιλυ Κρίστοφερ, ή νέα της μινιατούρας.

Εντύπωση, γιατί διάβασα στο βλème της την κατάλλησι, καθώς με κύτταξε από το κεφάλι ως τα πόδια.

Ο Μπέλα Γιαρόζυ ήρθε κοντά μας χαμογελώντας.

— Νά ή δεσποινίς, που αγόρασε χτες το άλλο μισό από το διπτυχο, έπτε. Σίγουρα, θα ήρθατε και σεις για να σας δώσω το υπόλοιπο κομμάτι, πρόσθεσε, μιλάοντας στη νέα. Το έχει ο κύριος.

Είμαι καταπληκτικό, ψιθύρισε ή νέα, χωρίς να ξεκολλάει τα μάτια της από πάνω μου. Έβγαλε ταυτόχρονα από την τσάντα της μία μινιατούρα κι' άρχισε να κυττάζει πότε αυτή και πότε έμένα. Έρριξε μία ματιά σ' αυτή τη μινιατούρα κι' άναστήχιασα. Δέ θα μπορούσα να φανταστώ, ό,τι ήταν δυνατό να με είχε ζωγραφίσει! Στο κάτω μέρος της μινιατούρας υπήρχε ένα όνομα: «Σέρ Τζών Μπράουν, 1728».

— Μήπως λεγούσατε Σέσιλυ Κρίστοφερ; έπτε στη νέα.

— Πώς το ξέρετε; με ρώτησε παραξευμένη. Της έδειξα το όνομα, που υπήρχε στο κάτω μέρος της μινιατούρας, που είχα αγοράσει.
— Και σεις τότε είσατε ο σέρ Τζών Μπράουν; μου έπτε.

— Ναι... δηλαδή είμαι μόνο ο Τζών Μπράουν, άπάντησα. Οι πρόγονοί μου δεν ήταν ποτέ ευγενείς.

— Τι περίεργη σύμπτωση! έπτε ή νέα. Μας έχουν ζωγραφίσει και τους δύο πριν από διακόσια τόσα χρόνια!...

Η τύχη βέλησε να συναντηθούμε εδώ, παρ' όλην προαγωγή από το άλλο.

Οι δύο προσωπογραφίες φτιάχνουν ένα μοναδικό διπτυχο, έπτε ο παλαισιωτής, χαμογελαστά. Έσεις, βέβαια, θ' αποφασίσετε αν θα ήθελετε τα δύο κομμάτια.

— Τι ξέρετε γι' αυτές τις μινιατούρες; ρώτησα το Γιαρόζυ.

— Νομίζω πως πρέπει να έχουν κάποια ιστορία, μου άπάντησε. Μπορείτε να ψάξετε για να την ανακαλύψετε... Ο πύργος των Μπράουν βρίσκεται στο Ντεβονσάϊρ...

Φύγαμε μαζί με τη Σέσιλυ. Στο δρόμο ξανα-

Μπροστά μου στεκόταν ή νέα της μινιατούρας!

Το δίπτυχο

φέρμασε στο μυαλό μας τις άναμνήσεις μας. Οπως σας είπα, οι πρόγονοί μου δεν ήταν ποτέ ευγενείς. Ο προπάππος μου δούλευε στα άνθρακωχεία του Μπλάκπουλ κι' ο πατέρας μου καθάριζε νά φτιάξει ένα έργοστάσιο, που το μεταφέρει με τον καιρό, σ' αυτό το έργοστάσιο γάλασσ με την οικονομική ευχέρεια, που έχω σήμερα. Σ' αυτό το Σέσιλυ, οι πρόγονοί της ήταν Ιρλανδοί μετανάστες.

Μερικές ημέρες άργότερα, φύγαμε μαζί για το Ντεβονσάϊρ. Από τον παλιό πύργο των Μπράουν άπόμειναν μόνο μερικά έρείπια κι' οι κάτοικοι της περιοχής δεν ήξεραν να μας πουν τίποτα σχεδόν. Αποφασίσαμε τότε να βιβλίω συμβάντων χεία της ένορίας και στο βιβλίο συμβάντων του δημαρχείου. Αυτές οι έρευνες μας κούρασαν κάμποσες ημέρες. Άλλά, στο τέλος, ανακαλύψαμε έκείνο που ζητούσαμε.

Ο σέρ Τζών Μπράουν, κόμης του Άλκιθ, που έζησε από το 1702 ως το 1728, ήταν ο τελευταίος άπόγονος μιας οικογενείας, που έφτανε στον Γουλιέλμο τον Κατακτητή! Είχε σκοτώσει τον Γουλιέλμο τον άλογο του, καθώς γιόρταζε από την κνεία της νησιότητος του. Η διστιμύριζε από την κνεία της μνηστής του, είχε γεννηθεί νέα λεγόμενα Σέσιλυ Κρίστοφερ, είχε γεννηθεί χη νέα κλειστό κι' ένας γείτονας μας έπτε, ότι είχε πεθάνει από συκοφνη το βράδυ της ήμερας, που τον έπισκεφθήκαμε για τελευταία φορά. Ο άλλος πώς, άφου μας παρέδωσε τις δύο μινιατούρες και μας έκαμε να σμίξουμε, δεν είχε πια να κάνει τίποτ' άλλο κι' έφυγε από τον κόσμο.

Παρέλειψα να σας πώ, ότι είμαι 26 χρόνων κι' ή Σέσιλυ 21. Έχουμε κι' οι δύο, δηλαδή, την ήλικία, που είχαν ο σέρ Τζών κι' ή Σέσιλυ την εποχή, που ο ταιγιάνος έκομμε με μία κατάρτα του την εύτυχία τους ή καλύτερα την άνεδωσε για διακόσια τριάντα χρόνια.

Πρέπει ακόμη να σας πώ, ότι ή Σέσιλυ κι' εγώ αγαπηθήκαμε παράφορα από την πρώτη στιγμή, που συναντηθήκαμε... Η Σέσιλυ είναι τώρα γυναικά μου κι' είμαστε το πιο εύτυχιό μωροτρόγνο του κόσμου. Πάνω από το κρεβάτι μας βρίσκονται οι δύο μινιατούρες, ένωμένες σ' ένα μοναδικό διπτυχο.

